

Drenajská pevnost padla. Krvežíznivé hordy Nadirů teď šíří zmar a zoufalství po celém světě...

...i do maličkého Gothiru, odkud lovci otroků unesli mladou dívku, zatímco se vesničané dívali na druhou stranu — až na rolnického hochu Kialla. Téměř beznadějný pokus o její záchranu ho povede divokou stepí a síněmi pekla. Mládenec bude muset čelit zuřivým bestiím, smrtelně nebezpečným válečníkům a démonům temnot, a vyjde z toho jako muž — nebo z toho nevyjde vůbec.

Ale Kiall těmto nebezpečím nebude čelit sám.

K jeho pátrání se připojili hrdinové přímo z pověstí: Chareos řečený Šermíř, Beltzer Se sekerou a lučištníci Finn a Maggrig. A jeden z nich skrývá tajemství, které by mohlo osvobodit svět od nadírské nadvlády. Ten jeden je nadírskou zhoubou, nadějí Drenajců. Ten jeden je hrabětem z Bronzů.

Tak se hledání unesené otrokyně změní ve výpravu, která otřese samotnými základy světa.

Cena včetně DPH 199 Kč

ISBN 80-7174-274-0

DAVID GEMMELL

# HLEDÁNÍ ZTRACENÝCH HRDINŮ

Radomír Suchánek NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT BRNO • 1999

název originálu QUEST FOR LOST HEROES

© Copyright by David Gemmell - 1990

© Translation by Dana Krejčová - 1996

© Cover by Luis Royo via Norma Editorial S. A. - 1990

© Edition by Radomír Suchánek-NÁVRAT - 1999

## Věnování

Někteří lidé zlézají hory nebo zakládají říše, jiní nadělají velké jmění nebo vytvářejí umělecká veledíla. Hledání ztracených hrdinů však s láskou věnuji Billu Woodfordovi, který se ujal role nevlastního otce nesmělého, introvertního šestiletého chlapce, a nikdy ho nenechal padnout. Svým trpělivým povzbuzováním a nekonečnou láskou dal svému synovi pýchu a sebevědomí k vybojování jeho vlastních bitev - jak v životě, tak na tištěných stránkách. Díky, táto!

## Poděkování

Vřelé díky Lize Reeves za její vedení, Jean Maund za redigování a Tomu Taylorovi, Stelle Graham, Edith Graham a Val Gemmell za „zkušební“ čtení.

## Prolog

TŘI MUŽI BYLI NA ZEMI, OSTATNÍ ČTYŘI

utvořili půlkruh kolem velikého, ošklivého muže v kabátci z medvědí kožišiny.

„Chcete vědět, jaké to bylo na té hoře?“ zeptal se jich a při řeči trochu šišlal. Vyplivl krev, která mu potřísnila rezavý plnovous protkaný stříbrem. Útočníci se vrhli vpřed a obr prvnímu uštědřil děsivý úder do brady, jenž oběť srazil na zaprášenou podlahu. Rány na něho jen pršely. Muž sklonil holou hlavu a vrhl se na zbývajících tři soupeře, ale uklouzl a upadl, přičemž s sebou strhl jednoho z mužů. Do tváře ho zasáhla noha v těžké botě, ale ošklivec jen mávl rukou a podrazil soupeři nohy. Pak se s námahou postavil a opřel se o dřevěné pažení. Oči měl přimhouřené a sledoval zbývajících dva útočníky, kteří teď od pasu vytáhli dýky. Ošklivec sáhl dolů a z boty vytáhl dlouhý stahovací nůž. Nůž měl dvojité ostří a byl skvěle nabroušený.

Krčmář tiše proklouzl za holohlavého obra a znenadání ho udeřil zezadu do krku. Ošklivci zeskelnatěl pohled. Pustil nůž a padl tváří na zem vedle svých obětí.

„Vyříznu mu to jeho hnusný srdce,“ prohlásil jeden z útočníků a pohnul se dopředu.

„To by nebylo nejmoudřejší,“ zarazil ho krčmář. „Ten chlap je můj přítel. A já bych pak musel zabít tebe.“ Mlu-

vil tiše, ale se sebedůvěrou, která prolomila ovzduší hněvu a náhle vzplanuvšího násilí.

Útočník vrátil dýku do pochvy. „Jednou ho někdo zabije,“ zavrčel.

„To je, naneštěstí, nejspíš pravda,“ souhlasil krčmář, otevřel branku v *pažení* a poklekl vedle bezvědomého muže v medvědí kůži. „Jsou vaši přátelé naživu?“

Dva z mužů sténali a třetí se snažil postavit. „Ano, jsou naživu. Co to bylo za nesmysl s tou horou?“

„Na tom vůbec nezáleží,“ odpověděl krčmář. „Vedle soudku s pivem je džbáněk. Zvu vás - a dnešní pití je zadarmo.“

„To je od vás hezký,“ poznamenal muž. „Ukažte, pomůžu vám s ním.“ Spolu ošklivce zvedli a odnesli ho do pokojíku v zadní části krčmy, kde jasně svítila lucerna a stála tam rozestlaná postel s odhrnutými pokrývkami. Položili bezvědomého válečníka na postel a krčmář se posadil vedle něj. - Vzhlédl k pomocníkovi, z něhož zatím vyprchal hněv.

„Jděte se napít,“ vyzval ho krčmář. „Moje žena vám to přinese.“

Když muž odešel, krčmář příteli zkontroloval tep. Byl silný.

„Už můžeš přestat hrát,“ utrousil. „Jsme sami.“

Ošklivec otevřel oči a opřel se o polštář. „Nechtěl jsem nikoho zabít,“ řekl s přihloupkým úsměvem, v němž ukázal polámané zuby. „Díky, žeš to zastavil, Nazo.“

„Není zač,“ prohlásil Naza. „Ale proč to nenecháš plavat? Minulost je pryč.“

„Ale já tam byl. Byl jsem na té hoře. To mi nikdo nemůže vzít.“

„To nikdo ani nechce, příteli,“ řekl smutně Naza.

Ošklivec zavřel oči. „Nebylo to takový, jako jsem o tom snil,“ poznamenal.

„To nikdy není,“ opáčil Naza, vstal a sfoukl lucernu.

Později, když už Naza se svou ženou Mael vyčistili korbele, džbánky a talíře a pozamykali dveře, posadili se spolu ke skomírajícímu ohni. Mael natáhla ruku a dotkla se manželovy paže. Ten se usmál a poplácal ji po ruce.

„Proč to snášíš?“ zeptala se Mael. „Tohle je jeho třetí rvačka za poslední měsíc. Škodí to obchodu.“

„Je to můj přítel.“

„Kdyby to byl skutečně tvůj přítel, tak by ti nepůsobil tolik žalu,“ poukázala Mael.

Naza přikývl. „To máš pravdu, Mael, moje milovaná. Ale cítím jeho smutek, zraňuje mě.“

Mael vstala a sklonila se, aby mohla manžela políbit na čelo. „Máš moc měkký srdce. A to je jeden z důvodů, proč tě miluju, takže si nebudu moc stěžovat. Jenom doufám, že tě nenechá padnout.“

Naza si ji přitáhl na klín. „Nechá, nemůže si pomoci. Vyšplhal na horu, a teď nemá, kam by šel.“

„Jakou horu?“

„Tu nejhorší, Mael. Takovou, kterou nejdřív zlezeš, a pak nosíš v sobě.“

„Na hádanky je moc pozdě.“

„Ano,“ souhlasil Naza, zvedl se a držel Mael v náručí. „Pojď, odnesu tě do postele.“

„Do čí? Do té naší jsi položil svého opilého přítele.“

„Pokoj pro hosty nahoře je prázdný.“

„A ty si myslíš, že jsi pořád takový mladík, abys mě tam vynesl?“

Naza se zachechtal a postavil ji na zem. „Mohl bych, ale myslím, že si radši schovám ten zbyteček síly, co mi ještě zůstal, na chvíli, až se tam dostaneme. Jdi nahoru a rozsviť lucernu. Za chvíličku přijdu za tebou.“

Vrátil se do svého pokoje a stáhl spícímu Ošklivci boty. Na podlahu dopadl druhý nůž. Naza svého přítele zakryl a přešel ke dveřím.

„Hezké sny,“ zašeptal a přitáhl za sebou dveře.

# 1

SOUBOJI PŘIHLÍŽELO SEDMNÁCT LIDÍ A KROMě svištění čepelí a pronikavého řinčení oceli o ocel nebylo slyšet ani špitnutí. Hrabě otočil zápěstím a provedl výpad na masku svého soka, jenže ten svěřil rameno a naklonil se na stranu, načež provedl ripostu, které se hrabě jen tak tak vyhnul. Chvíli byli oba soupeři zaujati strategickou bitvou a pak hrabě bleskově zaútočil. Jeho sok -vysoký štíhlý muž, jenž pod maskou a kroužkovou košilí nosil šedý hábit mnicha - se zoufale bránil. S posledním zasvištěním se meče srazily a hraběcí čepel projela skrz a dotkla se mnichovy hrudi.

Soupeři se jeden druhému uklonili a diváci vlašně zatleskali. Hraběnka a tři hraběcí synové vykročili na parket.

„Byl jste skvělý, otče,“ řekl nejmladší, plavovlasý sedmiletý klouček. Hrabě z Talgithiru mu prohrábl vlasy.

„Líbilo se vám vystoupení?“ zeptal se.

„Ano, otče,“ odpověděli sborem chlapci.

„A jakým tahem mě váš otec porazil?“ zeptal se mnich a sundal si z hlavy chránič.

„Klasickým výpadem,“ odpověděl nejstarší.

Mnich se usmál. „Máte pravdu, lorde Patride. Jste dobrý žák.“

Hrabě dovolil manželce, aby odvedla syny ze síně, a pokynem poslal pryč i své dvořany. Když se síň vyprázdnila, uchopil mnicha za ruku a oba muži se odebrali k jižní galerii, kde stál džbánec ovocné šťávy a vedle něj dva poháry.

Hrabě naplnil poháry. „Opravdu ti to tu vyhovuje?“ zeptal se.

Mnich pokrčil rameny. „Tak jako kdekoliv jinde, můj pane. Proč se ptáte?“

Hrabě se svému společníkovi zadíval do očí. Tvář, kterou viděl před sebou, byla mužná, s dlouhým orlím nosem a ústy s plnými rty pod dobře udržovaným knírkem. „Vykládá se o tobě hodně pověstí, Charee,“ řekl. „V některých tě vydávají za knížete. Věděl jsi to?“

„Slyšel jsem o tom,“ připustil Chareos. „Nezáleží na tom.“

„A na čem tedy záleží? Jsi nejlepší Šermíř, jakého jsem kdy viděl. Jsi jedním z hrdinů od Bel-azar. Mohl bys být bohatý tak, že si to obyčejní lidé vůbec neumí představit.“

„Jsem bohatý tak, že si to obyčejní lidé vůbec neumí představit, můj pane. A *na tom záleží*. Život, jaký vedu, mi vyhovuje. Jsem od přírody žákem. Knihovny zde v Gothiru patří mezi nejlepší na světě. Říká se, že daleko na jihu je v knihovnách v Drenanu více knih, ale tady jsou uloženy sebrané Tertullovovy spisy. Potrvá mi mnoho let, než je všechny prostuduji.“

„Není to správné,“ trval na svém hrabě. „Vzpomínám si, jak si mě můj otec vysadil na rameno, abych viděl na hrdiny od Bel-azar, když pochodovali ulicemi Nového Gulgothiru. Vzpomínám si na každou podrobnost toho dne. Ty jsi jel na bílém hřebci, byl vysoký nějakých sedmnáct pěstí, a měl jsi stříbrnou kroužkovou košili a přilbici s chocholem z bílých koňských žíní. Za tebou jel Beltzer se svou sekerou. Pak Maggrig a Finn. Lidé v davu nataho-

váli ruce, aby se tě mohli dotknout, jako bys byl hvě/da. Byl to nádherný den.“

„Slunce svítlo,“ souhlasil Chareos, „ale byla to jenom přehlídka, můj pane - a takových je mnoho.“

„Co se stalo s ostatními?“ zeptal se hrabě. „Zůstali jste přáteli? Já o nich za celá ta léta nic nezaslechl.“

„Já také ne,“ odpověděl Chareos. Tmavooký mnich odvrátil zrak a /novu uviděl Beltzera takového, jaký byl onoho posledního dne: opilý, se zarudlýma očima plnýma slz, právě na dražbě prodávali jeho sekeru, aby zaplatili jeho dluhy. Sedlák se stal hrdinou a zničilo ho to tak, jak by to Nadirové nikdy nedokázali. Maggrig s Finnem tam byli také. Nechali Beltzera samotného v zadním pokojíku krčmy a vyšli s Chareem ven do slunečního světla.

„Vracíme se zpátky do hor,“ řekl tenkrát Finn.

„Nic tam není,“ poznamenal Chareos.

Finn se usmál. „Nikde nic není, Šermíři.“ Bez dalších slov zvedl černobradý lučištník svůj vak a odešel.

Mladý Maggrig se usmál a podal Chareovi ruku. „Ještě se uvidíme,“ řekl tehdy. „On nejspíš jenom potřebuje trochu času daleko od davů.“

„Jak dokážeš zvládnout ty jeho deprese a špatnou náladu?“ zeptal se Chareos.

„Nevšímám si jich,“ odpověděl Maggrig. „Vidím jenom muže.“

Ted' Chareos usrkával ovocnou Šťávu a vysokým oknem vyhlížel ven. Seděl příliš daleko, aby dohlédl na nádvoří a zahrady za ním. Ale viděl přes vysokou hradbu kláštera daleko na jih, kde na kopcích ležel les jako zelená mlha. Přejel pohledem na východ a na hřebeny, které vedly do nadirských stepí. Jen na chvíli pocítil, jak se ho ledovými prsty dotkl strach.

„Myslíš, že Nadirové s příchodem léta zaútočí?“ zeptal se hrabě, jako by mu četl myšlenky. Chareos otázku zvážil. Nadirové žili pro válku - byl to tvrdohlavý kočovný lid,

žijící dosud v kmenovém společenství, který radost nacházel pouze v boji. Celá staletí je gothirští králové drželi na uzdě, byvše si jisti, že kmeny se navzájem nenávidí víc, než opovrhují dobyvateli. Pak přišel Ulrik, první z velkých vojevodů. Ten kmeny sjednotil a vytvořil z nich neporazitelnou sílu, vojsko čítající stovky tisíc divokých válečníků. Tehdy byl Gothir rozdrčen a král zabit a uprchlíci se utekli na severozápad, kde si vybudovali nový domov. Jen velká drenajská citadela Dros Delnoch daleko na jihovýchodě Nadiry odrazila. Ale o století později povstal nový vojevoda a ten se odradit nedal. Rozdrtil Drenajce a napadl vagrijské země, jeho vojska se u Mašrápúru vydala na moře a podél pobřeží až do Lentrie. Chareos se otřásl. Zaútočí s příchodem léta? To věděl jen Pramen. Ale jedno bylo jisté jako smrt - jednoho dne Nadirové přijdou. S ohlušujícím bojovým pokřikem se přeženou přes hory a pod kopyty jejich válečných koníků se travnatá pláň změní v bahnitou pustinu. Chareos polkl, oči upřené na kopce, kde viděl krvežíznivou hordu ženoucí se zelenou zemí Gothiru jako tmavá vlna.

„No?“ vyzvídá hrabě. „Myslíš, že zaútočí?“

„To nemohu říci, můj pane. Už neposlouchám zprávy, tak jako dřív. Říká se, že Drenaj znovu povstala pod vedením dalšího muže, který tvrdí, že je znovuzrozeným hrabětem z Bronzů. Myslím, že to bude ve třiceti letech od chvíle, kdy Tenaka Chán zničil Dros Delnoch,

pátý. Ale třeba takové povstání nadirské plány pozmění.“

„Vydal se cestou všech ostatních,“ utrousil hrabě. „Chytli ho a ukřižovali, povstání bylo rozdrveno. Říká se, že nový chán vyslal své oddíly na sever.“

„Lidé to vykládají celá léta,“ poznamenal Chareos. „Tady toho pro ně moc není. Válečná kořist, kterou získali dobytím Drenanu, Vagrie a Lentrie, z nich učinila boháče. My jim nemáme co nabídnout, dokonce ani nejsme branou k bohatým královstvím. Za Novým Gulgothirem je

jen moře. Možná nás nechají na pokoji.“ Už když mluvil, cítil Chareos, že lže. Nadirové nežili pro drancování, ale pro krev, smrt a dobývání. Jim nezáleželo na tom, že tu není žádné bohatství. Ne, bude je pálit pomýšlení na zděděnou pomstu na gothirském lidu.

„Ty tomu nevěříš, Šermíři. Vidím ti to na očích,“ řekl hrabě a vstal. „Ne, Nadirové nás nenávidí kvůli tomu, co se stalo v minulosti, a trápí je vzpomínka na Bel-azar, jediným porážku, která kazí pověst Tenaka Chána.“

Chareos vstal a pomohl hraběti do kabátu s kápí. Podíval se mladšímu muži do očí. „Bel-azar byl zázrak. Nevím, jak jsme to udělali, nebo proč nám Tenaka Chán *dovolil* ho udržet. Ale to bylo před dvaceti lety. Teď na to vzpomínám jen zřídka.“

„Stará pevnost je pobořená,“ řekl hrabě. „Vlastně už skoro patří Nadirům. Děkuju za lekci. Myslím, že tě pomalu doháním.“

„Víc než to, můj pane. Dneska jste mě porazil.“

„Jsi si jistý, že jsi mě nenechal vyhrát, protože se dívali moji synové?“

„Vyhrál jste právem, můj pane. Ale příští týden budu lepší.“

„Příští týden přijdeš ty do hradu. Pak si zajedeme do Loviště a podíváme se, jestli bychom nevyplašili jednoho, dva kance.“

Chareos se uklonil a hrabě vyšel ze síně. Ve džbánu zbylo ještě trochu šťávy a Chareos si dolil pohár a zatoulal se k oknu, odkud přihlížel, jak hraběcí družina vyjíždí z kláštera.

Už to bylo dávno, kdy naposled slyšel ta jména: Beltzer, Maggrig a Finn. Pořád viděl rudobradého obra bušícího sekerou do Nadirů, kteří se dostali přes hradbu u věžové brány. A každý večer oba lučištníci, Maggrig s Finnem, srovnávali stav a uhlíkem ho psali na žulovou zed': „Maggrig dnes zabil jedenáct, celkem tedy jedenatřicet. Smrt

Nadirům!“ Starý Kalin připravoval nad ohřívadlem večeři a přel se s nimi o jejich úlovky. Tak skvěle zacházel s jídlem, vzpomínal Chareos - dokázal připravit svíčkovou pečení tak, že chutnala jako ovčí vnitřnosti. Zemřel posledního dne.

Na úseku kolem věžové brány byly největší ztráty. Z původního oddílu čtyřiceti pěti mužů přežili jenom Baltzer, Maggrig, Finn a Chareos. Nadirové pevnost dobyli, ale Beltzer skočil z věžové brány a znovu získal gothirskou zástavu, načež se prosekal zpátky ke dveřím do věže. Jakmile se dostal dovnitř, vojáci se uvnitř žabařikádovali a vzdorovali nadirskému obklíčení. Většinu dne nepřítel zlézal hradby, jen aby ho meče a sekery obránců zase zahrnaly.

Té noci přišel pod věžovou bránu Tenaka Chán osobně se svým šamanem.

„Vzdejte se mi a já vás možná nechám naživu,“ zavolal.

„To by bylo proti našim rozkazům,“ odpověděl mu Chareos.

„Co je pro vás důležitější, povinnost, nebo svoboda?“ zeptal se chán.

„Zajímavá otázka, pane,“ opáčil Chareos. „Proč nezajdete sem nahoru. Mohli bychom si o tom popovídat.“

„Spusťte provaz,“ vybídl ho chán.

Chareos se při té vzpomínce usmál. Zaslechl v síni za sebou kroky a otočil se. Uviděl přicházet staršího bratra.

„Neruším?“ zeptal se stařec.

„Vůbec ne, Parnio. Prosím, připojte se ke mně.“

Bíle oděný starší se posadil ke stolu a vzhledl k obloze. „Nebesa jsou neuvěřitelná,“ zašeptal. „Neustále se mění, nicméně jsou stálá ve své kráse.“

„To vskutku jsou,“ souhlasil Chareos a přisedl si naproti starci.

„Už ses dotkl síly Pramene, synu?“

„Ještě ne, otče. Stále ještě pochybuji. Dělá vám to starosti?“ Starší bratr mávl útlou rukou. „Leč nikoliv. Ti, kdo

ho hledají, jej naleznou... ale v příhodném čase. Ty jsi tu již dva roky a já byl zvědav, co tě tu drží. Kvůli tomu, abys mohl používat zdejší knihovnu, nemusíš nosit řádové roucho.“

Chareos se usmál. „V tom někam patřit je útěcha, otče. Je v tom určitá anonymita.“

„Byla-li to anonymita, co jsi vyhledával, nebyl by sis ponechal svoje jméno - a zcela určitě bys nepřistoupil na nabídku hraběte, abys ho vyučoval v jemném umění fecht-nýřském.“

„To je pravda. Možná zní odpověď prostě tak, že nevím. Přesto nijak netoužím odejít.“

„Pro mne jsi, synu, ještě mladík. Měl bys mít ženu a děti, tvůj život by měl být plný lásky. Či se mýlím?“

Chareos vstal a znovu přešel k oknu. „Nemýlíte se, bratře. Kdysi jsem miloval... a je pravdou, že bych mohl milovat znovu. Ale bolest ze ztráty pro mne byla příliš velká. Raději budu žít sám, než abych znovu trpěl.“

„Tedy jsi zde, aby ses skryl, Charee, a to není dobrý důvod. Dar života je příliš velký, než abys jej takto promarnil. Přemýšlej o tom. Proč by se měl slavný hrdina od Bel-azar bát tak úžasné radosti, jakou je láska?“

Chareos se obrátil na starce, tmavé oči zastíněné a rozhněvané. „Bel-azar! Dneska jsem to jméno slyšel dvakrát. Nic to neznamena. Měl jsem meč... a dobře jsem ho užíval. Muži umírali. V tom nevidím nic hrdinského, bratře. Kdysi dávno jsem se díval, jak se jakýsi stařec se špatnými klouby pokouší pomoci ženě, kterou napadli. Jedna rána pěstí starce zabila. Ale jeho čin byl hrdinský, protože neměl naději. Rozumíte tomu, co říkám? Voják má vždycky naději. Ve světě jsou muži a ženy, kteří se každý den chovají hrdinsky, a nikdo to nevidí. Ale já - protože jsem měl dobrý zrak a rychlou ruku - jsem jedním z hrdinů od Bel-azar. Moje jméno zpívají v síních a tavernách.“

„Mýlíš se Charee. O tobě zpívají *lidé*. Ale o činu toho starce se zpívá před Bohem. V tom je rozdíl.“

„Byl by - kdybych uvěřil. Ale já nevěřím.“

„Dej tomu čas - a střež se hraběte, synu můj. Je v něm síla, ale také krutost. A až za ním půjdeš do hradu, nenos Šedou. Nejsme tu válečníci, toto není chrám Třicítky.“

„Jak si přejete, otče.“

Stařec vstal. „Když jsem za tebou přišel,“ řekl tiše, „byl jsi ztracen v myšlenkách. Podělíš se se mnou o své vzpomínky?“

„Vzpomínal jsem na Bel-azar a na Tenaka Chána. Přemýšlel jsem o té poslední noci, kdy sám vyšplhal na hradbu a seděl s námi až do svítání. Hovořil o svém životě a o svých snech, a my mluvili o našich. Beltzer ho chtěl zadržet jako rukojmí, ale já to zamítl. Za úsvitu se sešplhal dolů z věžové brány a odvedl své vojsko jinam. Pořád máme gothirskou korouhev, takže - aspoň teoreticky - patřilo vítězství nám.“

„Obdivoval jsi ho?“

„Ano. Byl to velice šlechtitný duch. Ale nevím, proč nás nechal žít.“

„On vám to neřekl?“

„Ne. Ale není to člověk, který by něco udělal bezdůvodně, a mě to celá léta pronásledovalo. Když zemřel, vydal jsem se do zemí Nadirů a postál před velkou Ulriko-vou hrobkou, kde je pohřben i Tenaka Chán. Táhlo mě to tam. Dojel jsem do tábora Vlků a poklekl před jejich šamanem. Zeptal jsem se ho, proč nás onoho dne ušetřil. Šaman jenom

pokrčil rameny. Řekl, že jsme byli Šio -kas - atra, budoucí přízraky.“

„Rozuměl jsi tomu?“

„Ne. Vy ano?“

„Budu se za to modlit, synu.“

• • •

Beltzer se probudil a v hlavě mu burácelo moře bolesti. Beltzer zaúpěl a posadil se. Zvedl se mu žaludek. Natáhl si boty a s námahou se postavil, prošel kolem postele k oknu a otevřel ho. Do pokoje zavál čerstvý vzduch. Beltzer se předklonil a odplivl si. Měl prasklý ret a ve slinách bylo vidět i krev. Na prádelníku stálo zrcadlo. Beltzer se sesul na židli před ním a zahleděl se na svůj odraz. Jedno oko měl oteklé a modré, čelo odřené a na pravé líci měl mělkou řeznou ránu. Stříbrem prokvetlý rezavý vous měl slepený zaschlou krví. Bylo mu špatně. Za ním se otevřely dveře a záclony *zavlály* v průvanu. Beltzer se otočil a uviděl Mael. V ruce nesla podnos a na něm talíř naložený topinkami se sýrem a džbánkem. Beltzer se modlil, aby v něm bylo pivo.

„Děkuju,“ řekl a ona položila podnos na stůl. *Zadívala* se na něho a potřásla hlavou.

„Že se nestydíš,“ prohlásila a ruce si položila na oblé boky.

„*Žádná kázání*, Mael. Měj slitování! Moje hlava...“

„Je mi úplně jedno, co tě bolí. A s ožralými hulváty žádný slitování nemám. Podívej se na ty zakrvácený prostěradla! A smrdí to tu tak, až se slušnému člověku obrací žaludek. Kdy ses naposled vykoupal?“

„Bylo to letos, to vím určitě.“

„Až se nasnídáš, zajdeš do dřevníku. Tam budeš pracovat, dokud se ti neuklidní žluč. Sekera a pila ti pročistí hlavu.“

„Kde je Naza?“ zeptal se Beltzer a snažil se zaostřit pohled na ženu s vlasy jako len.

„Odešel do města. Dneska je trh. Až se vrátí, ty už budeš pryč - je ti to jasný?“

„On... mi dluží.“

„On ti nedluží nic. Slyšíš mě? Nic! Jsi tu už dva měsíce. Za jídlo, ložívání ani pivo jsi nezaplatil jedinej raq, a za tu dobu jsi urážel naše zákazníky, vyhledával jsi rvačky

a obvykle jsi udělal všechno pro to, abys zničil obchod, který mého muže živí. Nasekáš dřevo a pak potáhneš.“

Beltzer udeřil pěstí do prádelníku a vymrštil se na nohy. „Jak se odvažuješ se mnou takhle mluvit?“ zahřměl. „Víš, kdo já jsem, ženská?“

„Vím,“ odsekla Mael a přistoupila k němu blíž. „Jseš Beltzer. Beltzer ožrala. Beltzer lenoch. Beltzer chvastoun. A smrdíš. Smrdíš potem, zkyslým pivem a zvratky. Ovšem, že vím, kdo jseš!“

Beltzer zvedl ruku, aby ji uhodil, ale Mael se mu vysmála. „Jen do toho, mocný hrdino od Bel-azar. No, jen do toho!“

Beltzer se protáhl kolem ní do prázdného pokoje, ale ona šla za ním a její hněv ho šlehal jako ohnivý bič. Vypotácel se na dvorek za tavernou a v jasném slunečním světle zamrkal. Dřevník byl napravo, po jeho levici ležela pole.

Vydal se doleva a namířil si to na vysočinu, ale neušel ani půl míle a zadíval se na rozervanou krajinu. Tři míle před ním byl jeho srub. Ale tam nebude nic: jídlo ani pití. Budou tam jenom vyjící vlci a prázdnota, jakou znají jen osamělí.

Hrozně se styděl, a tak se obrátil zpátky k dřevníku.

Zastavil se u potoka, svlékl si medvědí kabátec a šedou vlněnou halenu. Pak vedle šatů položil boty a vstoupil do vody. Bez mýdla se aspoň odrhl mátovými lístky a vymyl si krev z plnovousu. Když se vrátil na břeh a zvedl halenu, zápach, který se z ní zvedl, ho málem přinutil zvracet. „Spadl jsi pěkně hluboko,“ řekl sám sobě nahlas. Namočil halenu a otloukl ji

o kámen, aby z ní dostal špínu. Pak ji vykroutil a s námahou si ji natáhl. Kabátec si přehodil přes ruku.

Mael se dívala, jak se vrací na dvorek, a v duchu tiše zaklela. Počkala, dokud nezaslechla bušení sekery, pak se vrátila do kuchyně a pustila se do přípravy pirohů a koláčů, které budou v poledne chtít rolníci a robotníci.

V dřevníku zatím Beltzer dřel, váha jednobřité sekery a vůně sekaného dřeva ho těšila. Neztratil svou zručnost a každý úder byl čistý. Roztínal polena na špalky, které budou přikládat do železných ohřívadel umístěných v rozích velké síně taverny.

Těsně před polednem se zastavil a začal dřevo tahat přes dvorek. Pak ho nanosil do taverny a naskládal ho vedle ohřívadel. Mael na něj nemluvila a on nijak netoužil znovu na vlastní kůži pocítit její ostrý jazyk. Když polední hosté odešli, podala mu talíř polévky a kus chleba a Beltzer to mlčky spořádal. Velice rád by požádal o korbel piva, ale bál se nevyhnutelného odmítnutí.

Za soumraku se vrátil Naza a zanesl do dřevníku džbán piva.

„Jak se cítíš, příteli?“ zeptal se, nalil korbel a podal ho vděčnému Beltzerovi.

„Huť než mrtvěj,“ odpověděl Beltzer a vyprázdnil korbel.

„Tohle jsi dělat nemusel,“ poznamenal Naza. „Měl sis dneska odpočinout. Včera v noci jsi dostal pěknou nakládačku.“

Beltzer zavrtěl hlavou. „Tvoje žena mi rozumí líp než ty. Právě tohle potřebuju,“ prohlásil Beltzer a zvedl korbel. „Víš, Nazo, tohle je celý šílený. Byl jsem nejslavnější osobou v Gothiru. Byl jsem korouhevníkem. Dávali mi víno a jídlo. Do kapes mi proudily peníze a dary. Byl jsem na vrcholku hory. Ale nebylo tam nic. Nic. Jenom mraky. A zjistil jsem, že na ty hoře se nedá žít. Ale když tě shodí dolů - ó, jak po ní toužíš! *Zabíjel* bych, abych se znovu dostal nahoru. Prodal bych i svou duši. Myslel jsem, že když budu slavný, budu někdo. Ale nebyl jsem. Ó ano, šlechtici mě chvíli vítali na svých hradech, ale neuměl jsem s nima mluvit jejich jazykem o poezii a politice. Byl jsem sedlák. Neuměl jsem číst a psát. Chodil jsem s nima a sedával jsem s nima a cítil jsem se jako hlupák, což taky

jsem. Umím jenom jedno - umím mávat sekerou. Zabil jsem pár Nadirů. Vzal jsem korouhev. A teď se už ani nemůžu stát znova sedlákem. Ta hora mě nenechá.“

„Proč nenavštívíš Maggriga a Finna? Pořád mají ten dům ve Vysokém údolí. Rádi tě uvidí a můžeš si s nima popovídat o starých časech.“

„Oni byli vždycky samotáři a nikdy jsme si nebyli blízcí. Ne. Měl jsem umřít u Bel-azar. Od ty doby jde všechno nalevačku.“

„Smrt ke všem přijde dost brzo,“ utrousil Naza. „Nepři-volávej ji. Pojď dovnitř a napij se.“

„Ne, dneska budu sedět tady a přemýšlet. *Žádný* pití. *Žádný* rvačky. Budu sedět tady.“

„Pošlu ti sem džbán - a něco teplého k jídlu. Taky ti přinesu nějaký přikrývky.“

„Tohle pro mě dělat nemusíš, Nazo.“

„Dlužím ti to, příteli.“

„Ne,“ řekl Beltzer smutně, „ty mi nic nedlužíš. A odted'ka si jídlo odpracuju.“

• • •

Do trávníku bylo v řadách po osmi asi tři stopy od sebe zaraženo čtyřicet kolíků dva palce v průměru. Mezi kolíky stálo osm mladých studentů a čekalo na Chareovy příkazy. Ranní sluníčko jasně svítlo a jilmy lemující trávník hladil lehký větřík.

„A teď, pánové,“ řekl Chareos, „chci, abyste šli po těch kolících tam a zpátky, jak nejrychleji dokážete.“

„Mohl bych se zeptat proč?“ vyzvídal Patris, nejstarší z hraběcích synů. „Nemáme se tu náhodou učit používat meč?“

„To vskutku máte, můj pane. Ale meč držíte v ruce, a to je jen jedna stránka zručnosti

šermíře. Rovnováha mu je vším. A teď, prosím, zaujměte místa.“

Mladíci nastoupili na kolíky a opatrně vyrazili. Patris plavně došel na konec řady, otočil se a rozběhl se zpátky k místu, kde čekal Chareos. Ostatní mladíci ho následovali poněkud opatrněji. Tři uklouzli a museli začít znovu, ty tři si vzal Chareos stranou.

„Budete pokračovat na kolících, dokud se nevrátím,“ nařídil jim. Jeden z nich byl tloušťák Akarin, syn městského radního. Z něj nikdy Šermír nebude, ale byl to odvážný chlapec a Chareos ho měl rád.

Ostatních pět mladíků vzal k překážkové dráze. Byla dokončena teprve předchozího dne a Chareovi se velice líbila. K plošině ze špalků nějakých šest stop nad zemí vedlo dlouhé prkno. Špalky byly vyrovnány na dřevěných koulích, takže se mohly kolébat. Na konci špalkové dráhy visel provaz s navázanými uzly. Pomocí provazu bylo možné se přehoupnout přes dvacet stop širokou mezeru k další sadě špalků a dolů po kluzkém prkně sejít na zem. Mládenci si stavbu prohlédli a pak se dívali jeden na druhého.

„Kdo chce být první?“ zeptal se Chareos. Nikdo se neozval. „Tedy to budete vy, Lorine,“ řekl mnich a ukázal na rusovlasého syna Salidy, kapitána hraběcích kopiníků.

Chlapec odvážně vyběhl po prkně na špalky. Ty se mu pod nohama kutálely a on málem upadl, ale narovnal se a pomalu se vydal k provazu. Skokem se přenesl na druhou překážku, pustil provaz, minul a spadl na měkkou zem. Ostatní se mu nesmáli, věděli, že také přijdou na řadu. Jeden po druhém padali, až zůstal jenom Patris. Mrštně vyběhl po prkně a přešel po špalcích. Opatrně sáhl po provaze a skočil. Těsně předtím, než dopadl, se pootočil a přitáhl kolena k tělu, takže dopadl do kleku. I když se špalky překulily, Patris se dokonale srovnal. Ale kluzké prkno ho přelstilo, a Patris uklouzl a spadl stranou do bláta.

Chareos si mladíky zavolal k sobě. Haleny z jemné látky krumplované stříbrem měli zabláčené a umazané.

„Pánové, jste v ubohém stavu. A ve válce to bude ještě horší. Voják bojuje v dešti a blátě, sněhu a ledu, suchu i záplavách. Jen vzácně bojuje za vhodných podmínek. Teď to zkuste znovu - ve stejném pořadí. Patride, pojd'te se mnou.“ Odvedl hraběcího synka stranou od ostatních. „Vedl jste si dobře,“ řekl, „ale nebyl to žádný nový nápad. Díval jste se a poučil se z chyb vašich přátel. To kluzké prkno vás zmátlo, protože jste ten problém nezážil.“

„Teď už vím, jak ho sejít, mistře Charee,“ tvrdil chlapec.

„O tom nepochybují. Ale ve skutečné válce by měl důstojník nejspíš jen jednu šanci na úspěch. Zvažujte tedy každý problém.“

„Zvážím.“

Chareos došel zpátky ke třem mladíkům u kolíků. Každý až na Akarina se s úkolem vyrovnával mnohem lépe. „Ukažte, podívám se na vás,“ řekl mnich a chlapec, celý rudý, se postavil před šermíře. Chareos mu stiskl nadbytečnou hmotu na bocích. „Víte, samozřejmě, že máte nadváhu. Nohy máte silné, ale tělo máte nevyrovnané. Jestli se chcete skutečně stát šermířem, omezte se na jedno jídlo denně. A ať je to vývar s masem a zeleninou. Žádné medové koláčky. Žádné cukroví. Jste dobrý chlapec, ale vaše matka vás rozmazluje.“

Druzí dva hoši se pak mohli vydat na překážkovou dráhu, ale nevedli si nijak skvěle. Akarin žadonil, aby mu Chareos dovolil to také zkusit.

„Budou si ze mě utahovat,“ žadonil. „Prosím, nechte mě to taky zkusit.“

Chareos kývl a baculatý chlapec se rozběhl k prknu, dostal se až na špalky a klopýtal k provazu. Pod jeho větší váhou se špalky tolik nehýbaly, jako pod ostatními mladíky. Akarin se zhoupl na provaze, ale neudržel se a spadl do blátivé louže. Šplouchlo to a ostatní hoši zařvali smíchy.

Akarin se vyhrabal z louže a vstal, mrkal, aby se neroz-plakal.

Vždycky je tu ten jeden, který musí vydržet posměch, to Chareos věděl. Bylo to v přirozenosti smečky.

Odvedl hochy na nedalekou pastvinu a otevřel truhlici s meči, chrániči hlavy a

kroužkovými košilemi. Pak mládence rozdělil do dvojic a Patridovi přidělil Akarina. Hraběcí syn se vydal za mnichem. „Proč musím to čuně mít já?“ dožadoval se.

„Protože jste nejlepší,“ odpověděl Chareos.

„Tomu nerozumím.“

„Učte ho.“

„A kdo bude učit mě?“

„Jako důstojník, můj pane, budete mít pod svým velením mnoho mužů, z nichž ne všichni budou nadaní. Musíte se naučit každého muže využít co nejlépe. Akarin získá víc, bude-li cvičit s vámi, než s kterýmkoliv jiným chlapcem... a já budu učit vás.“

„Takže od teďka je on můj problém?“

„Věřím, že je to pro něho nejlepší - a pro vás taky.“

„Uvidíme,“ prohlásil Patris.

Když skončilo odpolední vyučování, Akarin se toho od Patrida sice hodně naučil, ale ruce i nohy měl plné modřin od bezpočtu ran, které mu starší hoch uštědřil cvičnými dřevěnými čepelemi.

„Uvidíme se zítra, pánové,“ řekl Chareos a díval se, jak se hoši unaveně trousí domů. „A pořádně se oblečte,“ zavolal za nimi.

Následujícího odpoledne se mladíci shromáždili u kolíků a Chareos se k nim venku připojil. Akarin nepřišel, místo toho vedle Patrida stál jakýsi štíhlý chlapec.

„A kdo je tohle?“ vyzvídal Chareos.

„Můj bratranec Alejn,“ odpověděl Patris.

„Kde je Akarin?“

„Rozhodl se, že ve výuce nebude pokračovat.“

„To jste zařídil vy, můj pane?“ zeptal se tiše Chareos.

„Ano. Mýlil jste se, mistře Charee. Až budu důstojníkem, nebudu mít ve svém vojsku nikoho, kdo nebude skvělý v každém ohledu. Zcela určitě tam nebudu mít žádná prasata.“

„Já také ne, můj pane. Navrhuji vám i vašemu bratranci, abyste okamžitě odešli. Ostatní pánové mohou začít s kolíky.“

„Nikdo se ani nehne!“ nařídil Patris a mladíci ztuhli na místě. „Vy se mě odvažujete urazit?“ zeptal se chlapec Charea.

„Vy jste se zneuctil sám, můj pane,“ odpověděl mu ledově Chareos, „a já už vám sloužit nebudu. Jelikož jsou tito mládenci vaši přátelé a určitým způsobem závislí na vaší velkodušnosti, nebudu je žádat, aby zůstali a vzbudili tak vaši nelibost. Další lekce nebudou. Dobrý den.“

Chareos se skupince uklonil a odešel.

„Za tohle zaplatíte!“ hulákal Patris.

Mnich si ho nevšímal a vrátil se do svých komnat, protože se jen tak tak ovládal. Nezlobil se na Patrida, ale na sebe. Měl to předvídat. Hraběcí synek byl skvělý atlet, ale charakter měl špatný. Byla v něm pýcha, kterou nebylo možné zvládnout, a krutost, kterou nikdy nebude možné udržet na uzdě.

Když se Chareos po chvíli uklidnil, odešel do knihovny. Tam, v chladném, kamenném tichu čítárny, se posadil a jal se studovat spisy filozofa Neuceana.

Byl tak zabrán do práce, že vůbec nevnímal čas. Jeho ramene se dotkla čísi ruka.

„Hrabě na tebe čeká ve velké síni,“ oznámil mu starší bratr.

• • •

Chareos vyšel z knihovny a prošel obloukem zahrad ke schodišti do velké síně. Po

propuštění Patrida čekal nějakou odezvu - ale návštěva hraběte? A tak rychle? Zneklidnilo ho to. V Gothiru byly feudální zákony sice značně omezené, ale hrabě měl na Jihu stále ještě neomezenou moc, a z pouhého rozmaru mohl nechat člověka zbičovat nebo uvěznit či obojí.

Chareos si uspořádal myšlenky a vyšel po schodech do síně. Hrabě stál sám u jižního okna a rytmicky ťukal prsty.

„Vítejte, můj pane,“ řekl Chareos a štíhlý mladý muž se k němu s nuceným úsměvem otočil. Měl jemné rysy a dlouhé, plavé vlasy nakroucené podle módy panující na dvoře prince regenta.

„Co s tím uděláme, Charee?“ zeptal se hrabě a ukázal mnichovi na křeslo vedle okna. Chareos se posadil, ale hrabě zůstal stát.

„Mluvíte o výuce?“

„Proč bych tu jinak byl? Způsobil jsi značný rozruch. Moje žena chce, abych tě nechal zbičovat, kapitán mojí gardy tě chce vyzvat a můj syn tě chce nechat pověsit -i když jsem poukazoval na to, že přerušení výuky je těžko nějakým zločinem. Takže co uděláme?“

„Je to tak důležité, můj pane? Existuje mnoho dobrých žermířů.“

„To není podstatou věci a ty to, Charee, víš. Urazil jsi dědice hrabství a lze tvrdit, že tím i mne.“

„Je třeba také zvážit otázku, co je správné a co ne,“ řekl mnich.

„Ten tlouštík? Ano. Ale chci tuto záležitost vyřídit. Navrhuji, abys toho chlapce - jak se jmenuje? Akarin? -pozval, aby se vrátil do výuky. Pak ho můžeš přiřadit k někomu jinému a výuka může pokračovat.“

Chareos návrh zvážil a zavrtěl hlavou. „Velice lituji, že jste byl zatažen do této... malicherné záležitosti. Musíte myslet na Nadiry, na nájezdy otrokářů a na mnoho dalších

povinností, a toto vás jen zbytečně dráždí. Nicméně si nemyslím, že to, co je tu třeba učinit, je znovuzavedení výuky. Váš syn je velice nadaný, ale domýšlivý. Pokračování ve výuce by pro něho znamenalo vítězství. Pro toho chlapce bude lepší, dostane-li jiného učitele,“

„Ty mluvíš o domýšlivosti?“ štkl hrabě. „Má právo být domýšlivý. Je to můj syn a my z Arngirova rodu jsme uvyklí vítězství. Výuka bude pokračovat.“

Chareos vstal a jeho zrak se střetl s ledovým pohledem hraběte. „Musím poukázat, můj pane, na to, že nedostávám žádný plat. Rozhodl jsem se - jako svobodný člověk - vést výuku. A jako svobodný člověk jsem se právě rozhodl ji ukončit. S nikým jsem neuzavřel smlouvu, a proto nejsem nikomu povinován sloužit.“

„Tedy mi říkáš, že urážka mé rodiny trvá? Bud' opatrný, Charee. Nezapomeň, co to znamená.“

Mnich se pomalu, zhluboka nadechl. „Můj pane,“ řekl nakonec, „velice si vás vážím. Máte-li dojem, že něco, co jsem udělal, vás zostudilo, tedy přijměte mou nejhlubší omluvu. Ale na začátku jsem studentům vysvětlil, že co se mojí výuky dotyce, neexistují při ní žádné hodnosti. Nebudou požívat žádných výsad. Patris nejenže propustil jednoho z mých žáků, ale zabránil ostatním v uposlechnutí mého rozkazu. Podle všech pravidel, s nimiž on - a vy také - souhlasil, musel odejít. Toto rozhodnutí nemohu změnit.“

„Nemůžeš? Řekni to upřímně, člověče. Ty nechceš.“

„Nechci.“ Nastalo mrazivé mlčení, ale hrabě zřejmě nechtěl schůzku ukončit, a tak chvíli přecházel kolem okna.

„Nuže dobrá,“ prohlásil nakonec. „Stane se, jak říkáš. Povinnosti učitele šermu převezme Logar. My dva se uvidíme, jak bylo dohodnuto, na hradě při Petičním ránu.“

„Stále ještě se mnou chcete cvičit, můj pane?“

„Ovšem. Nebo se chceš zřici i této služby?“

„Vůbec ne, pane. Budu se těšit,“

Hrabě se usmál. „Tak zatím,“ řekl, otočil se na podpatku a rázným krokem odešel ze síně. Chareos se posadil, ruce se mu třáslý a srdce mu divoce bušilo.

Nemělo smysl, aby si ho hrabě držel, a Chareos měl nepříjemný pocit, že příští cvičení nebude právě příjemná zkušenost. Hodlal ho hrabě veřejně ponížit?

Přešel k oknu. Nadešel vhodný čas k odchodu. Mohl by se vydat na sever do hlavního města nebo na jihovýchod do Vagrie. Či dokonce na jih zeměmi Nadirů do Drenanu a jeho velké knihovny.

Vzpomněl si na dvanáct zlatých, které měl ukryté ve svém pokoji. Za ně by si mohl koupit dva koně a zásoby na cestu. Rozhlédl se kolem sebe. Byl tady skoro spokojený.

V duchu se vrátil zpátky k poslední noci na věžové bráně, jak tam seděli spolu s Tenaka Chánem, nadirskými pánem s fialovými očima.

„Proč jsi nás nechal naživu?“ zašeptal Chareos.

• • •

Dvouhodinová bohoslužba se chýlila ke konci. Chareos rád zpíval hymny, rád odříkával obřadní modlitby a líbil se mu pocit sounáležitosti, který ranní pobožnost doprovázel. Nezáleželo mu na tom, že věřil méně než jeho bratři. Cítil se spojen s šedým řádem, a to samo o sobě bývalému vojákovi stačilo.

Zvedl se z kleku a vyšel ven za ostatními, hlavu skloněnou, tvář ve stínu kápě. Ranní sluníčko bylo po chladu chrámové lodi příjemné a Chareos vešel do velké zahrady, již prošel dolů na terasy vedoucí k jižní bráně. Za branou se klid kláštera ztratil v hluku davu mířícího na tržiště. Chareos se nechal davem unášet až na hlavní náměstí, kde si proklestil cestu ven, a prošel do úzké boční uličky vedoucí na dobytčí trh. Zde denně přihlíželi dražbám na-

roční sedláci i urození šlechtici a ve stájích kolem kulaté arény dlouze projednávali rodokmeny předváděných býků a hřebců. Chareos se usadil na lavici vpředu u zábradlí a mlčky tam seděl, zatímco kolem prováděli býky. Dražba probíhala rychle, zvláště když se jednalo o drenajské býky - silná zvířata s krátkými rohy, chovaná na maso. Po hodině přivedli koně. Chareos učinil nabídku za hnědého valacha, ale nakonec ho získal mladý šlechtic sedící o tři řady za ním. Znovu se připojil při dražbě plavé klisny, ale tentokrát byl přebit ze zadní části hlediště. Většina ostatních koní měla prohnutý hřbet, nebo byla příliš stará, a Chareos pomalu začínal ztrácet zájem. Pak přivedli bělouše. Chareos rozhodně nehodlal přihazovat za bělouše, venku v Divočině byli, na rozdíl od hnědáků nebo ryzáků, příliš dobře vidět. Ale tohle zvíře v sobě mělo cosi z orla. Bělouš měl dlouhý, klenutý krk, uši přitisknuté k hlavě a ohnivé, hrdé oči. Muž, který ho vedl, byl nervózní, jako by se bál, že se zvíře každou chvíli vzepne a ukopne mu hlavu. Přihazování bylo pomalé a Chareos překvapil sám sebe, když zvedl ruku, a ještě víc ho překvapilo, když zvíře získal za cenu poloviční, než jakou nabídl za valacha.

Muž sedící vedle něj se k němu naklonil. „Dej si pozor, bratře, tohle je oř, který zabil Trondiana - shodil ho a pak ho udupal k smrti.“

„Děkuju za vaši starost,“ řekl Chareos, vstal a vydal se do zadní části arény. Hřbec tam stál a mnich k němu přistoupil a pohládl ho po lesklém boku. „Vím, že jsi zabiják, bílý. Ale odvažuji se tvrdit, že tvůj příběh má i druhou stranu.“ Pečlivě hřebci prohlédl nohy. „Jsi skvělé zvíře.“ Ustoupil a protáhl se ke stolu dražiče.

„Odpoledne se na něm projedu,“ řekl, „ale chci, abyste ho tu ustájili až do Petičního dne.“

„Jak si přejete,“ opáčil úředník. „To bude dvanáct stříbrných za koně a šest měďáků za týden. Budete chtít sedlo? Máme několik, které by vám mohly vyhovovat.“

Chareos si vybral vagrijské sedlo s vysokou hruškou a dobrým řemením, vyrovnal účet a odešel z tržiště. Po krátké procházce vstoupil do Vlnařské ulice. Tady zakoupil jezdecký oděv: boty z měkké kůže, tmavé vlněné nohavice, dvě silné bílé košile a kožený svrchník s vyztuženými rameny a prostřihy na žebrech kvůli snazšímu pohybu. Koupil také plášť z lesklé černé kůže lemovaný kožíšinou.

„Skvělý vkus, pane,“ řekl mu kupec. „Kůže je ventrijská a vy zůstanete v suchu i v největší zimě. Je dobře naolejo-vaná a bude odpuzovat déšť.“

„Děkuju. Povězte mi, kdo je tady nejlepší zbrojář?“

„No, to je samozřejmě předmětem dohadů. Ale můj bratr...“

„Váš bratr zásobuje hraběte?“

„Ne, ale...“

Ví

„Kdo zásobuje hraběte?“

Kupec si povzdechl. „Není to odsud daleko. Ptejte se po Mathlinovi, má kovárnu u východní brány. Půjдете Vlnařskou ulicí, až dojdete k taverně U šedé sovy, tam zahrňte doprava a pokračujte až k chrámu. Je to druhá ulice nalevo.“

Mathlin - dobře stavěný Drenajec s tmavým vousem - provedl mnicha dílnou do budovy vzadu. Na stěnách visely meče všech druhů: meče s širokou čepelí, končiče, šavle a rapíry, které nosili gothirští šlechtici. Byly tu vystaveny dokonce i tulvary a dvojbřité sekery.

„Jakou čepel hledáte, pane mnichu?“

„Jezdeckou šavli.“

„Směl bych vám poradit, abyste vyzkoušel Beninův podnik. Má levnější zbraně než já, a pravděpodobně vám bude vyhovovat stejně jako já.“

Chareos se usmál. „Co vyhovuje mně, kováři, je jen to nejlepší. Ukažte mi tu šavli.“

Mathlin došel k protější stěně a zvedl lesknoucí se zbraň. Čepel byla jen mírně zakřivená a jilec měl železnou

záštitu. Hodil ji Chareovi, který ji zkušeně zachytil, potěžkal, dvakrát jí máchl ve vzduchu, otočil zápěstím a zkusil výpad. „Je špatně vyvážená,“ řekl. „Proto je nešikovná. Možná byste mi měl ukázat cestu k Beninovi.“

Mathlin se usmál. „Tuhle dělal můj tovaryš a ještě se musí hodně učit. Nuže dobrá, pane mnichu. Laskavě mě následujte.“ Prošli do druhé místnosti. Zde byly meče skvěle vypracované, ale bez ozdob - žádné zlaté lístky, ani stříbrný filigrán. Mathlin sundal jednu z šavlí a podal ji Chareovi. Čepel nebyla širší než dva palce a ostrá jako břitva. Koš byl protažený a chránil celou ruku.

„Vykovaná z nejlepší ventrijské oceli a zakalená v krvi kováře,“ poznamenal Mathlin. „Existuje-li lepší šavle, ještě jsem ji neviděl. Ale můžete si ji dovolit?“

„Kolik žádáte?“

„Tři zlatáky.“

„Za to bych si mohl koupit pět koní.“

„To je její cena. Tady se, pane mnichu, nesmlouvá.“

„Přidejte lovecký nůž a dobrou pochvu a dohodneme se,“ řekl Chareos.

Mathlin pokrčil rameny. „Ujednáno. Ale nůž bude z ruky mého tovaryše. To, co udělám já, není levné.“

## 2

### TOHO ODPOLEDNE SE CHAREOS, VE SVÝCH

nových šatech, chystal k první jízdě na běloušovi. Zkontroloval podložku pod sedlo kvůli záhybům, které by zvíře dřely do zad, a pak prohlédl uzdu a udidlo. Udidlo bylo těžké pákové se zoubky.

„Dejte tohle pryč,“ nařídil Chareos podkonímu.

„Je to tvrdý zvíře, pane. Tohle udidlo by se vám mohlo hodit.“

„Chci zdravého koně. Tahle... ohavnost... mu roztrhá tlamu na kusy.“

„Možná ano. Ale udrží ho na uzdě.“

Chareos zavrtěl hlavou. „Podívejte se mu do tlamy -už ji má plnou jizev... starých jizev. A taky na boky. Jeho pánové byli tvrdí muži.“

Ze sudu u dveří vzal Chareos jablko a novým tesákem ho rozdělil na čtvrtiny. Pak kousek nabídl běloušovi, který odvrátil hlavu. Chareos stál vedle koně a snědl první kousek sám. Pak nabídl koni další. Tentokrát bělouš dárek přijal, ale v očích měl stále ostražitý pohled.

„Počítám, že bude rychlý,“ ozval se podkoní. „Je na to stavěný. A s tou barvou to taky potřebuje. Vy na něm odpoledne pojedete, pane?“

„Možná. Mohl bych ho vzít na vyjížděku.“

Podkoní se uchechl. „Nezkoušejte Divočinu, pane. Koně tyhle barvy tam jsou vidět na míle daleko a kolem vás bude víc lupičů než much kolem psího lejna.“

„Budu na to pamatovat,“ řekl Chareos podrážděně. Nasedl a otočil hřebce do zadní uličky za stáji.

O dvacet minut později už byl na úpatí kopců na jih od města, ve vlasech měl vítr a hřebec cválal plnou rychlostí. Chareos nechal koni volnost celé čtvrt míle, pak ho přitáhl a zamířil doleva na mírnou vyvýšeninu. Na vrcholku koně nechal jít chvíli krokem a díval se, jak dýchá. Nemusel si dělat starosti. Za pár minut hřebec přestal funět, a zpocený taky nebyl.

„Jsi silný,“ řekl Chareos a hladil koně po dlouhém, štíhlém krku, „a rychlý. Ale kdy mi ukážeš, proč jsi tak nebezpečný?“

Hřebec se ploužil dál, ale když ho Chareos pobídl do cvalu přes kopec, okamžitě zareagoval. Ke konci hodinové vyjížděky bylo město daleko vzadu, i když Chareos stále na jeho vížky v oparu v dáli dohlédl. Rozhodl se k návratu, protože se rychle blížil soumrak a velký hřebec se konečně unavil. Zamířil s koněm dolů po krátkém svahu a na jihu za kopcem zahlédl převalující se oblaka kouře. Jel tedy dál a vstoupil do kruhu stromů. Na mýtině narazil na oddíl vojáků, kteří seděli kolem několika ohýnků. V důstojníkovi, jenž seděl stranou svých mužů, poznal Logara, hraběcího šampióna.

„Na jih od vás za tím kopcem hoří,“ oznámil mu Chareos. „Nevšimli jste si kouře?“

„Co je vám do toho?“ zeptal se Logar a plavně se zvedl. Byl to vysoký, štíhlý, mladý muž s chladnými očima a tmavou špičatou brádkou a kníry. Ted' se přiblížil k hřebci. Koni se blízkost vojáka nelíbila a Logar ucouvl. Chareos koně uklidnil.

„Nic mi do toho není,“ řekl. „Dobrý den.“ Odjel z mýtiny, vyjel na vrcholek a zahleděl se na scénu ničení pod se-

bou. Hořelo tam dvanáct domků a na zemi leželo několik těl. O kousek dál se lidé snažili uhasit hořící společnou stodolu. Chareos zaklel a vrátil se do tábora vojáků.

Logar hrál v kostky s mladším důstojníkem, a když Chareos dojel blíž, oba muži vzhledli. „Je tu nedaleko vesnice,“ řekl Chareos, „kterou někdo napadl. Vy teď vezmete své muže a pomůžete jim hasit. A pamatujte si tohle: Oznámím hraběti, že jste zanedbal své povinnosti.“

Logarovi zmizela barva z tváří. Vstal a popadl jílec své šavle. „Slez, ty čubčí synu! Od takových, jako jseš ty, se urážet nenechám.“

„Už se stalo,“ utrousil Chareos. „Ted' udělejte, co jsem vám řekl.“ Otočil hřebce a zamířil do vesnice, kde v závětrří přivázal koně a rozběhl se na pomoc vesničanům. Oheň ve stodole se vymkl kontrole. Proběhl kolem něj jakýsi muž s vědrem vody a Chareos ho zastavil. „Musíte ven dostat, co se dá. Tu stodolu už není možné zachránit,“ řekl mu. Muž kývl a utíkal dál k ostatním. Zatím dojeli vojáci a vrhli se do práce. Tři domy zachránili, ale ve stodole oheň zuřil dál. Několik mužů sekerami vyrazilo otvor v zadní části stavení, čímž umožnili ostatním, aby vběhli dovnitř a vytahali pytle s obilím, které ještě bylo možno zachránit. Boj s živlem pokračoval dlouho do večera, ale nakonec oheň uhasil.

Chareos došel k nedalekému potoku a opláchl si ušpiněný obličej a ruce. Podíval se na

své nové šaty. Kabátec měl ožehnutý stejně jako nohavice, košili měl zčernalou kouřem a boty odřené.

Posadil se. V plicích ho pálilo a v ústech mu ulpěla pachut' dřevěného kouře. Přistoupil k němu jakýsi mladík.

„Vzali jedenáct našich žen, pane. Kdy za nimi vyrazíte?“

Chareos vstal. „Já nejsem voják, jenom jsem tudy projížděl. Musíte zajít za velícím důstojníkem oddílu, jmenuje se Logar.“

„Toho ať vezme Čert!“ uplivil si mládenec. Chareos mlčel, ale podíval se na vesničana blíž. Byl vysoký, štíhlý, s dlouhými tmavými vlasy a pronikavými modrými očima pod hustým obočím. Tvář měl hezkou, i když byla zčernalá kouřem a sazemi.

„Dávej si pozor na to, co říkáš, mládenče,“ varoval ho Chareos. „Logar je hraběcím šampiónem.“

„To je mi jedno. Starý Paccus nás před tím nájezdem varoval, a tak jsme před třemi dny poslali k hraběti žádost o pomoc. Kde byli ti vojáci, když jsme je potřebovali?“

„Jak se o tom nájezdu dozvěděl?“

„Je to jasnovidec. Oznámil nám den a hodinu. Zkusili jsme s nimi bojovat, ale nemáme žádné zbraně.“

„Kdo to byl?“

„Nadrenové. Psanci, co obchodují s Nadiry. S otroky! Musíme je dostat zpátky. Musíme!“

„Tak zajdi za důstojníkem. A jestli tě to neuspokojí, jdi za hrabětem. Brzy bude Petiční den.“

„Myslíte, že jemu bude záležet na tom, co se stalo pár ubohým sedlákům?“

„To nevím,“ řekl Chareos. „Kde je Paccus?“

Mladík ukázal na opačnou stranu poničené vesnice, kde seděl na zemi stařec zabalený v pokrývce. Chareos se vydal za ním.

„Dobrý den, pane.“

Stařec vzhledl a v měsíčním světle se mu leskly oči. „Takže to začalo,“ řekl tiše. „Vítej, Charee. Jak ti mohu pomoci?“

„Vy mě znáte? Už jsme se setkali?“

„Ne. Jak ti mohu pomoci?“

„Je tu jeden mladík, který tvrdí, že jste věděl o tom nájezdu. Je rozzlobený - což je pochopitelné. Jak jste to věděl?“

„Viděl jsem to ve snu. Vídávám hodně věcí ve snech. Viděl jsem tě na mýtině za kopcem, jak se toho bídáka

Logara ptáš na kouř. On a jeho muži tam tábořili již celý den, ale nechtěli se zaplést do boje. Kdo by mu to mohl klást za vinu?“

„Já. Ve vojsku není pro zbabělce místo.“

„Ty to pokládáš za zbabělost, Charee? Mluvíme tady o muži, který v soubojích zabil šestnáct mužů. Ne, otrokáři mu zaplatili. Od chvíle, kdy bylo v gothirských zemích otroctví zrušeno, cena za hlavu se zečtyřnásobila. Za našich jedenáct žen získají tak patnáct zlatých za každou. Ravenna jim přinese víc.“

„To je hodně peněz,“ souhlasil Chareos.

„Nadirové si to můžou dovolit. Jejich pokladnice přetékají zlatem a šperky z Drenanu, Lentrie, Ventrie a Mašrápúru.“

„Jak víš, že Logar přijal úplatek?“

„Jak vím, že chceš o Petičním dni odjet z města? Jak vím, že nepojedeš sám? Jak vím, že na tebe v horách čeká starý přítel? Jak? Protože jsem jasnovidec. A dnes si přeju, abych toto nadání nikdy nezdědil.“

Stařec odvrátil zrak a zahleděl se na popelem posypanou zem. Chareos vstal a vracel se ke svému hřebci. Do cesty mu vstoupila vysoká postava.

„Co chcete, Logare?“ zeptal se.

„Urazil jste mě. Teď za to zaplatíte!“

„Žádáte souboj?“

„Neznám vás, a proto se na vás zákony o souboji nevztahují. Budeme prostě bojovat.“

„Ale vy mě znáte, Logare. Podívejte se lépe a představte si mě v mnišském hábitu.“

„Chareos? Ztraceně! Budete se schovávat za pravidla svého řádu? Nebo se mi postavíte jako muž?“

„Nejdřív musím navštívit hraběte a probrat s ním vaše... podivné chování. Pak zvážím vaši výzvu. Dobrou noc.“ Šel dál, ale ještě se obrátil. „Ó, mimochodem... až budete utrácet zlato, které jste dnes vydělal, vzpomeňte si na ta

těla, co tu leží. Všiml jsem si, že jsou mezi nimi dvě děti. Možná byste je měl pomoci pohřbít.“

Když Chareos nasedal, hřebec tiše stál. Jezdec se ohlédl na kouřící zbytky vesnice a pak ostražitě vyjel k vzdálenému městu.

• • •

„Hluboce lituji, že ses nás rozhodl opustit,“ řekl starší bratr, zvedl se z křesla a s napřaženou rukou se naklonil nad stůl. Chareos si s ním potřásl rukou. „Mě to také velmi mrzí. Ale nadešel čas.“ „Čas, můj synu? Co je čas jiného než život mezi *zrozením* a smrtí? Myslel jsem, že jsi sem přišel, abys pochopil podstatu bytí, abys našel vůli Pramene, jež se projevuje ve všech věcech. Jsem velice smutný, když tě vidím takto vyzbrojeného,“ řekl a ukázal na šavli a lovecký nůž. „Tam, kam jedu, bych to mohl potřebovat, otče.“ „Už dávno jsem zjistil, že meč není ochranou, Charee.“ „Nechci se s vámi dohadovat, otče. Ale musím dodat, že mniši tu žijí v míru a bezpečí jen díky mečům obránců. Neumenšuju vaše názory, přál bych si, aby je sdíleli všichni lidé. Ale není tomu tak. Přišel jsem k vám jako zlomený muž a vy jste mne vyléčili. Ale kdyby všichni lidé žili jako vy, nebyly by žádné děti a žádné lidstvo. V čem by se pak projevovala vůle Pramene?“

Bratr se usmál. „Ó, Charee, jak úzký je tvůj obzor! Skutečně věříš, že *tohle* je všechno? Byl jsi akolytem, můj synu. Za pět, deset let bys byl připraven studovat skutečné

záhady a spatřil bys kouzlo všehomíra. Podej mi ještě ruku.“

Chareos se natáhl a mnich ho uchopil za prsty a otočil mu ruku dlaní nahoru. Pak zavřel oči a seděl jako socha, zdánlivě ani nedýchal. Minuty pomalu mýjely a Chareos cítil, jak mu při sezení s nataženou rukou tuhne rameno.

Vytáhl ruku z bratrova sevření a mlčky čekal. Nakonec mnich otevřel oči, zavrtěl hlavou a natáhl se pro pohár vody.

„Tvoje cesta bude dlouhá a nebezpečná. Pán všeho souladu tě provázej.“

„Co jste viděl, otče?“

„Některá soužení je lépe nechat nevyjevena, můj synu. Ale není v tobě žádné zlo. Teď jdi, musím si odpočinout.“

Chareos se naposled prošel klášterem a pak se vydal k hradu uprostřed města. Před několika staletími byl hrad vybudován jako strážní tvrz k vybírání mýtného na severní cestě, ale když se Ulrikovy nadírské hordy poprvé shromáždily, zničily velké město Gulgothir na jihu, hlavní město gothirského království, a země byla rozdělena na dvě části. Na sever přes hory proudili uprchlíci, daleko od nadírské krutovlády. Na východním pobřeží bylo u oceánu vybudováno nové hlavní

město a hrad v Talgithiru se stal nejjižnější výspou Gothiru. Za oněch dnů se rozrostl a teď byl hrad jen malým ostrůvkem uprostřed kypící metropole.

Velká dubová a železná brána byla zavřená, ale Chareos se připojil k zástupu u boční branky, který pomalu procházel na vnější nádvoří. Tvořili ho prosebníci, muži i ženy se stížnostmi, které mohl vyřídit pouze hrabě. Už tu bylo více než dvě stě lidí a každý nesl kulatou hliněnou destičku s číslem. Když bylo číslo vyvoláno, prosebník vstoupil do hlavní síně a přednesl svou věc hraběti. Ze stovek čekajících hrabě vyřídí pouze tucet, ostatní se vrátí o příštím Petičním dni.

Chareos vyšel po širokém kamenném schodišti ke dvěma strážným na jeho vrcholku. Kopí měli zkřížená, ale narovnali je a nechali ho projít do vnitřních komnat. Už třikrát se pokusil s hrabětem setkat, aby ho seznámil s činy jeho vojáků. Ale pokaždé byl odmítnut s tím, že hrabě má příliš mnoho práce a není možné ho vyrušovat.

Sloužící Charea zavedl do jídelny. Dlouhé stoly byly odstraněny a hrabě se svými dvořany tu seděl čelem ke dveřím. Už před ním stál první prosebník a vykládal o porušeném slibu při prodeji tří býků. Při dodání dostal polovinu smluvené částky, ale zbytek mu byl odepřen. Obviněným byl šlechtic, vzdálený příbuzný hraběte. Žaloba byla shledána jako oprávněná a hrabě nařídil, aby viník zaplatil dlužnou částku a pět stříbrných navíc žalobci za promarněný čas. Navíc šlechtici uložil pokutu dvaceti zlatých.

Žalobce se hluboce poklonil a vycouval z komnaty. Jako další vstoupila vdova, která tvrdila, že jí dědictví uzmul muž, jenž tvrdil, že ji miluje. Onoho muže přitáhli do síně v řetězech. Tvář měl pohmožděnou a zakrvácenou a přiznal se k vině. Hrabě ho nechal pověsit.

Jeden po druhém přicházeli žalobci, až, k polednímu, hrabe vstal. „Na jeden den to, u všech bohů, stačilo,“ prohlásil.

Hlavními dveřmi se protáhl jakýsi mladý muž a v patách mu běželi strážní. „Můj pane, vyslechněte mě!“ volal. Dva strážní ho popadli za ruce a táhli ho ven.

„Počkejte!“ křikl hrabě. „Nechte ho mluvit.“

Chareos poznal vysokého mladého vesničana a protáhl se dopředu, aby ho lépe slyšel.

„Moji vesnici přepadli nájezdníci. Jedenáct našich žen odtáhli, aby je prodali Nadirům. Musíme je dostat zpátky, můj pane.“

„Aha, ano, ta vesnice. Smutná záležitost,“ řekl hrabě. „Ale nemůžeme nic dělat. Sledovali jsme jejich stopy do hor, ale unikli na území Nadirů a tam já nemám žádnou pravomoc.“

„Takže neuděláte nic?“ hulákal mládenec.

„Nezvyšuj na mě hlas, rolníku!“ zahřměl hrabě.

„Platíme vám daně a spoléháme na vaši ochranu. Ale když vás o ni požádáme, vaši muži zůstanou ukrytí v lese,

zatímco naše lidi zabíjejí. To v Gothiru vládnou zbabělci?“

„Zatkněte ho!“ křikl hrabě a strážní k vesničanovi přiskočili a popadli ho za ruce. „Nechám ho zbičovat. Odveďte ho odsud.“

„To je vaše odpověď?“ hulákal mladík. „Je tohle spravedlnost?“

Hrabě si ho nevšímal a mladíka odtáhli pryč a dveře se za ním zavřely. „Á, Charee,“ řekl hrabě. „Vítej. Jsi připraven k ukázce?“

„Ano, jsem, můj pane,“ řekl Chareos a vystoupil. „Ale směl bych nejdřív něco dodat k žádosti toho mladíka?“

„To nesmíš!“ odsekl hrabě. „Logare!“ Šampión vstal ze židle a postavil se před oba muže. „Při minulém cvičení jsem si poranil rameno,“ řekl hrabě, „a stále ještě mám potíže. Nicméně než bych zklamal naše hosty, zaujal bys laskavě moje místo proti hrdinovi od Bel-azar?“

„Bude mi potěšením, můj pane,“ odpověděl Logar. „Mohl bych navrhnout, že by představení bylo napínavější, kdybychom cvičili bez masek a kroužkových košil?“

„Není to nebezpečné?“ vyptával se hrabě. „Nechtěl bych vidět nějakou tragickou nehodu.“

„Je tu určité nebezpečí, můj pane, ale mohlo by to cvičení okořenit.“

„Nuže dobrá,“ souhlasil hrabě a Charea si přitom ani nevšiml. „Stane se, jak říkáš.“

Přistoupilo páže se dvěma rapíry. Chareos si vybral levou čepel a odstoupil, aby si uvolnil svaly. Odložil šavli a nůž na římsu a horečnatě přemýšlel. Nepochyboval o tom, že se ho Logar pokusí zabít, a přesto, pokud sám Logara zabije, tak ho hrabě nechá zavřít. Mechanicky se rozcvičoval a protahoval si pažní, ramenní a stehenní svaly. Zadíval se na dvě řady diváků a koutkem oka zahlédl lorda Patrida. Chlapec se zubil jako vlk. Chareos se odvrátil a přistoupil k Logarovi.

Oba muži zvedli čepele do výšky a pozdravili se, pak se dotkli meči.

„Začněte!“ zavolal hrabě.

Logar náhle zaútočil a otočil zápěstím, jak to vyžadoval klasický výpad, jenže Chareos ránu vykryl a hladce ustoupil doprava. Logarovi se zúžily oči. Voják se třikrát vrhl dopředu a při každé příležitosti byl odražen. Chareos se začínal zlobit. Logar se nepokoušel bránit, byl si jistý, že ho Chareos nemůže - při cvičení - zabít. Jeho čepel dvakrát zamířila na Chareův krk a mnich věděl, že je jen otázkou času, kdy se hraběcí šampión dostane skrz jeho obranu. Chareos odrazil výpad a uskočil, přičemž Logara vyvedl z rovnováhy. Šampión zaklel a vykročil a Chareos se zhluboka nadechl a připravil se odrazit jeho útok věda, že ho Logar hodlá v této chvíli zabít. Ale měl to v plánu i hrabě, nebo to byl jenom důsledek Logarovy zlomené pýchy? Logar se ho pokusil bodnout do oka, ale Chareos ustoupil, otočil se na podpatku a odskočil. Logar se prudce otočil a široce se zazubil. Oba šermíři se honili sem tam po velkém sále. Diváci se nedokázali udržet a začali hlasitě jásat nad každým novým výpadem, který Logar provedl. Minulo několik minut a zápas stále ještě neskončil. Logar zaútočil. Chareos ho odrazil jen částečně a cítil, jak mu soupeřova čepel rozseklá kůži na líci.

Při pohledu na krev diváci zmlkli a zadívali se na hraběte, zda skončí cvičení. Ale ten se nehýbal. Takže to vymyslel hrabě, pochopil Chareos, a zvedl se v něm hněv, ale potlačil ho. Nemohl Logara zabít, protože hrabě by ho nechal uvěznit a odsoudit za vraždu. Charea zachvátila chladná zuřivost. Obešel svého soka a pak se rychle pohnul doprava. Logar bodl. Chareos odrazil tři výpady a pak švihl čepelí vysoko nad Logarovým mečem. Hrot ra-píru roztřel Logarovi kůži nad okem až po obočí. Šermíři /ačala téct krev do očí a on se stáhl.

Chareos se obrátil k hraběti. „Znamená to konec cvičení, můj pane?“

„To byla špatná práce,“ řekl hrabě. „Mohl jste ho zabít.“

„To jsem vskutku mohl, protože není příliš zručný. Měl jsem štěstí, že mi tato rána,“ vykládal Chareos a ukázal na ránu na své líci, „nepronikla až do mozku. Naštěstí se nic nestalo, jeho zranění není vážné. A teď, s vaším dovolením...“ Zvuk za ním ho přinutil se otočit na podpatku. Logar si setřel většinu krve z tváře a hnál se na Charea s napřaženým mečem. Chareos ustoupil, udeřil Logara záštítou za ucho a šampión padl v bezvědomí na mramorovou podlahu. „Jak jsem říkal,“ utrousil Chareos chladně, „s vaším dovolením odcházím.“

„Tady už nejsi vítán,“ zasyčel hrabě, „a nikde pod mou jurisdikcí.“

Chareos se uklonil, ustoupil o tři kroky a vzal si svou šavli a nůž. S hlavou vztyčenou opustil sál a cítil, jak ho následuje nepřátelství.

Na nádvoří ještě zůstala většina prosebníků, aby přihlížela bičování. Chareos sešel po schodišti a pohled upíral na svíjejícího se vesničana, kterému na záda dopadal bič.

Přistoupil ke kapitánovi stráže a zeptal se: „Kolik ran dostal?“

„Osmnáct. Skoínčíme na padesáti.“

„Skončíte na dvaceti,“ oznámil mu Chareos. „Neposlušnost se trestá.“

„Hrabě se o počtu ran nezmiňoval,“ odsekl důstojník.

„Možná si myslel, že znáte zákony,“ poznamenal Chareos, když bič znovu dopadl.

„To stačí,“ řekl kapitán. „Odřízněte ho.“ Vesničana vytáhli postranní brankou a nechali

ho ležet u cesty.

„V tomhle stavu se nedostaneš domů,“ řekl mu Chareos. „Raději bys měl jet se mnou. Mám pokoj v taverně U šedé sovy. Tam se ti podívám na ta záda.“

.....

Taverna U šedé sovy bylo rozlehlé stavení vybudované kolem starobylé krčmy, která stála u horské cesty vedoucí do Gulgothiru. Uprostřed byla síň ve tvaru L, kde na pijáky a hosty čekaly šenkýřky. Na východní a západní straně byly postaveny dvě nové budovy a vzadu byla přistavěna stáj.

Když se Chareos tlačil mezi hemžícími se hosty, dlouhá pochva jeho šavle zavadila komusi o nohu.

„Koukej na to, co děláš, ty čubčí synu!“ zasyčel pijan. Chareos si ho nevšímal, ale jak šel dál, sevřel jílec šavle a držel si ji těsněji u nohy. Už to bylo dlouho, co naposledy nosil opasek s mečem, a teď se cítil neohrabaně a jaksi nepatřičně.

Prošel dveřmi a vyšel nahoru po točitém schodišti na chodbu v prvním poschodí. Na vzdálenějším konci vešel do apartmá, které si na dnešní odpoledne zaplatil. Vesničan stále ještě spal, dýchal pomalu a zhluboka. Lektvar z *liríá*, který jim připravil místní apatykář, ho udrží v bezvědomí až do svítání. Chareos vesničanovi vyčistil rány po biči, natřel mu je husím sádlem a pak mu na záda přiložil velký lněný ručník. Rány nebyly hluboké, ale kůže kolem nich byla zčernalá, spálená koženým bičem.

Chareos zapálil oheň v krbu u jižní stěny. Blížil se podzim a zkroucenými okenními rámy dovnitř se sykotem pronikal mrazivý vítr. Chareos si odepjal opasek s mečem a usedl do širokého koženého křesla u krbu. Byl unavený, ale jeho mysl odmítala odpočívat. Útulek v klášteře mu teď připadal vzdálený a deprese ho zasáhla jako fyzický úder. Dnes se ho hrabě pokusil zabít - a proč? Všechno kvůli činu jednoho nadutého dítěte. Zadíval se na spícího chlapce. Ten se musel dívat, jak jeho vesnici vypalují a jeho milované odvádějí pryč, a teď ho zbičovali a přidali tak k jeho bolesti další. Spravedlnost byla pro bohaté...

vždycky byla jenom pro bohaté. Jedna ze tří luceren na stene zablikotala a zhasla a Chareos zkontroloval ostatní. Také dohořívaly, a tak zatahal za zvonek na západní stěně.

Po několika minutách na dveře zaklepala služebná. Chareos ji požádal o olej a objednal si něco k jídlu a víno. Dívka byla pryč půl hodiny, během níž zhasla i druhá lucerna.

Vesničan ze spánku zasténal a šeptal jakési jméno. Chareos se nad něho naklonil, ale mladík opět upadl do mrákot.

Dívka se konečně vrátila se džbánkem oleje. „Omlouvám se za to zpoždění, pane, ale dneska večer máme plno a dvě další dívky nepřišly.“ Doplnila lucerny olejem a zapálila je dlouhou třískou. „Jídlo tu bude hned. Nemáme hovězí, ale skopové je dobré.“

„To bude v pořádku.“

Dívka se ve dveřích zastavila a ohlédla se. „Je to ten vesničan, co ho dneska zbili?“ špitla.

.....

„To je.“

„Tak vy budete ten mnich Chareos?“

Chareos kývl a služebná se vrátila zpátky do pokoje. Byla malá a buclatá, s vlasy jako zrající pšenice a kulatým, hezkým obličejkem. „Asi bych neměla mluvit bez vyzvání, pane, ale jsou tu muži, kteří vás hledají - muži s meči. Jeden z nich má obvaz na čele.“

„Vědí, že jsem tady?“

„Ano, pane. Tři muži jsou ve stáji a dva další teď sedí v hlavní síni. Myslím, že by jich tu mohlo být víc.“

„Jsi laskavá,“ řekl Chareos a vtiskl jí do ruky půlstříbrňák.

Když odešla, zajistil dveře, vrátil se ke krbu a podřimoval, dokud se neozvalo další zatukání na dveře. Vytáhl šavli z pochvy. „Kdo je to?“ zavolal.

„To jsem já, pane. Nesu jídlo a víno.“

Chareos odsunul závoru a otevřel dveře. Dívka vstoupila a na úzký stolek vedle křesla položila dřevěný podnos. „Jsou pořád ještě tady, pane. A ten muž s obvazem mluví s Finbalem, to je majitel.“

„Děkuju.“

„Mohl byste odejít přes obydlí služebnictva,“ nabídla mu.

„Mám ve stáji koně. Neboj se o mě.“

Dívka se usmála. „To bylo od vás hezké, co jste pro něho udělal,“ řekla, odešla a zavřela za sebou dveře. Chareos zasunul závoru na místo a posadil se k jídlu. Masa bylo málo, zelenina byla měkká a rozvařená a víno skoro nebylo k pití. Nicméně mu jídlo naplnilo žaludek a Chareos se uhnízdil v křesle a usnul. Zdály se mu ošklivé sny, ale když se probudil, zmizely jako dým ve větru. První náznak úsvitu zbarvil oblohu do tmavošedá. Oheň skoro vyhasl a v pokoji bylo chladno. Chareos přiložil troudu na žhavé uhlíky, rozfoukal oheň k životu a pak přidal větší špalky. Byl celý zdřevěnělý, bylo mu zima a bolelo ho za krkem. Jakmile se oheň rozhořel, přešel Chareos k vesničanovi. Mladík teď dýchal mělčeji. Chareos se ho dotkl a vesničan zasténal a otevřel oči.

Pokusil se sednout, ale klesl zpátky.

„Rány máš vyčištěné,“ řekl Chareos. „I když to musí bolet, navrhuju, abys vstal a oblékl se. Koupil jsem ti koně. Dnes ráno odjíždíme z města.“

„Děkuju... za pomoc. Jmenuju se Kiall.“ Mladík se posadil a tvář měl zkřivenou bolestí, která mu projela zády.

„Rány se ti pěkně zhojí,“ poznamenal Chareos. „Jsou čisté a nejsou moc hluboké. Ta bolest je ze spálenin od biče, ale za tři, čtyři dny to přejde.“

„Neznám vaše jméno,“ prohodil Kiall.

„Chareos. Teď se obleč. Venku čekají muži, kteří nám chtějí odjezd poněkud znepríjemnit.“

„Chareos? Ten hrdina od Bel-azar?“

„Ano,“ štěkl Chareos, „ten úžasný obr z písni a pověstí. Copak jsi mě neslyšel, chlapče? Jsme v nebezpečí. Teď se obleč.“

Kiall se zvedl a s námahou se dostal do nohavic a bot, ale nedokázal zvednout ruce, aby si natáhl košili. Chareos mu pomohl. Rány po biči se Kiallovi táhly až k pasu, a tak si nemohl zapnout opasek. „Proč jsme v nebezpečí?“ zeptal se.

Chareos pokrčil rameny. „Pochybuju, že to má něco společného s tebou. Bojoval jsem s mužem jménem Logar a mám dojem, že se cítí ponížen. Teď chci, abys zašel do stáje. Mám tam koně. Můj je ten bělouš, sedlo je v sedlovně. Umíš nasedlat koně?“

„Kdysi jsem pracoval jako podkoní.“

„Dobrá. Dej pozor, ať je podpěnka pořádně dotažená. O dvě stání dál stojí černý valach s prohnutým hřbetem. Byl to nejlepší, co jsem pro tebe dokázal sehnat. Je

starý a skoro sedřený, ale zaneše tě zpátky do tvé ves-

íi nice.

„Já se tam nevrátím,“ řekl Kiall tiše. „Budu pronásledovat ty nájezdníky, kteří zajali Ravnenu a ostatní.“

„To je vskutku rozumný a moudrý nápad,“ utrousil podrážděně Chareos, „ale teď buď tak laskav a osedlej mi koně.“

Kiall zrudl. „Možná vám dlužím svůj život, ale neposmívejte se mi,“ vyjel. „Miluju Ravnenu už celá léta a neodpočinu si, dokud nebude volná, nebo dokud neumřu.“

„To poslední je mnohem pravděpodobnější. Ale je to tvůj život. Teď k mému koni, prosím.“

Kiall otevřel ústa, ale neřekl nic. Zavrtěl hlavou a odešel z pokoje. Chareos chvíli čekal a pak sešel po schodech do kuchyně, kde dvě kuchtičky připravovaly těsto na chléb. Chareos si jednu zavolal a požádal ji, aby mu zabalila nějaké jídlo na cestu: solené hovězí, šunku, suchary a pytlík ovsa. Když mu to přinesla, zaplatil jí a prošel

opuštěnou hlavní síní. Krčmář Finbal rozvěšoval umyté korbele na háčky nad barem. Když Chareos procházel ke dveřím, kývl na něho a usmál se a Chareos se zastavil a přistoupil k němu.

„Dobré ráno,“ pozdravil Finbal a v širokém úsměvu mu byly vidět mezery mezi zuby.

„Vám taky,“ odpověděl Chareos. „Nechal byste mi přivést mého koně?“

„Stáje jsou jenom přes dvůr, pane. A můj pomocník tady právě není.“

„Tak to udělejte sám,“ vyzval ho chladně Chareos.

„Mám moc práce, pane,“ odpověděl Finbal, úsměv mu zmizel z tváře a on se vrátil zpátky ke své práci.

Takže jsou stále ještě tady, pomyslel si Chareos. Držel zásoby v levé ruce a vykročil na dvůr. Všude bylo ticho a na východě právě vycházelo slunce. Ráno bylo studené a svěží a ve vzduchu se vznášela vůně smažené slaniny. Chareos se rozhlédl po dvoře a nedaleko zahlédl povoz a nízkou zídku okolo výběhu pro slepice. Po levici měl otevřené dveře do stáje, ale po Kiallovi nebylo ani stopy. Když se Chareos vydal ke stáji, vyběhl zezadu jakýsi muž. Chareos pustil jídlo a tasil šavli. Zpoza povozu se na dohled vynořili dva další chlapi a ze stáje vyšel Logar. Čelo měl ovázané a lněnou látkou prosakovala krev.

„S rapírem to umíte dobře,“ řekl Logar. „Ale jak to zvládáte se šavlí?“

„Se šavlí jsem lepší,“ odpověděl Chareos.

„V tom případě nebudeme nic riskovat,“ zasyčel Logar. „Zabijte ho!“

Dva šermíři se vrhli dopředu. Chareos odrazil divoký výpad, otočil se na podpatku, aby se vyhnul druhému bodnutí, a jak se vracel, roztal prvnímu muži hrdlo. Z rány se vyřinula krev a útočník upadl, pustil meč a prsty si tiskl ránu v marné naději, že se mu podaří zastavit unikající život. - Druhý útočník sekl Chareovi po hlavě, ale

mnich se sehnul a vlastní čepel prohnal muži hrudí. Třetí Šermíř s rozšířenýma očima ustupoval.

„Takže?“ utrousil Chareos a zamračil se na Logara. Hraběcí šampión zaječel a zaútočil. Chareos první sek odrazil, uskočil před svištěcí čepelí, která by ho byla rozpárala, a pak provedl bleskovou ripostu, kdy hrot šavle skončil v Logarových slabinách, kde mu přetál stehenní tepnu. Logar upustil šavli a nevěřícně se zadíval na krev, která mu smáčela kamaše. Pak se mu podlomily nohy a Logar se před Chareem svezl na kolena. Vzhlédl k muži, jenž ho zabil, zamrkal a sesul se na zem. Chareos přistoupil k mrtvole, stáhl mu opasek a šavli mrtvého zasunul zpátky do pochvy. Když na dvorek vjel Kiall, vedoucí Chareova bělouše, bývalý mnich mu hodil Logarovu šavli, zvedl vak se zásobami a vyhoupl se do sedla. Poslední Šermíř stál opodál a nic neříkal. Chareos si ho nevšímal a zamířil s koněm k jižní bráně.

. . .

Dvorek byl ohrazen provazy a u vchodů stáli strážníci. Za nimi se shromáždil dav čumilů a snažil se zahlédnout tuhnoucí těla. Hrabě stál nad Logarovou mrtvolou a zíral na šedý, bezkrevný obličej.

„Fakta hovoří sama za sebe,“ prohlásil a ukázal na tělo. „Vidíte, nemá meč. Byl zavražděn, a já chci, aby jeho vrah stanul před spravedlností. Kdo by si pomyslel, že hrdina od Bel-azar spáchá tak ohavný čin?“ Dvořané, seskupení kolem něj, mlčeli a přeživší Šermíř uhnul před hrabětem očima.

„Vezměte dvacet mužů,“ nařídil hrabě Salidovi, kapitánovi svých kopiníků, „a přiveďte Chareu zpátky.“

Salida si odkašlal. „Můj pane, to se Logarovi nepodobá, že by chodil neozbrojený, a ti

druzí dva měli tasené meče. Chareos je mistr Šermíř. Nemůžu uvěřit...”

„Dost!“ štekla hrabe a otočil se k přeživšímu muži. „Ty... jak se jmenuješ?“

„Kyfa, můj pane,“ odpověděl muž s pohledem upřeným na zem.

„Byl Logar ozbrojen, když ho Chareos zabil?“

„Ne, můj pane.“

„Tady to máš,“ řekl hrabe. „A tvoje vlastní oči ti to potvrdí. Vidíš někde meč?“

„Ne, můj pane,“ odtušil Salida. „Dostanu ho. Co s tím vesničanem?“

„Pomáhal při vraždě. Bude viset vedle Charea.“

• • •

Ve čtyřech otevřených povozech sedělo dvaadvacet zajatých žen. Po obou stranách vozů jeli válečníci, zachmuření muži s divokýma očima. Ravenna byla v druhém povoze, oddělená od svých přítelkyň. Kolem ní byly ženy a dívky zajaté při dalších dvou nájezdech. Všechny byly vyděšené a většinou mlčely.

Dva dny předtím se jedna z dívek pokusila uprchnout. Za soumraku seskočila z vozu a rozběhla se k lesu, ale ve chvílce ji dojali a přivlekli ji zpátky. Zajatkyně sehnali do kruhu, aby se podívaly, jak dívku bičují, a její kvílení Ravenně znělo stále ještě v uších.

Pak ji několik mužů odvěklo z tábora a znásilnilo ji. Potom jí svázali ruce a hodili ji vedle ostatních zajatek.

„Měly byste se z toho poučit,“ řekl muž se Zjizvenou tváří. „Jste otrokyně, tak radši začněte myslet jako otrokyně. Jedině tak přežijete. Každá otrokyně, která se pokusí uprchnout, skončí mnohem hůř než tahle. Zapamatujte si to.“

Ravenna si to zapamatovala...

Dokud je budou držet Nadrenové, nemá smysl se pokoušet o útěk. Ne, je nutné být mazanější. Počká, až ji

prodají nějakému chlápěnému Nadirovi. Bude poddajná a přičinlivá, milující a vděčná... a až jí začne důvěřovat - uteče.

„Odkud jsi?“ špitla žena vedle ní. Ravenna jí to pověděla.

„Jednou jsem u vás byla na návštěvě. Při oslavě letního slunovratu.“ Ravenna se zadívala na kostnatou postavu, prohlédla si hubený, hranatý obličej a lesklé černé vlasy. Nevzpomínala si na ni.

„Jsi vdaná?“ zeptala se.

„Ano,“ pokrčila žena rameny. „Ale na tom teď už nezáleží.“

„Ne,“ souhlasila Ravenna.

„A ty?“

„Měla jsem se vdávat. Za osmnáct - ne, sedmnáct - dní.“

„Jsi panna?“ zeptala se žena a ztišila hlas.

„Ne.“

„Odted' jsi. Zeptají se tě. Za panny dostanou vyšší cenu. A znamená to taky, že se tě tyhle... prasata... nedotknou. Rozumíš?“

„Ano. Ale muž, který si mě koupí, určitě...“

„Co oni vědí? Muži! Najdi si ostrý špendlík a při první noci se píchni.“

Ravenna kývla. „Děkuju. Budu si to pamatovat.“

Odmlčely se a povozy pokračovaly v cestě. Nájezdníci byli ostražití a Ravenna se nemohla ubránit, aby si neprohližela obzor.

„Pomoc nečekej,“ ozvala se znovu její sousedka.

„Člověk může vždycky doufat.“

Žena se usmála. „Tak doufej v hezkého divocha s laskavými způsoby.“

• • •

Hory se před nimi tyčily jako bojovná řada bělobradých obrů a od vršků vál jezdcům do tváří ledový vítr. Chareos si přitáhl kožišinou podšitý plášť těsněji k tělu a přepásal si ho. Pak se ohlédl na vesničana. Kiall měl popelavou tvář a kymácel se v sedle, ale nijak si nestěžoval. Chareos se zadíval k městu. Bylo daleko za nimi a za kopečky byly vidět jen ty nejvyšší věže.

„Jak se daří?“ zeptal se Kialla. Vesničanovi se podařilo slabě se usmát. Účinek *liría* pomalu vyprchával a záda ho bolela, jako by ho někdo pátil žhavými uhlíky. Starý valach byl klidné zvíře a za normálních okolností by jízda byla příjemná, ale teď ve zmučeném těle cítil každý pohyb. „Za chvíli zastavíme,“ řekl Chareos, „jakmile dorazíme do lesa. Jsou tam jezera s křišťálově čistou vodou. Odpočineme si a já se ti podívám na ty rány.“ Kiall kývl a pevně stiskl sedlovou hrušku. Bylo mu zle a obličej se mu leskl potem. Chareos v duchu zaklel a zajel vedle valacha. Bílý hřebec náhle ohnul krk a starší zvíře kousl. Chareos zatahal za otěže a valach se vzepjal. Kiall málem spadl ze sedla. Hřebec se nahnul a sklonil hlavu, ale Chareos se odhodlaně držel a pevně koně svíral nohama. Hřebec se ho chvíli snažil shodit, pak se uklidnil, a jako by se nic nestalo, klidně zastavil. Chareos sesedl a pohladil bělouše po dlouhém krku. Přistoupil koni k hlavě, podrbl ho na nose a pak mu dlouze foukl do nozder. „To jsem já,“ šeptal Chareos pořád dokola. „Já ti neublížím. Nejsem tvůj pán. Jsem tvůj přítel.“

Nakonec znovu nasedl a pokračoval v cestě na jih. Chareos tímto pohořím ještě nikdy necestoval, ale poutníci vykládali o osadě vybudované kolem zájezdního hostince. Chareos doufal, že vesnice už je blízko a že tam budou mít ranhojiče. Kiall dostával horečku a pokud Chareos věděl, rány by se mu mohly zanítit. Jako voják viděl umírat mnoho mužů na následky něčeho, co původně vypadalo jako malá ranka. Kůže kolem oteče a zbledne, horečka

ještě stoupne a svaly zachvátí sněť. Vzpomněl si na jednoho mladého válečníka u Bel-azar, který se na ruce škrábl o trn. Ruka mu otekla, že byla třikrát větší než normálně, potom mu zmodrala a nakonec zčernala. Ranhojič mu ji uřízl. Ale ten chlapec zemřel... A umíral s kvílením. Chareos se ohlédl na Kialla a přinutil se k úsměvu, ale mladík mu neodpověděl.

Pozdě odpoledne už Kiall nemohl dál. Měl vysokou horečku a sténal a dvě z dlouhých ran na zádech se mu otevřely. Chareos mládenci přivázal zápěstí k sedlové hrušce a vedl teď oba koně po břehu velikého jezera. Jezerní hladina byla hladká jako zrcadlo a odrážely se v ní okolní hory. Chareos sesedl, spoutal koně a pomohl Kiallovi na zem. Vesničan se zhroutil, protože se mu podlomila kolena. Chareos ho nechal ležet a zapálil oheň. Jako voják viděl mnoho mužů po bičování. Často je položil spíše šok z bití, ponížení pro ně bylo horší než bolest. Když se oheň rozhořel, obrátil Chareos Kialla na břicho a přičichl k jeho ránám. Pach rozkladu cítit nebylo. Chareos ho zakryl pokrývkou. Mladý muž byl silný a hrdý. Na bolest si nestěžoval, a to se Chareovi líbilo.

Chareos seděl u ohně a hleděl na hory a borový les, který se zelenal na pozadí sněhu. Bývaly doby, kdy ho takový pohled přiměl přemýšlet o svobodě, divoké kráse, tyčícím se majestátem horských vrcholů. Ted' si uvědomil, že k němu promlouvají pouze o povrchnosti člověka. Války, mor, králové a dobyvatelé nebyli pro tyto vrcholky ničím.

„Co je vám po mých snech?“ zeptal se Chareos a v duchu se vrátil zpátky k Túře, jako to činíval často, když ho přepadla trudnomyslnost. Nádherná černovlasá Tura. Vedle ní se cítil jako muž, víc, než by si sám přál. S ní byl celý. Ale to, co zdánlivě tak svobodně rozdávala, zas krutě sebrala. Chareos při té vzpomínce zrudl. Kolik milenců měla, než Chareos její nevěru objevil? Deset? Dvacet? Kolik jeho přátel přijalo darem její tělo? Hrdina od Bel-

-azar! Kdyby jen věděli. Šermíř Chareos tam nešel bojovat, odešel tam zemřít.

Bylo v tom jen málo hrdinství. Ale bardy skutečnost nezajímala. Zpívali o stříbrných čepelích a odvážných činech. Pro hanbu paroháče nebylo v ságách o Bel-azar místo.

Chareos vstal a vydal se k jezeru, poklel, napil se a zavřel oči, aby se nemusel dívat na svůj odraz. Vrátil se k ohni a viděl, že Kiall klidně spí. Slunce se sklonilo k západu a ochladilo se. Chareos koním povolil sedlové řemeny a vedle ohniště si natáhl pokrývky.

Lehl si na záda a zahleděl se na hvězdy. Chtěl Túře odpustit, odvést ji daleko z pevnosti a začít nový život, ale ona se mu vysmála. Líbilo se jí tam, kde byla, kde byli po ruce muži, silní muži, žádostiví muži, muži, kteří jí budou nosit dárky. V duchu viděl sám sebe, jak ji

tluče, pěstmi rozbíjí její krásu. Ale nikdy to neudělal. Odešel z pokoje, vyhnal ho její smích, a lásku, kterou si vpustil do srdce, rozervala její zrada na kusy. Už se nikdy znovu nezamíloval, nikdy si už nevpustil žádnou ženu do svého srdce ani do postele.

V dále se ozvalo vlčí vytí, osamělý, žalostný zvuk. Chareos navrhl kolem ohně ochranný val a usnul.

Do snů se mu vmísil ptačí zpěv a Chareos se probudil. Spánek ho příliš neosvěžil a Chareos věděl, že se mu zdálo o Túře. Jako vždy si toho moc nepamatoval, pouze její jméno mu znělo v hlavě. Posadil se a zachvěl se. Oheň skoro uhasí, a tak si k němu Chareos klekl, rozfoukal uhlíky k životu a k malým plamínkům přiložil pár klacíků. Pak vstal, obešel tábor a nasbíral suché dřevo.

Když se oheň znovu rozhořel, došel Chareos ke svému hřebci a pohladil ho po krku. Z vaku se zásobami vytáhl studenou pečení a vrátil se k ohni. Probudil se Kiall a posadil se. Do tváří se mu vrátila barva a mládenec se na Charea usmál.

Bývalý mnich odřízl loveckým nožem malý kousek Šunky a podal jej vesničanovi.

„Kde to jsme?“ zeptal se Kiall.

„Asi deset mil od staré silnice. Vypadáš lépe.“ v

„Mrzí mě, že jsem vám na obtíž. A ještě víc mě mrzí, že jste kvůli mně musel zabít.“

„To nebylo kvůli tobě, Kialle. Ti muži šli po mně. Domýšlivé dítě je potrestáno a teď jsou tři muži mrtví. Šílen-

i \*« štvi.

„V boji jste byl úžasný. Nikdy jsem nikoho jako vy neviděl. Byl jste tak chladný.“

„Víš, proč zemřeli?“ zeptal se Chareos.

„Protože nebyli tak dobří jako vy?“ zkusil to Kiall.

„Ne, to nebyli, ale to není hlavní důvod. Zemřeli, protože měli pro co žít. Dojezd snídani.“

. . .

Tri dny putovali do stále vyšších poloh a cestou se brodili přes potoky a říčky. Nad hlavou jim táhly husy sněžní, mířící ke svým vzdáleným hnízdištím. Ve vodě bojovali bobři se záplavami a stavěli si své přehradu. Kiallovi se rány v čistém horském vzduchu rychle hojily, a teď už nosil po boku Logarovu šavli.

Při výstupu společníci hovořili jen málo a v noci, u táborového ohně, sedával Chareos s tváří obrácenou k severu, ztracen ve svých myšlenkách.

„Kam jedeme?“ zeptal se Kiall, když pátého rána sedlali koně.

Chareos chvíli neodpovídal. „Míříme do vísky zvané Hostinice. Tam si koupíme zásoby. A potom já pojedou na jih přes stepi. A pojedou sám, Kialle.“

„Vy mi nepomůžete zachránit Ravennu?“ To bylo poprvé, kdy se vesničan o nájezdu zmínil. Než se Chareos k mladíkovi otočil, dotáhl hřebci podpínku.

„Nevíš, kudy ti lupiči jeli. Neznáš jméno jejich vůdce. Touto dobou už budou ženy prodané. Je to beznadějný případ, Kialle. Vzdej to.“

„To nemůžu,“ řekl mládenec. „Já ji miluju, Charee. Miluju ji od dětství. Vy jste nikdy nebyl zamilovaný?“

„Láska je pro hlupáky. Je to přívál krve do slabin... není na ní nic tajemného ani kouzelného. Najdi si někoho jiného, chlapče. Do této chvíle ji už tucetkrát znásilnili, a možná si už našla někoho, kdo se jí líbí.“

Kiall zbledl jako křída a do vzduchu vylétla Logarova šavle. Chareos uskočil. „Co to, k čertu, děláš?“

„Omluv se! Hned!“ nařizoval Chareovi Kiall a vykročil se šavlí namířenou na jeho hrdlo.

„Za co? Za to, že jsem vyslovil nahlas, co je zřejmé?“ Šavle se pohnula, ale Chareos ji

srazil stranou a tasil vlastní meč. „Nebud' hloupý, chlapče. Nejsi v takovém stavu, abys se mnou mohl bojovat. A i kdybys byl, mohl bych tě rozsekat na kousky.“

„Omluv se,“ opakoval Kiall.

„Ne,“ řekl tiše Chareos. Vesničan zuřivě zaútočil, ale Chareos ho snadno odrazil a Kiall, vyvedený z rovnováhy, zakopl a pustil šavli. Natáhl se pro ni, ale Chareos na čepel šlápl. Kiall se sklonil a vrhl se dopředu, takže hlavou narazil Chareovi do břicha, a oba muži spadli na zem. Kiall Charea udeřil pěstí do brady. Bývalý mnich druhou ránu vykryl, ale třetí ho omráčila a on upustil šavli. Kiall čepel popadl a vyskočil. Chareos se pokusil zvednout, ale kůže na jeho hrdle se dotýkal hrot jeho vlastní šavle.

„Překvapuješ mě,“ poznamenal Chareos.

„A ty jseš čubčí syn,“ sykl Kiall, pustil šavli do sněhu a otočil se. Rány na zádech se mu znovu otevřely a halenou mu v klikatých pramíncích prosakovala krev.

Chareos vstal a vrátil šavli zpátky do pochvy.

„Mrzí mě to,“ řekl a Kiall se zastavil a ramena mu poklesla. Chareos k němu přistoupil. „Myslím to vážně. Já

ženy moc rád nemám, ale vím, co to je být zamilovaný. Byli jste svoji dlouho?“

„Ještě jsme se nevzali,“ vysvětlil mu Kiall.

„Tak zasnoubení?“

„Ne.“

„Tak co?“ zeptal se popleteně Chareos.

„Měla si vzít někoho jiného. Její otec vlastní celou východní pastvinu a on byl dobrá partie.“

„Ale ona milovala tebe?“

„Ne,“ připustil Kiall. „Ne, nikdy mě nemilovala.“ Mládenec se vytáhl do sedla.

„Tomu nerozumím,“ přiznal se Chareos. „Hodláš se vydat na cestu, abys zachránil ženu, která tě nemiluje?“

„Řekněte mi znovu, že jsem hlupák, protože to taky jsem,“ vyjel Kiall.

„Ne, ne, odpusť mi. Jsem starší než ty, Kialle, a cynik. Ale neměl jsem si z tebe utahovat. Neměl jsem k tomu právo. A co její snoubenec? Je mrtvý?“

„Ne. Dohodl se s Ravenniným otcem a teď si vezme její mladší sestru Karyn - tu nezajali.“

„To pro ni tedy dlouho netruchlil,“ podotkl Chareos,

„On ji nikdy nemiloval, jenom ji chtěl, protože je krásná a její otec je bohatý. Chová vepře, dobytek a koně. Je to ten nejošklivější muž, jakého jsem kdy viděl, ale jeho dcerám požehnala nebesa.“

Chareos zvedl hochovu šavli a podal mu ji jílcem napřed.

Kiall se zadíval na čepel. „Nemá smysl, abych nosil meč. Neumím s takovými věcmi zacházet.“

„Mýlíš se,“ opravil ho s úsměvem Chareos. „Máš pevnou ruku, dobré oko a hrdou duši. Co ti chybí, je výcvik. Cestou za Ravennou to dohoníme.“

„Vy pojedete se mnou? Proč?“

„Darovanému koni na zuby nehled,“ řekl Chareos, přešel k běloušovi a vyhoupl se do sedla. Kůň se otřásl.

„Ó, ne,“ zašeptal Chareos. Hřebec vyskočil všema čtyřma nohama do vzduchu, pak se vzepjal a ve vzduchu se zkroutil. Chareos mu přeletěl přes hlavu a s ošklivým zaduněním přistál po hlavě ve sněhu. Hřebec k němu došel a zůstal nad ním stát. Chareos se vydrápal na nohy a znovu nasedl.

„Zvláštní zvíře,“ poznamenal Kiall. „Myslím, že vás nemá rád.“

„Ovšem, že má, chlapče. Posledního muže, kterého rád neměl, udupal k smrti.“

Chareos hřebce pobídl a zamířil k jihu.

Celé dopoledne se držel o několik délek před Kiallem, protože si byl vědom toho, že nemá odpovědi, které by chlapec pochopil. Mohl mu vykládat o jednom dítěti před třiceti lety, které by nemělo nejmenší naději, kdyby ho nezachránil válečník jménem Attalis, jenž se mu pak stal otcem. Taký mu mohl vyprávět o matce, rovněž se jmenovala Ravenna. Byla to hrdá, kurážná žena, která nechtěla opustit svého manžela, jehož zbožňovala, ani kvůli synovi, jehož milovala. Ale kdyby o tom Kiallovi řekl, znamenalo by to vyzradit tajemství, za něž se Chareos styděl - tajemství o nesplněné povinnosti, o porušeném slibu. Cítil, jak mu ve vlasech šeptá vítr, a ve vzduchu se vznášela vůně stromů a příslib sněhu.

Nemohl Kiallovi nic říci. Chlapec byl šťastný. Slavný Šermíř souhlasil s tím, že ho doprovodí, a on byl přesvědčen, že mají úspěch zaručený.

Chareos se v duchu vrátil k dívce ze statku a muži, který ji miloval, tak jako on miloval Taru, beznadějným neopětovaným citem. Ještě nyní, po vší té hořkosti a bolesti, by Chareos přešel jezero plamenů, kdyby ho Tara potřebovala. Ale ona ho nepotřebovala... nikdy ho nepotřebovala.

Ne, ten, kdo ho potřeboval, byla dcera chovatele vepřů. Chareos se otočil v sedle a ohlédl se na Kialla, který se na něho usmál a zamával mu.

Vrátil se pohledem k horám před nimi a vzpomínal na den, kdy ho Tura opustila. Seděl sám na malém dvorku za domem. Slunce zastřely mraky a zdálo se, že hoří rudým ohněm. Našel ho tam Finn.

Střelec se posadil vedle něj na kamenné sedátko. „Ona tě nemilovala, člověče,“ řekl Finn a Chareos plakal jako dítě. Chvilí seděli mlčky, pak mu Finn položil ruku kolem ramen a tiše promluvil. „Muži sní o spoustě věcí, Šermíři. Sníme o slávě, kterou nikdy nepoznáme, nebo o bohatství, který nikdy nezískáme. Ale nejhlupejší ze všech snů je sen o lásce, o velkém věrném lásce. Nech to plavat.“

„Nemůžu,“ odpověděl Chareos.

„Tak se přetvařuj, protože oddíly čekají a k Bel-azar je dlouhá cesta.“

### 3

#### JELEN SKLONIL HLAVU K POTOKU A DLOU-

hým jazykem chlemtal čistou vodu. Così ho prudce uhodilo do boku. Jelen zvedl hlavu a okem mu prolétl šíp, který mu skončil v mozku. Nohy se mu podlomily a jelen se zhroutil na zem, přičemž mu z tlamy tekla krev.

Z křoví se vynořili dva lovci a přebrodivili se potokem k mrtvole. Oba měli kabátce ze silné jelenice s třásněmi pošívané korálky a nesli zakřivené lovecké rohy z vagrijské rohoviny. Mladší z nich - štíhlý, plavovlasý, s úžasné modrýma očima - poklekl vedle jelena a otevřel mu krkavici. Druhý muž, vyšší a zarostlý, stál a prohlížel podrost.

„Nikdo tu kolem není, Finne,“ řekl plavovlasý lovec. „Stárneš a začínáš vidět věci, který nejsou.“

Vousatý muž tiše zaklel. „Cítím ty všiváky - jsou někde kolem. Nechápu proč. Není tu co přepadnout. Žádný ženský. Ale jsou tady, to teda jo. Podělaný Nadrenové!“

Menší muž vyvrhl jelena a začal ho tesákem stahovat. Finn nasadil šíp na tětivu a zíral do houštin naproti.

„Znervózňuješ mě,“ prskl mladší muž.

„Jsme spolu dvacet let, Maggrigu, a ty pořád čteš znamení jako slepec svitky.“

„Vážně? Kdo to loni tvrdil, že Tetovaní jsou na lovu? Čtyři dny stál na stráži a po

lovcích lebek nezahlíd ani stopu?“

„Byli tam. Jenom nás tenkrát prostě nechtěli zabít,“ tvrdil Finn. „Jak dlouho budeš to zvíře ještě čtvrtit?“

V té chvíli se z křoví na protějším břehu vynořili čtyři muži. Všichni byli ozbrojeni luky a meči, ale neměli nasazené šípy a meče měli v pochvách.

„Nechcete se rozdělit?“ zavolal hubený Vousáč.

„Potřebujem zásoby na zimu. Jeleni jsou dneska hrozně vzácný,“ odpověděl mu Finn. Maggrig, klečící vedle mrtvoly, vrátil tesák do pochvy, zvedl luk a z toulce vytáhl šíp.

„Na tomhle břehu jsou další dva,“ šeptl.

„Já vím,“ řekl starší muž a v duchu zaklel. Se dvěma Nadřeny ukrytými za jejich zády byli v pasti.

„Nejste moc přátelští,“ podotkl nadrenský válečník, když se se svými druhy začal brodit k lovcům.

„Tam se můžete zastavit,“ oznámil mu Finn a natáhl tětivu. „Žádnou společnost nepotřebujeme.“ Maggrig, s důvěrou, že Finn udrží muže v potoce, nasadil šíp na tětivu a modrýma očima prozkoumal podrost za nimi. Z křoví se zvedl střelec a mířil Finnovi na záda. Maggrig okamžitě natáhl luk a vystřelil, jeho střela muži prolétla hrdlem a lupičův šíp Finna přeletěl a skončil ve vodě před čtyřmi muži.

„Nenařídil jsem mu to,“ řekl hubeňour u vody a mávl rukou na své muže. Ti začali couvat, ale Finn mlčel a upíral na ně oči.

„Ten druhý je připravený vystřelit,“ zašeptal Maggrig. „Musíš tam tak stát a dělat mu cíl?“

„U pekelný brány, už mě unavuje stát tu v tý zimě,“ prohlásil Finn. „Zaříd', ať se ten čubčí syn ukáže.“ Maggrig natáhl tětivu a poslal do křoví šíp. Ozval se překvapený výkřik a z houští vyskočil střelec s šípem v paži. Finn se otočil na podpatku a druhý šíp mu poslal do hrudi, načež muž padl tváří do podrostu. Finn se prudce otočil zpátky, ale muži na druhém břehu zmizeli v houštinách.

„Stárnu, co?“ štěkl Finn. „Tvoje boty mají větší mozek než ty.“ Maggrig Finna popadl za kabátec a strhl ho na zem. Místem, kde před chvílí stál, prolétly tři šípy. Maggrig vypustil střelu přes potok, ale věděl, že nic nezasáhl.

„Už je čas jít domů, starouši,“ řekl Maggrig. - Do země před ním udeřil šíp, zasáhl kámen, odrazil se a zasáhl mrtvolu. Dva muži spěšně odvěkli zabitého jelena z dostřelu, nacpali vybrané kusy masa do kůže a zmizeli v lese. Několik mil postupovali ostražitě, ale po pronásledovatelích nebylo nikde ani stopy.

Nakonec oba lovci zahruli kolem horského úbočí do částečně ukrytého srubu postaveného na severní straně hory. Jakmile tam dorazili, Finn zapálil oheň, stáhl si promáčené boty a hodil je na kamennou podlahu. Srub měl dvě místnosti. U stěny proti ohništi bylo široké lůžko a ve stěně vedle dveří bylo uděláno jediné okno. Podlahu zakrývaly medvědí kožišiny. Maggrig otevřel dveře do dílny vzadu, kde si vyráběli luky a šípy a kovali železo na hlavice. Slyšel, jak Finn nadává.

„Zatracený Nadrenové! Když jsem byl ve tvém věku, Maggrigu, měli jsme jezdecký hlídka, který projížděly hory a hledaly takový prašivce, jako jsou oni. Jsou to špatný časy, když čítej, že můžou vylízt, drží jako štenice, a ukradnout poctivému chlapovi večeri. Čert je vem!“

„Co tě tak našťetilo?“ zeptal se Maggrig. „Dva z nich jsme zabili a večere nám zůstala. Nic nám neudělali, až na ty tři ztracený šípy.“

„Ještě udělají. Jsou to vražedný divoši, celá ta cháska. Půjdou po nás.“

„Aha, ano. Ale my máme velkého lovce Finna, který všechny trable vyčmucha! Ani ptáček nezaletí do hor, aby ho Finn neucejtil.“

„Jseš vtipnej jako zlomená noha. Mám divnej pocit, chlapče. Ve vzduchu je smrt a

páchne hůř než zima.“ Finn se otřásl a natáhl velké kostnaté ruce k ohni.

63

Maggrig mlčel. On to také cítil.

Odnesl čtvrtky jelena dozadu do dílny a rozvěsil je na železné háky zaražené do stěny. Pak roztáhl kůži a začal z ní oškrabovat tuk. Potřeboval na zimu novou košili a červenohnědá barva kůže se mu líbila. Do dílny vstoupil i Finn, posadil se na pracovní stůl, ledabyly zvedl ratiště šípů a prohlédl si ho. Pak ho odložil. Normálně by mu přiřízl opeření, ale teď jenom zíral na stolní desku.

Maggrig k němu vzhlédl. „Zase tě chytají záda?“

„To vždycky, když je zima na krku. Zatraceně! Strašně nerad chodím dolů do Hostinic, ale budu muset. Musím ostatní varovat před těmi lupiči.“

„Mohli bychom tam zajít a podívat se na Beltzera.“

Finn zavrtěl hlavou. „Bude opilej jako obvykle. Ještě mě to prase jednou urazí a přísahám, že ho zapíchnu.“

Maggrig vstal a protáhl si hřbet. „To nemyslíš vážně. On taky ne. Je jenom osamělej, Finne.“

„Lituješ ho, co? Já teda ne. Když byl ženatej, byl nevrlej. U Bel-azar byl hnusnej. V tom chlapovi je cosi zlého - nemůžu ho vystát.“

„Tak proč jsi koupil jeho sekeru, když ji prodávali v dražbě?“ chtěl vědět plavovlasý lovec. „Dva roky jsi lovil kožišiny, abys ji zaplatil! A cos s ní udělal? Zabalils ji do naolejovaný kůže a nechals ji na dně truhlice.“

Finn rozhodil rukama. „Občas sám sobě nerozumím. Hádám, že se mi nelíbilo pomýšlení, jak si ji nějaký severní šlechtic pověsí na zeď. Teď bych si přál, abych to byl neudělal. Nějaký peníze by se nám hodily. Na sůl. Zatraceně, ale že mi sůl chybí. Myslím, že bychom mohli prodat nějaký luky. Víš, měli jsme se na chvíli zastavit a sebrat zbraně těm Nadrenům. Mohli jsme za ně rovnou dostat nějakou sůl.“

Nocí se rozlehlo vlčí vytí.

„Poblitý čubčí syni!“ zavrčel Finn, vstal a vrátil se do pokoje.

Maggrig šel za ním. „Bojíš se vlků?“

„Vlčí volání nemá ozvěnu, chlapče. Copak si vůbec nic nepamatuješ?“

„Měl jsem se stát mnichem, Finne. Můj otec si nemyslel, že budu potřebovat vědět něco o vlčím volání a ozvěně.“

Finn se uchechl. „Jestli náš srub najdou, mohl bys vy-lízt a pomodlit se k nim.“

„Kolik myslíš, že jich tam je?“

„Těžko říct,“ řekl Finn. „Obvykle je jich v tlupě tak třicet, ale mohlo by jich být míň.“

„Nebo víc?“ nadhodil tiše Maggrig.

Finn kývl. Vlčí vytí se ozvalo znovu.

A tentokrát to bylo blíž...

„...“

Chareos na vrcholku kopce přitáhl otežce a ohlédl se dolů do údolí. „Co se děje?“ zeptal se Kiall. „To je počtvrté, co kontrolujete cestu za náma.“

„Myslel jsem, že jsem zahlédl jezdce, odraz slunce na přilbicích nebo hrotech kopí. Mohla by to být hlídka.“

„Ti by nás nehledali, ne? Chci říct, přece jsme neporušili žádné zákony.“

Chareos se Kiallovi podíval do očí a přečetl si v nich strach. „Nemám tušení. Hrabě je mstivý muž a má pocit, že jsem ho urazil. Ale ani on mě v této záležitosti nemůže z ničeho obvinít. Pojedeme. Dopoledne bychom měli dorazit do Hostinic a já bych dal duši za horké

jídlo a teplou postel.“

Obloha byla zamračená, ve vzduchu se vznášel příslib sněhu a v posledních dvou dnech teplota prudce poklesla. Kiall měl jenom vlněnou košili a kamaše a Charea roztřásla zima, jen když se na něho podíval. „Měl jsem si koupit rukavice,“ řekl a dýchal si do dlaní.

„Ještě není moc zima,“ utrousil vesele Kiall.

„Až ti bude tolik, co mně, tak ti taky bude zima,“ odsekl Chareos.

Kiall se uchechtl. „Nevypadáte moc přes padesát.“

Chareos potlačil hněvivou odpověď a pobídl hřebce dolů z kopce. Život je kruh, připomněl si, když si vzpomněl na den, kdy si utahoval z Kalina, že je skoro senilní. Starý Kalin? Bylo mu dvaadvacet, skoro o tři roky méně, než bylo Chareovi teď.

Hřebec na svahu uklouzl a Chareos mu přitáhl otěže a zaklonil se v sedle. Bělouš znovu získal rovnováhu a bez dalších příhod se dostal na úpatí kopce. Stezka se rozšířila do horské silnice, kterou uhladila široká, kůží potažená kola povozů dopravujících dříví do Talgithiru. Stromy je chránily před větrem a Chareos se cítil poněkud lépe. Kiall ho dojel, ale bělouš se po valachovi ohnal, a ten se vzepjal. Vesničan se zavile držel v sedle.

„Měl byste to zvíře prodat,“ poznamenal. „Má čerta v těle.“

Byla to dobrá rada, ale Chareos věděl, že si bělouše ponechá. „Je zlý a samotář. Ale mám ho rád. Připomíná mi

y „  
mě.

Z lesa se vynořili nad shlukem stavení, uprostřed nichž stál hostinec. Ze dvou kamenných komínů stoupal šedý kouř a před hlavními dveřmi se hemžili lidé.

„Špatné načasování,“ zamumlal Chareos. „Dřevaři a pomocníci čekají na oběd.“

Společníci dojeli k usedlosti. Stáje byly umístěny za tavernou. Chareos tam odsedlal svého bělouše a zavedl ho dovnitř. Hodil mu do jeslí seno a vyhřebelcoval ho. Pak s Kiallem došli do hostince. Bylo tam skoro plno a u ohně nebylo místo, takže se oba posadili u dřevěného stolu.

Přistoupila k nim kyprá žena. „Dobré ráno, pánové. Máme závin a dobrou hovězí pečení a horký medový koláčky.“

„Máte volné pokoje?“ zeptal se Chareos.

„Ano, pane. Horní pokoj pro hosty. Nechám tam zapálit oheň. Bude hnedle připravený.“

„Najíme se tady,“ řekl jí Chareos. „Ale teď bych prosil dvě číše svařeného vína.“

Šenkýřka udělala pukrle a vnořila se zase do davu. Spousta lidí Charea zneklidňovala. Vzduch tu byl těžký a vznášel se v něm pach hořícího dřeva, potu a připravovaných pokrmů. Po chvíli se žena vrátila a odvedla je po schodech do horního pokoje pro hosty. Byl velký a bylo v něm chladno, přestože oheň už hořel, ale byly tu dvě měkké postele, stůl a čtyři hluboká kožená křesla.

„Brzy se to tu zahřeje,“ řekla šenkýřka. „Pak budete muset otevřít okno. Levá okenice jde trochu ztuha, ale když do ní pořádně strčíte, otevře se. Dřevo se zkroutilo. Hnedle vám přinesu jídlo.“

Chareos si stáhl plášť a přitáhl si křeslo k ohni. Kiall se posadil proti němu a předklonil se. Žáda se mu hojila rychle, ale rány pořád ještě pobolívaly.

„Kam pojedeme odsud?“ zeptal se.

„Na jihozápad, do zemí Nadirů. Tam se doslechneme o nájezdu na tvou vesnici. S trochou štěstí budou Ravennu prodávat a myji ukradneme zpátky.“

„A co ty ostatní?“

„Proboha, chlapče! Budou roztroušené po celém na-dirském území. Některé už prodali dvakrát a nikdy je nenajdeme. Používej svůj mozek. Už jsi byl někdy ve sté-

pi?“

„Ne,“ připustil Kiall.

„Je to velká země. Obrovská. Nekonečná travnatá pláň, skrytá údolí, pouště. Hvězdy tam vypadají blízko a člověk může jít celý rok, aniž by zahlédl jedinou stanovou vesnici. Nadírové jsou kočovníci. Koupí si otroka v... řekněme v Talgithiru... a o tři měsíce později bude v Drenanu. Chodí si, kam se jim zachce, jedině že je chán povolá do

války. Dost velký úkol bude už jen najít Ravennu. Věř mi!“

„Pořád na ni myslím,“ řekl Kiall a zahledl se do ohně. „Jak musí být vyděšená. Já se cítím provinile už jenom proto, že tady pohodlně sedím u ohně.“

„Nic, co za něco stojí, nejde udělat ve spěchu, Kialle. Říkáš, že je to kráska. Je pořád ještě panna?“

„Ovšem!“ zasyčel Kiall a zrudl.

„Dobrá. Tak to ji ani neznásilní. Budou za ni chtít víc peněz a to by mohlo znamenat, že si ji tak měsíc dva nechají. Uklidni se, chlapče.“

„Se vši úctou, Charee, mohl byste mi přestat říkat ‚chlapče‘? Naposledy jsem to slyšel před pěti lety. Je mi devatenáct.“

„A mně čtyřiačtyřicet - to znamená, že pro mě jsi chlapec. Ale mrzí mě, že se tě to dotýká... Kialle.“

Vesničan se usmál. „Mne se to nedotklo. Myslím, že jsem trochu přecitlivělý. Já jenom, že ve vaší společnosti se cítím... mladý a k ničemu. Jsem pomocník apatykáře. Znáím rostliny a léky, ale nevím nic o šermování. Ani bych nevěděl, kde po Ravenně začít pátrat. Když mi říkáte ‚chlapče‘, tak to jenom vyzdvihuje moji... neužitečnost při tomto pátrání.“

Chareos se předklonil a přihodil do ohně poleno. Pak vzhlédl do upřímných šedých očí mladšího muže. „Nemluv o neužitečnosti,“ řekl. „Dokázal jsi, že za něco stojíš, když jsi promluvil před hrabětem... a nejen to. Ani jeden muž ze sta by se na takovou výpravu nevydal. Budeš se učit, Kialle. Každý den něco. A toto je tvoje první lekce: Válečník má jen jednoho skutečného přítele. Jediného člověka, na kterého se může spolehnout. Sám sebe. Takže dobře živí své tělo, trénuje ho, pracuje na něm. Když není dost zručný, cvičí. Kde není dost vzdělaný, studuje. Ale hlavně si musí věřit. Musí věřit ve svou sílu vůle, srdce a ducha a v to, co dělá. Nemluv o sobě špatně, protože vá-

lečník, který je ve tvém nitru, tvá slova slyší a ponižuje ho to. Ty jsi silný a chrabrý. Tvůj duch má v sobě vznešenost. Nech ji růst - povedeš si dobře. A teď, kde je to zatracené jídlo?“

Venku se k usedlosti plavným klusem blížili dva lovci. Vyšší muž se ohlédl a zaklel. Z lesa se vynořilo čtyřicet jezdců s tasenými meči.

• • •

Finn vyběhl po schůdcích do taverny, rozrazil dveře a málem ucukl před masou lidí natlačenou dovnitř. „Lupiči!“ zařval, pak se obrátil a odběhl do stodoly, kde se Maggrig šplhal po provaze na seník. Dunění kopyt zesílilo. Finn se neohlížel, prostě skočil po provaze a vytáhl se nahoru, kde si klekl vedle svého štíhlého druha. Maggrig nasadil šíp na tětivu svého luku. „Měli jsme zůstat v lese,“ poznamenal. „Nezdá se mi, že bychom tu byli v bez-

pečí.

Finn mlčel. Jezdci s válečným pokřikem přicválali k usedlosti a zakřivenými čepelemi máchali do vzduchu. Byli mezi nimi nadrenští válečníci v lakovaných korysech i odpadlí gothirští psanci se sekerami a noži. Všichni měli na levém předloktí připnuté malé kulaté štíty. Seskočili z koní a rozběhli se k budovám. Finn vystřelil a jednomu z lupičů probodl krk. Maggrig také vypustil střelu, ale ta zasáhla rohatou přilbici, odrazila se a probodla jinému válečníkovi ruku. Sedm lupičů zaútočilo na stodolu a Finn zaklel. Jeho druhá střela hvízdla vzduchem, ale odrazila se od zdviženého štítu. Maggrig vzápětí zasáhl jednoho z útočníků do slabin a ten klopýtl a zhroutil se na zem. Šest zbývajících lupičů doběhlo do stodoly.

Finn vstal a prohlížel si seník. U padacích dvírek o deset kroků dál zahlédl žebřík. Přistoupil k němu a začal ho vytahovat nahoru, ale než ho stihl zvednout z dosahu, je-

den vysoký lupič vyskočil a stáhl ho zpátky. Finna přitom málem stáhl do díry.

„Vzpomínám si na tebe, ty hnusnej všiváku,“ zaječel nadrenský válečník u paty žebříku, s pohledem upřeným na Finna. „Jseš mrtvěj. Rozpáru ti břicho a vyrvu ti vnitřnosti.“

Držel si štít nad hlavou a začal šplhat po žebříku. Finn zaklel a rozběhl se zpátky k Maggrigovi.

„Tos teda vybral dobrý místo,“ pošeptal mu. Maggrig natáhl tětivu a vypustil střelu, která se zabodla do zad muži utíkajícímu zpátky k taverně.

„Myslíš, že bychom měli odejít?“ zeptal se.

„Ne, myslím, že bychom tu měli zůstat a pěstovat kytky,“ zamumlal Finn. Za ním se nadrenský válečník dostal na seník. Finn po něm střelil, ale muž střelu odrazil štítem a vytáhl se do otvoru. Finn pustil luk a nohama napřed se vrhl na Nadřena, přičemž ho pravou nohou zasáhl do brady. Válečníka to napůl omráčilo a on se svezl zpátky, ale pořád ještě držel meč, kterým divoce švihl. Finn se odkulil z jeho dosahu. Maggrig se mu rozběhl na pomoc, ale Finn ho mávnutím ruky zastavil. Zvedl se na nohy, sebral luk a toulec a přehodil si je přes rameno. „Jdeme!“ křikl na Maggriga. - „Ted’!“ Vrhhl se na břicho, popadl provaz a otvorem pro střešní vrátka sklouzl dolů. V půli cesty se pustil a dopadl na zem. Maggrig se k němu připojil.

Dál ve stodole, za zásobou dřeva na zimu, se probudil Beltzer. V hlavě mu bušilo. Posadil se a zaúpěl. Zamrkal a uviděl nadrenské válečníky shromážděné kolem žebříku. A co bylo ještě horší, jeden z nich se otočil a zahlédl ho. Beltzer se s námahou zvedl na nohy. Muž zatím tasil meč a zaútočil. Beltzer se chopil topůrka sekery, která byla napůl zaseknutá do špalku. Na hlavu mu zaútočila štíhlá šavle, ale Beltzer se sehnul a sekerou šermíři rozdrtil žebra. Při nárazu se dřevěné topůrko zlomilo. Na Beltzera se zuřivým pokřikem zaútočili čtyři další válečníci. Beltzer

sklonil hlavu a vrhl se na ně. Tři Nadřeny srazil na zem, ale čtvrtý se blížil s pozvednutým mečem. Spánkem mu prolétl šíp a válečník se zapotácel a svezl se na kolena. Beltzer bušil pěstmi do mužů kolem sebe. Při boji *zblízka* jim jejich meče nebyly k ničemu. Beltzer se vyhrabal na nohy, kopl kohosi do hlavy a rozběhl se zpátky k dřevníku. Nadrenové se řítili za ním.

O zadní stranu stodoly byla opřená velká sekera na dlouhém toporu. - Beltzer ji popadl a otočil se čelem k útočníkům. Dva muži zemřeli v prvních okamžicích souboje, poslední, který přežil, se pak otočil a rozběhl se do bezpečí na dvoře. Finnův šíp ho ale na místě zastavil a Nadřen se jako podřátý zhroutil na zem.

„Co se to tu, u sedmi pekel, děje?“ zařval Beltzer, ale Maggrig s Finnem už byli pryč, tak si sedl na kládu a zíral na mrtvá těla. Koutkem oka zachytil pohyb na žebříku a spatřil nadrenského válečníka, jak slézá ze seníku. Ten na obra se sekerou jenom mrkl a zmizel.

Venku pustil Finn luk a držel ted’ dva zakrvácené tesáky. Vedle něj leželi dva nadrenští bojovníci a Maggrigovo tělo. Obstoupilo ho osm lupičů. „Tak pojd’te, hoši,“ prskl Finn. „Pojd’te a chcípnete!“

Se sekerou na rameni vyšel na otevřené prostranství Beltzer a uviděl Finna v obklíčení. „Bel-azar!“ zaječel. Když obr zaútočil, kruh kolem Finna se rozpadl a svištící sekera útočnický rozehnala. Na Finna se vrhl válečník s krátkým oštěpem, ale Finn ustoupil a vrazil mu tesák do břicha.

• • • • •

V šenku vládl zmatek. Nájezdníci si vynutili vstup a ted’ pobíjeli bezbranné dělníky. Někteří byli mrtví, jiní ranění. Ti, co přežili, se ted’ krčili na podlaze a odvraceli oči od válečníků, kteří je hlídali. Jeden z Nadřenu přelezl pult

a držel ted’ Nazovu ženu Mael za hrdlo. U pravého oka jí přidržoval nůž. Naza mu ležel u nohou v tratolišti krve.

„Kde to je, ty tlustá krávo!“ sykl válečník, ale náhle se v zadní části místnosti cosi pohnulo a on se se zúženými očima otočil. Otevřely se dveře a dovnitř vstoupil vysoký muž se zářící šavlí v ruce. Za ním se objevil další muž, mladší, ale také ozbrojený. Nadřen se podíval zpátky na prvního muže. Nebyl to žádný mladík, nicméně pohyby měl jisté. „Nestůjte tam tak,“ vyjel Nadřen na své spolubojovníky. „Chyťte je!“

Dělníci ze statků rychle uhýbali z cesty a k nově příchozím se rozběhlo několik Nadřenu. Zablýskly se meče a řinčení oceli bylo zakončeno sténáním umírajících. Nadřen držící Mael se díval, jak vysoký Šermíř pobíjí jeho muže. Odhodil Mael stranou, přehoupl se přes pult a s voláním o pomoc se rozběhl ke dveřím.

Ale ve dveřích se *zarazil* - a zaklel, protože z lesa na severu vyjelo cvalem dvacet kopiníků. Nadřen seskočil ze schůdků, nasedl na nejbližšího koně a strhl otěže ze sloupku, kolem něhož byly volně obtočeny.

„Na koně! Na koně!“ hulákal. To už se kopiníci dostali až k nim. Lupiči, většinou opěšalí, se před jejich útokem rozprchlí do všech stran, ale kopiníci přibrzdili a rozjeli se za prchajícími Nadřeny. Tucet lupičů mezitím nasedlo a provedlo protiútok ve snaze prosekát si cestu na jih.

Uvnitř šenku Chareos klopýtl. Kolem jeho hlavy se mihl meč a Chareos se vrhl doprava, načež přistál na hromadě dělníků. Poslední Nadřen se nad něho postavil s pozvednutým mečem, ale Kiall ho ťal šavlí do krku. Chareos se postavil a vydal se ke dveřím. Na otevřeném prostranství za nimi uviděl Salidu a jeho kopiníky v zoufalém boji s lupiči. Nadřenové si zatím uvědomili, že jsou proti vojákům v přesile, a tak zaútočili s obnovenou zuřivostí. Chareos vrátil šavli do pochvy a vytáhl lovecký nůž. Vběhl mezi hemžící se jezdce, jakéhosi Nadřena stáhl ze sedla a vrazil

mu nůž mezi žebra. Vyhoupl se na jeho koně, tasil šavli a probojoval se k Salidovi.

V taverně se zatím Kiall mračil na dělníky. „Tak tímhle se chcete vychloubat před svými dětmi?“ zařval. „Jak jste se tváří v tvář nebezpečí krčili na zemi? Zvedněte se! Ozbrojte se!“

Sedm mužů vstalo, ale většina jich zůstala, kde byla. Těch sedm si vzalo zbraně mrtvých Nadřenu a Kiall je vyvedl ven. „Na ně!“ zahulákal mladý vesničan, rozběhl se dopředu a vrazil svou šavli hluboko do zad jednomu z jezdců.

U stodoly klečel Beltzer vedle Finna, který seděl s Maggrigovou hlavou v klíně. Plavovlasý lovec krvácel z rány na hlavě.

Beltzer Maggrigovi sáhl na zápěstí. „Není mrtvý,“ poznamenal, ale Finn si ho nevšímal. Beltzer zaklel a vstal, odstrčil Finna stranou a popadl Maggriga za košili. Odtáhl bezvědomého lovce až do stodoly, z dosahu bijících a dupajících kopyt zmateně pobíhajících koní.

Finn zamrkal a vydal se za ním. „Není mrtvý?“ zašeptal.

„Zůstaň u něj,“ nařídil mu Beltzer a potěžkal sekeru.

„Kam jdeš?“ zeptal se Finn.

„Zabít pár Nadřenu. Pak si zajdu na skleničku - na hodně skleniček.“

Obr zmizel zpátky ve rvačce. Finn si znovu sedl a zahleděl se na Maggriga. Nahmátl mu tep. Byl silný a pravidelný.

„Mám s tebou jenom potíže,“ prohlásil Finn.

Bitva se pomalu obracela. Kopiníci, kteří nyní používali k boji šavle, byli disciplinovanější než lupiči, a uprostřed se k Salidovi připojil Chareos. Tito dva šermíři byli napohled nezranitelní.

Několik Nadřenu vyvedlo koně ze šarvátky a pobídko je do cvalu. Další je následovali. Celkem sedmnáct Nadřenu uniklo.

Ostatní byli zabiti.

Zemřelo také jedenáct kopiníků, čtyři další byli vážně ranění a otevřené prostranství před tavernou se koupalo v krvi. Bylo zabito šest koní a dva další byli zchromení, takže je

bylo nutné utratit. Všude ležela těla mrtvých válečníků. V náhlém tichu Salida zvedl nohu a sklouzl ze sedla. Otřel si šavli dosucha do košile jednoho z mrtvých a vrátil ji do pochvy. Chareos sesedl vedle něj.

„Včasný příjezd, kapitáne,“ poznamenal bývalý mnich.

„Vskutku, Charee. Mé díky. Bojoval jste skvěle.“

„Nouze člověka naučí,“ očitoval Chareos.

„Musíme si promluvit,“ řekl Salida a odvedl koně z bitevního pole. Chareos ho následoval ke studni za tavernou, kde se oba muži napili, a Salida se pak posadil na roubení studny. „Hrabě nařídil vaše zatčení. Chce vás vidět viset.“

„Za co?“ zeptal se Chareos. „Dokonce i hrabě musí mít důvod.“

„Za vraždu Logara.“

„Jak může být člověk obviněn z vraždy, když ho napadnou tři ozbrojení šermíři?“

„Logar neměl zbraň.“

„Ne... Počkejte chvíli.“ Chareos se vrátil na bojiště a zavolal si Kialla. „Dej mi na chvíli svůj meč.“ Šavli potom zanesl Salidovi. „Poznáváte to?“

Kapitán si prohlédl čepel a vzhlédl. „Ano, to je Logaro-va šavle. Ale to nic neznamená, Charee. Existuje svědek a hrabě vás chce vidět mrtvého.“

„Věříte mi?“

Kapitán se unaveně usmál. „Věřil jsem ve vás ještě dřív, než jsem uviděl ten meč. Logar byl had. Ale to není podstatné, a já teď mám problém. Mám rozkaz přivést vás zpátky. Když to udělám, budete určitě viset. Když to neudělám, přijdu o velení. Proč, ve jménu Báry, jste přerušil ty zatracené lekce?“ Aniž by si počkal na odpověď, Salida

vstal a vrátil se do taverny. Zavolal si k sobě poddůstojníka a dal mu rozkazy ohledně odklizení těl.

Chareos seděl u studny. Kiall se k němu připojil. „Co budete dělat?“ zeptal se vesničan. Chareos pokrčil rameny. „Nemůžete se vrátit,“ dodal Kiall.

„Ne,“ souhlasil Chareos. „Nemůžu se vrátit.“ Padl na ně stín a Charea náhle kdosi zvedl ze země a uchopil do medvědího objetí. Beltzer ho několikrát otočil kolem dokola a pak ho políbil na obě tváře.

„Nemůžu uvěřit vlastními očím,“ řekl obr. „Šermíři? Co tu děláš? Přišel ses na mě podívat? Máš pro mě úkol? Drazí bohové na nebesích, jaký to den!“

„Dej mě dolů, ty opice!“ zahřměl Chareos. Beltzer ho pustil a s rukama v bok ustoupil.

„Bohové, ale vypadáš starší. Jsou tu Maggrig s Finnem. Všichni jsme tady! Nádhera. Čekal jsem, až se něco stane. Cokoliv! Ale mít tady tebe... no, tak něco řekni, Šermíři.“

„Vypadáš hrozně,“ prohlásil Chareos, „a vedle tvého dechu by hnijící ryba byla cítit jako voňavka. Navíc mám dojem, žeš mi zlomil žebro.“

„Kdo je ten kluk?“ zeptal se Beltzer a trhl palcem směrem ke Kiallovi.

„Jmenuje se Kiall. Cestujeme spolu.“

„Rád tě poznávám,“ řekl Beltzer a poplácal Kialla po zádech. Vesničan zaúpěl a zapotácel se. „Co je to s ním?“

„Zbičovali ho,“ štěkl Chareos a mnul si žebra, „což jsi mu, myslím, právě připomněl. Žiješ tady?“

„Tak trochu. Pomáhal jsem Nazovi, majiteli taverny. Pojd'te, umírám žízni. Dáme si skleničku nebo dvě... nebo tři. Bohové, jaký to šťastný den! Seženu nějaký pivo.“ Beltzer se odloukal k taverně.

„Co to bylo?“ zeptal se Kiall.

„To byl Beltzer. Jednou ho potkáš a nikdy na něho nezapomeneš.“

„Beltzer?“ špitl Kiall. „Ten zlatovlasý hrdina od Bel-azar?“

„Časem, Kialle, zjistíš, že na písni a pověsti se nedá spoléhat. Kdysi možná žila nějaká slepá svině, které Beltzer připadal hezký, ale pochybuju o tom. Viděl jsem lehké holky, které se od něj odvracely, i když měl kapsy plné zlata.“

„To je neuvěřitelné,“ vydechl Kiall. „Je ošklivý a tlustý a smrdí.“

„To jsou jeho dobré vlastnosti,“ poznamenal Chareos. „Počkej, až ho trochu poznáš.“ Vstal a odešel do stodoly, kde Finn pomáhal Maggrigovi vstát.

„Pořád je přitahují potíže jako můru světlo,“ prohodil s úsměvem Chareos.

„Vypadá to tak, Šermíři,“ odušil Finn. „Tady ten kluk má rozbitou lebku.“

„Vezmi ho ke mně do pokoje.“

„Nechci tu zůstat moc dlouho,“ řekl Finn. „Nesnáším přelidněný místa - to přece víš.“

„Pamatuju se. Ale z dobré vůle mi věnuj hodinu. Kiall ti ukáže cestu.“

Chareos se vydal k místu, kde na zvýšeném chodníčku vedoucím kolem taverny seděl Salida.

„Potkal jsem pár starých přátel, kapitáne. Kdybyste si se mnou chtěl promluvit, budu ve svém pokoji.“

Salida kývl. „Dejte svému příteli jinou šavli. Tu Logarovu vezmu zpátky hraběti.“

„A co bude se mnou, příteli? A co s vámi?“

„Vy si jděte po svých, Charee. A Pramen vás prováže. Co se týče mě... kdo ví? Nebyl jsem vždycky kapitánem kopiníků. Mohlo by se mi líbit i něco úplně jiného. Nicméně si myslím, že za vámi hrabě pošle někoho jiného. Pokud se to týká vás, už prostě vůbec neuvažuje rozumně.“

„Bud'te opatrný, Salido.“

„Ano, toto je svět pro opatrné muže,“ opáčil kapitán a mávl rukou směrem k bojišti.

• • •

Z šenku zatím odtahali těla, po nichž zbyly jen krvavé stopy na dřevěných prknech. Východní část jídelny se změnila ve špitál, kde vojákům zašivali a obvazovali rány. Chareos zahlédl krčmářovu ženu, seděla vedle svého manžela. Naza měl hlubokou ránu na rameni a bouli na hlavě. Tvář měl bílou a byl v hlubokém šoku.

Chareos k nim přistoupil a žena vzhledla a unaveně se usmála. „Děkuju za pomoc, pane,“ řekla. „Myslela jsem si, že mě zabijou.“

„Co chtěli?“ zeptal se Chareos.

„Dřevaři dostanou zítra výplatu. Máme stříbrňáky schované tady. Je tu čtyři sta mužů a peníze dostávají každého čtvrt roku. Je to dost velká suma.“

„Chápu. Vadilo by vám, kdybych si vzal z kuchyně trochu jídla? Ještě jsme nejedli.“

„Hned vám něco připravím,“ nabídla Mael a zrudla.

„To rozhodně ne,“ *zarazil* ji rychle Chareos. „Zůstaňte s manželem. Mě to neobtěžuje, vážně.“

„Jste laskavěj, pane,“ řekla Mael.

Chareos prošel do kuchyně. Několik stolů lupiči převrátili a na podlaze byly rozbité krajíce a mísy, ale na velkých železných kamnech stále ještě bublalo ve velkém hrnci dušené maso. *Zeza*du vstoupila služebná, malá a štíhlá, s tmavými kudrnatými vlasy. Udělala pukrle. „Můžu vám pomoci, pane?“ zeptala se.

„Přines mi něco k jídlu, dušené maso, chleba... cokoliv, do horního pokoje pro hosty. Budeme taky potřebovat víno - pět džbánek. Ach, ano, a nějaké plátno na obvazy. Uděláš to hned?“, požádal a podal jí půlstříbrňák. Dívka strčila minci do kapsy a znovu udělala pukrle.

Chareos se vrátil do pokoje, kde na širokém lůžku seděl Finn a ručníkem Maggrigovi zlehka otíral ránu na hlavě. Rána byla mělká, ale Maggrig měl nateklý spánek. Beltzer sedel u ohně s korbelem piva v ruce. Kiall stál u okna a díval se na dřívější bojiště. Dnešního dne překvapil sám sebe, když vyvedl rolníky do boje. - Bylo v tom vzrušení a strach *zmizel* ve zmatku šarvátky. Ted'

se cítil jako válečník. Vzhlédl k obloze. Jak byla modrá, a vzduch svěží a čistý. Obrátil se a usmál se na Charea, načež přesunul pohled na Beltzera. Byl to šereda, ale sekerou vládl jako obr z pověstí. Kiall neviděl v akci Maggriga s Finnem, ale už to, že byl v jedné místnosti s hrdiny od Bel-azar, ho naplňovalo pýchou.

Služebná přinesla jídlo, ale Kialla zatím přešel hlad. Beltzer si vzal jeho porci a Chareos sedel mlčky proti obrově s pohledem upřeným do plamenů. Finn Maggrigovi obvázal hlavu lněným plátnem a mladší muž si lehl na postel a usnul. Všichni mlčeli a Kiall si přitáhl křeslo a mlčel taky. Začaly se mu třást ruce a obrátil se mu žaludek. Chareos si toho všiml a podal mu špalek černého chleba.

„Sněz to,“ poradil mu. Kiall kývl, zahryzl se do kůrky a nevolnost přešla.

„Co teď?“ zeptal se Beltzer a položil prázdný korbel vedle křesla. „Zpátky k sekání dřeva a mlácení dřevařů?“

„Co bys chtěl dělat?“ zeptal se tiše Chareos.

„Chtěl bych, aby to bylo jako dřív,“ odpověděl obr.

„Nic není jako dřív. A něco ti povím, Beltzere, starý příteli - nikdy to nebylo jako dřív.“

„Tomuhle jsem mel rozumět? Tys to se slovy vždycky umčí. Ale nestojí za prasečí pšouk. Já nejsem starej, ještě pořád s každým udržím krok. Můžu vypít horu piva a pořád zvednu sud písku nad hlavu. A neexistuje chlap, kterej by se mi moh postavit v boji,“

„To je možná pravda,“ souhlasil Chareos, „ale ty taky nemládneš. Kolik je ti, Beltzere? Padesát?“

„Osmačtyřicet. A to *není* žádný stáří.“

„Jsi starší než byl Kalin u Bel-azar. A neradil jsi mu, aby se vrátil domů a nechal bojování mladším mužům?“

„Byl to žert,“ odsekl Beltzer. „A tehdy jsem nevěděl, co vím teď. Bohové, Šermíři, musí tu pro mě něco být!“

Chareos se pohodlně opřel v křesle a natáhl nohy ke krbu. „Někoho hledám,“ prohodil tiše.

Beltzer se předklonil a oči mu zářily. „Povídej,“ vyzval Charea.

„Pomáhám tady Kiallovi zachránit ženu, kterou unesli Nadrenové.“

„Šlechtičnu? Princeznu?“

„Ne, vesnické děvče - dceru chovatele vepřů.“

„Cože? Co? Kde je v tom nějaká sláva? Nadrenové unášejí ženy celý staletí. Kdo bude zpívat písni o záchraně dcery chovatele vepřů?“

„Nikdo,“ připustil Chareos, „ale jestli chceš radši zůstat tady a sekat dřevo...“

„To jsem neřek - nestrkej mi slova do pusy. Kterej oddíl ji sebral?“

„To nikdo neví.“

„Do kterýho nadrenského tábora zamířili?“

Chareos pokrčil rameny. „Nevíme.“

„Jestli si ze mé děláš šoufky, urazím ti palici,“ vyjel Beltzer. „Co teda víme?“

„Víme, že ji unesli. Jediné, co teď musíme udělat, je najít ji a ukrást ji zpátky.“

„Na to bys potřeboval Tetovanýho a ten je pryč. Nejspíš už bude mrtvej.“

„Já si to myslím taky,“ souhlasil Chareos, „ale zajedu do údolí a podívám se po něm. Leda bys měl lepší plán.“

„Všechno je lepší než tohle,“ utrousil Beltzer. „Uřežou ti hlavu a zmenší si ji, aby ji mohli nosit na opasku. Dokonce ani nemluvíš jejich jazykem.“

„Ale ty ano.“

„Potřebuju pivo,“ prohlásil Beltzer, prudce se zvedl a vyšel z místnosti.

„Kdo je Tetovaný?“ zeptal se jich Kiall. „A kde je to údolí?“

„Brána není z tohoto světa,“ vysvětloval Finn, který se k nim mezitím připojil, „Jenom šílenec by tam šel. Jakou hru to hraješ, Charee? Do údolí nikdo nechodí.“

„Není to žádná hra, Finne,“ odtušil Chareos. „Tohle pátrání, jak to zatím stojí a leží, je nemožné... pokud nenajdeme člověka, který umí sledovat duchovní stezky. Znáš někoho tak schopného, jako je Okas?“

„Nikoho,“ připustil Finn. „Ale údolí? Já bych tam nešel, kdyby na tom závisel můj život. Ani Beltzer to neudělá. Nemají rádi návštěvy.“

„Já tam s vámi půjdu,“ nabídl se Kiall, „Půjdu kamkoliv, pokud to pomůže najít Ravennu.“

„Vzpomínám si, když jsme *my* mluvili přesně takhle,“ přemítal Finn. „Je to div, že jsme ještě naživu, Šermíři. Jestli chceš umřít, proč neskočíš z útesu, nebo si břitvou neotevřeš žíly? Tetovaní té zabijou pomalu. Ale ty to stej-nč víš.“

Chareos se s úsměvem obrátil k Finnovi. „Znám nebezpečí, Finne, a bez Beltzera nepůjdu. Z nějakého důvodu ho má Okas zřejmě rád.“

„Možná je to tím pachem,“ navrhl Finn. „*Byl* jedinej, kdo kdy smrděl hůř než náš velikán. I tak to není cesta, na kterou bych se já vydal,“

„Co je tam tak strašného?“ vyzvídal Kiall,

Finn se poškrábal na bradě. „Podle Okase je tam země horká a žijou tam zvířata, co se živí lidským masem. A Tetovaný lid navíc sbírá hlavy a pomocí kouzel je zmenšuje. Asi před dvaceti lety jeden šlechtic, Carsis se jmenoval, dovedl do údolí menší vojsko. Jejich zmenšené hlavy nechali napíchnuté na kulech u vchodu. Ještě za deset let, kdykoliv někdo prošel kolem, ty hlavy varovně ječely. Jed-

nou jsem je vidci - jo, a slyšel. Mluvily o pekelnejch hrůzách.“

„Takže teď tam už nejsou?“ zeptal se Kiall.

„Ne. Princ regent poslal do kopců oddíl kopiníků. Postavili velkou hranici a ty hlavy spálili,“

„Chodí Tetovaní i do našich zemí?“

„Občas, chlapče. A tehdy lidi zamykají dveře a celou noc sedí s mečem a lukem po ruce. Ještě pořád tam chceš jít?“

Kiall ztěžka polkl, „Půjdu tam, kam budu muset.“

„Mluví jako hrdina,“ prohodil kysele Finn.

Otevřely se dveře a vstoupil Beltzer se dvěma korbely piva. „Půjdu s várna,“ oznámil Chareovi.

„Mluví jako pitomec,“ špitl Finn.

• • •

Půl míle od usedlosti vojáci vykopali mělký příkop. Do něj bez círatů naházeli těla Nadřenu, z nichž stáhli brnění a zbraně. Mrtvolý vojáků, celkem jedenáct jich bylo, zabalili do příkrývek a uctivě naložili na povoz, aby je s poctami mohli pohřbít v Talgithiru.

Salida nařídil, že se má hrob Nadřenu zaházet kamením, aby ho nerozhrabali vlci a lišky hledající potravu. Pomalu se stmívalo a Salida byl k smrti unavený. Sedm mrtvých byli noví odvedenci, nebyli zvyklí na válku, ale čtyři byli ostřílení válečníci. Jeden z nich byl jeho osobní sluha, chytrý zábavný muž jménem Cafes. Měl v Talgithiru ženu a pět synů a Salida se ani v nejmenším netěšil na návštěvu, kterou bude muset vykonat u jeho rodiny. Dusot koňských kopyt ho přimel se otočit a uviděl Charea, jenž k němu mířil na vysokém bílém hřebci.

Bývalý mnich sesedl a přistoupil ke kapitánovi.

„Chtěl bych se ujistit,“ řekl Chareos, „že jste si to ohledné mého zatčení nerozmyslel.“

Salida se mu podíval do tmavých očí, ale myšlenky vysokého šermíře před sebou přecházel nedokázal. „Ne, nerozmyslel,“ pravil a Chareos přikývl.

„Jste dobrý člověk, Salido. Tady, přinesl jsem vám Logarovu šavli.“ Podal důstojníkovi zbraň v pochvě. Pak zalovil hluboko ve vaku za sedlem a vytáhl měch na víno a dva kůží potažené mosazné kalíšky. „Dáte si se mnou?“ nabídl.

„Proč ne? Ale pojďme kousek dál, kde není smrt tak cítit. Už toho mám právě dost.“

„Vypadáte unaveně,“ podotkl Chareos. „A myslím, že nejen kvůli bitvě.“

Vydali se ke skupině balvanů a posadili se. Salida si odepjal pancíř a položil ho vedle sebe. „Ne, to ne. Mám rodinu, Charee. Bývaly doby, kdy jsem si myslíval, že vojáci můžou něco změnit.“ Přijal koflík červeného vína a usrkl. „Ale teď? Mám tři syny a krásnou ženu. Nadirové se zase sbírají a jednoho dne, a nebude to trvat dlouho, překročí hory a zničí Gothir. Co pak bude s mými syny a jejich sny?“

„Třeba nepřijdou,“ řekl Chareos. „Gothir toho nemá mnoho co nabídnout. Není to bohatá země.“

„Jim na bohatství nezáleží. Žijí jen pro válku. A co proti nim můžeme postavit? Vojsko má už jen dva tisíce mužů. Teď bychom neudrželi ani Bel-azar.“ Vyprázdnil kalíšek a natáhl ruku, aby mu Chareos nalil další. Ten mu dolil a dál seděl mlčky.

„Narodil jsem se pozdě,“ pokračoval Salida s nuceným úsměvem. „*Mel* jsem být důstojníkem v těch skvělých časech, kdy se Gothir táhl přes nadirské země až k del-nošským horám.“

„Je to kruh,“ vysvětlil mu Chareos. „Gothirové měli svůj čas, stejné jako Drenajci a Vagriánci. Teď žijeme v časech Nadirů. Jejich čas taky přijde, a pak bude nějaký důstojník, jako právě vy teď, sedět na nejzazší výspě Na-

dirské říše, bude bčdovat nad svým osudem a hloubat nad sny svých synů.“

Salida přikývl. „Kéž by ten den přišel brzo,“ zazubil se. „Je pravda, že jste byl kdysi drenajským knížetem?“

Chareos se usmál a dolil svůj koflík. „Bardové chtějí, abychom tomu věřili.“

„A nikdy vás nenapadlo vrátit se domů?“

„Tohle je můj domov. Ale ano, uvažoval jsem o tom, že překročím delnošské hory... jednou, možná.“

„Jednou jsem navštívil hrad Tenaka,“ řekl Salida. „Je to neuvěřitelné místo: šest velkých hradeb a tvrz se stěnami tři stopy tlustými.“

„Já ho znal jako Dros Delnoch,“ poznamenal Chareos. „Říkalo se, že je nedobytný. Vyrosl jsem na příbězích o Drussovi Velikém a Rekoví, hraběti z Bronzů. Zvláštní, že ho měl dobýt jeden z Rekových potomků. Hrad Tenaka? Nelíbí se mi, jak to zní.“

„Jednou jste ho potkal, že? Velkého chána?“

„Ano. Velice, velice dávno. V jiném životě,“ Chareos vstal, „Jestli proti tomu nic nemáte, rád bych našel svému společníkovi jinou šavli. Pochybuju, že by Nadrenové měli nějakou slušnou, ale on taky není žádný Šermíř.“

„Nemá smysl prohlížet nadrenské zbraně - špatné železo, mizerně zpracované. Svému sluhovi jsem kdysi dal meč. Je to dobrá čepel a on ji už potřebovat nebude. Vezměte si ji s mým požehnáním.“ Salida došel k povozu a zvedl jezdeckou šavli v dřevěné, kůží potažené pochvě. „Je slušně vyvážená a ostrá,“

„Děkuji, příteli,“ řekl Chareos a podal Salidovi ruku. Ten ji stiskl,

„Aspoň můžu svým synům vykládat, jak jsem bojoval po boku hrdiny od Bel-azar,“

„Pramen vás provázej, Salido.“

Kapitán se díval, jak Chareos nasedá. Hřebec se vzepjal a vyrazil z místa cvalem. Salida chvíli stál a jezdec se

zmenšoval v dálce. Pak se vrátil ke svým povinnostem. Nařídil, aby zapřáhli do vozu a koně bez jezdců přivázali dozadu. Cesta zpátky do Talgithiru bude smutná.

## 4

KDYŽ SVĚTLO SVÍTÁNÍ ZALILO TAVERNU, vysoký les halilo jako neviditelný plášť tajuplné ticho. Kiall se rozhlížel po zdánlivě opuštěném stavení. Na bitvu tu zůstalo jen málo památek, pouze zaschlá krev na sněhu. Beltzer si hodil na záda svůj vak a zadupal. „Nesnáším zimu,“ oznámil světu.

„Ještě jsme ani nevyrazili,“ ozval se Finn, „a ty si už stěžuješ.“

Kiall se snažil protáhnout ruce řemeny vaku. Maggrig mu pomohl a natáhl mu popruhy přes tlustý kozinkový kabátec, který měl Kiall na sobě.

„Je to na mě moc velké,“ řekl Kiall.

„To je vděčnost,“ štěkl Beltzer, „po všech těch potížích, než jsem ti to sehnal.“

„Stáhl jsi to z mrtvého Nadřena,“ poznamenal Chareos.

„Nejdřív jsem ho musel zabít,“ odsekl Beltzer ublíženě.

Chareos si ho nevšímal a nasadil si svůj vak. Finn mu půjčil kožišinou lemovaný plášť s velkou kápí, kterou si teď Chareos natáhl a zavázal pod bradou. Poodešel od ostatních a tasil šavli. Po několika cvičných výpadech a krytech ji vrátil do pochvy a upravil si smyčky na vaku. Svěsil paže a vak spadl... a do vzduchu vylétla šavle. Chareos tento manévr ještě dvakrát zopakoval. Nakonec se

spokojeně připojil k ostatním. Vak byl teď méně pohodlný, provazy se mu zařezávaly do ramen a váha mu spočívala příliš nízko na zádech. Ale v případě potřeby ho bylo možno rychle odhodit, a to stálo za trochu nepohodlí.

Skupinka se vydala na ledem pokrytou stezku. Chareos chůzi nikdy neměl v lásce, ale na Finnovu radu nechali koně v taverně a zaplatili Nazovi zálohu na krmení a na to, aby je podomek občas projel, zatímco budou pryč.

Lučištníci se ke třem druhům odmítli přidat, ale Finn nakonec souhlasil s tím, že je dovede k Vřískající bráně. Chareos kráčet za Finnem a zvažoval všechny stránky cesty, kterou měli před sebou. V lese byli stále ještě Nadrenové, ale těch se bát nemuseli. Pět dobře ozbrojených mužů by mělo k jejich odstrašení stačit, zvláště po té nakládačce, kterou lupiči dostali. Ne, největší problémy je čekaly za branou.

Tetovaný lid byl záhadou. Někteří lidé tvrdili, že kdysi žili na tomto světě, ale stěhování národů je před deseti stoletími zatlačilo zpátky, když se ze severu, jihu a východu přihnali válkychtiví Drenajci, Gothirové a zuřivé nadírské kmeny. V jedné pověsti se pravilo, že Tetovaný lid použil čáry a kouzla, aby otevřel dveře mezi světy, a to kmeni umožnilo uniknout do skryté země oplývající bohatstvím. Další pověst trvala na tom, že Brána tady byla ještě dřív, než spadl led, že je to poslední zbytek kdysi hrdé civilizace a že za ní leží hory ze zlata.

Ale ať už byla pravda jakákoliv, Brána existovala, a při vzácných příležitostech jí jeden nebo víc Tetovaných procházelo. To byl také případ, kdy se do vojenského tábora šest měsíců před bitvou u Bel-azar zatoulal Okas. Dřepl si u Chareova ohně a mlčky počkal, dokud mu Beltzer nenabídl talíř s masem a chlebem. Byl to malý mužík, asi pět stop na výšku, břichatý, s bederní rouškou ozdobenou světlými kameny. Celé tělo měl pokryté modrým tetováním, některé mělo tvar listů, jiné runových znamení kolem

něčeho, co vypadalo jako výjevy z táborového života. Tvář měl také poletovanou, zakřivenými čarami, a bezvousou bradu měl úplně modrou, tetování zde dokonale připomínalo vous s navoskovanými kníry pod nosem. Kupodivu hovořil trochu obecnou řečí a, což bylo ještě podivnější, za čtyři měsíce, co s ním Okas zůstal, obhroublý Beltzer skvěle zvládl jeho jazyk. Okas byl v té době neocenitelný. Ve stopování neměl sobe rovného, přinejmenším ne mezi Gothiry. A uměl hledat. Chareův důstojník, Jochell, ztratil cenný zlatý prsten a nechal prohledat ubikace všech vojáků. Přes Beltzera mu Okas sdělil, že mu chybějící věc najde.

Jochell sice pochyboval, ale při lovu nadírských nájezdníků vidci Okase v akci. Ke značnému pobavení mužstva vzal Okas důstojníka za ruku a chvíli ji se zavřenýma očima mlčky držel. Pak ho pustil a odběhl z tábora. Jochell si nasedl na koně a vydal se za ním. Chareos s Finnem ho následovali, chtěli vidět výsledek. O dvě hodiny později se dostali na místo včerejší bitvy s nadírskými nájezdníky. Na západní straně bojiště tekl potůček. Okas k němu došel a klekl si. Pak zamručel a ukázal rukou. Jochell se k němu připojil. Těsně pod hladinou, mezi oblázky, ležel zlatý prsten a světlý opál na něm se modře třpytil,

Jochell byl nadšen a dal Okasovi dvě zlatky. Domorodec na ne chvíli hleděl a pak je hodil Chareovi. Té noci je Okas opustil, ale nejdřív hodinku poseděl s Beltzerem. S nikým jiným se nerozloučil, prostě si sbalil pokrývku a odešel z tábora.

Ráno se Chareos Beltzera zeptal: „Co ti to vykládal?“

„Říkal, že se mám v příštích dnech držet tebe, Maggriga a Finna. Taky mi prozradil, že

než nadejde zima, Jo-chellův prsten bude zdobit nadirskou ruku.“

„Mrzí mě, že jsem se zeptal,“ řekl Chareos.

„Je pryč teprve pár hodin a už mi chybí,“ poznamenal Beltzer. „Myslíš, že ho ještě někdy uvidíme?“

Ted, když kráčeli ranním mrazíkem, si Chareos vzpomněl na dávný rozhovor, i na další, které následovaly. Beltzer mu vykládal o zemi za Bránou. Bylo tam horko a vlhko, vysokánské stromy, širošířé savany a jezera. Žila tam velká zvířata, vyšší než dům, a dravé kočky s tesáky jako dlouhé nože. Byl to svět s náhlými bouřemi a náhlou smrtí.

„Přemýšlíš o tom, že by ses tam vydal?“ zeptal se tehdy Chareos. Beltzer odvrátil zrak a zrudl,

„Rád bych, ale Okas říkal, že Tetovaný každého vetřelce zabijou. Jejich dějiny jsou plny toho, jak je naše rasy pobíjely a vraždily. Strašně se boji, že se to stane zase.“

Obloha potemněla a zahřmení vrátilo Charea do přítomnosti. Finn nechal zastavit a otočil se k Chareovi. „Brzo se setmí a přijde vánice,“ řekl, „Navrhuju, abychom se poohlídli po nějakém vhodném místě a utábořili se. Postavíme dva přístřešky a nasbíráme dřevo na oheň.“ Skupinka se odebrala do hustého boru. Finn s Maggrigem les prohlédli a našli dvě vhodná místa. Kiall se díval, jak lovci uvazují smyčky kolem čtyř mladých stromků. Ty pak přitáhli k sobě a upevnili, Finn poslal Beltzera s Chareem, aby z okolních borovic nasekali větve, a ty pak proplekli svázanými stromky, takže vytvořili klenutý přístřešek asi deset stop v průměru. Lučištníci nechali Kiálu, Charea a Beltzera, aby dokončili steny, poodešli zhruba o třicet kroků dál a vybudovali si vlastní přístřešek.

Začal padat sníh, nejdřív málo. Po chvíli už sněžilo hustě a vítr zesílil, takže vál sníh pracujícím mužům do tváří. Tem se na obočí a ve vousech tvořil led. Chareos dál vycpával steny přístřešku, zatímco Beltzer s Kiallem sbírali suché dřevo na oheň. Když zapadlo slunce, teplota prudce poklesla.

Chareos nechal v jižní stěně hrubý vchod a Kiall s Beltzerem se vplazili dovnitř. Uprostřed kruhu bylo kameny obložené ohniště, v němž hořel malý ohýnek. Zatím

však nehoří dost na to, aby si člověk zahřál ruce, natož aby nezmrzl, pomyslel si nešťastný Kiall. Sníh padal stále hustěji, zakryl přístřešky, ucpal díry ve stěnách a zabránil ledovému průvanu.

Teplota stoupala. „Sundejte si pláště a kabátce,“ nařídil Chareos.

„Už tak je mi dost zima,“ namítal Kiall,

„Jak chceš,“ odtušil Chareos a sňal si kožišinou lemovaný plášť a silnou vlněnou halenu. Přiložil na oheň, lehl si a hlavu si položil na vak. Beltzer ho následoval a odhodil kabátec z medvědí kožešiny. Kiall chvíli seděl a třásl se. Ostatní mlčeli, a tak si Kiall rozepjal sponu, která mu přidržovala nadrenský plášť na ramenou. Jakmile se dostal z kozinkového kabátce, obklopilo ho teplo ohně.

„Tomu nerozumím,“ řekl,

Chareos se opřel o loket a usmál se. „Vlna a kožešina nejen zadržují zimu, ale také udržují teplo uvnitř. Funguje to však i obráceně. Je-li ti zima a venku je teplo, kožešina mu zabrání, aby se dostalo dovnitř,“

„Proč jste mi to prostě neřekl?“

„Zjistil jsem, že někteří lidé se nejlíp učí na vlastní kůži,“ prohodil Chareos.

Kiall si výtky nevšímal, „Proč si Finn s Maggrigem udě-lali vlastní přístřešek?“ zeptal se. „Tady je přece místa dost.“

„Dávají přednost především vlastní společnosti,“ odpověděl Beltzer. „Vždycky dávali. Jenom mě mrzí, že s náma nepůjdou za bránu. Nikdy jsem nepoznal lepšího střelce, než je Maggrig, ani chladnokrevnějšího bojovníka, než Finna.“

„Proč s námi nepůjdou?“ zeptal se Kiall,

„Protože mají rozum,“ vysvětlil mu Chareos.

• • •

Sny, které se Ravenně zdály, byly zvláštní a útržkovité. Byla dítětem v náručí své matky - v bezpečí, v teple a v pohodlí. Byla laní, běžela lesem a pronásledovali ji vlci s dlouhými žlutými špičáky, ostrými jako meče. Byla ptákem, lapená v pozlacené klínce, a nemohla roztáhnout křídla.

Probudila se. Všude kolem ní spaly ostatní ženy. Vzduch byl zatuchlý a nebyla tu žádná okna. Ravenna zavřela oči. Zítra stane nahá na dražebním špalku. Srdce se jí divoce rozbušilo. Ravenna se přinutila dýchat pomalu a snažila se uvolnit.

Opět ji zaplavily sny. Ted' spatřila rytíře v zářící zbroji, projížděl branou a Nadrenové před ním prchali do všech stran. Rytíř se naklonil ze sedla, stáhl ji z pódia a odjel do stepi. V bezpečí mezi stromy jí pomohl dolů a sesedl vedle ní. Zvedl hledí... tvář uvnitř byla zetlelá a dávno mrtvá, maso viselo v pruzích ze zubící se lebky.

Ravenna zaječela...

A probudila se. Ostatní ženy spaly dál, takže ten výkřik byl součástí noční můry. Ravenna tomu byla ráda. Zabalila se do tenké přikrývky a posadila se. Šaty z nažluto obarvené vlny měla špinavé a cítila z nich zvětralý pot.

Tohle musím přežít, utvrzovala se. Nepoddám se zoufalství.

Ta myšlenka ji posílila jen na chvíli, pak na ni zase dolehla tíha zajetí a potlačila její odhodlání.

Tiše se rozplakala. Žena z povozu vstala ze svých pokrývek, přišla k ní a položila jí útlou ruku na rameno.

„Zítra,“ řekla, „až staneš na pódiu, nesnaž se svést kupce. Nadirové si žen nijak necení. Dívají se na ně jako na dobytek. Hrdých žen se bojí. Rozumíš? Drž hlavu dole a udělej, co ti vyvolavač nařídí. Na nahotu nemysli. Buď mírná a poddajná.“

„Jestli se hrdých žen bojí, třeba by si mé nikdo nekou-

“.

**pil.**

„Nebud' hloupá!“ štekla starší žena. „Jestli budeš vypadat vzdorně, vyvolavač tě nechá zbičovat, až budeš povolná, nebo si tě koupí chlap, který rád ubližuje ženám. Co potřebuješ, je pán, který k tobě bude lhostejný. Nic takového jako jemný Nadir neexistuje, ale je lepší, když to s tebou v posteli vyřídí rychle lhostejný divoch, než když tě bude bít jako psa.“

„Jak to, že toho tolik víš?“ zeptala se Ravenna.

„Už mě kdysi prodávali,“ odpověděla žena. „Strávila jsem tři roky jako děvka v Novém Gulgothiru. Před tím mě prodali nadířskému náčelníkovi.“

„Ale tys utekla.“

„Ano. A uteču zas.“

„Jak to, že jsi tak silná?“

„Kdysi jsem byla provdaná za slabocha. Ted' spi. A jestli nemůžeš usnout, odpočívej. Necheš přece pod těma svýma hezkýma očima mít tmavé kruhy.“

„Jak se jmenuješ?“

„Co na tom záleží,“ opáčila žena.

• • •

Salida vstoupil do hlavní síně, brnění zaprášené a matné, oči podlité krví a unavené. Přesto měl rovná záda a hlavu držel vysoko. Bylo tu přes čtyřicet šlechticů. Salida se poklonil hraběti a jejich pohledy se setkaly.

„Přivádíš mi Charea?“ zeptal se tiše hrabě.

„Ne, můj pane. Ale přináším vám Logarovu šavli.“

Zvedl vysoko šavli v pochvě a položil ji před hraběte na pódium. „Taky vám přivádím majitele taverny U šedé sovy, který souboj viděl. Je venku. Říká, že Logar a dva další mnicha napadli, a že se Chareos skvěle bránil. Ten Kyfa lhal.“

„Takže ses vyšetřování ujal sám?“ poznamenal hrabě a oči měl chladné. Vstal z ebenové židle.

„Vím, můj pane, jak vysoko si ceníte spravedlnosti. Musím vám také sdělit, že Chareos a ten vesničan bojovali se mnou a muži z Talgithiru proti velké tlupě Nadřenu. Chareos zabil nejméně šest z nich v bitvě, kdy jsme byli v men-šíně. Bez něj, Beltzera, Maggriga a Finna jsme mohli stejně dobře prohrát. Usoudil jsem - možná mylně - že byste neschvaloval ztrátu času, kdybychom sem Charea dovedli.“

Hrabě chvíli stál mlčky, pak se usmál, „Mám rád, když moji důstojníci projevují iniciativu, Salido, a to jsi právě udělal. Také jsi zničil bandu lupičů a ukázal, jak jsem pochopil, velkou osobní odvalu. Dostane se ti pochvaly, jak za činy v bitvě, tak za úsudek. Teď jdi. Odpočiň si. Zasloužil sis to.“

Salida se uklonil, ucouvl o dva kroky, a pak se teprve otočil a vyšel ze síně. Hrabě na sobě cítil pohledy všech přítomných a obrátil se ke svým hostům. Hodinu se mezi nimi procházel, mel dobrou náladu a byl veselý. Než se setmělo, opustil síň a rychle prošel kamennými chodbami tvrze ke schodišti do svých soukromých komnat.

Vstoupil do studovny a zavřel za sebou dveře. U okna stál vysoký muž. Byl hubený, s jestřábí tváří a orlím nosem. Od obočí po bradu se mu táhla jizva jako hrozivá bílá čára. Měl na sobě černý kožený plášť, který se ve světle lucerny leskl, a přes prsa měl bandalír se třemi noži.

„No, Haroko?“ zeptal se hrabe.

„Kyfa je mrtvý. Nějak se mu podařilo utopit se v lázni,“ odpověděl Harokas. „Doslechl jsem se, že ta druhá záležitost je vyřízená.“

Hrabe zavrtěl hlavou. „Nic není vyřízené. Ten muž mé urazil skrze mého syna a potom mě zneuctil veřejně. Najdi ho - a zabij ho.“

„Já to s mečem umím, pane, ale tak dobře zase ne.“

„Neřekl jsem, že s ním máš bojovat. Řekl jsem, že ho *m& zabít*.“

„Není na mně, abych kritizoval - „

„Ne, to není!“ vybuchl hrabe.

Harokovi se zúžily zelené oči, ale neřekl nic.

„Chci, aby se dozvěděl, proč umírá,“ pokračoval hrabě.

„Co mu mám říct, můj pane?“ zeptal se Harokas. „Že hrdina od Bel-azar je odsouzen k smrti, protože potrestal nafoukaného chlapce?“

„Dávej si pozor, Haroko,“ zasyčel hrabě. „Moje trpělivost má hranice - dokonce i pro ty, kdo mi sloužili dobře a věrně.“

„Stane se, jak rozkazujete,“ řekl Harokas. Uklonil se a odešel ze studovny.

• • •

Kiallovi se zdály ošklivé sny. Pořád dokola viděl Nadřeny, jak se ženou na vesnici, slyšel jejich divoký bojový pokřik a viděl, jak se na jejich mečích a přilbicích odráží sluneční světlo. Byl vysoko v lese, měl sbírat rostliny pro apa-tykáře, ale ve skutečnosti se jen tak toulal, snil, představoval si sám sebe jako rytíře či barda nebo šlechtice na nějaké výpravě. Ve svých představách byl mužem se železnou odvahou a vražednými schopnostmi. Ale když zazněl nadrenský bojový pokřik, zůstal stát jako přimrazený a na ten masakr, loupení, znásilňování a pálení se jen díval. Viděl, jak si lupiči Ravennu a ostatní přehazují přes sedla a odvázejí je na jih. A nic neudělal.

Tehdy věděl, jako to věděl i teď, proč ho Ravenna odmítla, a znovu trpěl bolestí z jejich setkání na vysoko položené louce na břehu stříbrného potoka.

„Jsi snílek, Kialle,“ řekla mu tehdy, „a já té mám ráda. Opravdu mám. Ale já potřebuju víc než jen sny. Chci muže, který bude stavět, který poroste. Potřebuju silného muže.“

„To všechno zvládnou,“ ujišťoval ji Kiall,

„Jenom ve své hlavě. Teď mě musíš nechat. Kdyby nás Jarel viděl, jak spolu mluvíme, žárlil by. A nebylo by nejmoudřejší Jarela rozzlobit.“

„Já se Jarela nebojím. Já té *miluju*, Ravenno. Nemůžu uvěřit, že to pro tebe nic neznamená.“

„Ubohý Kialle,“ šeptla a pohladila ho po líci. „Pořád snílek. Láska? Co je to láska?“ Pak se mu vysmála a odešla.

Kiall se probudil. Pod pokrývkou mu bylo teplo, ale tvář měl studenou. Zvedl se na lokti a všiml si, že oheň pohasíná. Přiložil dřevo a posadil se. Beltzer chrápal a Chareos spal hlubokým spánkem. Plameny olízly dřevo a vyskočily. Kiall si ohřál ruce a přitáhl si pokrývku k ramenům.

Začichal kolem sebe. Vzduch v přístřešku byl zatuchlý a plný kouře, ale pořád v něm byl ještě cítit zápach, který kolem sebe šířil Beltzer. To nebyl sen. Tady Kiall seděl s hrdiny od Bel-azar, na cestě za záchranou krásné panny ze spáru zla. A přesto skutečnost ani v nejmenším nesouhlasila s jeho sny. Mrzutý Šermíř, odporně páchnoucí válečník a dva lovci, kteří tak tak zdvořile promluvili na někoho jiného než na sebe.

Beltzer si odrkl a obrátil se. Ústa měl otevřená. Kiall si všiml, že přišel o několik zubů a ostatní má zažloutlé a zkažené. Jak mohl tenhle tlustý stařec *někdy* být zlatovlasým hrdinou z pověsti?

Mel jsem zůstat doma v dčdině, řekl si Kiall, a vyučit se apatykářem. Potom bych se mohl oženit a postavit dům. Ale ne, snílek musel prosadit svou.

Zvenčí zaslechl křupání kroků na sněhu, a když si představil Nadřeny, jak se sem plíží, zatímco oni spí, hrozně se vylekal. Vyhrabal se na nohy a rychle se oblékl. Pak zaslechl Maggriga. Natáhl si boty, klekl si a protáhl se na zasněžený palouček. Obloha byla sytě tmavomodrá a nad horami na východě právě vycházelo slunce. Maggrig

s Finnem právě stahovali čtyři sněžné králíky a sníh kolem nich byl zkropen krví.

„Dobré ráno,“ pozdravil Kiall. Mladší muž se usmál a zamával mu, ale Finn si ho nevšímal. Kiall se k nim připojil, „Vstáváte brzo,“ poznamenal,

„Brzo pro někoho,“ zavrčel Finn. „Bud' taky trochu užitečnej,“ Hodil Kiallovi králíka, který ho neobratně stáhl, Finn sebral vnitřnosti a odhodil je do křoví, pak z kůží oškrábal tuk a strčil je hluboko do svého vaku.

Kiall si otřel zakrvácené ruce do sněhu a posadil se na kámen. Opíral se o něj Finnův luk a Kiall se pro něj natáhl,

„Nesahej na to!“ štekl Finn.

V Kiallovi se začal zvedat hněv. „Myslíte, že bych vám ho ukradl?“

„To je mi jedno - ale nesahej na něj.“

Ke Kiallovi přistoupil Maggrig. „Neberte si to tak,“ řekl tiše. „Žádný lučištník nemá rád, když mu někdo cizí sahá na luk. Je to... pověra, řekl bych. Víš, každý luk je vyrobený pro jednoho střelce. Je vytvořený jenom pro něho. Finn si své luky dělá sám. Ani já je nesmím používat.“

„Nemusíš se za mě omlouvat,“ utrousil Finn kysele.

Maggrig si ho nevšímal. „Ať se dostaneme do srubu,“ vykládal Kiallovi, „uvidíš spoustu luků. Finn ti nejspíš jeden dá - zbraň, která bude vhodná pro tvou délku ruky a tažnou sílu.“

„To by k ničemu nebylo,“ namítl Kiall, „Já na střelbu nemám oko.“

„Já ho taky neměl, když jsme se s Finnem prvně setkali. Ale je úžasný, co se člověk všechno dokáže naučit, když chodí s mistrem. Finn vyhrál každou cenu, co za něco stála. Dokonce získal talisman prince regenta proti nejlepším střelcům šesti zemí: Drenajcům,

Vagriáncům, Nadirům, Ventriáncům a dokonce lučistníkům z Mašrápúru. Finnovi se nikdo nevyrovnal,

„Ani tehdy, ani teď,“ zamumlal Finn, ale přestal se tvářit nakvašeně a dokonce se trochu pousmál. „Mé si nevšímej, chlapče,“ řekl Kiallovi. „Nemám lidi moc v lásce. Ale nechci ti ublížit a doufám, že tu tvou dámu najdete.“

„Mrzí mě, že s námi nepojedete,“ řekl Kiall,

„Mé ne. Já nijak netoužím po tom, aby moje hlava skončila napíchnutá na kůlu, nebo aby mě Nadirové stáhli z kůže. Já si svoje bitvy dávno vybojoval. Hledání a podobný věci jsou pro mladíky jako ty.“

„Ale. Beltzer s námi jde,“ připomněl mu Kiall,

Finn zavřel, „On nikdy nedospěl. Ale ve rvačce je dobrý mít ho po boku, to teda jo.“

„Charea taky,“ podotkl tiše Maggrig.

„Ano,“ souhlasil Finn. „Zvláštní chlapík, ten Chareos. Ale dívej se na něho, chlapče, a uť se. Takový, jako on, moc často nepotkáš, jestli chápeš, co tím myslím.“

„Tím si nejsem jistý,“

„Je to člověk s železnejma zásadama. Ví, že svět se skládá z odstínů šedi, ale on žije, jako by byl černobílejší. Je vznešenejší, ušlechtlejší, jestli chceš. Pochopíš, co jsem měl na mysli, až na to dojde. Teď konec řečí. Probud' své společníky. Jestli chtějí přerušit půst, měli by radši vstát. Já na ně čekat nebudu.“

• • •

Několik dalších dní sněh sice nepadal, nicméně přes vrchovinu poutníci postupovali jen pomalu. Pátého dne se Maggrig, který skupinku vedl, dostal příliš blízko doupěte sněžné levhartice s koťaty. Levhartice vylétla z podrostu, prskala a vrčela. Maggriga srazila na zem a roztrhla mu rukáv kabátce. Beltzer a ostatní se rozběhli dopředu, křičíce, co měli sil, ale zvíře se před nimi přikrčilo, uši přitisknuté k hlavě, pysky ohrnuté. Finn Maggriga odtáhl

96

a poutníci se šelmě vyhnuli širokým obloukem. Maggrig měl na ruce šrám, ale ne příliš hluboký, takže mu Finn ránu zažil a zavázal.

Následujícího rána dorazili do údolí, kde ve skrytu stál srub lovců. Kolem nich zuřila vichřice a oni se se skloněnými hlavami propracovali proti větru k zamrzlým dveřím. Dveře ucplala sněhová závěs, stejně jako okno vedle nich. Beltzer sněh odházal svými velikými rukama. Uvnitř byla zima, ale Finn zapálil oheň. Téměř hodinu trvalo, než se vnitřek srubu prohřál.

„To bylo štěstí,“ prohodil Beltzer, stáhl si kabátec a dřep si na kožešinovou předložku před krb. „Ta vichřice nás mohla zastihnout už před pár dny, a pak bychom zůstali v horách třet celý týden.“

„Tobě to možná přijde jako štěstí, tupá hlavo,“ odsekl Finn, „ale mně vyhlídka na to, že můj domov bude celý dny plnej potících se lidí, zrovna nenadchává.“

Beltzer se na černobradého lovce zazubil. „Ty jsi ten nejmín pohostinný chlap, co znám. Kde máte něco k pití?“

„Ve studni venku. Kde jinde?“

„Myslím pivo nebo víno.“

„Nic takovýho nemáme.“

„Nic?“ zeptal se Beltzer a oči se mu rozšířily. „Vůbec nic?“

„Ani kapku,“ odpověděl Maggrig s úsměvem. „Jak šťastný se cítíš teď?“ Tvář měl bílou a do očí mu stékal pot. Snažil se vstát, ale svezl se zpátky na židli.

„Co se to s tebou děje?“ vylekal se Finn, vstal a přistoupil k mladšímu muži.

Maggrig pokrčil rameny. „Necítím...“ Sesul se na bok. Finn ho zachytil a odnesl ho na lůžko,

kde se k němu připojil Chareos.

„Má horečku,“ řekl Chareos, když lovci položil ruku na čelo. Maggrig otevřel oči.

„Pokož se točí... žízeň...“ Finn mu přinesl pohár vody a zvedl mu hlavu, aby se mohl napít.

Kiall si odkašlal. „Jestli mi ohřejete trochu vody, připravím pro něho lektvar.“

Finn se k němu prudce otočil. „Co jseš zač... čaroděj?“

„Učil jsem se na apatykáře a v Hostinících jsem si koupil nějaké bylinky a prášky.“

„No, tak se na něho pojď podívat, chlapče. Nestůj tam tak!“ zaburácel Finn. Kiall přistoupil k lůžku. Nejdřív Maggrigovi prohlédl ránu na spánku. Byla uzavřená a dobře se hojila, ale jeho učitel mu vždycky připomínal, že rány na hlavě často otřesou celým organismem. Možná to druhé zranění při útoku levhartice lovce zasáhlo v oslabeném stadiu. Snažil se vzpomenout, co mu Ulthen o takových zraněních vykládal. Sundal Maggrigovi obvaz z ruky. Rána byla klikatá a zarudlá, ale nebyl vidět hnis, ani jiné viditelné příznaky zánětu.

Kiall do malého měděného kotlíku nalil vodu a zavěsil ho nad oheň. Voda za chvíli začala vřít. Pak Kiall otevřel vak a vytáhl větší balík zabalený v naolejovaném papíru. V něm byl tucet menších balíčků, každý ozdobený namalovaným lístkem nebo květinou. Kiall si vybral dva balíčky a otevřel je. Rozmělnil lístky, nasypal je do vody a zamíchal směs lžící. Pak sundal kotlík z ohně a položil ho vedle krbu, aby vychladl.

„Voní to dobře,“ utrousil Beltzer.

„Jak to víš?“ sykl Finn. „Cos tam dal, chlapče?“

„Je to lektvar z vrbového listí a kostivalu. Obojí je dobré proti horečce a kostival ještě pomáhá pročistit krev a nemocnému dodá sílu.“

„Nač je to ještě?“ vyzvídal Beltzer.

„Pomáhá hojení kostí, zmírňuje otoky a zastavuje průjem. Taky se - jak mi řekl můj učitel - používal jako ochrana před snětí v ráně. Ó, ano... taky je dobrý při rev-matických bolestech.“

„Tak když už tady máš ty přísady, chlapče,“ řekl Beltzer, „měl bys udělat ještě jeden lektvar. Mám revma v koleně a bolí to jako Hádes.“

Když směs vychladla, Kiall ji odnesl k lůžku a Finn lovci podržel hlavu, dokud se nenapil. Maggrig se nejdřív zakuckal, ale spolykal půlku obsahu kotlíku a klesl zpátky. Kiall přes něho přetáhl pokrývku. Finn si sedl do čela postele a otíral Maggrigovi pot z čela. Beltzer se natáhl, dopil Kiallův lektvar a hlasitě si řhl.

Asi hodinu se Maggrigův stav nezlepšoval, ale nakonec usnul. „Má o trošku lepší barvu,“ řekl Finn a podíval se na Kialla, zda souhlasí. Jinoch přikývl, i když žádnou velkou změnu neviděl. „Bude teď v pořádku?“ zeptal se Finn.

„Uvidíme zítra,“ odpověděl Kiall opatrně. Pak vstal a protáhl si záda. Rozhlédl se kolem a všiml si, že Beltzer usnul u ohně a Chareos není nikde v dohledu. Dveře do zadní místnosti byly otevřené a Kiall vstoupil. Bylo tu chladněji, ale dalo se to vydržet. Chareos seděl u ponku a prohlížel si kousky dřeva přichystané pro dlouhý luk.

„Můžu se připojit?“ zeptal se vesničan.

Chareos vzhlédl a kývl. „Jak je Maggrigovi?“

„Já vážně nevím,“ šeptl Kiall. „Pracoval jsem s Ulthenem jen pár měsíců. Ten lektvar mu srazí horečku. Nejsem si ale jistý, co s tou ránou na ruce. Ta kočka mohla mít něco pod drápy - lejno, hnijící maso...“

„No, má dvě možnosti: žít, nebo zemřít,“ odušil Chareos. „Dohlédni na něho. Udělej, co můžeš.“

„Ted' už toho víc udělat nemůžu. Tohle je tenký luk, ne?“ Přistoupil a zadíval se na útlý kousek dřeva, který Chareos držel v ruce.

„Je to jenom část: třetina. Finn je spojí, aby byl luk pružnější. Víš, co je to za dřevo?“

„Ne.“

„To je tis. Zvláštní dřevo. Když ho rozřízneš, najdeš dva odstíny: světlý a tmavý. Světlý je pružný, *tmavý pevný*.“

Chareos kousek dřeva zvedl a ukázal Kiallovi „Vidíš? Světlé dřevo se používá pro vnější oblouk, kde je potřeba, aby luk co nejvíc pružil. Tmavé pro vnitřní, kde je pevný. Je to nádherné dřevo. Bude to skvělá zbraň.“

„Nevěděl jsem, že jste taky střelec.“

„To taky nejsem, Kialle, ale byl jsem voják, a vojákovi se vyplatí rozumět tomu, jak fungují všechny smrtící zbraně. Začíná mi tu být zima - a mám hlad.“ Chareos vrátil dřevo na místo a odešel do hlavní místnosti, kde Finn usnul vedle Maggriga, zatímco Beltzer ležel nehybně na podlaze. Chareos obra překročil, přiložil na oheň a z vaku vytáhl sušené maso a ovoce, o něž se rozdělil s Kiallem.

„Děkuju, že jste se rozhodl mi pomoci,“ řekl tiše Kiall. „Hodně to pro mě znamená. Finn mi řekl, že jste ušlechtilý.“

Chareos se usmál a opřel se o opěradlo židle. „Já nejsem ušlechtilý, Kialle. Jsem sobecký, jako většina lidí. Dělán si, co chci, jdu tam, kam chci. Nikomu se nezodpovídám. A neděkuji mi, dokud ji neosvobodíme.“

„Proč jste se mnou šel?“

„Proč by měla na všechno existovat odpověď?“ odpověděl Chareos útokem. „Třeba jsem se nudil. Třeba to bylo proto, že se moje matka jmenovala Ravenna. Možná to je proto, že jsem ve skutečnosti urozený princ, který žije, aby mohl dokázat nemožné.“ Chareos zavřel oči a chvíli mlčel „A možná to ani sám nevím,“ zašeptal

• • •

Dopoledne Maggrigovi klesla teplota. Lovec se probudil a měl hlad jako vlk. Finn se nad tím nijak nepozastavil, sebral luk a toulec a s Chareem a Beltzerem se vydali do sněhu, aby našli stezku do Údolí brány. Kiall zůstal s mladším lovcem. Připravil ke snídani ovesnou kaši s me-

dem a zapálil oheň. Pak si přitáhl židli k Maggrigovu lůžku a oba muži většinu dopoledne seděli a povídali si,

Maggrig odmítal mluvit o bitvě u Bel-azar, ale prozradil Kiallovi, že byl novicem v klášteře. Sběhl o svých šestnáctých narozeninách a připojil se k oddílu lučištníků z Talgithiru. Zůstal s nimi dva měsíce, než ho poslali do pevnosti. Tam se setkal s Finnem a ostatními,

„Není to zrovna nejvstřícnější muž, co znám,“ prohodil Kiall.

Maggrig se usmál. „Naučíš se nahlížet pod drsná slova a soudit podle činů. Kdybych ho nepotkal, nebyl bych Bel-azar přežil. Je mazanej, a rozenej válečník. Skála je poddajnější než on. Ale on nikdy neměl rád společnost. To, že jste všichni tady, ho musí dohánět k šílenství.“

Kiall se rozhlédl po srubu. Jak to vydržíte? Chci říct, žít tady? Jste celé dny daleko od civilizace a hory jsou divoké a nepřejícné.“

„Knnovi připadají divoký a nepřejícný města,“ podotkl Maggrig. „Tohle je dobrý život. Je tu plno vysoké a horských ovci Jsou tu holubi, králíci a spousta kořínků a hlíz na dochucení polívky. A měl bys vidět hory na jaře, když září barvama pod oblohou tak modrou, až ti to vhaní slzy do očí. Co víc může člověk potřebovat?“

Kiall si plavovlasého lovce prohlédl, měl jasné modré oči a hezké, skoro dokonalé rysy. Neřekl nic. Maggrig se mu podíval do očí a přikývl, oba muži si porozuměli.

„Vyprávěj mi o Ravenně,“ vyzval Kialla Maggrig. „Je krásná?“

„Ano. Má dlouhé tmavé vlasy, oči hnědé. Má dlouhé nohy, a když jde, pohupuje se v bocích. Její smích je jako když po bouři vysvitne slunko. Já ji, Maggrigu, najdu... jednou.“

„Doufám, že ano,“ řekl lovec, natáhl se a poplácal Kialla po ruce, „a taky doufám, že

nebudeš zklamanej. Možná nebude taková, jak si ji pamatuješ. Nebo bude lepší.“

„Já vím. Možná bude provdaná za nadirského válečníka a kolem sebe bude mít kupu dětí. Mně je to jedno.“

„Vychováš je jako vlastní?“ zeptal se Maggrig. Kiall z jeho výrazu nic nevyčetl a zrudl.

„Na to jsem nemyslel. Ale... ano, jestli si to bude přát.“

„A co když si bude přát, abys ji nechal být?“

„Co tím myslíte?“

„Promiň, příteli. Nemám právo tě kritizovat. Ale jestli jsem to správně pochopil, ta dáma tě už jednou odmítla. Třeba to udělá znova. Když má žena děti, změní se, stanou se středem jejího života. A kdyby je jejich otec miloval - a Nadirové své děti mají rádi - pak by se mohla rozhodnout, že s nima zůstane. Napadla tě i tahle možnost?“

„Ne,“ odpověděl poctivě Kiall, „ale proč bych o tom měl hloubat? Může být už mrtvá, nebojí prodali jako děvku. Mohla onemocnět. Mohla se provdat. Ale ať už se s ní stane cokoli, pokud není mrtvá, bude vědět, že na ní někomu záleží natolik, aby ji šel hledat. To je, myslím, důležité.“

Maggrig kývl. „V tom máš pravdu, příteli. Na ramenou ti sedí moudrá hlava. Ale odpověz mi na tohle, jestli můžeš: Má ta dáma ještě jiný přednosti, kromě své krásy?“

„Přednosti?“

„Je laskavá, milující, chápající, soucitná?“

„Já... nevím,“ připustil Kiall. „Nikdy jsem o tom nepřemýšlel.“

„Muž by neměl riskovat život jenom pro krásu, Kialle, protože ta pomine. Stejně bys ho mohl riskovat pro růži. Přemýšlej o tom.“

• • •

Finn obešel opuštěné tábořiště. Sníh tu udupaly těžké boty a zůstaly tu tři opuštěné přístřešky.

„Kolik mužů?“ zeptal se Chareos.

„Řekl bych tak sedm, možná osm.“

„Kdy?“ vyptával se Beltzer.

„Včera v noci. Vyrázili na jih. Jestli narazí na naše stopy, zavedou je rovnou ke srubu.“

„Jsi si jistý, že to jsou Nadrenové?“ zeptal se Chareos.

„Nikdo jinej tu něm,“ odušil Finn. „Měli bychom se vrátit. Maggrig není ve stavu, kdy by moh bojovat, a ten tvůj vesničan pro ně není žádným soupeřem.“

• • •

Kiall stál ve dveřích a do tváří ho hřálo slunce. Ze střechy visely dlouhé rampouchy a kapala z nich voda. Vrátil se dovnitř.

„Je to zvláštní,“ řekl Maggrigovi, který krájel zvěřinu do velkého železného kotlíku. „Slunce hřeje jako v létě a led taje.“

„Je teprve podzim,“ vysvětlil mu Maggrig. „Ta vichřice byla jenom předzvěst zimy. Máme je tu často. Teplota na

pár dní klesne a pak je tu jako na jaře. Sníh za den za dva

• *f u* zmizí.

Kiall si natáhl boty a vzal si šavli, kterou mu Chareos dal.

„Kam jdeš?“ zeptal se Maggrig.

Kiall se zazubil. „Než se vrátí, chtěl bych se trochu procvičit s mečem. Nejsem moc dobrý Šermíř, víte.“

„Já taky ne. Nikdy jsem to nezvládl.“ Maggrig se vrátil k vývaru a přidal zeleninu a sůl. Pak pověsil kotlík nad oheň a svezl se do židle. Cítil se slabý, měl závrat' a točila se mu hlava.

Kiall vyšel ven do světla a prot'al šavlí vzduch. Byla to dobrá čepel, nabroušená, s jílcem ovinutým kůží a železnou záštitou. V mládí častokrát procházel sám lesem, držel dlouhou hůl a hrál si, že je válečník a nepřátelé užtu-

pují před jeho ďábelskou čepelí, zděšení jeho úžasnou zručností. Potěžkal šavli a sekal a bodal do imaginárních protivníků: tři, čtyři, pět mužů zahynulo pod jeho třpytnou ocelovou čepelí. Po zádech mu stékal pot a ruka ho bolela. Dva další protivníci zemřeli. Otočil se na patě, aby vykryl výpad zezadu... a jeho čepel zazvonila o hlavici šípu a roztříštila ratiště. Kiall zamrkat a zadíval se na zničenou střelu ležící na sněhu.

Pak vzhlédl a na okraji houštiny uviděl Nadřeny. Jeden držel luk a brada mu překvapením poklesla. Bylo tu celkem sedm mužů, čtyři meh\* ovázaná zranění na hlavě a na rukou. Všichni stáli mlčky s pohledem upřeným na šermíře.

Kiall stál jako přimrazený a zuřivě přemýšlel,

„To byl dobrej trik,“ řekl jeden z příchozích, pomenší, podsaditý chlapík s čeraostříbrnou bradkou. „Ještě nikdy jsem neviděl, že by někdo přesekl šíp v letu, ani bych nevěřil, že se někdo dokáže pohnout tak rychle.“

Kiall se znovu zadíval na šíp a zhluboka se nadechl. „Zajímalo mě, kdy se ukážete,“ řekl a překvapilo ho, že mluví klidně a plynule.

„Já mu neříkal, aby střílel,“ poznamenal vůdce Nadřenu.

„Na tom nezáleží,“ opáčil povzneseně Kiall. „Co tu chcete?“

„Jídlo. To je všechno.“ Kiall si všiml, jak muž na chvíli zabloudil pohledem doprava. Ve dveřích srubu teď stál Maggrig s lukem v ruce a šípem nasazeným na tětivě. Nastalo tísnivé ticho. Nadrenové byli napjatí, ruce drželi na zbraních.

Jeden válečník se protáhl vedle vůdce a cosi mu pošeptal. Kiall ho neslyšel. Vůdce přikývl a podíval se na Kialla.

„Ty jseš jeden z těch šennířů ve městě. Byls s tím vysokým, s tím ledovým válečníkem.“

„Ano,“ připustil Kiall. „Byl to dobrý boj, co?“

„Rozsekal nás na kusy. Nikdy jsem nikoho podobného neviděl,“

„Je docela zručný,“ přitakal Kiall, „ale na studenta, jako jsem já, je přísný.“

„On tě učí šermovat?“

„Ano. Těžko bys našel lepšího učitele šermu.“

„Teď chápu, proč jsi tak snadno přesek ten šíp ve vzduchu.“ Nadřen rozhodil rukama. „No, protože musíme bojovat, nebo umřít hladu, myslím, že nastal čas, abychom své umění vyzkoušeli.“ Z kožené pochvy u boku vytáhl krátký meč.

„Je to moudré?“ zeptal se Kiall, „Čtyři z vás jsou raněni. Nevypadá to na velký souboj, a válečníci by měli bojovat kvůli něčemu cennějšímu, než je kotlík polívky.“

Muž chvíli mlčel a pak se na Kialla usmál, „Ty bys nás nechal jít dovnitř?“ zeptal se tiše.

„Jistě,“ opáčil Kiall, „Ale přirozeně, na důkaz dobrých mravů, byste nechali zbraně tady.“

„Ha! A jak bychom ti zabránili, abys nás nepobil?“

„A co mi v tom zabrání teď?“ odpověděl Kiall útokem.

„Ty jseš drzej spratek,“ odsekl vůdce. „Ale viděl jsem tě v akci a hádám, že na to máš.“ Vrazil meč zpátky do pochvy, rozepjal přesku na opasku a pustil zbraň na zem. Ostatní Nadrenové ho následovali, „A teď, kde máte tu polívku?“ Kiall vrátil šavli do pochvy a ukázal jim ke srubu. Maggrig se vrátil dovnitř. Kiall se pomalu, zhluboka nadechl, uklidnil se a následoval je.

Zpočátku byla atmosféra ve srubu napjatá. Maggrig seděl na lůžku a dlouhými pohyby obtahoval lovecký nůž. Kiall zatím naléval polévku. Nebyla dovařená, ale Nadrenové ji spolýkali. Jeden vypadal slabší než ostatní. Měl ránu na rameni. Byla sice obvázaná, ale tlustým obvazem neustále silně prosakovala krev. Kiall k němu přistoupil. „Ukaž, podívám se na to,“ vyzval ho. Nadřen nic nenamítal a Kiall mu jemně sundal obvaz. Kus odseknutého svalu

byl ohrnutý a rána byla zarudlá a oteklá. Kiali vrátil obvaz na místo a ze svého vaku vytáhl byliny. Vybral lístky, které potřeboval, a vrátil se zpátky k raněnému.

„Co je to?“ zavrčel válečník. „Vypadá to jako plevel,“

„Má to hodně jmen,“ vysvětlil mu Kiall. „Většinou se tomu říká potočnice. Krmí se tím kuřata.“

„No, já nejsem žádný kuře!“

„Taky to hojí rány. Ale je to na tobě.“

„Ty jsi taky ranhojič?“ zeptal se vůdce.

„Válečník potřebuje vědět něco o zraněních a o tom, jak je léčit,“ odpověděl Kiall,

„Nech ho,“ řekl vůdce a válečník se znovu posadil, ale šikmé tmavé oči upíral Kialiovi do tváře, a jinoch z jeho pohledu cítil nenávist. Přitiskl odchlípnutý sval na místo a ránu zašil. Pak na ni naskládal lístky. Maggrig mu přinesl kousek plátna na nový obvaz a Kiall ránu převázal.

Válečník neřekl ani slovo. Odešel ke stěně, na podlaze se schoulil do klubíčka a usnul. Ke Kiallovi přistoupil nadrenský vůdce. „Jmenuju se Čellin,“ poznamenal. „Zachoval ses k nám slušně. Děkuju.“

„Já jsem Kiali.“

„Chlapa, jako ty, bych moh potřebovat. Kdybys někdy zamířil na jih kolem Středních vršků, dej mi vědět.“

„Budu si to pamatovat,“ řekl Kiall,

Napětí v místnosti kleslo a Nadrenové se usadili. Kiall zapálil oheň a nalil si trochu polévky. Nabídl i Maggrigovi, ale ten zavrtěl hlavou a usmál se.

Když se odpoledne začalo slunce sklánět k horám na západě, Čellin své muže vzbudil a vyšel s Kiallem do slunečního světla. Ve chvíli, kdy začali sbírat zbraně, objevili se Chareos, Finn a Beltzer. Chareos držel šavli v ruce.

Kiali jim ledabyly zamával a obrátil se k Čellinovi. „Hodně štěstí na cestě,“ pravil,

„Tobě taky. Jsem rád, že tu ledový válečník nebyl, když jsme dorazili.“

Kiall se uchechtl. „Já taky.“

Došel k nim válečník, kterému Kiall ošetřil ruku. „Už to skoro přestalo bolet,“ prohodil s bezvýraznou tváří. Napřáhl ruku a podal Kiallovi zlatý raq.

„To není nutné,“ oznámil mu Kiall.

„Je,“ odsekl zraněný. „Teď už ti nic nedlužím. Až se příště potkáme, zabiju tě - jako tys při nájezdu zabil mého bratra.“

Nadrenové odešli a Kiali se vrátil do srubu. Když vystupoval po třech schůdcích ke dveřím, přivítal ho Chareův smích. Uvnitř je Maggrig obšťastňoval příběhem o Kiallovi, zabíječi šípů. Kiall se začervenal. Chareos vstal, přistoupil k němu a poplácal ho po rameni.

„Zvládl to dobře,“ prohlásil. „Myslelo ti to rychle -a převzal jsi kontrolu. Ale jak jsi odrazil ten šíp?“

„Byla to náhoda - ani jsem nevěděl, že tam jsou. Cvičil jsem se šavlí a otočil jsem se. Ten šíp zasáhl čepel.“

Chareos se zaširoka usmál. „Ještě lepší. Válečník potřebuje štěstí, Kialle, a ti Nadrenové budou příběh o tvé zručnosti vyprávět dál. Mohlo by ti to dost posloužit. Ale bylo to obrovské

riziko. Maggrig mi vykládal, jak jsi jim vyhrožoval, že je všechny zabiješ sám. Pojďme se projít.“

Šermíř s mladým vesničanem spolu vyšli do slábnoucího světla. „Mám z tebe radost,“ řekl Chareos, „ale myslím, že nastal čas, abych tě trochu pocvičil. Takže až příště potkáš ozbrojené muže, nebudeš třeba muset blufovat.“

Chareos na vesničanovi pracoval asi hodinu, ukazoval mu, jak uchopit šavli, jak otočit zápěstím, jak provést výpad a kryt. Kiall se učil rychle a měl dobré reflexy. O přestávce si Chareos a jeho student sedli na padlý kmen.

„Zručnost vyžaduje tvrdou práci, Kialle, ale chceš-li být smrtelně nebezpečný, chce to trochu víc. V šermu se skrývá kouzlo, které jen málokdo zvládá. Zapomeň na čepel a práci nohou - souboj vyhraješ v hlavě. Jednou jsem bojoval s mužem, který byl schopnější než já, rychlejší a sil-

nejší. Ale prohrál kvůli úsměvu. Bodl, já odsekl, a když se naše čepele setkaly, zazubil jsem se na něho. Ztratil nervy, možná měl dojem, že jsem si z něho utahoval. Zuřivě se na mě vrhl a já ho zabil... prostě takhle. Nikdy se nenech vést hněvem, nebo rozhořčením, ani strachem. Tohle se snadno říká, ale je těžké se tím řídit. Muži si tě budou dobírat, budou se ti posmívat, budou si z tebe utahovat. Ale je to jenom hluk, Kialle. Ublíží lidem, které máš rád. Udělají vše, aby tě rozzlobili, nebo vyvedli z rovnováhy. Avšak jediný způsob, jak je přinutíš trpět, je vyhrát. A abys to zvládl, musíš si zachovat chladnou hlavu. Teď se najíme - jestli nám Nadrenové ještě nějakou polívku nechali.“

• • •

Chareos seděl pod hvězdami, plášť přitažený k ramenům, a noční větřík mu chladil tvář. Ve srubu bylo ticho, jenom Beltzer chrápal. Kolem prolétla bílá sova a vrhla se dolů. Chareos její kořist neviděl, ani jestli něco ulovila. Podrostem se protáhla liška a přeběhla po sněhu, ale člověka si nevšímala.

Chareos měl hlavu plnou vzpomínek. Na dny svého mládí, na ctižádost, na chvíle divů a slávy, na noci zoufalství a těžké trdnomyslnosti. Čeho jsi dosáhl? ptal se sám sebe. Vážně, čeho bylo možné dosáhnout? Vzpomněl si na odchod od rodiny a dlouhou, studenou cestu, která následovala. Pro mladíka to byla těžká doba. Vzpomínky na ni měl rozervané, a tak je zahnal. Během dospívání v Novém Gulgothiru byl osamělý, i když se přátelil s Atta-lidem, učitelem šermu a poručíkem, který mu byl též rádcem. Chareos se mezi chlapci svého věku nikdy necítil dobře, ale, co bylo horší, neuměl se přizpůsobit podivnému životnímu stylu gothirské šlechty. Teprve cestou na sever je začal chápat. Projel vískou přilepenou ke svahu hory. Nad usedlostmi se tyčil obrovský skalní převis.

„Vypadá to nebezpečně,“ poznamenal Chareos k Atta-lidovi a stařec přikývl.

„Jednou to spadne,“ řekl. „Jen pár Udí to přežije.“

„Tak proč Ul žijí?“

„Žili tu vždycky. A po nějaké době si toho přestali všímat. Ve strachu můžeš žít jen určitou dobu, pak ho vstřebáš a on ztratí svou moc.“

Gothirové byli takoví, vždycky žili pod hrozbou vpádu Nadirů, kterému nemohli zabránit. Šlechta pořádala nekonečné hostiny, bankety, bály a různé zábavy a udržovala jen symbolické vojsko na baštách Bel-azar. Chareos dospěl ve dnech apatie a chvilkového uspokojení. Díky Attalidově školení se stal vynikajícím šermířem, a díky tomu získal jmenování k Šavlům, elitnímu oddílu, který vytvořil princ regent. S rozpaky si nyní připomínal pýchu, již cítil, když mu poprvé dali bílý plášť a stříbrnou šavli. Stál tam před galerií spolu se dvěma stovkami jinochů, vzpřímený, oči upřené na prince regenta na ebenovém trůně. Cítil se jako muž a budoucnost se na něho usmívala.

O dva týdny později ležel jeho svět v troskách. Attalis, vždycky hrdý člověk, se dostal do menší rozepře s Targo-nem, šampiónem prince regenta. Rozepře přerostla v krvavý spor, když Targon starce vyzvat veřejně. Souboj vybojovali na nádvoří královského paláce. Netrval dlouho. Chareos, jenž byl v té době na hlídce se Šavly, se o tom doslechl o dva dny později. Attalis, ochromený bodnutím do ramene, se svezl na kolena a Targon k němu přistoupil a

podízl mu hrdlo.

Chareos požádal o dovolenou z naléhavých rodinných důvodů, aby se mohl zúčastnit pohřbu, a ta mu byla udělena. Použil své hubené úspory a zastavil mzdu za příští rok, aby mohl koupit kousek země, mramorový náhrobek a sochu na hrob. Když to zařídil, vyhledal Targona. Ten chlap byl o hlavu vyšší než Chareos a hubený jako bič. Byl rychlý

a věřil si. Jejich souboj se opět odehrával na královském nádvoří.

Targon na mladého důstojníka vrhl posměšný pohled. „Doufám, že mi poskytneš větší zábavu než ten stařík,“ řekl. Chareos neodpověděl. Tmavé oči upíral na Targo-novu opálenou tvář a tasil vypůjčený kord. „Bojíš se, chlapče?“ zeptal se Targon. „To bys měl.“

Princ regent zvedl ruku a oba muži ukázali své meče. Souboj začal bleskovou sérií výpadů, krytů a ripost. Chareos v několika vteřinách poznal, že je o třídu horší, ale zachoval klid, byl si jistý, že děj se co děj, jeho čepel si najde cíl v těle muže, jemuž čelil. Válečníci bojovali po celém nádvoří a v ranním slunci se jejich čepele třpytily. Třikrát Chareos cítil, že mu protivník prosekl kůži, dvakrát na paži a jednou na tváři. Na bradu mu stékal pramének krve. Ale Targon nenašel prostor pro smrtící bodnutí. Začínal ztrácet trpělivost a útočil stále zuřivěji, ale jeho mladý soupeř ho pokaždé odrazil.

Sokové od sebe ustoupili a po tvářích jim stékal pot. „Dáváš si načas, než umřeš, chlapče,“ poznamenal Targon.

Chareos se usmál. „Vy zase šermujete jako Nadirka,“ prohodil. Targon zrudl a znovu zaútočil. Chareos jeho čepel odrazil, otočil zápěstím a vrazil Targonovi kord hluboko do ramene, přičemž mu přervat svaly, vazy a šlachy. Targonovi vypadl kord z ruky a v jeho světlých očích se poprvé objevil strach. Chareos tam chvíli stál a díval se na svého soka, pak jeho čepel zasvištěla vzduchem a protřela Targonovi hrdlo.

Šampion prince regenta se zapotácel a sevřel si ránu. Mezi prsty mu probublávala krev a on padl na kolena. Chareos k němu přistoupil a položil umírajícímu nohu na hrud'. Opovržlivě převrátil Targona na záda. Diváci mlčeli, pak si princ regent Charea zavolal k sobě. K Targonovi se rozběhlo páže a snažilo se mu zastavit krváčení.

„Vzal jsi mu nejen život, ale i důstojnost,“ řekl princ regent.

„Kdybych mohl, můj pane, následoval bych ho do pekla a zničil i jeho duši,“ oznámil mu Chareos.

Onoho odpoledne stál Chareos sám u Attalidovy hrobky. „Jsi pomstěn, příteli,“ řekl. „Zemřel stejně jako ty. Nevím, je-li to pro tebe důležité. Ale pamatuju si tvé lekce. Byl bys na mě, myslím, hrdý.“ Na chvíli se odmlčel a oči se mu zalily slzami. „Byl jsi pro mě jako otec, Attalide. Nikdy jsem ti neřekl, co pro mě znamenáš, ani jsem ti nepoděkoval za přátelství a společnost. Tak to dělám teď. Odpočívej v pokoji, příteli.“

O čtvrt století později, před Pilinovým srubem, Chareos, řečený Šermíř, znovu pro starce zaplakal, pro zničené naděje a nesplněné sny.

Attalis si vždycky přál, aby se jednoho dne vrátili domů a znovu vzkřísili, co bylo ztraceno. Bez starce Chareos tento sen s chladnou logikou zvážil a zavrhl.

Teď si rukávem otřel oči. „Co by sis myslel o tomhle pátrání, Attalide?“ zašeptal. „Záchraně dcery chovatele vepřů? Ano, skoro slyším tvůj smích.“

Vstal a vrátil se do srubu, kde hořel malý oheň a místnost byla vyhrátá a útulná. Kiall s Beltzerem spali před krbem a Maggrig dřímát v posteli u stěny. Ze zadní místnosti se sem linulo světlo lucerny a Chareos tiše přešel k zadním dveřím a nahlédl dovnitř. Finn seděl s nohama na stole a zběžně přičezával opeření na nových šípech.

„Nemohl jsem usnout,“ prohodil Chareos a posadil se proti černobradému lovcí,

Finn shodil nohy ze stolu a protřel si oči. „Já taky ne. Co se to s náma stalo, co?“

Chareos pokrčil rameny. Ve světlic lampy vypadal Finn starší, rysy jako by měl vytesané z týkového dřeva. Pod očima a pod bradou mel hluboké stíny a ve zcuhaném vousu se mu leskly stříbrné pramínky. „Zdá se, žeš našel

klid, příteli," řekl Chareos. „Tady nahoře v horách máš větší svobodu a víc země než někteří králové.“

„Pro chlapce to není zrovna nejlepší život, i když si nestěžuje.“

„Chlapci musí být třicet šest let. Jestli se mu takový život nelíbí, je dost starý - a dost chlap - aby to řekl.“

„Možná," utrousil Finn, ale přesvědčivě to neznělo. „A pak, možná přišel čas se přestěhovat.“

„Nikde nenajdeš krásnější zemi, Finne.“

„Já vím," odsekl lovec, „ale je toho víc. Už nejsem mladík, Charee. Cítím se starej. V zimě mě pobolívají kosti a moje oči už nejsou, co bývaly. Jednoho dne umřu. Nechci nechat... Maggriga... tady nahoře samotného. Lidi moc rád nemám - podlý myšlení, mizerný způsoby, vždycky se dívají, co by mohli ukrást, kde by mohli zalhat a koho pomluvit. Ale možná je to moje chyba. Maggrig, ten s lidma vyjde, má rád společnost. Nadešla chvíle, aby se naučil, jak zase žít s lidma.“

„Ještě to promysli, Finne," radil lovcovi Chareos. „Tady jsi šťastný.“

„Byl jsem. Ale nic netrvá věčně, Šermíři. Ani žrvot, ani láska, ani sny. Řek bych, že toho všeho jsem si užil víc, než mi patřilo. Jsem docela spokojenej.“

„Co budeš dělat?“

Finn vzhledl a podíval se Chareovi do očí. „Nikdy jsem neměl moc přátel, Řek bych, že jsem je nikdy nepotřeboval. Ale tebe a to tlustý prase bych skoro mohl pokládat za rodinu. Takže půjdeme s váma - teda jestli nás s sebou chcete.“

„Nemusíš se ptát, Finne.“

„Dobrá," prohlásil Finn a vstal. „To mi spadl kámen ze srdce. Možná to děvče dokonce najdeme. Kdo ví?“

• • •

Cudaj pozoroval dražbu bez většího zájmu. Ty blede ženy z Gothiru se mu nijak zvlášť nelíbily, měly studené modré oči a poprsí velké jako krávy. Odvrátil se znechuceně od okna a zadíval se na tmavovlásku sedící na saténem potaženém divanu. Tak tohle byla *skutečná* nadirská kráska.

Poprvé ji spatřil, když ji Tenaka Chán přivedl do Ulri-kova. Bylo jí tehdy čtrnáct, měla zlatou pleť a hrdé oči. Cudaj vždycky věřil, že hrdé ženy jsou ďáblovým prokletím, a toužil po tom vzít na ni bič, vidět ji klečet u svých nohou. Ještě teď ho ta vzpomínka vzrušovala.

Posadil se vedle ní. Když se dívka pousmála a uhnula, Cudaj zrudl, ale přinutil se zůstat klidný.

„Tvůj bratr Jungir tě zdraví. Doufá, že se těšíš dobrému zdraví," řekl Cudaj. „Řeknu mu, že ano, protože jsi nikdy nebyla krásnější, Tanaki.“

„Roč bych neměla být zdravá?“ zeptala se Tanaki. „Copak mě Jungir neposlal do téhle pustiny, abych si mohla užívat čerstvého vzduchu?“

„Bylo to kvůli tvému bezpeo, princezno. Lidé mluvili o spiknutí a o tom, že ti hrozí nebezpečí.“

Nato se Tanaki rozesmála a její melodický smích Cuda-jovi příliš nepomohl. Jejich oči se setkaly a Cudajovi poprvé připadalo, že se usmívá opravdu hřejivě.

„Roč hrajeme tyhle hloupé hry, Cudaji? Nikdo jiný tu není, a my oba víme, proč mě sem můj bratr poslal. Zabil své bratry a možná i svého otce. Proč by mu mělo vadit, kdyby někdo zabil jeho sestru? Řeknu ti proč. Protože já jsem jediná naděje Nadirů na mužského následníka. Přes všechnu svou zručnost s koňmi a zbraněmi je Jungir neplodný.“

Cudaj zbledl. „Tohle nesmíš říkat! Musím to opakovat chánovi...“

„Ani ty by ses to neodvážil vyslovit nahlas, ani z druhé ruky. A teď, proč tu jsi

doopravdy, Cudaji?“

Cudaj spolkl svůj hněv. Cítil se nepohodlně, jak tu tak seděl v plné zbroji odpovídající jeho hodnosti. Sáhl po přezce svého černostříbrného pancíře.

„Nesundávej to,“ plísnila ho Tanaki. „Nesluší se to.“

„Nesluší? Co ty víš o slušnosti? Mělas celou řadu barbarských milenců, které jsi denně odhazovala. To není chování vhodné pro osobu tvé krve.“

Tanaki vstala a zvedla ruce nad hlavu. Byla štíhlá a pružná, a krátká hedvábná halena se jí vysoukala nahoru a odhalila tak hladká zlatavá stehna.

„Děláš to, abys mě rozpálila,“ štěkl Cudaj a vstal, vědom si svého vzrušení.

„Tebe by snad nerozpálila ani sopka,“ odtušila Tanaki. „A teď naposled, pověz ml, proč jsi tady.“

Cudaj se upřeně zadíval do jejích fialkových očí a potlačil nutkání ji uhodit, srazit ji před sebou na kolena.

„Tvůj bratr si pouze přeje vědět, jak se ti vede,“ řekl. „Je to tak těžké pochopit?“

Tanaki se rozesmála a její smích na jeho city zapůsobil jako studená sprcha. „Jak se mi vede? Jak je to od něj milé! Viděla jsem tvého pobočníka, jak si prohlíží nové otrokyně. Velký válečník Cudaj se teď zabývá pouze vyhledáváním konkubín. Padla ti už nějaká do oka, Cudaj?“

„Žádná z nich mi nepřipadá přitažlivá, i když je tam jedna nebo dvě, které by mohly vyhovovat. Ale mýlíš se ve mně, Tanaki. Přišel jsem sem, abych si s tebou mohl promluvit. Víš, jak je tvoje postavení nebezpečné. Víš, že každé tvoje nadechnutí by někomu mohlo posloužit. Před čtyřmi lety se ti naskytla příležitost stát se mou ženou. Teď ti tento dar nabízím znovu, Budeš-li souhlasit, budeš v bezpečí.“

Tanaki k němu přistoupila a Cudaje zasáhla její voňavka. Tanaki zvedla ruce, položila je Cudajovi na ramena a zadívala se mu do šikmých tmavých očí.

„V bezpečí? S tebou? Pamatuju se, když jsi požádal o mou ruku. Vážně jsem tu nabídku zvažovala. Poslala jsem do tvého paláce špehy, Cudaji, Jediná z tvých žen nepostrádá jizvy po bičí. Víím, co chceš,“ šeptala drsně, „a nikdy to nedostaneš!“ Znovu se rozesmála a ustoupila. Cudaj mávl rukou. Tanaki mu uklouzla z dosahu a znovu se přiblížila. Cudaj ztuhl, když se jeho krku dotkl hrot dýky. „Mohla bych tě teď zabít,“ oznámila mu Tanaki.

Teď byla řada na něm, aby se zasmál, když jí odstrčil ruku. „Chceš přece zůstat naživu, ne? A útok na mě by tě stáhl dolů. Nabídl jsem ti svou ruku, Tanaki. A teď budu čekat. A až nadejde den, kdy budeš trpět, bude to Cudaj, kdo k tobě přijede. Bude to Cudaj, u koho budeš škemrat. A já ti teď a tady říkám, že tvoje prosby nebudou vyslyšeny. Až se příště setkáme, nebudeš tak povýšená.“

Válečník se otočil na patě a vyšel z pokoje. Tanaki vrátila malou dýku do pochvy a nalila si číši vína.

Rozzlobit Cudaje byla hloupost. Jungir Chán mu jako rádci nejvíc důvěřoval, a tak bylo moudré pěstovat si jeho přátelství. Jenže v tom muži bylo něco, chlad na duši, podlost ducha, co nemohla vystát. Její otec, Tenaka, mu nedůvěřoval. „Nemám nic proti muži, který cvičí svou domácnost v poslušnosti,“ řekl Tenaka své dceři, „ale žádný muž, který k jednání s ženou potřebuje bič, nemá v mých službách místo.“

Tanaki ztěžka polkla, když si představila svého otce, jeho fialové oči plné tepla, jeho úsměv jako světic úsvitu, přívětivý a konejšivý. Sevřel se jí žaludek a do očí jí vhrkly slzy. Jak mohl být mrtvý? Jak mohl být největší muž na světě mrtvý?

Potlačila slzy, došla k oknu a zadívala se na dražbu, zajímalo ji, kterou z žen Cudaj koupí, S otrokyněmi cítila lítost jen zřídka. Ale dnes...

Zahlédla, jak na špalek táhnou jakousi mladou tmavovlásku, když z ní dřív strhli žluté šaty. Měla hezkou po-

stavu a nijak velká ňadra. Tanaki mrkla na Cudajova dražitele a všimla si, že zvedá ruku.

Bylo i několik dalších nabídek, ale tu ženu prodali nadirskému generálovi.

„Našlapuj opatrně, děvče,“ zašeptala Tanaki, „Závisí na tom tvůj život.“

## 5

POTÉ, CO MAGGRIG PŘEKONAL HOREČKU, nebylo mu ještě pět dní nijak valně. Chareos zatím dál učil Kialla Tákladním úkonům šermu. Beltzer, v mizerné náladě, se sám procházel horskými lesy. Finn trávil většinu času ve své dílně a dokončoval nový dlouhý luk.

Sníh kolem srubu téměř zmizel a slunce svítilo jako vlete.

Ráno šestého dne, když se přátelé připravovali na cestu do údolí Vřískající brány, zavolal si Finn Beltzera do dílny. Ostatní se shromáždili kolem a lovec z úkrytu pod lavicí vytáhl mosazí obitou dubovou truhlici. Otevřel ji a vyndal dlouhý předmět zabalený v naolejovaných kůžích. Položil ho na lavici a tesákem přefízl řemení. Kývl na Beltzera. „Je to tvoje. Vem si to.“

Obr rozbalil kůže a tam ležela lesklá dvoubřitá sekera. Topůrko z olejem napuštěného dubu posílené stříbrným drátkem bylo dlouhé jako mužská paže. Oba břity byly zakřivené a nabroušené, do čepele byly kyselinou vyleptány runy vyzdobené stříbrným drátkem. Beltzer sevřel ruku kolem topůrka a zbraň zvedl.

„Je hezký mít ji zpátky,“ prohodil a bez dalšího mluvení vyšel z dílny.

„Nevzdělaný, nevďečný prase,“ vybuchl Maggrig. „Ani ti nepoděkoval.“

Finn pokrčil rameny a usmál se, což dělal zřídka. „Štaci, že ji má,“ poznamenal.

„Ale stála tě celý jmění. Dva roky jsme neměli sůl a další věci.“

„Zapomeň na to. Je to pryč.“

Chareos postoupil dopředu a položil Finnovi ruku na rameno. „To byl šlechetný čin. Bez té sekery to nebyl stejný člověk. Prodal ji v Talgithiru, když byl opilý, a nevěděl, co se s ní staí.“

„Já vím. Vyrázíme.“

Cesta do údolí jim zabrala tři dny. Po Nadrenech nezahlédli ani stopy a jen jednou, daleko na jihu, zahlédli osamělého jezdce. Vzduch tu byl řídký a přátelé mluvili jen málo. V noci se rozesadili kolem táborových ohňů, ale spát chodili brzy a vstávali za úsvitu.

Kiallovi ty dny připadaly zvláštní. Byli na cestě za dob-rodružstvím, plné příslibů, a presto tito druhové války téměř nehovořili. Pokud už promluvili, týkalo se to počasí či přípravy jídla. Ani jednou se nezmínili o bráně, o Nadrenech, ani o jejich výpravě. A když se Kiall některý z těchto námětů pokusil do rozhovoru zavést, s pokrčením ramen ho odsunuli stranou.

Údolí samotné bylo pro Kialla zklamáním - Bylo to prostě údolí podobné několika jiným, kterými projížděli, úbočí porostlá borovicemi končila v hluboké roklině mezi horami. Na dně byly louky a celou délkou údolí protékal potok. Po mírných kopečcích se potulovali jeleni a nedaleko se pásly ovce a kozy.

Finn s Maggrigem vybrali místo k táboření, shodili vaky, sebrali luky a vydali se na lov, aby doplnili zásoby. Chareos se vyšplhal na nedaleký vršek a prohlédl si okolní krajinu, zatímco Beltzer připravil oheň, sedl si a pozoroval třepotající se a tančící plameny.

Kiall se posadil naproti holohlavému obrovi. „Je to krásná sekera,“ poznamenal.

„Nejlepší.“ zavrčel Beltzer. „Říká se, že Druss, řečený Veliký, měl sekeru z časů Starších, která nikdy nerezavěla a nikdy se neotupila. Ale já si myslím, že nebyla lepší než tahleta.“

„Měl jste ji u Bel-azar?“

Beltzer vzhlédl a malá kulatá očka upřel na Kialla. „Proč tě to místo tak fascinuje? Tys tam nebyl - nevíš, jaký to bylo.“

„Byla to slavná chvíle. Je částí našich dějin,“ řekl Kiall. „Několik mužů proti obrovské přesile. Byla to doba hrdinů.“

„Byla to doba těch, kteří přežili - jako všechny války. Byli tam dobří muži, co uměli hned první den, a zbabělci, co vydrželi skoro až do konce. Byli tam zloději a muži, kteří znásilňovali ženy a vraždili. Bylo tam cítit smrad z vyhrzlejších a posekanejších vnitřností. Bylo tam slyšet křik, prosby a skučení. Na Bel-azar nebylo nic dobrého.

t.T\* 11

Nic.

„Ale vyhráli jste,“ trval na svém Kiall. „Celá země vás ctíla.“

„Jo, to bylo dobré - ty pocty, myslím. Přehlídky, hostiny a ženský. Nikdy jsem neměl tolik ženskejch. Mladý, starý, tlustý, tenký, nemohly se dočkat, až roztáhnou nohy pro hrdinu od Bel-azar. To byla ta opravdová sláva, chlapče - co přišlo potom. Bohové, za skleničku bych dal duši!“

„Cítí to Chareos stejně jako vy - totiž Bel-azar?“

Beltzer se uchechtl. „On si myslí, že to nevím... ale já to vím. Šermíř měl ženu,“ pokračoval Beltzer a pootočil hlavu, aby se ujistil, že Chareos je pořád ještě vysoko na kopci. „Bohové, to byla kráska. Tmavý vlasy, co se leskly jako naolejovaný, a tělo vytvarovaný přímo v nebi. Tura, tak se jmenovala. Byla to dcera kupce. Člověče, ten se jí ale rád zbavil! No, Chareos mu ji vytáhl z pazourů a postavil jí dům. Hezký místo. S pěknou zahradou. Byli spolu asi čtyři

měsíce, když si pořídila prvního milence. Dělal zvěda u Šavlů, prostě první z mnoha chlapů, co si zaskotačili v posteli, kterou pro ni Chareos udělal. A on? Šermíř, nejnebezpečnější Šermíř, jakýho jsem kdy viděl? Nevěděl nic. Kupoval jí dárky, pořád o ní mluvil. A my to všichni věděli. Pak to zjistil... nevím jak. To bylo před Bel-azar. Člověče, on se snažil umřít! Jak ten se snažil umřít. Ale proto je přece život taková mrcha, ne? Nikdo ho nedokázal zabít. Nosil krátký meč a dýku a jeho život byl jako zakletej. Jistě, měl vedle sebe mě a já se jen tak nedám. Nikdy jsi neviděl zklamanějšího člověka, než byl on, když Nadirové odjeli,“

Kiall neříkal nic, hleděl do ohně, ztracený v myšlenkách.

„Šokovalo tě to, co, chlapče?“ řekl Beltzer. „No, život je plnej překvapení. Celý je to šílený. Nikdy neexistoval lepší manžel. Bohové, on ji miloval. Víš, kde skončila?“

Kiall zavrtěl hlavou.

„Stala se z ní děvka v Novým Gulgothiru. Šermíř to neví, ale já ji tam zahlíd, pracovala v docích. Za dva měďáky.“ Beltzer se zasmál. „Dva přední zuby měla pryč a už nebyla tak krásná. Tehdy jsem ji měl. Za dva měďáky. V boční uličce. Prosila mě, abych ji vzal s sebou. Půjde kamkoliv, říkala. Udělá pro mě cokoliv. Říkala, že nemá žádný přátele a kde zůstat.“

„Co se s ní stalo?“ špitl Kiall.

„Skočila z mola a umřela. Našli ji plavat ve svinstvu a spláškách.“

„Roč jste ji nenáviděl?“ zeptal se Kiall. „Nic vám neudělala.“

„Nenáviděl? No, hádám, že asi jo. Povím ti proč. Protože celou dobu, co zanášela Chareovi, se ani jednou nenabídla mně. Chovala se ke mně jako ke špíně.“

„Byl byste ji přijal?“

„Jasně. Vždyť ti to povídám, byla krásná.“

Kiall se zadíval Beltzerovi do tváře a vzpomněl si na píseň o Bel-azar. Pak odvrátil zrak a přiložil na oheň.

„Liž si nechceš vykládat, mládenče?“ zeptal se Beltzer.

„Některé věci je lepší neslyšet,“ řekl vesničan. „Teď bych si přál, abyste mi to nevykládal.“

„O životě děvky se to nikdy hezky neposlouchá.“

„Ne, asi ne. Ale já nemyslel na ni. Myslel jsem na vás. Váš příběh je stejně nechutný jako její.“

Kiall vstal a odešel. Slunce zapadalo a stíny se prodlužovaly. Našel Charea sedět na padlém stromě s pohledem upřeným na zapadající slunce. Obloha zářila a nad horami vlály

rudé praporce.

„To je nádhera,“ řekl Kiall, „Západy slunce jsem měl vždycky moc rád.“

„Jsi romantik,“ prohlásil Chareos.

„A to je špatné?“

„Ne, je to ten nejlepší způsob, jak žít. Kdysi jsem se cítil stejně a nikdy jsem nebyl šťastnější“ Chareos vstal a protáhl si záda. „Drž se svých snů, Kialle. Jsou mnohem důležitější, než si uvědomuješ.“

„Budu se jich držet. Řekněte mi, máte rád Beltzera?“

Chareos se nahlas zasmál a údolím se nesl jeho hlas, sytý a plný dobré nálady. „Beltzera nemá rád nikdo,“ prohodil, „A nejméně ze všech Beltzer.“

„Tak proč jste ho vzal s sebou? Proč mu Finn koupil tu sekeru?“

„Ty jsi snilek, Kialle. Ty to pověz mně.“

„Nevím. Nedokážu to pochopit. Je tak hrubý, mluví neurvale a naprosto nechápe význam přátelství ani věrnosti,“

Chareos zavrtěl hlavou. „Nesud’ ho podle jeho slov, příteli. Kdybych stál tam dole v údolí sám, obklopený stovkou nadirských válečníků, a zavolal jeho jméno, hned by přiběhl. To stejné by udělal pro Finna a Maggriga.“

„Tomu se dá jen těžko věřit,“ řekl Kiall.

„Doufejme, že důkaz nikdy neuvidíš na vlastní oči, Kialle.“

• • •

Za rozbřesku příštího dne se přátelé vydali na sever do temného boru. Sledovali jelení stezku vinoucí se lesem dolů k mělkému potoku. Ten přebrodivili a po krátkém příkrém svahu se dostali na mýtinu nahoře. Zvedl se prudký vítr a ozvalo se strašidelné, pronikavé zaječení. Finn s Maggrigem uskočili ze stezky a zmizeli v podrostu. Beltzer z pozdra vytáhl sekeru, plivl si do dlaní a čekal. Chareos nehybně stál s rukou položenou na jílci meče.

Kiall zjistil, že se mu třesou nohy, a potlačil nutkání obrátit se a utéci z mýtiny. Zaječení se ozvalo znovu, hlasitě zavytí, při němž tuhla krev v žilách. Chareos vykročil dál a Beltzer ho následoval. Kiallovi stékal do očí pot a nedokázal se přimět k pohybu. Zhluboka se nadechl a přinutil se jít dál.

Uprostřed mýtiny, asi o padesát kroků dál, stála obrovská kamenná stavba a před ní, na kopcích ozdobených peřím a barevnými kameny, byly nabodnuté dvě utáté hlavy.

Kiall od těch vpadlých tváří nemohl odtrhnout zrak. Oční důlky měly prázdné, ale rty se jim při každém zaječení třásly. Maggrig s Finnem se znovu objevili na dohled.

„Nemůžu ten kravál zastavit?“ sykl Beltzer a Chareos kývl. Rychle došel k prvnímu kopí a podržel ruku za useknutou hlavou. Ječení okamžitě ustalo. - Chareos hlavu zvedl a položil ji na zem, totéž zopakoval s druhou. Nyní kolem zavládlo ticho, až na poryvy větru. Ostatní se přiblížili. Chareos si dřep, zvedl mlčící hlavu a otáčel ji v ruku. Vzal svůj tesák, vrazil ho hluboko do kůže na hlavě a stáhl kůži dozadu. Ta se neuvěřitelně napjala a pak se konečně uvolnila od dřevěné lebky vespod. Chareos vstal a zvedl dřevo ke rtům. Okamžitě se ozvalo hrůzostrašné

zaječení. Chareos předmět hodil Finnovi. „Je to jenom takový druh píšťaly,“ poznamenal bývalý mnich. „Vítr prochází třemi otvory ve spodku a rákos připevněný v ústech pak vydává zvuky. Ale je to nádherná práce.“ Sehnul se a zvedl kůži, kterou uchopil za vlasy. „Nevím, co je tohle,“ pokračoval, „ale není to lidské maso. Vidíte, vlasy jsou

vuvv>.f t

pnsite.

Kiall zvedl druhou hlavu a zblízka si ji prohlédl. Bylo těžké pochopit, proč vzbuzovala takový strach. Obrátil ji. Zadul vítr a ozvalo se tiché zakvílení. Kiall vyskočil a hlavu upustil, ostatní se rozesmáli a on si lál.

Chareos přistoupil ke stavbě. Byly to dva kamenné sloupy, dvanáct stop vysoké, tři stopy v průměru, pokryté vyrytým písmem, které neznal. Na sloupech spočíval překlad a vytvářel dojem brány. Chareos si před ní dřepł a očima přeletěl nápis.

Kiall bránu obešel zezadu. „Jsou tu nějaká známá,“ řekl, „a kámen jako by měl jinou barvu. Jako kdyby byl omšelý,“ Udělal krok dopředu.

„Stůj!“ zařval Chareos. „Nepokoušej se tím projít.“

„Proč?“ zeptal se Kiall.

Chareos zvedl **malý** oblázek. „Chyť ho,“ řekl a hodil kamínek otvorem. Kiall napřáhl ruce, ale kámen zmizel z dohledu. „Hod’ jeden mně,“ nařídil mu Šermíř. Kiall poslechl. Kamínek opět zmizel,

„**No**, jdeme skrz?“ zeptal se Beltzer.

„Ještě ne,“ prohlásil Chareos. „Rovněž mi ještě jednou, co ti Okas o Bráně prozradil,“

„Bylo toho hrozně málo. Vede do jinýho světa. To je všechno,“

„Neříkal, že vede do mnoha světů?“

„Ano,“ připustil Beltzer, „ale **my** nevíme, jak to kouzlo funguje.“

„Přesně,“ řekl Chareos. „Naznačil Okas nějak, kdy prochází Branou on? Ve dne, o půlnoci, při západu slunce?“

„Co se pamatuju, tak ne. Je to důležitý?“

„Neříkal, kterou stranou vstupuje, severní, nebo jižní?“

„Ne. Prostě projdem skrz a uvidíme, co najdeme,“ pobízel je Beltzer.

Chareos vstal. „Vezmi mě za ruku a pevně se jí drž. Napočítej do pěti a potom mě vytáhni zpátky.“ Přistoupil ke vchodu a natáhl ruku. Beltzer ho uchopil za zápěstí a Chareos se předklonil, jeho hlava pomalu mizela z dohledu. Beltzer ucítil, jak se Chareovo tělo zhroutilo. Nepočítal a okamžitě Charea přitáhl zpátky. Šermíř měl bílou tvář a na kníru se mu utvořil led. Rty měl promodralé zimou. Beltzer ho položil do trávy a Finn mu začal třít promrzlou kůži. Po chvíli Chareos otevřel oči. Rozzlobeně se zadíval na Beltzera.

„Řekl jsem do pěti,“ ucedil. „Ne do pěti tisíc.“

„Byl jsi tam jenom chvíličku,“ oznámil mu Finn. „Cos tam viděl?“

„Chvíličku? Byl jsem na druhé straně aspoň hodinu. Neviděl jsem nic, jenom sněhovou bouři. Ani známku života. A na obloze byly tři měsíce.“ Posadil se.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Beltzer.

„Zapal oheň. Já to promyslím. A pověz mi všechno, na co si o Okasovi a jeho kmeni vzpomeneš. *Všchno*.“

Beltzer si dřepł do trávy vedle Charea. „Není toho moc, Šermíři, Podrobnosti jsem si nikdy moc nepamatoval. Říkali si Lidé z Pozemského snu, ale nevím, co to znamená. Okas se mi to snažil vysvětlit, jenže já jsem to nepochopil - jeho slova se mi honila hlavou jako sněhový vločky. Myslím, že oni vidí slova jako něco živýho, jako ohromný-ho boha. Ale uctívají jednookou bohyni, říkají jí Lovkyně, a v měsíci vidí její slepý oko. Slunce je její zdravý oko. To je všechno.“

Finn zapálil oheň a připojil se k dvojici, „Viděl jsem je,“ poznamenal. „V horách. Chodí v noci, myslím, že loví.“

„Tak počkáme, až bude svítit měsíc,“ řekl Chareos. „Pak to zkusíme znovu.“

Hodiny se pomalu vlekly. Finn připravil zvěřinu, poslední vybraný kus, který odřezal z jelena, jehož zabil předchozího večera. Beltzer se zavinul do pokrývky a s rukou položenou na sekeře usnul. Kiall se zatoulal od ohně a vydal se na hřeben nedalekého kopce. Tam se posadil a myslel na Ravennu, představoval si radost, která ji zaplaví, až pro ni přijede. Zachvěl se a sklíčenost ho zasáhla jako úder. Opravdu pro ni někdy přijede? A pokud ano, nevysměje se mu, jako to už jednou udělala? Neukáže na svého nového manžela a neřekne:

„Toto je můj muž. Je silný, ne snílek, jako ty?“

Za ním se cosi ozvalo a Kiall se otočil. Uviděl, jak k němu kráčí Finn. „Chceš být sám?“ zeptal se.

„Ale vůbec ne.“

Finn se posadil a zahleděl se na zvrásněnou krajinu. „Je to překrásná země,“ poznamenal, „a zůstane taková, dokud ji lidi neobjeví a nepostaví si tu města. Mohl bych tu žít až do smrti, a nikdy bych toho nelitoval,“

„Maggrig mi vykládal, že nenávidíte život ve městech,“ prohodil Kiall, Lovec příkryvl,

„To věčný kamení a cihly mi nevadl, jsou to lidi. Po Bel-azar nás vláčeli od města k městu, aby na nás mohly davy civět s otevřenou pusou. Myslel by sis, že jsme přinejmenším bohové. Všichni jsme to nenáviděn' - kromě Beltzera. Ten se cítil jako v nebi, Chareos první řekl, „Tak dost,“ Jednou ráno prostě odjel,“

„Jak jsem pochopil, měl smutný život,“ řekl Kiall.

„Smutný? To jako proč?“

„Jeho žena. Beltzer mi o ní vyprávěl.“

„Beltzer má velkou hubu a soukromej život člověka by měl zůstat soukromej. Viděl jsem ji před třemi lety v Novém Gulgothiru. Byla konečně šťastná.“

„Je mrtvá,“ řekl Kiall. „Stala se z ní děvka a zabila se.“

Finn zavrtěl hlavou. „Ano, Beltzer nu to vykládal, ale není to pravda. Byla děvka, ale provdala se za kupce -porodila mu tři syny. Pokud vím, pořád ještě jsou spolu. Vyprávěla mi, že viděla Beltzera - a to byla nejhorší chvíle jejího života. Tomu klidně věřím. Pokaždý, když vidím Beltzera, cítím se stejně. Ne, Beltzer se doslechl o děvce, co se utopila, a zbytek je jen jeho toužebný přání. Byla šťastná, když jsem ji viděl - prvně v životě. Byl jsem rád za ni.“

„Takže vy jste k ní necítil nenávisť?“

„Roč bych ji měl nenávidět?“ podivil se Finn.

„Zradila Charea,“ odpověděl Kiall.

„Její táta mu ji prodal. Nikdy ho nemilovala. Byla bláznivá a rozverná - připomínala mi laňku, co jsem jednou viděl. Byl jsem na lovu a to stvoření mě zahlídlo. Luk ani lovec nepoznalo, a tak se vůbec nebálo. Když jsem tam stál se skloněným lukem, doklusala ke mně. Pustil jsem šíp a ta laňka mi strčila čumák do ruky. Pak si odešla po svých. Tura byla přesně taková. Laňka hledající lovec.“

„Takže jste ji měl rád?“

Na to Finn neřekl nic, vstal a vydal se dolů z kopce. Slunce zapadlo a za mraky se mihotal přízračný měsíc.

• • •

Chareos počkal, dokud měsíc nevystoupil výš. Jeho stříbrné světlo zalévalo mýtinu a starobylá kamenná Brána se v jeho svědě třpytila a leskla jako chladné železo. Chareos vstal a zakroutil hlavou, ve snaze zmírnit ze strachu zrozené napětí si protahoval ramenní a krční svaly. Così hluboko v jeho nitru se zachvělo, tichý hlas, který ho vybízel k opatrnosti. Měl dojem, že stojí na začátku cesty, jež ho zavede na místa, kam se nechce dostat, na stezky plné temnoty a nebezpečí. Nebylo to žádné určité varování, pouze pocit chladné hrůzy.

„Takže jseš připravenej?“ zeptal se Beltzer. „Nebo chceš, abych to zkusil já?“

Chareos neodpověděl. Došel k Bráně a natáhl ruku. Beltzer mu sevřel zápěstí a Chareos se předklonil, až mu zmizela polovina těla. Za vteřinu se vytáhl zpátky.

„Nevím, jestli je to to správné místo, ale odpovídá popisu. Je tam prales. Slunce jasně svítí.“ Otočil se k Maggrigovi s Finnem. „Potřebuju s sebou jenom Beltzera. Vy ostatní byste měli zůstat tady a počkat, dokud se nevrátí-

mé.

„Posedávání kolem mě nudí,“ utrousil Finn. „Půjďme s tebou.“

Chareos přikývl, „Tak půjďme, než znovu dostaneme rozum.“

Obrátil se a zmizel z dohledu. Beltzer ho následoval, potom společně prošli Maggrig s Finnem. Kiall zjistil, že je na mýtině sám. Srdce mu prudce bušilo a zaplavil ho strach. Chvilí tam stál jako vrostlý do země, pak divoce zařval, proskočil Bránou, narazil zezadu do Beltzera a rozplácl se na rozblácené cestě. Beltzer zaklel, sklonil se a zvedl Kialla na nohy. Kiall se omluvně usmál a rozhlédl se kolem sebe. Obklopovaly je mohutné stromy ověšené liánami. Na zemi kolem nich rostly byliny s kopinatými listy a těžkými purpurovými květy. Bylo tu nesnesitelné horko a přátelé se ve svých zimních oděvech silně potili. Co ale na Kialla zapůsobilo nejvíce, byl zdejší pach - silný, sytý, zápach hniječícího rostlinstva smíšený s pižmovou vůní nespočetných květů, rostlin a trsů hub. Z dálky po jejich levici se ozval hrdelní řev, načež následovala směsice švitoření někde ve stromoví nad nimi. Malí tmaví tvorečkové s dlouhými ocasy přeskakovali z větve na větev, či se pohupovali na liánách.

„Jsou to démoni?“ špitl Beltzer.

Nikdo mu neodpověděl, Chareos se ohlédl k Bráně. Na této straně se blyštěla jako stříbro a runové písmo bylo

trochu menší, přerušované znaky měsíce a hvězd Chareos vzhlédl ke slunci.

„Tady je skoro poledne,“ prohlásil. „Zítřka v poledne se vrátíme zpátky. Teď bych navrhoval, abychom se drželi téhle stezky a podívali se, jestli nenajdeme vesnici. Co myslíš, Finne?“

„Je to stejně dobřej nápad, jako cokoliv jinýho. Označím cestu pro případ, že bychom se ztratili.“ Finn vytáhl tesák a vyřezal šipku směřující k Bráně. Vedle ní vyřízl desítku. „To označuje kroky. Udělám kolem naší stezky velké kruhy a označím takhle kmeny. Kdybychom se rozdělili, hledejte tyhle značky.“ Kiall, který pochopil, že Finn mluví k němu, přikývl.

Skupinka se ostražitě vydala na cestu a asi hodinu sledovala krouťící se stezku. Finn často mizel, vydal se nalevo a vrátil se zprava. Malí tmaví tvorečkové ve stromoví putovali s nimi a občas se spustili na nižší větve, kde se zavěsili za ocásky a vřeštěli na příchod. Na větvích stromů seděli ptáci s úžasným červeným, zeleným a modrým peřím, které si probírali zahnutými zobáky.

Po hodině Chareos oznámil zastávku. Bylo neuvěřitelné vedro a poutníci měli šaty nasáklé potem. „Jdeme zhruba na jihovýchod,“ vysvětlil Kiallovi Chareos. „Pamatuj si to.“

V podrostu po jejich pravici se cosi pohnulo. Kopinaté listy se rozestoupily... a na dohled se objevila příšerná hlava. Obličej toho tvora připomínat člověka, byl černý jako noc a oči měl malé a kulaté. Měl dlouhé, ostré špičáky, a když se narovnal do plné výšky svých šesti stop, objevily se obrovské paže a ramena. Beltzer vytáhl sekeru a vyrazil válečný pokřik. Tvor zamrkal a zíral na něho.

„Běžte dál. Pomalu,“ vyzval ostatní Chareos. Skupinka ostražitě pokračovala v cestě, Chareos šel jako první a Finn, se šípem nasazeným na tětívě zakřiveného loveckého luku, šel poslední.

„To je *ale* hnus,“ zašeptal Kiall a ohlédl se na tichého tvora stojícího na stezce za nimi.

„Takhle bys o Beltzerové mámě mluvit nemel,“ ozval se Maggrig. „Copak sis nevšiml, že se poznali?“ Finn s Chareem se uchechtli, Beltzer zaklel. Stezka se rozšířila a začala klesat do mělkého, mísovitého údolíčka, které bylo zbaveno stromů. Stály tam kruhové chatrče a ohně na vaření stále ještě hořely. Ale nikdo je nepoužíval. Všude ležela těla, některá na zemi, jiná *naražená na kůl*, další ukřižovaná na stromech kolem vesnice. Mnohé mrtvolky zakrývají obrovští, přecpaní ptáci, další, přikrčení a oškliví, hřa-dovali na střechách.

„Myslím, že jsme našli Tetovanej lid,“ procedil Finn.

. . .

Kiall seděl na svahu nad zničenou vesnicí a díval se, jak jeho druhové procházejí mezi troskami. Finn s Maggri-gem obcházeli kruhové chatrče a hledali stopy, zatímco Beltzer s

Chareem chodili od chatrče k chatrči a dívali se, zda někdo nepřežil. Nepřežil. Kiall cítil, jak na něho padá beznaděj. Bylo to již potřetí v jeho mladém životě, kdy viděl následky nájezdu. Při prvním unesli Ravennu, ale jiné, starší ženy znásilnili a zneužili. Muže pobili. Podruhé se stal svědkem - a sám se i zúčastnil - divokého, horečnatého sekání meči a noži, kdy mu krev vzkypěla touhou zabíjet. Ted' to bylo potřetí - a nejhorší ze všeho. Ze svého výhodného místa viděl těla žen a dětí, a dokonce i svým nezkušeným okem rozeznával nesmyslnou surovost, s jakou tu kdosi řádl. Tohle nebyl nájezd lovců otroků. Tetovaný lid byl vyhuben.

Po chvíli si Maggrig hodil luk na rameno a vydal se ke Kiallovi, kde se posadil.

„Tam dole je to odporný,“ utrousil lovec. „Zdá se, že při nájezdu nic nevzali. Před pár hodinama tuhle vesnici

obklíčilo asi dvě stě válečníků, dali se do toho a většinu lidí zabili. Pár stop vede na sever, vypadá to, že malá skupinka Tetovaných se probíla skrz a uprchlá. Možná tucet. Ale sledovali je.“

„Proč by tohle někdo dělal, Maggrigu? Co tím získali?“

Lovec rozhodl rukama. „Tak na tohle odpověď neznám. Jednou jsem se zúčastnil nájezdu na nadirskéj tábor. Našli jsme pár našich chlapů umučených nad táborem-vejma ohněma. Vypálili jim oči. Sledovali jsme nájezdníky do jejich vesnice a zajali je. Náš důstojník, vzdělanej chlap, nařídil, aby všechny děti přivedli před zajatce. Pak je před očima jejich rodičů pobil. Potom jsme Nadiry pověsili. Náš důstojník nám řekl, že Nadirové se nebojí smrti, takže to pro ně nebyl žádný trest. Ale pobít jim děti před očima - to byla spravedlnost.“ Maggrig se odmlčel.

Kiall se znovu zadíval na vesnici, „V tomhle není žádná spravedlnost,“ prohlásil. Připojili se k nim ostatní a skupinka odešla o kus dál, kde se utábořila. Finn nedokázal zažehnout oheň, protože dřevo bylo příliš vlhké, a přátelé pak seděli v kruhu a většinou mlčeli.

„Byl mezi mrtvými i Okas?“ zeptal se Kiall.

Chareos pokrčil rameny. „Těžko říct. Hodně mrtvol bylo svlečených, ale nezahlédl jsem jediný tetování, na které bych se pamatoval.“

„Přijeli jsme snad doprostřed nějaké války?“

„Ne,“ odpověděl Finn. „Tetovaní jsou malí a mají dovnitř obrácený prsty u nohou. Stopy nájezdníků ukazují, že byli vysocí. Našel jsem tohle,“ pokračoval a z kapsy jelenicového kabátce vytáhl zlomený zlatý náramek. Beltzer při pohledu na něj zalapal po dechu.

„Dobrý nebe!“ vykřikl. „Jak je to těžký?“ Finn mu předmět hodil. „Musí to stát aspoň sto raqů,“ prohlásil obr.

„Majitel ho zahodil, když se mu zlomil,“ prohodil Finn. „Zlato tu nemůže mít velkou cenu.“

„To taky nemá,“ souhlasil Chareos a vytáhl malou ozubenou hlavici k šípů. Taky byla za zlata.

„Začíná se mi tu líbit,“ poznamenal Beltzer. „Mohli bychom se vrátit do Gothiru jako boháči.“

„Měli bychom se spokojit s tím, když se vrátíme živí,“ štěkl Chareos.

„V tom s tebou souhlasím,“ špitl Finn a natáhl ruku k Beltzerovi, který mu náramek váhavě vrátil.

Chareos se zvedl. „Začíná se stmívat,“ řekl. „Myslím, že bychom se měli vrátit k bráně a utábořit se tam.“ Hodil si vak na záda a vyvedl ostatní k severozápadu. Postupovali ostražitě, často se zastavovali, aby Finn mohl prohlédnout cestu před nimi, a Kiall byl stále neklidnější. Bylo málo pravděpodobné, že by tu zaslechli byt' celou legii nepřátelských válečníků, ne přes švitoření tmavých tvorečků ve stromoví, vzdálený řev koček na lovu a hukot neviditelných řek a potoků. Kiall se držel blízko Charea a Beltzer šel se svou velkou sekerou v ruce vzadu.

Dál vepředu si Finn sedl na paty, zvedl niku a pěstí třikrát mávl do vzduchu. Pak se

překulil doleva z dohledu. Maggrig se vrhl do podrostu a Chareos s Beltzerem ho rychle následovali, Kiall na stezce chvíli stál sám. Na dohled se objevili tři vysocí válečníci táhnoucí mladou ženu. Spatřili Kialla a popleteně se zastavili. Všichni byli vysocí, s bronzovou pletí a rovnými tmavými vlasy. Na pažích a na kotnících se jim třpytilo zlato. Dva z nich nesli zbraně z tmavého dřeva a třetí měl dlouhý nůž z leštěného zlata. Meh' náhrdelníky z barevných kamínků a mnohobarevné pruhy na tvářích. Žena byla malá s pletí barvy mědi. Na čele měla modré tetování. Měla jenom bederní roušku ze zvířecí kůže.

Kiall pomalu tasil šavli. Jeden z bojovníků vyrazil válečný pokřik a rozběhl se na Kialla s vysoko zdviženým dřevěným kyjem. Kiall se přikrčil a natočil se k němu bokem, jak ho to naučil Chareos, pak skočil dopředu a šavli muži

zarazil do prsou. Když mu meč vytrhl z hrudi, bronzový válečník se zapotácel. Zadíval se na svou ránu, uviděl, jak z ní stíká krev, a tvář napřed se zhroutil na zem. Mladá žena se vytrhla svým věznilům a rozběhla se po stezce ke Kiallovi, který ustoupil stranou a nechal ji projít. Zbývající válečníci stáli nerozhodně na místě. Ale za nimi se objevila dvacítká jejich druhů.

Když se lovci rozběhli dopředu, Kiall se vrhl doleva do houští. Půda tam klesala a Kiallovi podjely nohy, takže sklouzl dolů po blátivém svahu a dole se rozplácl jak široký, tak dlouhý.

S vyraženým dechem se snažil vstát. Sebral šavli a podíval se nahoru: Bronzovní válečníci scházeli k němu dolů. Kiall se otočil na patě a rozběhl se po úzké stezce. Do tváří ho švihaly široké převislé listy a oděv mu trhaly trny pokryté větve. Dvakrát uklouzl a upadl, ale hrůzostrašný povyk pronásledovatelů ho vždy znovu vyděsil, a strach mu při úprku dodával sílu.

*Kde jsou jeho přátelé ? Proč mu nepomohou ?*

Prodral se posledním úsekem hustého houští a vynořil se na rozbahněném břehu velké řeky, která byla širší než jezera jeho domoviny. Dýchal přerývaně a v uších mu znělo bušení vlastního srdce.

*Kam můžu jít?*

Ztratil pojem o směru a slunce zakrývala hustá, nízko visící mračna. Zleva Kiall zaslechl výkřiky, takže se obrátil doprava a rozběhl se po říčním břehu.

Z vody se zvedl ohromný drak s protáhlou tlamou plnou zubů. Kiall zavřískl a uskočil od vody. Vzduchem kolem jeho hlavy prolétlo kopí a Kiall se obrátil právě včas, aby viděl, jak se na něho vrhá jeden z bronzových válečníků. Ten do Kialla vrazil a oba se zřítili na říční břeh. Kiallovi to vyrazilo šavli z ruky, a tak se vymrštil a udeřil muže pěstí do obličeje, čímž ho srazil stranou. Válečník vyskočil na nohy, ale Kiall na něho skočil noha-

má napřed a jeho těžké boty muže udeřily přímo do prsou a srazily ho do tmavé vody. Jak se válečník snažil dostat na hladinu a dobrodit se na břeh, zvedla se za ním dračí hlava a kolem nohy se mu sevřely strašlivé zuby. Válečník zaječel bolestí a začal obludu bodat zlatým nožem do šupinaté kůže. Hladinu řeky zbarvila krev a Kiall s hrůzou přihlížel, jak drak válečníka odtahuje z dohledu.

Kiall odtrhl oči od té podívané a sebral svou šavli. Prohlédl si stromoví, zda nenalezne nějaké známky po nepříteli. Náhlý pohyb za ním ho přiměl k prudké obrátce s pozdviženým mečem. Byla to ona mladá žena a ukázala mu, aby se k ní připojil ve skryši v podrostu. Kiall se k ní rozběhl, svezl se na kolena a vplazil se do keře se zubatými listy. Dívka opatrně srovnala listy přes otvor.

V několika vteřinách dorazili na scénu nepřátelé. Zastavili se na břehu a sledovali souboj umírajícího válečníka s drakem. Když zápas skončil, lovci si dřepi do kruhu a tiše spolu hovořili. Jeden ukazoval na stezku a Kiallovi to připadalo, že se dohadují, kudy se vydat. Mezitím mu na ruku vlezl velký pavouk s hladkým, nafouknutým tělem. Kiall potlačil výkřik. Dívka se nad něho rychle naklonila, sundala mu členovce z ruky a opatrně ho položila na list.

Lovci vstali a vydali se do pralesa.

Kiall se položil na záda a usmál se na mladou ženu. Ta mu neodpověděla stejně, místo

toho se rukou dotkla hrudi, pak čela, a pak přitiskla prsty Kiallovi na ústa. Kiall nevěděl, co dělat, proto jí zvedl ruku a políbil ji ji. Dívka se uložila vedle něj, zavřela oči a usnula.

Kiall chvíli ležel zcela bděly, byl příliš vystrašený, než aby útočiště v podrostu opustil. Pak si také zdříml -a probudil se, když měsíc zářil vysoko nad stromy. Žena se posadila a prolezla na otevřené prostranství. Kiall ji následoval. Žena mu cosi pošeptala, ale Kiall ten jazyk nikdy dřív neslyšel.

„Okas?“ zeptal se. Ona naklonil hlavu na stranu. „Hledám Okase.“

Dívka pokrčila rameny a rozběhla se po říčním břehu. Kiall ji následoval měsícem ozářeným pralesem, přes kopce a pahorky, dolů liánami propleteným loubím a dál k rozlehlé jeskyni, před níž se zastavila a zvedla ruku. Kiall ji uchopil a ona ho zavedla dovnitř. Zablikaly louče a Kiall uviděl, že tu kolem ohňů, zažehnutých v kruzích kameni, sedí na třicet Tetovaných. Přistoupili k nim dva mladíci. Když k nim žena chvíli hovořila, odvedli Kialla dál do jeskyně.

Na vysoké skále seděl se zkříženýma nohama téměř bezzubý stařec. Celé tělo měl pokryté tetováním a spodní část obličeje měl úplně modrou, tetování dokonale napodobovalo bradku a vzhůru zatočené kníry.

Žena s ním promluvila. Starcova tvář zůstávala při hovoru zcela bezvýrazná. Nakonec se žena obrátila ke Kiallovi a klesla na kolena. Uchopila ho za ruku a dvakrát mu ji políbila, pak vstala a odešla pryč.

„Já jsem Okas,“ řekl stařec.

„Já jsem - „ začal Kiall.

„Vím, kdo jsi. Co chceš ode mne?“

„Vaši pomoc.“

„Proč bych měl hledat pomoc pro ducha Tenaka Chána?“

„Nevím, o čem mluvíte,“ řekl Kiall. „Snažím se zachránit ženu, kterou miluju - to je všechno,“

„Kde je tlust'och Beltzer?“

„Ztratil jsem je, když nás napadli.“

„Ažtakové, to taky vím! Podej mi ruku.“ Kiall natáhl ruku a Okas ho za ni uchopil a obrátil mu ji dlaní nahoru. „Ztratil jsi svou ženu - a presto ne tvou ženu. A teď jsi se vydal na cestu, o níž nevíš, že určí osud lidí, které neznáš. Skutečně, Kialie, ty jsi součástí Pozemského

*ti*

snu.

„A pomůžete mi? Chareos říká, že dokážete sledovat duchovní stezky. Říká, že bez vás Ravennu nikdy nenajde-

*ce*

mé.

Stařec ho pustil. „Můj lid je teď vyřízený. Nastal úsvit dne Ažtaků. Ale brzy nadejde úsvit jiného dne a Ažtakové uvidí, jak jsou ničeny jejich domovy, jak jsou týráni jejich lidé. A přesto mi to nečiní potěšení, A nechci tu být, až si přijdou pro mé děti. Myslel jsem, že dnes v noci zemřu, tiše, tady na tomto kameni. Ale teď půjdu s tebou a zemřu na jiném kameni. Pak se připojím k Pozemskému snu.“

„Nevím, jak vám mám poděkovat,“ řekl Kiall.

„Pojď,“ vyzval ho stařec a svezl se na podlahu vedle Kialla. „Najdeme budoucí přízraky.“

• • •

Chareos vytáhl meč z těla umírajícího Ažtaka a hbitě se otočil, aby se podíval, zda některý z jeho druhů nepotřebuje pomoc. Beltzer stál s pozdviženou sekerou nad mrtvým válečníkem. Maggrig s Finnem vraceli nože do pochev a zakládali šípy na tětivy svých luků. Kolem leželo na zemi devět mrtvých Ažtaků. Chareos vzhlédl ke slunci. Bylo skoro poledne a stříbrošedá Brána jim kynula.

„Kde je, ve jménu Bára, Kiall?“ zasyčel Chareos.

Připojil se k němu Finn. „Označil jsem tolik stromů, kolik jsem zvládl, Charee. Myslím, že musí být mrtvěj.“

Beltzer se svezl na kolena vedle mrtvolky a začal stahovat zlatý kroužek, který měl muž kolem hlavy. V té chvíli Maggrig varovně vykřikl a zpomezi stromů vyběhla velká skupinka Ažtaků. „Zpátky!“ zařval Chareos. Beltzer zaklel a vstal. Maggrig s Finnem proběhli bránou. Beltzer pozvedl sekeru, vyrazil válečný pokřik a Ažtakové zpomalili. Beltzer se obrátil a proběhl bránou, Chareos ho následoval.

Na opačné straně jasně svítil měsíc a zima byla po vedru v pralese ochromující. Bránou prolétl oštěp, udeřil do země a do poloviny se zaryl do sněhu. Beltzer ustoupil stranou od brány. Když se v bráně objevila paže a hlava, Beltzer muži sekerou roztříštil hlavu, což Ažtaka odmrštilo otvorem zpátky. Pak nastalo ticho.

„Všechno to zlato,“ vyjekl Beltzer, „a já nedostal ani kousek.“

„Máš svůj život,“ utěšoval ho Finn.

Beltzer se k němu otočil, „A k čemu mi je?“

„Dost!“ zahřměl Chareos. „Máme na druhé straně přítele. Teď se přestaňte hádat a nechte mě přemýšlet.“

V kruhu balvanů na dohled od brány zažehl Maggrig oheň a ostatní ho obstoupili. „Chceš se vrátit zpátky, Šermíři?“ zeptal se Maggrig.

„Nevím, příteli. Meh' jsme štěstí, že jsme unikli poprvé. Řekl bych, že teď u brány postaví stráž, což znamená, že to bude dvakrát tak nebezpečné.“

„Myslím, že bychom se měli vrátit zpátky,“ ozval se Beltzer. „Jsem ocb.ot.nej to risknout.“

„Kvůli klukovi, nebo kvůli zlatu?“ vyzvídal Maggrig.

„Kvůli obojímu, když to musíš vědět,“ odsekl Beltzer.

Chareos zavrtěl hlavou. „Ne,“ prohlásil, „to by bylo bláznovství. Kiall je tam sám, ale je to pohotový a vynalézavý mládenec. Finn označil stromy, a jestli je Kiall pořád ještě naživu, bude sledovat stezku zpátky k Bráně. Počkáme na něho tady.“

„A co když máš pravdu s těma strážema, no?“ vyzvídal Beltzer. „Jak se dostane přes ně?“

„Odhaduju, že budou hlídat bránu, aby viděli, kdo jí projde z této strany. Mohl by mít příležitost, aby proběhl skrz.“

„Nezapomínáš na něco, Charee?“ zeptal se Maggrig. „Jestli si vybere špatnou chvíli, nikdo neví, kam ho brána zanese.“

„Jak jsem říkal, je pohotový a vynalézavý. Počkáme.“

Chvíli seděli mlčky. Zvedl se vítr a honil kolem nich sněh, oheň prskal a zdálo se, že vydává jen málo tepla. „Ří tom čekání tady bychom mohli úplně zmrznout,“ zabručel Beltzer. „Na opačnou straně je aspoň teplo.“

„Je tu chladněji, než by mělo být,“ poznamenal náhle Finn. „Když jsme odcházeli, začínalo tát. Počasí se nemohlo změnit tak rychle.“

„Nemuselo to být tak rychle,“ řekl Chareos a přitáhl si plášť těsněji k tělu. „Když jsem se poprvé podíval za Bránu, zdálo se mi, že tam jsem, zmrzlý a neschopný pohybu, aspoň hodinu. Vy jste tvrdili, že to bylo jen malou chvíli. No, byli jsme na druhé straně Brány den - tady to mohl být týden nebo měsíc.“

„Měsíc by to radši být neměl. Šermíři,“ podotkl tiše Maggrig. „Jestli ano, zůstaneme v tomhle údolí jako v pasti celou zimu. A není tu dost kořisti.“

„Blbost!“ odfrkl si Beltzer. „Prostě bychom prošli Bránou a počkali pár dalších dní, takže bychom se vrátili na jaře. Je to tak, Charee?“

Šermíř přikývl.

„No, tak na co čekáme?“ zeptal se Beltzer. „Vraťme se, ať najdem toho kluka.“

Když se Beltzer zvedal, Finn potlačil hněvivou odpověď. V té chvíli z ohně vyletěla jiskra, zůstala viset ve vzduchu a pomalu se zvětšovala do zářící koule. Beltzerovi poklesla brada a on zvedl svou sekeru, Chareos s ostatními zírali na vznášející se kouli a užasle se dívali, jak narůstá do velikosti lidské hlavy. Barva mizela, až byla koule skoro průhledná, a přátelé viděli, že se v ní odráží Brána a sníh, který vítr v poryvech unášel kolem ní. Když se v kouli objevily dvě postavičky a prošly maličkou bránou, zalapal Finn po dechu.

„To je Okas,“ řekl Beltzer, nahlížející do koule. „A náš kluk je s ním.“ Obrátil se na patě, ale skutečná Brána byla

prázdná. Scéna uvnitř vznášející se koule se zamihotala a změnila se. Ted' viděli Finnův srub a uvnitř v krbu plápolal oheň. Před ním seděl se zkříženýma nohama Okas a měl zavřené oči. Kiall seděl u stolu.

Koule zmizela.

„On toho starouše našel,“ řekl Beltzer. „Našel Okase.“

„Ano, a dorazili před náma,“ pokračoval Finn.

Čtveřice mužů vstala. Chareos udusil oheň a druhové se vydali na cestu sněhem.

• • •

Ve srubu otevřel Okas oči. „Řicházeji,“ oznámil.

„Už jsem se vzdával naděje,“ opáčil Kiall. „Dvanáct dní je dlouhá doba, když jste lapený v tom pralese.“

Okas se uchechtl, „Odešli před námi. Ale já vím, jak Bránu používat.“ Vstal a protáhl se. Byl to malý mužík, ne víc než pět stop na výšku, s kulatými rameny a panděrem. Mohlo mu být něco mezi šedesáti a stovkou a vypadal, jako by mu trochu silnější větřík mohl polámat kosti. A přesto prošel sněhem pouze v bederní roušce a vypadal, že zimou nebo vyčerpáním netrpí ani v nejmenším. A ve sněhu skoro nezanechával stopy, jako by nevážil víc než ptáček. Ted' vzhlédl ke Kiallovi. „Tak mi pověz, co víš o velkém chánovi.“

„Proč vás to zajímá? Tomu nerozumím,“ divil se Kiall.

„Byl jsem tam, když vedl svá vojska do drenajských zemi“ oznámil mu Okas. „A znova, když pochodovali na Bel-azar. Silný muž, ten chán. Možná velký muž. Ale je mrtvý, ne?“

„Já toho o něm moc nevím. Podrobil si Drenajce a Vagriánce. Zemřel před pár lety. Je pohřbený v Ulriko-vě hrobce.“

„Ne, něm,“ opravil ho Okas. „Je pohřbený v neoznačeném hrobě. Ale já vím, kde leží. Jak zemřel?“

„To nevím. Hádám, že mu vypovědělo srdce. Tak umírá většina lidí - i králové. Jste si jistý, že Chareos je na cestě sem?“

Okas přikývl. Nalil si sklenici vody. „Poslal jsem jim zprávu. Přicházejí, Chtěli se vrátit zpátky do pralesa, aby tě našli - a zbohatli. Tlust'och Beltzer chtěl být vždycky bohatý.“

„Je to váš přítel?“

„Všichni lidé jsou mými přáteli,“ řekl Okas. „My všichni patříme do Snu. Ale ano, tlust'ocha Beltzera mám moc rád.“

„Proč? Co na něm může mít někdo rád?“ zeptal se Kiall.

„Zeptej se mě znova za půl roku. Ted' se prospím. Jsem starší, než vypadám.“

Kiall tomu moc nevěřil, ale neřekl nic. Okas se posadil před ohněm, zkřížil paže a usnul v sedě. Kiall sfoukl lucernu a lehl si na lůžko u stěny.

Ostatní se vraceli. Pátrání po Ravenně se rozběhlo.

Usnul spánkem beze snů.

• • •

Trvalo další dva dny, než se vyčerpaní poutníci dostali do útočiště ve srubu. Beltzer se objevil první. Sevřel Oka-se do svého medvědího objetí a zatočil s ním dokola, až se mužík potěšeně rozesmál. „Jak to, že jsi pořád ještě naživu, tlust’ochu?“ vypytoval se. „Jak to, že tě ještě nikdo nezabil?“

„Pořád se snaží,“ odtušil Beltzer. Postavil starce zase na zem a zblízka se zadíval na jeho vrásčitou kůži a slzíci oči. „U Pramene, sám vypadáš skoro jako mrtvola.“

„Brzy,“ usmál se Okas. „Sen volá. Ale ještě chvíli zůstanu se svými starými přáteli.“ Obrátil se k Chareovi, který si sundal ledem pokrytý plášť a teď stál před ohništěm,

třásl se a svlékal si provlhlé šaty. „Ty a já, promluvíme si,“ oznámil Okas. „Zadní pokoj, dobré místo.“

„Teď hned?“

„Ano,“ odpověděl Okas a prošel do dílny. Chareos vytáhl z vaku čistou halenu a oblékl se. Pak odešel za Okasem, který na něho čekal. Stařec se natáhl, uchopil Charea za ruku a chvíli ji pevně držel, „Sedni sl,“ nařídil mu, „a pověz mi o tom hledání.“

Chareos mu pověděl o nájezdu na vesnici a Kiallově lásce k Ravenně. „Ostatní jdou s sebou z nejrůznějších důvodů. Beltzer je bez své hory ztracená duše. Finn se bojí, že až zemře, zůstane tady Maggrig sám.“

„A ty?“

„Já? Já stejně nemám v životě nic lepšího na práci.“

„Je to pravda, Charee? Opravdu nenosíš v srdci žádný sen?“

„Sen jiného muže. Nikdy nebyl můj vlastní.“

Okas se vyškrábal na kraj lavice a posadil se, krátké nožky mu visely kus cesty nad podlahou. Zadíval se zblízka na Charea. „Není to tvůj sen, říkáš. Takže ani ty nechápeš podstatu tohoto hledání, ani nevíš, kam tě zavede. Pověz mi o Tenaka Chánovi a noci na věžové braně.“

Chareos se usmál, „VS všechno, Okasi?“

„Ne. Proto se taky ptám.“

„Vylezl nahoru, přisedl si k nám a mluvili jsme o spoustě věcí o lásce, o životě, o moci, o dobývání, o povinnostech. Byl to vzdělaný muž. Měl sen, ale říkal, že mu v cestě stojí hvězdy.“

„Co tím myslel?“

„Nevím. Nebyl už tehdy žádný mladík. Možná tím myslel smrt.“

„Jak zemřel?“

„Pokud jsem tomu rozuměl, zhroutil se na hostině. Napil se vína a srdce mu vypovědělo službu.“

„Co se stalo pak? Po té hostině?“

Chareos rozhodl rukama. „Jak to mám vědět? Pohřbili ho do Ulrikovy hrobky. Byl to velkolepý obřad a přihlížely mu tisíce lidí. Náš vlastní velvyslanec - a další z Ventrie a z východu - se ho taky zúčastnili. Pak se chánem stal jeho nejstarší syn Jungir. Zabil své bratry a teď vládne Nadirům. Co to má společného s naší výpravou? Nebo jsi jenom zvědavý?“

Okas zvedl ruku s pozdviženým ukazováčkem a zakroužil jím ve vzduchu. Z prstu mu vytrysklo zlatavé světlo a vytvořilo kruh. Z něj vyskočily další kruhy a křížovaly ten první,

dokud tam nevisela koule. Okas dal ruku dolů a narýsoval zlatou přímku. „Tato čára znáči, jak ty vidíš, vaše hledání: prostě, přímo, začátek, konec. Ale takhle,“ pokračoval a zvedl oči ke kouli, „vypadá skutečnost. Tvoje čára se dotýká mnoha dalších. Já znám tvé tajemství, Charee. Vím, kdo jsi. Jsi synem posledního hraběte z Dros Delnochu. Jsi dědicem Bronzové zbroje. A to z tebe činí pokrevního příbuzného Tenaka Chána a následníka jak Ulrika, tak hraběte Regnaka, druhého hraběte z Bronzů.“

„To je tajemstvo, o něž jsem se nechtěl dělit s nikým jiným,“ zašeptal Chareos. „Nechci se vrátit do Drenaje a nechci, aby po mně někdo šel.“

„Jak si přeješ... ale krev přece není voda a volá přes celá staletí. Zjistíš to sám. Proč tě nechal Tenaka Chán naživu?“

„To nevím. To opravdu nevím.“

„A budoucí přízraky?“

„Prostě další hádanka,“ pokrčil Chareos rameny. „Nestanou se ze všech lidí jednou přízraky?“

„Ano. Ale v nadirštině by ta věta mohla znamenat ‚dru-hové přízraku‘, dokonce i ‚následovníci přízraku‘. Není to tak?“

„V jemných odstínech nadirštiny se nevyznám. Jaký je v tom rozdíl?“

Okas seskočil na zem. Přistál zlehka. „Vezmu tě do vesnice Nadřenu, kde drželi Ravennu a ostatní. Pak uvidí-

“  
mé.

„Je tam ještě?“

„To nemůžu říct. Duchovní stezku najdu u ní doma.“

Okas se vrátil do hlavní místnosti, ve které Kiall zvedl na stůl těžký balík. Když ho otevřel, rozlétly se po dřevěné desce zlaté předměty a ve světlic lucerny se zatřpytily. Byly tu náramky na paži, náhrdelníky, brože, prsteny, dokonce i pás s těžkou zlatou sponou.

„Ó, nádhera!“ zvolal Beltzer, zabořil tlusté prsty do pokladu a zvedl tučt zlatých předmětů. „Chareos říkal, že jsi pohotovej a vynalézavej, ale nebyl k tobě spravedlřvej.“

„S tímhle bychom měli být schopní Ravennu vykoupit,“ řekl Kiali.

„S tímhle by sis mohl koupit stovku ženskéjch,“ oponoval mu Beltzer. „Kdy se o to podělíme?“

„Nepodělíme,“ prohlásil Kiall pevně. „Jak jsem řekl, tohle je pro Ravennu.“

Beltzer zrudl. „Já se na to taky nadřel,“ namítl, „a tys to musel stáhnout z mrtvol chlapů, který jsem pobil u Brány. Část z toho je moje. Moje!“ Nabrat si hrst zlata a začal si ho cpát do kapes. Kiall ustoupil a tasil meč, ale Beltzer si toho všiml a máchl sekerou.

„Nechte těch hloupostí!“ zahřměl Chareos a postavil se mezi ně. „Dej ten meč zpátky, Kialle. A ty, Beltzere, vrať mu to zlato.“

„Ale Charee - „, začal Beltzer.

„Udělej to hned!“

Beltzer praštil zlatem o stůl, odešel a posadil se u ohně. Chareos se nahněvaně zadíval na Kialla. „V tom, co řekl, je kus pravdy. Přemýšlej o tom!“

Kiaíl chvíli stál mlčky, pak se uvolnil. „Rozděl to spravedlivě, Charee,“ řekl mladík. „Použiju svůj díl, abych vykoupil Ravennu.“

Ke stolu přistoupil Finn, zvedl jeden prsten a navlékl si ho na prst. „Tohle je pro mě,“ řekl. Maggrig si vybral náramek. Chareos si nevzal nic.

Beltzer vstal a mračil se na ostatní. „Mé nezahanbíte,“ zasyčel, „Já si vezmu, co mi patří!“ Nasypal si několik předmětů do hlubokých kapes a vrátil se k ohništi.

„Za svítání se vydáme do Hostinic,“ oznámil Chareos. „Tam si koupíme náhradní koně. Když je z tebe teď boháč, Beltzere, můžeš si koupit vlastního - a všechno jídlo a zásoby, co budeš potřebovat.“

## 6

„VYKLÁDÁŠ MI, ŽE STOJÍM TVÁŘÍ V TVÁŘ převelikému nebezpečí, a přesto nevíš, odkud přijde?“ zeptal se Jungir Chán klidně chladným hlasem. Usadil se na slonovinou vykládaném trůnu pohodlněji a zahleděl se dolů na šamana, který tu před ním klečel,

Šotza upíral pohled na houně pod sebou a s velikou péčí vážil svá slova. Byl třetím šamanem, který Jungir Chánovi sloužil. Prvního narazili na kůl a druhého uškrtili, Šotza byl rozhodnut, že žádný čtvrtý šaman nebude. „Veliký cháne,“ řekl, „je tu jistá kouzelná přehrada, a chce to čas, abych jí pronikl. Už vím, odkud to kouzlo pochází.“

„A odkud?“ zašeptal Jungir.

„Od Asta Chána, pane.“ Šotza riskoval a podíval se, jaký vliv bude mít toto jméno na muže nad ním.

V Jungirově tváři se neobjevil jediný pocit, ale tmavé oči se mu zúžily. „Ještě je naživu? Jak to? Když se můj otec stal chánem, byl Asta už stařec. Odešel ze stanového města před více než dvaceti lety.“

„Ale nezemřel, pane. Pořád žije v Měsíčních horách. Je tam mnoho jeskyní a chodeb, které procházejí středem světa.“

Jungir se zvedl. Na Nadira byl vysoký, stejně jako býval jeho otec, Tenaka Chán. Uhlově černé vlasy měl stažené do pevného uzlu a měl krátkou, pečlivě přistřiženou brad-

ku a kníry. Oči měl šikmé a tmavé, jeho smíšený původ neprozrazovaly. „Vstaň,“ nařídil malému šamanovi a Šot-za se zvedl. Měl těsně nad pět stop, byl šlachovitý a plešatý. Ještě mu nebylo šedesát a kůže na tvářích mu visela ve vráscitých záhybech.

Jungir se zadíval do šamanových zvláštních světlých očí a usmál se. „Bojíš se mě?“ zeptal se.

„Tak jako se bojím větrů smrti, pane.“

„Miluješ mě?“

„Miluju? Ty jsi můj chán. Na tvých bedrech spočívá budoucnost Nadirů,“ odpověděl Šotza. „K čemu by ti byla ještě má láska?“

„K ničemu. Ale odpověděl jsi dobře. Ted' mi pověz o Astovi,“

Chán se vrátil na trůn, posadil se, podepřel si hlavu a zahleděl se na hedvábný strop, který trůnnímu sálu propůjčoval vzhled rozlehlého stanu. Hedvábí bylo darem z východního království Kiatze, věno pro nevěstu, kterou mu poslali.

„Když Asta opustil Vlky, zmizel z povědomí lidí,“ začal Šotza. „Všichni jsme si mysleli, že zemřel. Ale při posledním úplňku, když jsem se snažil sledovat stříbrné vlákno tvého osudu, našel jsem mlhu, která se usadila nad znamením tvého rodu. Snažil jsem se jí proniknout a nejdříve jsem částečně uspěl. Pak zesílila ve stěnu. Vzlétl jsem vysoko, ale nenašel jsem konec. Použil jsem starodávnej síly, jak mě to naučili moji učitelé, a nakonec jsem stěnou prorazil. Ale to také trvalo jen krátce. Přesto jsem zahlédl tvář Asta Chána. A vycítil jsem hrozbu, žež na tě v nadcházejícím roce čeká.“

Šotza si olízl rty a znovu zvažil svá slova. „Viděl jsem, jak se pod hvězdami vznášejí zářící Bronzová zbroj a nesmírně zručný Šermíř. Ale pak si Asta Chán uvědomil moji přítomnost - odhodilo mě to zpátky a stěna se znovu zavřela-“

„A to je všechno, cos viděl?“ zeptal se tiše Jungir.

„Všechno, co jsem viděl jasně,“ odpověděl Šotza vědom si toho, že mohl svému králi zalhat.

Chán kývl, „Najdi Asta Chána - a zabij ho. Vezmi si stovku mých strážných. Prohledej hory. Přines mi jeho hlavu.“

„Se vši úctou, veliký cháne, můžeš poslat tisíc mužů, a přesto ho nenajdeš. Asta byl největším ze šamanů, lidé ho nemohou lapit.“

„Jsou jeho kouzla silnější než tvoje?“

Šotza zavřel oči. „Ano, pane. Nežije jediný člověk, který by ho mohl přemoci.“

„Nemám, Šotzo, ve zvyku, aby mi sloužili menší lidé.“

„Ne, pane. Ale existuje způsob, jak bychom ho mohli porazit. Mám šest schopných akolytů. Spolu, a s jistou nezbytnou obětí, bychom Astu mohli přemoci.“

„Nezbytnou obětí?“

JPokrevních příbuzných Asta Chána, obětovaných za noci o zimním slunovratu.“

„Kolik takových obětí?“

„Nejméně dvacet. Možná třicet. *Každá* toho starce oslabí,“

„A ty, samozřejmě, víš, kde se Astova rodina nachází?“

„Vím, pane.“

„Tak nechám přípravy na tobě, Šotzo. Teď k té hrozbě Bronzové zbroje - ohlašuje to snad další povstání v Dre-naji?“

„Nemyslím, pane. Viděl jsem obraz té zbroje, a přesto byla hvězda na severu. Ze zemí Gothiru žádná drenajská hrozba přijít nemůže. Ale jakmile prorazím stěnou Asta Chána, všechno se dozvím.“

Šotza se hluboce poklonil, Jungir ho pokynem ruky propustil a šaman odešel do svých komnat, kde se posadil na hedvábem pokrytý divan. Osvobozen od pronikavých očí Jungir Chána se položil na záda a dovolil svému stra-

chu vystoupit na povrch. Srdce se mu prudce rozbušilo a skoro nemohl dýchat. Pomalu se uklidnil a děkoval bohům stepi, že se ho Jungir dál nevyptával na ostatní obrazy.

Viděl dítě, zavinuté do pláště, ležící na chladné kamenné podlaze.

A nad dítětem se vznášel temný přízrak Tenaka Chána, pána Vlků.

• • »

Jungir se za mužíkem díval, dokud neodešel, pak chvíli seděl mlčky. Cítil Šotzův strach a velice dobře věděl, že mu šaman mohl prozradit víc. Žádný čaroděj nikdy neříkal celou pravdu. Bylo to proti jejich přirozenosti. Taj-nůstkářští, prolhaní a prohnání, byli odkojení lstivostí a záludností. Ale byli užiteční. Šotza z nich byl nejlepší, a přiznání, že Asta Chán je mocnější, od něj vyžadovalo velkou odvahu. Jungir vstal a protáhl se. Odešel k volně visící stanové stěně, která zakrývala okno, a odtáhl ji stranou.

Před očima se mu rozkládalo nové město Ulrikov, nízké, jednoposchodové budovy ze sušených cihel a kamene. Přesto v každé z nich visely kusy stanů, které pro Nadiry znamenaly domov. Deset tisíc let býk' kočovníky a kamenná města jim stále nesesedla. Přesto Tenaka trval na tom, že začnou stavět města a v nich školy a nemocnice.

„Největšímu národu na světě nesluší, žijí-li jeho příslušníci jako divoši,“ řekl Jungirovi, „Jak můžeme růst? Jak můžeme sevřít ruku na tepu světa, když se nenaučíme žít jako civilizovaní lidé? Nestačí, že se nás bojí na bojišti.“

Takové řeči mu u starších nadirských vojevodů na oblíbenosti nepřidaly, ale jak se mohli obrátit zády k muži, jenž dokázal to, co nezvládl ani mocný Ulrik? Jak mohli zradit muže, jenž si podrobil kulatooké jížany?

Jungir odstoupil od okna a zatoulal se do síně hrdinů. Tajn, podle módy dobyté Drenaje, byly sochy nadirských válečníků. Jungir se zastavil před zpodobněním svého otce a zahleděl se do studených šedých očí. „Přesně tak si tě pamatuju, otče,“ zašeptal. „Chladného a vzdáleného.“ Socha byla umně vytesána, ukazovala štíhlého, leč silného, muže, jeho jemnou bradu a vznešený postoj. V jedné ruce chán držel dlouhý meč, v druhé Ulrikovu přilbici. „Miloval jsem tě,“ řekl Jungir.

Zadul studený vítr a pochodně se zamihotaly, takže na kamenném obličejí zatančily stíny a zdánlivě ho oživily. Jungir skoro viděl, jak se kamenné oči fialově zatřpytily a ústa se zkrivila do onoho dobře známého cynického úsměvu. Jungir se otrásl. „Miloval jsem tě,“ zopakoval, „ale znal jsem tvoje plány. Učil jsi mě dobře, otče. Já měl taky špehy. Nikdo si nemůže myslet, že bude žít věčně... dokonce ani Tenaka Chán. A kdybys byl úspěš, kde by byl Jungir našel svoje místo? Věčný následník živoucího boha? Ne, i v mých žilách koluje Ulrikova krev. Měl jsem právo vládnout, zařídít si život podle svého.“

Socha mlčela. „Je to zvláštní, otče. V tom, jak s tebou mluvím teď, a jak jsem s tebou mluvil, když jsi byl ještě naživu, není žádný rozdíl. Vždycky to bylo jako mluvit ke kameni. No, když jsi zemřel, plakal jsem. A skoro jsem tě zastavil, abys ten jed nevypil. *Skoro*. Natáhl jsem k tobě ruku. Ty ses mi podíval do očí a neřekl jsi nic. Jediné tvoje slovo a já bych tě byl zastavil. Ale tys odvrátil zrak. Zajímalo by mě, jestli jsi to věděl, když se jed dotkl tvé duše. V té poslední chvíli, když jsi ležel na podlaze a já klečel vedle tebe, věděl jsi, že jsem to byl já, kdo ti do vína nasypal černý prášek? Věděl?“ Jungir se znovu zadíval do chladných očí. „Proč jsi mě nikdy nemiloval?“ zeptal se.

Ale socha neodpověděla.

• • •

Na dvanáct dní ztracených za Branou přátelé těžce doplatili, protože zuřivá sněhová bouře jim zabránila opustit srub po osmnáct dni Docházelo jim jídlo a Finn málem zahynul, když se vydal na lov. Když zabil jelena, dostal se do druhé bouře a musel se schovat do jeskyně. Vchod zavalila lavina a jen dílcy Okasovým kouzlům Chareos s ostatními lovce našel a prokopat k němu tunel.

Devatenáctého dne zimní bouře ustaly, ale i pak trvalo tři týdny, než utrmácená skupinka překonala poslední hřeben před Hostinícemi.

Beltzer došel dolů ke krčíně první, zabušil na dveře a volal Nazu. Když mužík spatřil obra, vykřikl radostí a začal ho objímat.

„Bál jsem se, že už jseš mrtvěj,“ řekl. „Pojďte, rychle pojd'te! Mael právě zapálila oheň. Brzo bude teplo. -Pojd'te!“

„Kde jsou všichni?“ zeptal se Kiall.

„Touhle dobou se dřevo netěží,“ vysvětloval Naza. „Ještě dva měsíce tu nebude ani noha. Většina průmysku je zasypaná. Sedněte si k ohni. Seženu vám víno.“ Když do hostince vstoupil Okas, krčmářův úsměv pohasl. „To je... to je...“ vykoktal Naza.

„Ano, je,“ vložil se do toho rychle Chareos. „Taky je to přítel, který, jako my, jedn naposled před třemi dny.“

„Nejdřív víno,“ zavrčel Beltzer, uchopil Nazu kolem ramen a odváděl ho ke sklepu.

Do polen se zakously plameny a vyskočily do výšky, nicméně v krčmě bylo stále ještě chladno. Chareos si přitáhl židli a sedl si. Pohled měl otupělý a pod očima měl purpurové kruhy. Dokonce i tvrdý Finn byl vyčerpaný. Pouze na Okasovi s Kiallem těžká cesta horami zjevně nezanechala následky. Starci zuna nevadila a mládenec v minulých dnech značně zesílil,

„Jsme na to už moc starý,“ poznamenal Finn, jako by Chareovi četl myšlenky. Chareos přikývl, na odpověď byl

příliš unavený. Beltzer se vrátil s vínem, strčil do ohně po-hrabáč a počkal, dokud železo nezačalo rudě žhnout. Pak ho ponořil do džbánu s vínem. Nalil pět pohárů a rozdal je přátelům. Svůj rychle vyprázdnil a znovu si dolil. Naza jim přinesl chléb, uzený sýr a studené maso.

Po jídle se Chareos pomalu vyšplhal po schodech do horního pokoje pro hosty, stáhl si vysoké boty a usnul ve chvíli, kdy se hlavou dotkl podhlavníku. Maggrig s Finnem si vzali druhý pokoj a Okas se uložil u kamenného krbu a vyspal se u ohně.

Beltzer s Kiallem si přisedli k sobě a obr si poručil třetí džbán vína.

Přinesla ho Mael, „Mám za to, že jseš pořád ještě bez peněz, co?“ zeptala se.

„Ale ano, on má peníze,“ ozval se Kiall. „Zaplat'te účet, Beltzere.“

Beltzer zamumlal nadávku a vrazil ruku do kapsy, odkud vytáhl silný zlatý prsten. Mael si ho vzala a odhadla jeho váhu. „To by byla asi tak půlka toho, co Nazovi dlužíš,“ oznámila mu s nataženou rukou.

„Ty jseš tvrdá ženská,“ zabručel Beltzer. Zalovil v kapse a hledal něco malého, ale měl jenom velké věci. Nakonec vytáhl náramek. „Tohle je desetkrát tolik, co vám dlužím,“ oznámil Mael,

Mael se mu vysmála, vzala si náramek a pečlivě si ho prohlédla. „Nikdy jsem takovouhle práci neviděla, ani tak červený zlato, jako je tohle. Naza ti udělá dobrou cenu - a máš pravdu. Stojí mnohem víc, než kolik mu dlužíš. Dohlídnu na to, abys dostal zpátky.“

„Nenamáhej se,“ řekl Beltzer a zrudl. „Nech si to. Nejspíš se jednou vrátím a v kapse nebudu mít ani jediný měďák.“

„To je pravda,“ souhlasila Mael,

Když odešla, Beltzer se obrátil ke Kiallovi. „Na co tak zíráš, kluku? Ještě jsi neviděl člověka platit dluhy?“

Kiall vypil příliš mnoho vína, měl lehkou hlavu a myšlenky se mu v ní honily jako splašené. „Nikdy by mě nenapadlo, že vy nějaký splatíte.“

„Co tím chceš říct?“

„Myslel jsem si, že jste sobecký, chamtivý prase,“ řekl Kiall s úsměvem a rostoucího Beltzerova hněvu si nevšímal.

„Já své dluhy platím,“ prohlásil Beltzer důrazně.

„Vážně? Vždyť jste ani nepoděkoval Finnovi, že vám koupil zpátky tu sekeru - a ta ho stála celé jmění.“

„To je mezi Finnem a mnou. Ty se nepočítáš, kluku. A teď drž jazyk na uzdě, než ti ho vyříznu!“

Kiall zamrkal a rychle vystřízlivěl, „A vy jste lhář,“ prohlásil. „Vykládal jste mi, že Tura umřela, utopila se v docích. Všechno lži. A já se tě nebojím, ty břichatý prase. Nevyhrožuj mi!“

Beltzer se vymrštil na nohy a Kiall vstal a sáhl po své šavli, ale Beltzer ho dřív popadl za předeck kabátce a zvedl ho do vzduchu. Když napřáhl pěst, Kiall ho kopl do slabin a obr zavyl bolesti, mladšího muže pustil a zapotácel se. Teď Kiall tasil šavli. Beltzer se na něho zazubil a vykročil.

„Co s tím chceš dělat, chlapče? Chceš starýho Beltzera píchnout? Co?“ Kiall ustupoval a bylo mu jasné, že se mu situace vymkla z rukou. Beltzer se na něho vrhl a šavli srazil stranou. Kiall ho udeřil levačkou do tváře. Obr si toho nevšímal a uhodil Kialla dlaní do čelisti, což mladíka přehodilo přes místnost. Kiall, napůl omráčený, se zvedl na kolena a po hlavě se vrhl Beltzerovi na břicho. Beltzer s omračující silou zvedl koleno, srazil Kiallovi hlavu zpát-ky...

Kiall se probudil v židli u krbu. Beltzer seděl naproti.

„Chceš trochu vína?“ zeptal se Beltzer. Kiall zavrtěl hlavou. V lebce mu bušila kladívka. „Jseš snadná kořist, chlapče. Jednou se z tebe možná stane vlk. Ale vlci vědí, že si nemají nic začínat s medvěďdama.“

„Budu si to pamatovat,“ slíbil Kiall. „A teď bych si dal to víno.“

Beltzer mu podal pohár. „Já starýho Finna miluju. A on vi, co pro mě znamená, že mám zpátky svoji sekeru. On žádný slova nepotřeboval. Tehdy u Bel-azar Finna Nadirové stáhli z cimbuří. Chareos, Maggrig a já jsme seskočili dolů a vyrvali jim ho. Byl jsem to já, kdo Finna odnes na zádech a prosekal se s ním do věžový brány. Tehdy mi nepoděkoval. Nemusel, Chápeš?“

„Myslím, že ano.“

„To je tím pitím. Moc pak mluvím. Ty mě nemáš rád, co?“

Kiall se zadíval do plochého, ošklivého obličejce pod lesklou pleši, hleděl do malých, kulatých očí. „Ne, nijak zvlášť,“ připustil,

Beltzer chmurně přikývl, „No, nedělej si s tím hlavu. Já se taky moc rád nemám. Ale byl jsem na ty hoře, chlapče. To mi nikdo nevezme.“

„Já taky byl na hoře,“ řekl Kiall.

„Ne na *my* hoře. Ale možná se tam jednou dostaneš.“

„Co je na ní tak zvláštního?“

„Nic,“ opáčil Beltzer.

„Tak proč bych tam měl chodit?“

Beltzer vzhlédl od vína. „Protože tam je tvoje dáma, Kialle.“

• • •

Šedé kamenné stěny zalévalo světlo měsíce a nízko nad opuštěným cimbuřím přelétla lovící sova. Chareos slyšel křik raněných a umírajících, a přesto na kamenech neležela žádná těla a schody do věžové brány nebyly zalité krví. Chareos seděl na okraji zubaté bašty, hleděl na údolí Bel-azar a křik vybledl do vzpomínek. Země teď byla bez života. Tam, kde táborové ohně Nadirů ozařovaly údolí

jako padlé hvězdy, se teď pouze vlnila tráva, ležely tam osamělé balvany a stál tam dávno uschlý strom zasažený bleskem.

Chareos byl sám. Nemohl si vzpomenout, jak se do Bel-azar dostal, ale zřejmě na tom nezáleželo. Jakýmsi zvláštním způsobem se cítil doma, bezpečný mezi přízraky minulosti.

Bezpečný? Koutkem oka zahlédl temné postavy, které, když se k nim otočil, zmizely ve stínech. Chareos ustoupil za prohnílé dveře do věžové brány a po točitém schodišti se vyšplhal na kulaté cimbuří. Tam tasil meč a vyčkával. Slyšel škrábání drápů na schodišti a cítil smrdutý pach obyvatel temnoty: sliz z jejich srsti a nasládlý zápach z tlam, které hodovaly na mrtvolách.

Chareos zabouchl horní dveře. Nebyla tam západka. Chareos místo ní použil svůj meč a dveře zaklínil. Do dřeva narazila těžká těla.

„Beltzere!“ volal Chareos. „Pomoz mi!“

Ale žádná odpověď se neozvala. „Maggrigu, Finne!“

„Zdá se, že jsi tu sám, synovce,“ ozval se tichý hlas a Chareos se pomalu otočil věda, koho tam uvidí. Na okraji hradeb seděl vysoký muž, černé vlasy měl na krku svázané do uzlu a jeho fialové oči vypadaly v měsíčním světle šedé.

„Pomůžeš mi ty?“ zašeptal Chareos.

„Krev vždycky pomáhá krvi, příteli. Copak nejsi můj příbuzný? „

„Ano. Ano, jsem. Pomůžeš mi? Prosím?“

Dveře se roztříštily, dovnitř se prodrala drápatá packa a rozervalo dřevo.

„Odejděte!“ zařval Tenaka Chán. Syčivé výkřiky za dveřmi zeslábly a ztichly a packa se stáhla z dohledu.

„Jsou to tvoje stvoření?“ zeptal se Chareos.

„Ne, ale znají hlas moci. A cítí strach, jako lev cítí krev. Proč se bojíš, Charee?“

„Nevím, jak jsem se sem dostal. Jsem sám.“

„To není odpověď. Přivedl tě sem strach, ale co ho způsobilo?“

Chareos se zasmál, ale nebylo v tom žádné veselí. „Ty se ptáš? Ty, který jsi mi zabil otce a matku a udělal ze mě vyhnance? Měl bych tě nenávidět, Tenako. Kdysi jsem si myslel, že tě nenávidím. Ale pak jsi se sám vyšplhal na tuhle věž, sedl sis a hovořil jsi s námi.“ Chareos se zahleděl na muže před sebou. Byl oblečený přesně jako oné noci před tolika lety, měl černé jezdecké boty, kožené kamaše a stříbrem krumplovanou košili z černého hedvábí

„Oslovil jsi mě synovce,“ zašeptal Chareos. „Ty víš, kdo jsem?“

„Poznal jsem tě, když jsem tě poprvé uviděl na věži,“ odpověděl Tenaka. „Krev pozná krev.“

„Mohl jsem tě zabít!“ zasyčel Chareos. „Za všechnu tu bolest. Bylo mi dvanáct, když mě poslali z Dros Delnochu. Té noci, když tvoje hordy konečně překonaly poslední hradbu, mne vzali z pevnosti a odvedli na území Gothiru. Poslední, co mi můj otec řekl, bylo: „Pomsti mě, synu. A nezapomeň na Drenaj.“ Moje matka už v té době byla mrtvá. A proč? Aby proraďná sketa jako ty mohla přivést nadirské divochy do poslední bašty civilizace. Proč se bojím? Jak se mě na to opovažuješ ptát?“

„Přesto se ptám,“ odpověděl chán klidně. „A to, co mi tu vykládáš, je minulost, kterou už znám.“

„Pocházíš z rodu hraběte z Bronzů a vychovali tě Drenajci. Jak jsi je mohl zničit?“

„Jak, toť otázka,“ opáčil chán. „Kdybys opravdu znal příběh mého života, takovou otázku bys mi nikdy nepoložil. Jak víš, do čtrnácti mě vychovávali Nadirové. Myslíš, že jsi jediné dítě, které trpělo bolestí a opovržením? Mě nenáviděli, protože jsem byl napůl Drenajec. Pak mě poslali, jak bylo dohodnuto v matčině svatební smlouvě, abych žil mezi Drenajci. Lišili se nějak od Nadirů? Ne. Pro ně jsem byl divoch ze stepi, něco, co mohli štvát a tra-

pit. Přesto jsem se mezi nimi naučil žít. A bojovat za ně. Jezdil jsem s Draky. Dokonce jsem si mezi nimi udělal pár přátel. A když šílený císař Česka zavedl v zemi hrůzo-vládu, riskoval jsem svůj život a duši, abych Drenajcům pomohl. Splatil jsem jim svůj dluh. Přivedl jsem Nadiry, aby rozdrtili císařovo vojsko, a nechat jsem Rajvan a tvého otce, aby vytvořili novou republiku. Proč jsem po letech dobil Dros Delnoch? Protože jsem byl chánem! Protože nastal nadirský úsvit. A přesto, pokud mě lze obvinít ze zrady, co ty? Proč jsi neposlechl rozkaz svého otce? Proč ses nevrátil domů?“

„K. čemu?“ Tahiilqkal Chareos. „Abych tam zemřel? Čeho bych tím dosáhl?“

„Tak tohle se bojíš?“ chytil se toho Tenaka Chán. „Bál ses to zkusit. Bál seš, že neuspěješ.“

„Neopovažuj se mě soudit!“ vybuchl Chareos. „Proraďný vrah mi nebude vykládat, jestli jsem selhal.“

Tenaka Chán rozhodil rukama. „A koho jsem, Charee, zradil? Byl jsem nadirským chánem. Jednou jsem Drenaj zachránil. Varoval jsem je, že se vrátím. Ale ty - tys zradil svého otce a všechny své předky až k Regnakovi, druhému hraběti z Bronzů. On držel Dros Delnoch proti zdánlivě neporazitelné přesile. Pokolení drenajských válečníků zahynula při obraně své domoviny, ale ty ne. Ne, tobě stačilo, že ses oženil s courou a vyhrál malou bitvičku tady u Bel-azar.“

Chareos vytáhl meč ze západky a otočil se k Tenakovi.

„Tak takhle mi oplácíš, že jsem ti zachránil duši?“ zeptal se mírně Tenaka. „Ještě před chvílkou jsi mě žádal o pomoc proti šelmám noci.“

Chareos sklonil meč. „Takže jsem zbabělec?“ zeptal se šeptem.

„Existuje mnoho druhů zbabělosti, Charee. Jeden člověk se může postavit tuctům nepřátel s mečem v ruce, ale choroba ho zcela ochromí. Jiný se s úsměvem postaví

smrti, ale let lopoty a dřiny, která jsou život, se bojí. Jsi zbabělec?“

Chareos se posadil na baštu a zahleděl se na meč ve své ruce. „Žádného protivníka jsem se nikdy nebál. Ale ano, jsem zbabělec. Neměl jsem sílu vrátit se do Drenaje... a pořád ji nemám.“

JMašel jsi Tetovaného?“

„Ano. Ano, našel jsem ho. A on se s **námi** vydá **na** naši... cestu.“

„Máš dojem, že tahle výprava je pod tvou úroveň?“ zeptal se chán.

„Snažíme se zachránit dceru chovatele vepřů, kterou unesli nadrenští nájezdníci. Spadne snad slunce z oblohy, když neuspějeme?“

Tenaka se zvedl a položil Chareovi ruce na ramena. „Vrátil jsem se do zemí Drenajců, abych zabil šílence. Místo toho jsem našel přítele, lásku a domov. Nevěděl jsem, že jsem je ztratil. Proto, že jsem byl knížetem stínů, stal jsem se větším chánem a přivedl jsem Nadiry k netušeným výšinám. Nesud' svůj úkol, dokud jsi ho nedokončil. Vzpomínáš si na onu první noc na této věži?“

„Jak bych mohl zapomenout? Nechal jsi nás naživu.“

„Jednoho dne, velice brzy, pochopíš proč.“

Chareos se probudil. Oheň vyhasl a v pokoji bylo chladno. Chareos se otrásl a přetáhl si přes prochládlé tělo pokrývky. Stále ještě viděl šikmé fialkové oči a cítil sílu stisku na svých ramenou.

Otevřely se dveře a dovnitř vstoupil Okas. Mlčky došel k lůžku a sedl si na něj.

„Svítá,“ řekl Okas. „Tvůj úkol čeká.“

„Měl jsem sen, Okasi.“

„Já taky. Snil jsem o lůžku ze sítiny a poddajné ženě.“

„A já o Tenaka Chánovi.“

„Byl u Bel-azar?“ vyzvídal Tetovaný.

„Byl.“ Chareos se posadil. „Jak to víš?“

„Nevěděl jsem to,“ opáčil Okas a zamrkal. „Byla to otázka.“

„Ale proč ses na to ptal?“

Starec chvíli mlčel. „Je to *záhada*. Tenaka Chána pohřbili k jeho předkovi Ulrikovi do velké hrobky. Jeho syn Jungir ji zapečetil a bylo na ni sesláno tisíc kouzel, aby ji nikdy nikdo nemohl znova otevřít.“

„Tohle všechno vím,“ odsekl Chareos.

„Nevíš,“ opravil ho Okas, „nebo bys rozmotal záhadu. Já chápu čáry a kouzla, která jsou ukrytá ve světě. Umím číst v srdcích lidí. Přesto má Pramen všech věcí svá vlastní tajemství, a ta přečíst neumím. Tenaka Chán zemřel a byl pohřben - tohle víme. Jeho syn pečlivě dbal na to, aby se do hrobky nikdo nedostal. Tohle taky víme. Ale je tu záhada, Charee. Proč leží kosti Tenaka Chána pohřbené u Bel-azar?“

„To není možné. To by byla svatokrádež.“

„To taky je.“

Chareos zavrtěl hlavou. „Náš úkol nemá s Tenaka Chánem nic společného. Nepojedeme nikam do blízkosti Bel-

-azar.“

„Jsi si tím jistý?“ „Vsadil bych na to svůj život.“ Na to Okas neřekl nic.

## 7

ŤIEN-CU NEBYL ČLOVĚK, KTERÝ BY RÁD cestoval. Neměl rád prach ve stepích, ani vyprahlou, nehostinnou krajinu. Zvláště si ošklivil přisedlá obydlí, zápach ve městech a téměř nezasírané nepřátelství Nadirů. V Hao-tzingu se vykládalo, že Nadirové jsou s lidmi království Středu úzce spřízněni. Ťien-cu o tom pochyboval. Přes podobnou barvu pleti a jazyk nevěřil, že jsou stejného původu. On sám tvrdil, zcela rozumně, že bohové nejdřív vytvořili Nadiry, a pak, když si uvědomili, jaké strašné chyby tato rasa má, vytvořili dokonalý lid a dali mu království Středu. Tato nenáviděná návštěva jeho teorii pouze potvrdila. Nadirové očividně nebyli nakloněni koupeli a šaty neprali celá léta - ve skutečnosti spíš celá desetiletí, myslel si Ťien-cu.

A jaká je to země! I když cestovat nalehko, což se na vyslance z Nejvyššího Města neslušelo, měl přesto potíže získat ubytování pro svých dvaadvacet sloužících, jedenáct konkubín a šedesát členů královské gardy. Omezil se na to, že koupil pouze šestnáct povozů na nezbytné věci, jako

stany, lůžka, stoly, židle, měkké lněné pokrývky, harfy, flétny, dvě smaltované vany a pět velkých zrcadel. A vzal s sebou pouze pětadvacet truhlic s jeho vlastními - zcela neodpovídajícími - cestovními oděvy.

Ťien-cuovi připadalo zvláštní, že se císař rozhodl dát jednu ze svých dcer za ženu divochovi, ale moudrý člověk nepochybuje o rozhodnutí bohů. A Ťien-cu, jak věděl každý civilizovaný člověk, byl mnohem moudřejší, než odpovídalo jeho stáří dvaatřiceti let.

Před městem přitáhl koni otěže a povzdechl si. Budovy byly většinou nehezke a palác, jenž se tyčil ve středu města, sice oplýval domýšlivou, skoro primitivní jednoduchostí, nicméně postrádal cokoli z estetické krásy. Tvořilo ho šest hranatých věží a cimbuří s baštami. Nevlály tu žádné praporce. Ťien-cu zastavil povozy a nařídil, aby mu vztyčili stan. Jakmile to bylo hotovo, nechat si donést svá zrcadla a připravit lázeň. - Komorné mu z těla smyly prach a namasírovaly ho vonnými oleji, pečlivě mu promastily a učesaly dlouhé tmavé vlasy, shrnuly mu je z čela a upevnily slonovinovými hřebeny. Pak si Ťien-cu oblékl kamaše ze zlatem krumplovaného modrého hedvábí a boty se zlatými pásky. Košili měl z toho nejbělostnějšího hedvábí, a na ni si vzal lakovaný kyrys ze dřeva a kůže ozdobený zlatým drakem. Na zádech mu visel dlouhý zakřivený meč a na saténovou šerpu, ovázanou kolem pasu, si pečlivě zavěsil dva nože v lesklých dřevěných pochvách. Nařídil, aby přinesu dary pro Jungir Chána: bylo to sedmnáct truhlic, tento počet odpovídal věku nové nadirské královny. Ťien-cu usoudil, že bude příjemné zase jednou spatřit Mai--syn. Nejmladší z císařových legitimních dcer byla krásná, až to bralo dech, a na devítistrunnou harfu hrála s vybraným vkusem.

Ťien-cu se vyhoupl do sedla a odvedl svůj průvod, složený ze čtyř lokajů a třiceti čtyř nosičů, k paláci.

Privítalo je dvacet vojáků v čele s důstojníkem ve stříbrné kroužkové košili, který sklonil hlavu ve formální úklo-ně. Ťien-cu ztuhl, protože úklona postrádala nějakých šest palců do zdvořilosti. Zvedl hlavu, podíval se důstojníkovi do očí... a ticho narůstalo. Kdyby promluvil první,

bylo by to nezdvořilé, ale Ťien-cu byl stále podrážděnější.

„No?“ vyštěkl důstojník nakonec. „Co chceš?“

Ťien-cuovi to vzalo dech, ale vzrůstající podráždění ovládl. Nehodilo by se, kdyby někoho zabil hned první den ve městě.

„Jsem Ťien-cu, vyslanec nejvyššího císaře u dvora Jungir Chána. Přicházím s odpovídajícími dary ke královniným narozeninám. Laskavě mě odved' ke králi a královně.“

Jak Ťien-cu čekal, důstojníkův výraz se změnil. Znovu se uklonil, tentokrát tak hluboko, jak se slušelo. Pak vyštěkl rozkaz a dvacet vojáků se otočilo. „Následuj mě,“ vyzval Ťien-cua.

Za velkou bránou nebylo otevřené nádvoří, pouze bludiště tunelů. Rychle se vynořili ve velké, keři osázené zahradě na východ od brány. Vpravo se táhla řada stájí a Ťien-cu sesedl a nechal si odvést koně. Skupinu přebral další důstojník, vyšší než ten první, se stříbrným kyrysem a přilbicí. Ten se Ťienovi správně poklonil a usmál se.

„Vítej, vyslance. Lord chán tě nečekal tak rychle.“

„Není snad výročí?“

Muž vypadal zmateně. „Prosím, následuj mě,“ řekl.

Ťien a jeho lidé prošli dalším umným systémem tunelů a chodeb, který se otevíral do rozlehlé síně před mohutnými, stříbrem obitými, dvoukřídlymi dubovými dveřmi.

Přede dveřmi stáli čtyři strážníci. Když se k nim důstojník přiblížil, ustoupili stranou a dveře se rozlétly.

Za nimi byla hlavní síň, která, k Ťienově úžasu, připomínala obrovský stan se závěsy a čalouny z nejjemnějšího hedvábí. Na vzdálenějším konci, na zdviženém pódiu, seděl velký chán na saténem potaženém divanu. Ťien vstoupil a hluboko se poklonil, přičemž skloněný zůstal povinných deset úderů srdce.

Chán mu pokynul, aby přišel blíž. „Vítej, vyslance, jaké nečekané potěšení.“ Hlas měl

hluboký a zvučný. Vstal a sestoupil z pódia. „Čekali jsme tě až zítra.“

Ťien zvedl ruce, zatleskal, a čtyřiatricet nosičů přistoupilo, aby mohli položit truhlice do řady před chánem. Pak se sklopenými hlavami a očima ustoupili, Ťien se znovu uklonil. „Veliký cháne, zde přináším od božského pána Zlaté říše dary na oslavu prvního roku vašeho manželství, a v zastoupení Jeho Veličenstva se mám zeptat,

zda Mai-syn stále přináší dokonalou radost vašemu kr-

, „

bu.

„To vskutku přináší,“ odpověděl Jungir. „A teď k truhlicím, smím-li prosit.“

Toto nebyla odpověď, jakou Ťien čekal, ale skryl své ohromení a otevřel první ze stříbrem obitých truhlic. Vytáhl hezký plášť ze stříbrného hedvábí zdobený perlami a podržel ho před chánem.

„Milé,“ poznamenal chán. „Jsou to všechno šaty?“

„Ne, veliký cháne,“ řekl Ťien s nuceným úsměvem. Otevřel druhou truhlici, která byla naplněna smaragdy, z nichž některé dosahovaly velikosti mužské pěsti,

„Kolik to činí ve tvé zemi, řekněme v koních a lidech?“ zeptal se chán.

„Muž by za to mohl postavit deset tisíc kopiníků na celé léto,“ odpověděl Ťien.

„Dobrá. Líbí se mi, A to ostatní?“

V některých truhlicích bylo zlato, v jiných voňavky a koření, či oblečení a doplňky. Na poslední truhlici zareagoval nadirský velmož nejsilněji, Z ní Ťien vytáhl oslnivé lesklou šavli. Záštitá jílece byla vykládaná zlatem a drahokamy a jílec byl ovinutý zlatým vláknem. Kámen na hlavici byl mléčně bílý a vyřezaný do tvaru vlčí hlavy.

Jungir si čepel vzal a máchl jí ve vzduchu. „Je dokonalá,“ prohlásil se zářícíma očima. „Je neuvěřitelně vyvážená a má pozoruhodné ostří. Jsem vskutku potěšen. Vyříd’

svému králi mé dílcy. Pověz mu, že jsem si neuvědomoval, jak jeho země oplývá jí bohatstvím. Kdy se vracíš - zítra?“

„Jak si přeješ, veliký cháne.“

„Zítra to bude vhodné, protože zima uzavře přístavy, a já bych nechtěl, abys cestoval nepohodlně.“

„Je to od vás laskavé, že se staráte o mé pohodlí, ale Jeho Veličenstvo mě požádalo, abych navštívil jeho dceru a předal jí zprávu o jeho lásce a oddanosti.“

„Já jí tu zprávu předám,“ opáčil Jungir povzneseně.

„A nepochybuji, veliký cháne, že tak učiníte mnohem vybraněji než já. Ale můj král mi nařídil, abych se na ni podíval, a jsem si jistý, že budete souhlasit s tím, že poddaný musí vždy uposlechnout rozkazu svého lenního pa-

“

na.

„Vskutku,“ řekl Jungir, „ale bojím se, že to nebude možné. Ona... královna je v mém paláci na jihu. Cesta tam trvá dva měsíce. Jsem si jistý, že tvůj král pochopí, že jsi nemohl splnit jeho přání.“

„Ale to mohu, veliký cháne. Pojedu na jih a pak odcestuji domů. S vaším svolením, ovšem.“

Jungirova tvář potemněla, ale i nadále se tvářil přátelsky. „To by nebylo moudré, vyslance. Stepi jsou... nebezpečné pro cizího člověka. Mnoho kmenů... cizince stále ještě obtěžuje.“

„Chápu, sire. Dokonce i v království Středu jsou bandité a lotři, kteří neposlouchají císařovu vůli. Ale jsem si jistý, že moji vojáci to zvládnou. A velice si vážím vašeho zájmu o bezpečí pokorného vyslance.“

Jungir se škrobeně usmál a vystoupil na pódium. „Ubytuješ se, vyslance, a můj komorník ti opatří doprovod a zásoby, které budeš potřebovat na cestu. A teď mám na práci něco jiného.“

Ťien se uklonil, ale nijak nízko. Narovnal se. „Nemohu vám dost poděkovat, sire, za čas, který jste mi věnoval.“ Ustoupil sedm kroků místo deseti a obrátil se.

Když se velké dveře zavřely, Jungir se obrátil k širo-koplecímu válečníkovi po svém boku. „Odvedeš je na jih, tak týden cesty. Pak dojde k útoku. Nikdo nepřežije. Rozumíš, Kubaji?“

„Ano, sire.“

„A dohlédni na to, ať se nepotulují po paláci. Nechci, aby se o té žluté děvce někdo zmiňoval.“

„Jak si přejete, lorde cháne.“

• • •

Komorník odvedl Ťiena bludištěm tunelů do tří velkých propojených čtvercových komnat. Okna v západní stěně vedla do vybraně ošklivé zahrady osázené keři. V první komnatě byla postel, čtyři židle, stůl a tři lucerny. V druhé bylo pouze úzké lůžko a jediná lucerna a ve třetí byla kovová vana, tři sudy s vodou a několik tenkých osušek.

„Je to skoro příliš vybrané,“ řekl Ťien beze stopy výsměchu. Komorník se slabě usmál a odešel. Ťien se obrátil ke svému osobnímu sluhovi Ošimu, šlachovitému bývalému otrokovi, který Ťienově rodině sloužil už čtyřicet let. „Najdi špehýrky,“ nařídil mu Ťien používaje jedno téměř neznámé nářečí z Kiatze. Oši se poklonil a chvíli obcházel komnatou.

„Žádné tu nejsou, pane,“ oznámil nakonec.

„Copak těm urážkám nebude nikdy konec?“ vyštěkl Ťien. „Copak si myslí, že nejsem dost důležitý, abych jim stál za odposlouchávání?“

„Jsou to divoši, pane.“

„Jdi a zjisti, kam dali Šukaje a ostatní. Pošli Šukaje ke mně.“

„Hned, pane. Nebo bych vám měl nejdřív připravit koupel?“

„Vykoupu se zítra. Těmhle Nadirům by bylo podobné, že se vymočili do sudů s vodou.“ Oši se uchechtl a odešel

z pokoje. Ťien vytáhl z kapsy lněný kapesník a oprášil si židli. Pokojem za ním proběhlo cosi tmavého a Ťien se otočil jako na obrtlíku, přičemž z rukávu vytáhl malý vrhací nůž. Zablýskla se čepel a černá krysa na místě zemřela, skoro přeseknutá vejplůl.

O chvíli později, když Ťien stál u okna a hleděl na Šedozelené keře v tom, co tu vydávali za královskou zahradu, ozvalo se lehké zaťukání na dveře.

„Vstupte!“ nařídil Ťien.

Do komnaty vešel Sukaj a poklonil se, jak mu jen lakovaný pancíř dovolil. Přílbici si důstojník držel na hrudi. Nebyl ani vysoký, ani zvlášť pohledný, ale v království Středu byl znám pro svou zručnost při používání dlouhé zakřivené čepele *čantanaj*. Sloužil Ťienovi jedenáct let a za tu dobu ho Ťien ani jednou neviděl bez učesaných, naolejovaných a nalakovaných vlasů. Teď mu zplihle visely na ramena.

„Proč jsi sem přišel, když vypadáš jako nejubožejší rolník?“ zeptal se Ťien stále oním kiatzeským nářečím.

„Tisíckrát se omlouvám, vznešený pane,“ odpověděl Sukaj. „Připravoval jsem se ke koupeli. Myslel jsem si, že nebudete chtít čekat, dokud se vhodně neobléknu.“

„V tom máš, Sukaji, pravdu. Ale nebylo správné připravovat se ke koupeli, dokud ses dřív neujistil, zda tě nebudu potřebovat. No, v barbarském městě je těžké chovat se civilizovaně. Zkontroloval jsi svůj pokoj?“

„Ano, pane. Nejsou tam žádné skryté průchody, ani tajné odposlouchávací trubky.“

„Potupné!“

„Jsou to nevychovaní lidé.“

Tiše vstoupil Oši, dvakrát se poklonil a pak zahlédl mrtvou kysu. Vrátil Ťienovi nůž a mrtvolu za ocas zvedl. „Má blechy,“ řekl, drže tělíčko na délku paže od sebe.

„Vyhod’ ji z okna,“ nařídil Ťien, „Kdybychom ji nechali tady, nejspíš bychom zjistili, že nám ji připravili ke snídá-

ni.“ Oši hodil kysu do zahrady dole a vydal se do zadního pokoje, aby očistil nůž. Ťien se zatím obrátil k válečníkovi. „Zítra odjíždíme na jih.“

„Ano, pane.“

Čien zaváhal a zavřel oči. Soustředil se a vycítil přítomnost ducha vznášejícího se v komnatě. Usmál se. Aha, pomyslel si, takže to nejsou takoví divoši. Prsty zatřukal na opasek. Sukaj zprávu pochopil a hladce přešel z klatby do nadířtiny.

„Přidělí nám lord chán strážce, pane?“

„Zajisté. Je to vznešený král, ze vznešeného rodu. Ale myslím, že všichni jeho pohostinnosti zneužívat nemusíme. Zaříd’ ať dvacet strážných odvede ženy a lokaje bar Ošiho zpátky do Kiatze. Pošlu božskému císaři zprávu a povím mu o úspěchu naší mise a o laskavých slovech Jungir Chána. Cesta na jih by pro mé dívky byla příliš namáhavá.“

„Ano, pane.“

„Vezmeme s sebou jen jeden vůz - s dary pro královnu. Všechny mé věci se vrátí zpátky do Kiatze.“

„S výjimkou vašeho stanu, můj pane?“

„Ne, ten taky. Vezmu si barvy a štětce - to je všechno. Cestou bych mohl narazit na nějaké zajímavé květiny.“ Vypadalo to, že si prsty smetá smítko prachu z rukávu.

Sukaj se uklonil. „Všiml jsem si množství červených květů, pane.“

„Uvidíš jich mnohem víc.“

Sukajův výraz ztvrdl. „Směl bych napsat své rodině, pane?“

„Jistě. Teď mě nech. Uvidíme se za svítání“

Když důstojník odešel, do pokoje se vrátil Oši s očištěným Ťienovým nožem v ruce. Ťien vrátil čepel do naolejované pochvy v rukávu.

Oši přistoupil k židli u okna, očistil ji a Ťien se, zdánlivě ztracen v myšlenkách, posadil. Soustředil svou pozor-

nost na dotěrného ducha v místnosti a spatřil hubeného, vrásčitého staříka s bledýma očima a tváří lasičky. Vznášel se těsně pod vysokým stropem. Ťien seděl mlčky, dokud hlídačův obraz nevybledl,

„Oši!“

„Ano, pane?“

„Jdi do kuchyně a sežeň nějaký chléb. Ryby tu mít nebudou, ate vyber nějaké sušené maso, které nebude moc zkažené.“

„Hned!“

Ťien složil ruce na prsou a vzpomínal na Mai-syn. Jí muselo zdejší prostředí připadat snad ještě horší než odporné. Ťien se soustředil na krásu její tváře a snažil se spojit s jejím duchem. Ale ozývalo se jen kosmické ticho. Možná je odsud příliš daleko, pomyslel si Ťien. Možná ne, varovalo ho jeho horší já.

Na dveře zatřukal komorník a oznámil Ťienovi, že lord Jungir Chán připravil hostinu na jeho počest. Začne večer při východu měsíce. Bude vhodné, přivede-li pan vyslanec i náčelníka své gardy. Ťien se uklonil a pozvání přijal.

Jakou další potupu pro něho tihle divoši na dnešní noc přichystali? napadlo ho.

• • •

Velký sál byl plný válečníků rozesazených na dvacítky lavic přitažených k sobě, takže vytvořily ohromný čtverec. Jungir Chán, v těsně padnoucí haleně z černé kůže, vyšívané zlatou nití, seděl na jižním konci síně a pódium s trůnem měl za zády. Tien usadili po jeho pravici a vedle něj pak Šukaje, jenž byl celý nespůj a moc toho nesnědl. Po Jungirově levici seděl scvrklý mužik, kterého chán představil jako Šotzu, dvorního šamana. Tien k němu naklonil hlavu. „Slyšel jsem o schopnostech nadirských šamanů,“ řekl.

„Tak jako my o dvorních čarodějích z Kiatze,“ odvětil Šotza. „Je pravda, že dělají maličké zlaté strojky, které létají vzduchem a napodobují tak ptáky?“

„Božský král má tři,“ odpověděl Tien-cu.

Šotza kývl, ale přesvědčeně nevypadal.

Součástí hostiny bylo sníst ohromné množství masa, které by v Kiatze nežrali ani dvorní psi. Většinou už dávno přestalo hnít. Aby to vylepšili, sypali si hosté jídlo kořením. Tien jedl málo a pil ještě méně. Alkohol, který pili, destilovali Nadirové, jak se Tien dozvěděl, ze žluklého kozího mléka. „Totě vsutku chytré,“ poznamenal. Totě vsutku příhodné, pomyslel si.

Mezi nekonečnými chody vystupovali žongléři a akrobati. Nebyli nijak zvlášť zruční, i když Tien zdvořile tleskal.

„Slyšeli jsme mnoho,“ ozval se najednou Jungir Chán, „o bojovém umění v Kiatze. Poctil by nás tvůj důstojník ukázkou?“

„Čeho?“ vyzvídal Tien.

„Šermu,“

„Se vši úctou, lorde cháne, to není možné. Duše válečníka částečně dlí v jeho čepeli. Proto ji nelze tasit, ne-má-li okusit krve - a to, obávám se, by ukázka šermu neumožnila.“

„Tak ho nech bojovat na život a na smrt,“ řekl chán.

„Obávám se, že vám, sire, nerozumím. Je to snad nějaký žert?“

„O válce nikdy nežertuju, vyslanec. Prostě tě žádám, aby mi tvůj muž předvedl kiatzeskou zručnost. Odmítneš-li, budu to pokládat za urážku.“

„Doufám, můj cháne, že si moje slova nevykládáte jako odmítnutí. Jen jsem se zeptal, abych se ujistil. Nepovazujete tu smrt při hostině za špatné znamení?“

„To záleží na tom, kdo umře,“ odtušil chán naprosto chladně.

„Nuže dobrá, sire,“ řekl Tien a obrátil se k Sukajovi, „Chán si přeje zhlédnout bojové umění kiatzeského důstojníka. Posluž mu.“

„Jak přikazujete,“ odvětil Sukaj. Vstal a přeskočil stůl. Nebyl vysoký, ani neměl nijak zvlášť široká ramena. Tvář měl širokou a plochou, oči tmavé. Byl hladce oholen, nechával si pouze tenký knírek, který mu spadal až na bradu. Tasil dlouhý, zakřivený dvouruční meč a čekal. Prsty si otřel o hrud'. Tien jeho znamení pochopil a jen s obtížemi zabránil, aby se mu v očích nezračila pýcha. „Žádáš mě, abych zemřel?“ zeptal se Sukaj. Tien zvedl ruku a opatrně se dotkl nalakovaných vlasů. Sukaj porozuměl - a uklonil se.

Jungir Chán ukázal na válečníka na vzdálenějším konci síně. „Ukaž našemu hostu, jak bojují Nadirové,“ zavolal a muž vskočil do čtverce.

„Omluvte mě, sire,“ ozval se Tien s bezvýraznou tváří.

„Co se děje?“

„Připadá mi nesprávné, aby se Sukajovi postavil pouze jeden muž. Smrtelně by ho to urazilo.“

Chánovi potměla tvář a zvedl ruku. Nastalo ticho. „Náš host, vyslanec ze země Kiatze, řekl, že jeden nadirský válečník není pro jeho šampióna žádným soupeřem.“ Ozvalo se hněvivé mručení Chán znovu zvedl ruku a znovu následovalo ticho. „Je to snad pravda?“

„Ne!“ odpověděli mu jednohlasně hodující.

„Ale on taky říká, že jeho šampióna by urazilo, kdyby se mu postavil jen jeden protivník. Máme urazit tak hezkého válečníka?“ Žádná odpověď se neozvala, Nadirové čekali, kam jejich chán míří. „Ne, naše hosty urážet nemůžeme. Proto se ty, Ulaji, a ty, Jetzane, připojte ke svému kamarádovi.“ Do čtverce se dohrabali další dva nadirští bojovníci. „Nechť souboj začne,“ nařídil Jungir.

Nadirští válečníci se rozestoupili do kruhu kolem nehybného Šukaje, který měl svůj velký meč zlehka položený

na rameni. Náhle se první Nadir rozběhl dopředu a ostatní ho následovali. Sukaj se otočil na patě, máchl mečem dopředu a dolů a prvnímu útočníkovi rozťal klíční kost a hrudník. Bleskově se otočil, vykryl bodnutí, usekl šermíři hlavu, klesl na koleno a prohnal čepel břichem třetího muže.

Pak vrátil velký meč do pochvy na zádech a čekal s rukama v bok. U jeho nohou ležely tři mrtvoly a jejich krev se rozlévala po mozaikové podlaze.

„Je to dobrý bojovník,“ řekl Jungir Chán a jeho hlas porušil bezděčné ticho.

„Nijak zvlášť, můj pane,“ odušil Ťien, skrývaje potěse-ní. „To poslední bodnutí mi připadalo nedbale provedené. V té chvíli by ho čtvrtý muž mohl klidně zabít.“

Jungir Chán neřekl nic, jen mávl rukou. Do čtverce vstoupili sluhové a odtahali stoly, aby mohli odvléci mrtvé ze síně. Na krev pak nasypali piliny.

Hostina pokračovala ještě hodinu, ale Jungir na vyslance ze země Kiatze už nepromluvil.

Kolem půlnoci se hosté začali rozcházet. Ťien vstal a poklonil se Jungirovi, „S vaším dovolením, můj pane.“

Chán kývl. „Hodné štěstí na cestu,“ řekl,

„Jsem si jist, že budete-li si to přát, bude tomu tak,“ odpověděl Ťien. „Děkuji vám za tuto hostinu. Nechť vám bohové poskytnou veškerá požehnání, jichž si zasloužíte.“

Se Sukajem v patách odešel Ťien-cu ze síně.

Když byl zpátky ve svém pokoji, obrátil se Ťien k Suka-jovi.

„Omlouvám se,“ řekl, „že jsem veřejně urazil tvou důstojnost. Nebylo správné souhlasit s chánovou žádostí.“

Sukaj se hluboce uklonil a třikrát udeřil hlavou o zem. „Omluvy nejsou vůbec nutné, pane. Žiju, abych vám sloužil.“

Ťien vstoupil do pokoje a zjistil, že Oši stáhl nadirské lněné lůžkoviny z postele, slamník povlékl prostěradly

z jemného hedvábu a na ně položil pokrývku vycpanou prachovým husím perím. Sluha spal u paty postele.

Ťien se svlékl, pečlivě šaty poskládal a položil je na židli u okna. Pak vlezl do postele a lehl si na záda. Přál si, aby si mohl užít horké, provoněné lázně.

U nohou postele se zvedl Oši. „Rějete si ještě něco, můj pane?“

„Ne, děkuji.“

Oši se znovu uložil na podlahu a Ťien hleděl z okna na jasné hvězdy. Mai-syn byla z největší pravděpodobnosti mrtvá. Nedokázal zachytit teplo jejího ducha. Už se nebude smát pod nebesy, její sladký zpěv už nebude zkrášlovat noc. Ale nebyl si jistý, a proto se na cestu na jih bude muset vydat, aspoň pro začátek. Je-li Mai-syn mrtvá, tak Ťien nepochyboval, že jakmile opustí město, budou přepadeni a pobiti. Jungir Chán si rozhodně nepřál, aby se k císaři dostaly novinky o dceřině smrti. Ne, Ťienovu vraždu svede na lupiče či bandity, a tak nepřestanou drahé dary proudit přinejmenším další rok.

Musí existovat způsob, jak chánovy plány zmařit. Čest si to žádala.

Ťien ležel několik hodin zcela bdělý. Nakonec se jeho rty zvlhnily úsměvem.

A usnul.

• • •

Když přátelé sjížděli z dlouhých kopců do údolí, kde ležela Kiallova dědina, byl vzduch, přes blížící se zimní slunovrat, teplý jako časně zjara. Mladý muž měl při pohledu na dřevěné domky a novou palisádu rozporuplné dojmy. Byl doma, a přesto doma nebyl. Tady odpočívaly všechny sny jeho dětství, duchové jeho mládí si stále ještě hráli v hlubokých lesích. Znal každou zatačku a zákrut stezek, všechna tajná místa, padlé stromy a skryté jeskyně.

Ale vesnice se změnila. Nebyla tu už vidět spálená stavení a na okraji vísky stálo dvanáct nových domků. Pekaře Ta-naje zabili při nájezdu a jeho dům a pekárnu vyrabovali. Teď na místě staré stála nová pekárna a Kiall mel pocit, jako by mu někdo zajel do vzpomínek rozžhaveným nožem a odsekl jemu drahé obrázky.

Chareos zavedl skupinku dolů do dědiny a skrz nedokončenou palisádu na hlavní náměstí. Lidé přestávali pracovat a pozorovali jezdce. Jakýsi vysoký tloušťík v haleně ze zelené vlny se širokým koženým opaskem, který se snažil zadržet jeho vzdutý těch, popošel dopředu a zastavil se před nimi s opálenými rukama zkříženými na prsou.

„Co tu chcete?“ zeptal se hlubokým hlasem a nabubřelým tónem.

Chareos sesedl a přistoupil k němu. „Hledáme přístřeší na noc.“

„No, tady nejsou cizinci vítaní.“

Kiall to už nevydržel. Přehodil nohu přes sedlovou hrušku a seskočil na zem. „A kdo, v Barově jméně, jsi ty? Neznám tě.“

„Já tebe taky ne,“ opáčil ten muž. „Řekněte, co tu chcete, nebo poneseš následky.“

„Následky?“ odfrkl si Beltzer. „O čem to mluví?“

„Mluví o lučištnících schovaných v uličkách kolem nás,“ vysvětloval mu Finn.

„O,“ řekl Beltzer.

Chareos se rozhlédl kolem a lučištníky uviděl. Vypadali nervózně a vystrašeně, prsty na napjatých tětivách se jim chvěly. Chareos věděl, že náhodný výstřel může náměstí každou chvíli změnit v bojiště. „Nejsme Nadrenové,“ pravil tiše. „Přišel jsem sem v noci při nájezdu a snažil jsem se lidem pomoci. Tento mladík je Kiall, je z této vesnice.“

„No, já ho neznám a myslím, že je mi to jedno,“ odsekl tloušťík kysele.

„Já jsem Chareos. Rozhodně by bylo zdvořilé, kdybyste se taky představil.“

„Nemusím být zdvořilej k takovejmu, jako jste vy,“ prohlásil ten muž. „Zmizte!“

Chareos rozhodl rukama a přistoupil blíž. Náhle levačkou popadl muže za halenu a přitáhl si ho k sobě. Mávl pravačkou a opřel tloušťíkovi špičku nože o hrdlo.

„Špatné způsoby se mi oškliví,“ řekl klidně. „Teď svým mužům naříd, ať skloní zbraně, nebo ti podříznu krk.“

Muž ztěžka polkl, takže se ochablá kůže na jeho hrdle přitiskla na špičku nože. Na tloušťíkově haleně se objevila krvavá čárka.

„Dej... dejte zbraně dolů,“ špitl vůdce.

„Hlasitěji, hlupáku!“ sykl Chareos a muž udělal, co po něm Šermíř chtěl.

Lučištníci váhavě uposlechli, ale pak obstoupili skupinku kolem dokola. Chareos, jenž stále ještě svíral tloušťíka, se k nim obrátil. „Kde je věstec Paccus?“ zavolal. Nikdo mu neodpověděl.

Dopředu postoupil Kiall. „Copak si na mě nikdo nepamatuje?“ zeptal se. „Co ty, Ricko? Nebo ty, Anade? To jsem já - Kiall.“

„Kiall?“ ozval se vysoký hubeňour s tváří podobanou od neštovic. Přistoupil blíž a

pořádně si mladého válečníka prohlédl. *Jsi to ty,*“ řekl překvapeně. „Ale vypadáš úplně jinak. Proč ses vrátil?“

„Abych našel Ravennu, samozřejmě.“

„Proč?“ zeptal se Anas. „Teď už je z ní žena nějakýho Nadira - nebo něco horšího.“

Kiall zrudl. „Stejně ji najdu. Co se to tu děje? Kdo je ten chlap? A kde je Paccus?“

Anas pokrčil rameny. „Ro nájezdu se hodně rodin rozhodlo přestěhovat na sever, usadily se nedaleko Talgithiru. Sem se přistěhovali noví lidi. Tohle je Norral. Je to dobrý chlap a náš vůdce. Ta palisáda byl jeho nápad,

stejně jako ty luky. Příště se, Kialle, budem bránit. Nadrenové zjistí, že už nejsme tak snadný cíl, až si příště vyrazí na gothirsky území.“

„Co Paccus?“

„Před třemi dny umřel,“

V pozadí Chareos vrátil nůž do pochvy a odstrčil od sebe Norrala. Beltzer s ostatními sesedl,

Kiall se zadíval na zbytek mužů. „My nejsme nájezdníci,“ řekl jim. „Já pocházím z téhle vesnice, a zítra odjedeme, abychom našli ženy, které tu ukradli při nájezdu. Přivedeme je zpátky. Tyhle válečníky tady možná neznáte od vidění, ale určitě jste o nich už slyšeli. Toto je Chareos řečený Šermíř, a tohle Beltzer Se sekerou. Ten chlapík s tmavou bradkou je slavný střelec Finn a vedle něj je jeho přítel Maggrig. Jsou to, přátelé, hrdinové od Bel-azar. Ten poslední je mystik ze zemí Tetovaného lidu. Bude sledovat duchovní stezku, která nás zavede až k našim lidem, a myje zachráníme.“

Anas se upřeně zadíval na Beltzera. „*Tohle* je ten slavný bojovník se sekerou?“

„Ano, to jsem já, ty kozí mozku!“ zahřměl Beltzer, vytáhl sekeru a podržel Anadovi lesklou čepel pod bradou. „Možná bys chtěl vidět lepší důkaz.“

„Vůbec ne,“ bránil se Anas a o krok ustoupil,

Norral přistoupil k Chareovi, „Tisíckrát se omlouvám,“ šeptal, „Nevěděl jsem to. Prosím, přijměte můj dům za vlastní. Bude mi cti, jestli strávíte noc v mém domě.“

Chareos kývl, „To je od tebe laskavé,“ řekl nakonec a přinutil se usmát. „Já se taky musím omluvit. Měl jsi pravdu, když ti příchod šesti ozbrojenců dělal starosti, a tvoje opatrnost je chvályhodná.“

Norral se uklonil.

Jídlo, které jim připravil, bylo vynikající. Uvařily ho jeho dvě boubelaté, pohledné dcery, Bea a Kara. Ale večer patřil Norralovi, jenž jim do nejmenších podrobností vy-

právěl příběh svého většinou nezajímavého života a vyprávění přerušoval veselými příběhy o slavných gothirských státnících, básnících a šlechticích. Každý příběh končil stejně: jak slavná osobnost pochválila Norrala za jeho ostrovtip, chytrost, předvídavost a bystrost.

Beltzer první popadl džbánec vína a vydal se do chladného nočního vzduchu. Maggrig s Finnem ho brzy následovali. Okas, jehož proud zvuků, které Norral vydával, vůbec nezajímal, se stočil do klubička na podlahu a usnul.

Chareos s Kiallem seděli s obtloustlým sedlákem ještě dlouho po půlnoci, ale když ten nevykazoval žádné známky únavy, Chareos si teatrálně zívá, „Musím ti poděkovat,“ řekl, „za velice zábavný večer. Ale brzy ráno odjíždíme, a jestli mě omluvíš, zanechám tě v Kiallově společnosti. Je mladší než my, a jsem si jistý, že se od tebe mnohému přiučí.“

Kiall, ztuhlý nudou, zakryl svůj hněv a uhnězdil se na další Norralovy historky. Ale když poslední hrdina od Bel-azar odešel, Norral nijak netoužil po hovoru s dřívějším sedlákem. Omluvil se a odebral se na lože.

Kiall vstal a vyšel do noci. Vzhůru zůstal jenom Beltzer a Kiall se vedle něj posadil,

„To už tomu starému kecalovi došly historky?“ zeptal se obr.

„Ne. Došli mu posluchači,“

„U všedi bohů, on žádnou palisádu nepotřebuje. Stačilo by, aby navečer zaskočil do nadrenský vesnice. Nájezdníci by se pak tomuhle místu vyhýbali jako morový jámě.“

Kiall neřikal nic, seděl s bradou v dlaních a hleděl na domy kolem sebe. Zpoza zavřených okenic prosvítaly tenké proužky nazlátlého světla.

„Co tě žere, kluku?“ zeptal se Beltzer a dopil víno.

„Všechno se změnilo,“ vykládal Kiall. „Už to není můj domov.“

„Všechno se mění,“ opáčil Beltzer, „kromě hor a oblo-

by“

„Ale je to jen pár měsíců. Ted'... je to, jako by Ravenna nikdy neexistovala.“

„Nemůžou si dovolit truchlit věčně, Kialle. Rozhlídni se kolem sebe. Tohle je pracující vesnice. Je třeba zasít obili, pečovat o ně a sklídit ho. Musejí krmit dobytek, napájet ho a starat se o něj. Ravenna je jako loňská úroda. Bohové, člověče, my všichni jsme loňská úroda.“

„Tak by to ale být nemělo,“ namítal Kiall.

„Špatně, kluku. Tohle je jedinej způsob, jak to být má.“ Sebral prázdný džbáněk a podal ho Kiallovi. „Co vidíš?“

„Co je tu k vidění? Všechno jste dopil.“

„Přesně. Víno bylo dobrý, ale ted' už tady není. A co je ještě horší, zítra ho vychčiju ke stromu. Pak už nikdo nepozná, jestli to bylo víno nebo voda.“

„Nemluvíme tu o víně, mluvíme o lidech. O Ravenně.“

„V tom není žádnéj rozdíl. Oni truchlili... ted' zase žijí,“

Brzy zrána zmizel Okas v kopcích, aby našel duchovní stezky. Kiall se vydal najít Ravenninu sestru a našel ji v Ja-relově domě. Usmála se na něho a pozvala ho dál. Uvnitř seděl u okna Jarel a hleděl ven na hory. Karyn Kiallovi nalila pohár ředěného vína.

„Ráda tě zase vidím,“ řekla s úsměvem. Vypadala tolik jako Ravenna, až mu poskočilo srdce: stejné velké oči, stejné tmavé vlasy, lesknoucí se jako naolejované.

„A ty,“ opáčil. „Jak se ti vede?“

„Na podzim Jarelovi porodím syna,“ prozradila mu.

„Blahopřeju vám oběma,“ řekl Kiall.

Jarel se otočil od okna. Byl to silný mladý muž s černými kudrnatými vlasy a hluboko posazenýma modrýma očima.

„Proč toho nenecháš?“ zeptal se. „Proč pronásledovat mrtvé?“

„Protože ona mrtvá není,“ odpověděl Kiall.

„Jako by byla,“ vyštěkl Jarel, „Je poskvrněná... mezi civilizovanými lidmi skončila.“

„U mě ne.“

„Pořád snílek. Mluvívála o tobě, Kialle. Posmívála se ti, kvůli těm tvým hloupým nápadům. No, sem ji nevod'. Tady nebude vítaná.“

Kiall položil pohár na stůl a vstal. Třásl se mu ruce. „Tohle ti řeknu jenom jednou, Jarek. Až ji přivedu zpátky, pokud řekneš jediné ošklivé slovo, zabiju tě.“

„Ty?“ odfrkl si Jarel, „Sni o tom, Kialle.“

Kiall přistoupil k místu, kde Jarel stál s rukama v bok a zubil se. Byl o hlavu vyšší než Kiall a mnohem těžší. Kiall většího muže uhodil pěstí do tváře a srazil ho dozadu. Jarelovi z rozražených rtů vytryskla krev a poklesla mu brada. Pak mu v očích zaplátl vztek a on skočil

dopředu - jen aby se na místě zastavil, když v Kiallově ruce zahlédl dlouhý lovecký tesák. Tehdy ho obešel strach.

Kiall to uviděl a usmál se. „Pamatuj si, že jsem tě varoval, Jarele. Dobře si to pamatuj.“

„Budu si to pamatovat,“ prohlásil sedlák, „ale ty si pamatuj tohle: Nikdo tady ty ženy zpátky nechce. Tak co uděláš? Postavíš jim palác? Dva z mužů, kterým vzali manželky, se znovu oženili. Dvacet dalších rodin odešlo a nikdo neví kam. Co budou Zajatkyně dělat, až se sem vrátí? Nikomu na nich už nezaleží.“

„Mně na nich zalezl,“ odsekl Kiall. „Mne na nich hrozně moc záleží.“ Obrátil se ke Karyn. „Děkuju ti za pohostinnost.“ Karyn mlčela a Kiall vrátil nůž do pochvy a vyšel ven do slunečního světla.

## 8

OKAS SI HOVĚL SE ZKŘÍŽENÝMA NOHAMA pod rozložitým jilmem a soustředil se na vesnici pod sebou. Zrak se mu zamlžil a budovy se rozostřily a vybledly jako mlha pod slunečními paprsky. Okas ztratil veškerou kontrolu a čas pro něho přestal existovat. Viděl na zemi narůstat hory ledu, zaplňovaly kotliny a zvedaly se na vrších. Pomalu, váhavě, po celá staletí led ustupoval a vyrůstala tu vysoká tráva. Údolím se pohybovali mohutní, nemotorní tvorové, silnýma nohama se otírali o nové stromy a lámali kmeny. Míjela tisíceletí a tráva rostla. Ostré kopce chladily větry času. Na jižním kopci zakořenil první dub a spoutal jeho půdu. Jeho větvoví zaplnili ptáci. Ze semen v jejich trusu vyrašily nové druhy trav a Okas brzy spatřil, jak se na koncích rozkládá mladý lesík.

Ze západu dorazila první tlupa lidí, oděných do kůží a kožišin, nesoucích zbraně z kostí a kamene. Utábořili se na břehu potoka, ulovili velkého losa a odešli.

Další lidé je následovali, a jednoho jasného dne kráčel po stráni mládenec s dívkou po boku. Ukazoval na zemi a mával rukou, aby zahrnul i hory. Vystavěl tu dům s vysokou, šikmou střechou. Dům neměl komín, jen ve vrcholech trojúhelníkového střešního štítu byly ponechány dva otvory, a Okas viděl, jak jimi v poletujícím sněhu stoupá

kouř. Nedaleko se během let usadili další poutníci a mladý muž, který se stal jejich vůdcem, zestárl.

Do údolí vstoupil divoký kmen a všechny lidi pobil. Na nějakou dobu se divoši usadili v jejich domovech, ale pak se, jako všichni kočovníci, vydali dál. Domy shnily a zřítily se, nakrmily zemi. Na jejich základech vyrostla tráva.

Okas se díval, jak míjejí staletí, čekal s nekonečnou trpělivostí a podle pohybu hvězd zvažoval tok času. Nakonec zahlédl známá stavení téměř ze současnosti, a poslal svého ducha blíže k dědině. Soustředil se na Kialla a zjistil, že ho to táhne do malého domku na západním konci vísky. Tam sledoval jeho zrození, viděl pyšný úsměv na tváři unavené matky, viděl štěstí v očích Kiallova otce, když svého synka něžně zdvihal.

Okas se uvolnil a nechal svůj pohled klouzat dál. Díval se, jak Kiallovi umírá matka na horkou nemoc, když chlapec udělal první krůčky, viděl, jak se jeho otec zranil při pádu a přišel o život díky sněti, jež ránu zachvátila. Sledoval chlapce, vychovávaného cizinci, jak roste do výšky. Pak spatřil tmavovlasé děvče, Ravennu.

Nakonec se dostal k nájezdu, Nadrenové se vrátili do vesnice se zářivými meči a lesklými kopími,

Okas odvrátil zrak od vraždění a vyčkal, dokud jezdci neodvedli své Zajatkyně zpátky do kopců, kde stál povoz naložený řetězy a okovy.

Následoval je stovky mil do palisádou obehnaného města, ale tam se jeho vidění ztratilo.

Okas otevřel oči a protáhl si hřbet, přičemž potlačil zaúpění, když mu zapraskaly a zavržaly vazy v kyčlích. Vítr ho studil a on byl na smrt unavený.

Přesto bude muset ještě jednou vzlétnout Volání stále sílilo a Okas si dovolil se s ním spojit, jeho duch se vznesl z jeho těla a byl rychle tažen přes step. Z této výšky byly hory překrásné, pokryté sněhem, s oblačnou korunou. Okasův duch padl k nejvyššímu vrcholku a

prošel jím hlu-

boko do temnoty. Nakonec vstoupil do jeskyně, kde se na stěnách mihotaly louče a před malým ohýnkem seděl jakýsi stařec. Kolem hubeného krku měl náhrdelník ze lvích zubů a řídká bílá bradka nebyla hmotnější než kouř ze dřeva. Když stařec otevřel tmavé oči a upřel je na Okase, byla v nich bolest a žal tak hluboký, že Okasovi málem vyhrkly slzy.

„Vítej, bratře,“ řekl Asta Chán. Nadirský šaman sebou trhl a vykřikl.

„Jak ti můžu pomoci?“ zeptal se Okas. „Co ti to dělají?“

„Pobíjejí mé děti. Nemůžeš udělat nic. Brzy proti mně pošlou své síly, a tehdy tě požádám o pomoc. Vzlétnou démoni a já nebudu dost silný, abych je zahnal zpátky do jámy. Ale s tebou budu mít naději,“

„Tak to budu zde, bratře... a přivedu pomoc.“

Asta Chán kývl, „Budoucí přízraky.“

A .

„Ano.“

„Přijdou, když je požádáš?“

„Myslím, že přijdou.“

„Ocitnou se tváří v tvář nepopsatelným nočním můrám. Démoni vycítí jejich strach a učiní ho skutkem.“

„Oni přijdou.“

„Proč to pro mě děláš?“ zeptal se Asta Chán. „Víš, po čem toužím. Víš všechno.“

„Všechno ne,“ odvětil Okas. „Žádný člověk neví všech-

ii

no.

Asta zavřískl a převálil se na podlahu. Okas tiše seděl a čekal, dokud se starý šaman neposadil, otíraje si slzy. „Teď zabíjejí maličké. Nemůžu potlačit jejich utrpení.“

„Ani bys to nechtěl,“ řekl Okas. „Přistup a vezmi mě za ruku.“

Duch Asta Chána se zvedl z jeho křehkého těla. V této podobě vypadal mladší, silnější. Okas uchopil nataženou ruku a dovolil, aby jeho síla proudila do šamana.

„Proč?“ zeptal se znovu Asta. „Proč to pro mě děláš?“

„Možná to není pro tebe.“

„Pro koho tedy? Snad pro Tenaku? Nebyl to přece tvůj pán.“

„Štaci, že to dělám. Musím se vrátit do svého těla. Až mě budeš potřebovat., budu tady.“

. . .

Kiall se hněval jen krátce. Přátelé čekali na okraji lesíka na Okase a mládenec seděl vedle Charea a dával volný průchod svému vzteku.

Chareos mu uťal řeč. „Pojď se mnou,“ vyzval ho ostře. Šermíř vstal a odešel mezi stromy, z doslechu ostatních. Jakmile tam došel, obrátil se ke Kiallovi s rozzlobeným pohledem a vážnou tváří.

„Svým pokryteckým hněvem neplýtvej na mě, chlapče. To nesnesu. Když přišli nájezdníci, ty - a všichni tihle vesničani - jste neudělali nic. Jistě, oni si *myslí*, že nechtějí Zajatkyně zpátky. Ale proč? Protože by to bylo jako dívat se do zrcadla a vidět tam svou vlastní zbabělost. S tím zrcadlem by museli žít den co den. Pokaždé, když by prošli kolem bývalé Zajatkyně, viděli by své vlastní nedostatky. A teď přestaň s tím fňukáním.“

„Proč se tak zlobíte?“ zeptal se Kiall. „Mohli jste mi to prostě vysvětlit.“

„Vysvětlit...?“ Chareos zvrátil hlavu dozadu a zahleděl se na oblohu. Chvflí mlčel a Kiall si uvědomil, že se snaží uklidnit. Nakonec se posadil a pokynul Kiallovi, aby se k němu připojil. Mladík tak učinil. - „Nemám čas, abych ti všechno vysvětloval, Kialle,“ začal starší

muž trpělivě, „a chuť taky ne. Vždycky jsem věřil, že muž by měl myslet sám za sebe. Závisí-li se svými myšlenkami a záměry na jiných, pak se mu vyprazdňuje mozek a není mu k ničemu. Proč se zlobím? Podívejme se na to. Jak si myslíš, že

Nadrenové zjistí, kterou vesnici napadnout, kde žijí přitažlivé ženy?“

„To nevím.“

„Tak myslí, zatraceně!“

„Vyšlou zvědy?“ zkusil to Kiall.

„Jistě. Jak ještě?“

„Poslouchají vyprávění obchodníků, kupců a drátenílců, kteří takovými dědinami procházejí?“

„Správně. A čemu myslíš, že naslouchají?“

„Informacím,“ odpověděl Kiall. „Nechápu, kam nás tohle zavede.“

„Dej mi čas. Jak v jedné vesnici včelí, co se děje v jiné?“

„Obchodníci, poutníci, básníci - všichni vyprávějí novinky,“ řekl Kiall. „Můj táta říkal, že je to jeden ze způsobů, jak podporují obchod. Lidé se shromáždí kolem jejich povozů, aby si poslechli poslední drby.“

„Přesné. A jaké *drby* bude vyprávět další obchodník?“

Kiall zrudl a ztěžka polkl. „Bude vykládat příběh o hrdinech od Bel-azar, kteří hledají Ravennu,“ špitl.

„A kdo se o té tlupě hrdinů doslechne?“ zeptal se Chareos se zúženými očima a ústy pevně sevřenými do tenké čárky.

„Nadrenové,“ připustil Kiall, „Mrzí mě to. Vůbec jsem nemyslel,“

„Ne, tos nemyslel!“ zahřměl Chareos. „Doslechl jsem se o tvé hádce se sedlákem a o tom, žeš mu vyhrožoval nožem. Měj tohle na paměti, Kialle. To, co děláme my, je snadné. Pochop to. Snadné! Co dělají vesničané, je těžší. Doufají a modlí se právě za tolik deště, aby jim vyklíčilo osem, právě za tolik slunce, aby dozrála úroda, nikdy ne-vědi, kdy udeří sucha, hladomor, nebo kdy jim nájezdníci zničí život a odvedou milované osoby. Nikdy po mně nechtěj vysvětlení. Používej svou hlavu.“

Podrostem se prodrál Finn. „Okas je zpátky. Říká, že před sebou máme sto mil. A většinou drsnou krajinou.“

Poslal jsem Maggriga zpátky, aby nakoupil zásoby. Je to v pořádku, Šermíři?“

„Ano. Děkuji ti, Finne. Vydáme se na cestu okamžitě, jak se Maggrig vrátí, a utáboříme se daleko odsud. Další noc v té svatouškovské nudě bych nevydržel,“

„Jen si pomysli. Šermíři. Dneska v noci bude bavit vesničany tím, jak jsi ho pochválil. V budoucích dobách na tebe budou vzpomínat jako na Charea, přítele velikého Norrala.“

„To je nejspS pravda,“ uchechl se Chareos.

Prošel houštím k místu, kde mlčky seděli Okas s Beltzerem. Stařec vypadal na smrt unavený.

„Chtěl by sis chvíli odpočinout?“ zeptal se ho Chareos.

„Nechci odpočívat. Před námi je dlouhá cesta. Budu spát v noci. Asi čtyři hodiny jízdy na jih odsud je dobré místo k táboření.“

„Je ta dívka naživu?“ zeptal se Chareos. Kiall se postavil za něho.

„Byla, když ji zavedli do opevněného města,“ řekl Okas. „Dál jsem už neviděl. Je to na mě moc daleko. A nemám se na ní čeho držet, jen Kiallovy lásky. To nestačí. Kdybych ji byl znal, dokázal bych ji najít kdekoliv.“

„Jak dlouho potrvá cesta?“

„Asi tak tři týdny. Možná měsíc. Je to drsný kraj. A musíme jet opatrně. Nadirští domorodci, psanci, Vlčí hlavy, Nadrenové. A... další nebezpečí.“

„Jaký další nebezpečí?“ chtěl vědět Beltzer.

„Démoni,“ odpověděl Okas. Beltzer si na čele a na hrudi udělal znamení ochranného rohu a Finn ho napodobil.

„Proč démoni?“ podivil se Chareos. „Co mají čáry společného s naší výpravou?“

Okas pokrčil rameny a zírat do země. Začal v prachu kreslit kruhový vzor.

Chareos si klekl vedle něj. „Pověz mi, příteli. Proč démoni?“

Okas vzhlédl a podíval se Chareovi do očí. „Požádali jste mě, abych vám tu pomohl,“ řekl. „Pomáhám vám. Co kdybych já požádal vás, abyste pomohli vy mně?“

„Jsi náš přítel,“ odpověděl bez váhání Chareos. „Jestli mě potřebuješ - nebo kohokoliv z nás - stačí požádat. Ti démoni pronásledují tebe?“

„Ne. Ale je tu stařec - nepřítel Jungir Chána. Žije sám v horách daleko odsud. Musím mu pomoci. Ale jestli půjdu sám, umřu. Přesto musím jít.“

„Tak půjdu s tebou,“ prohlásil Chareos.

„Já taky,“ ozval se Beltzer a svou velkou rukou poplácal Okase po rameni.

Okas kývl, pak se vrátil ke kreslení kroužků do prachu. Už nepromluvil a Chareos ho nechal být.

Kiall přistoupil k Chareovi. „Musím si s vámi promluvit,“ řekl a odcházel od ostatních. Chareos ho následoval do stínu pod rozložitým jilmem. „Jak nám to pomůže najít Ravennu?“ zeptal se mladík.

„Nepomůže, Kialle. Mohli bychom tu zemřít.“

„Tak proč? Copak jsme došli tak daleko, aby to nebylo k ničemu?“ hulákal Kiall,

„Chceš říct, že přátelství není *k ničemu*? Ten stařík bez nás zemře. Co chceš, abych řekl? V tomhle světě je jen pár ctností, chlapče, a přátelství je ta, kterou si já cením nejvíc. Ale jestli chceš znát důvod, který se ctí nemá nic společného, tak zvaž tohle: Jakou máme naději, že Ravennu kdy najdeme, *bez* Okase?“ Chareos stiskl Kiallovi rameno. „Já žádnou naději nemám, příteli. Vůbec žádnou.“

Kiali přikývl, „Půjdu taky,“ řekl.

Vrátil se Maggrig se zásobami jídla: sušeným masem, ovsem, solí a sladkým bylinkovým čajem vyrobeným z medu a kořene kurkumy. Přátelé se vydali k jihu s Okasem a Chareem v čele. Kiall s Beltzerem a Maggrigem je následovali. - Finn odcválal pryč a pátral po stopách nájezdníků a psanců.

Kiall jel vedle Maggriga. „Pomyšlení na boj s démony mě děsí,“ přiznal se.

„Mě taky,“ připustil i Maggrig. „Kdysi, když jsme byli v Novém Gulgothiru, jsem viděl vycpanýho zkrřížence. Vlkodlaka nějakých deset stop vysokýho - zabil ho Ana-nais, drenajský hrdina, během válek s Českou před pár desítkama let. Ale žádný démony. Finn měl přítele, který-ho zabili, tak mi to vyprávěl. Pronásledovali ho, když spal, a on se budil s křikem. Jedny noci křičel, ale neprobudil se. Němci na sobě žádný zranění.“

Kiall se otrásl,

Beltzer zpomalil a připojil se k nim. „Rřřvolávají je nadirští šamani,“ vykládal „Znal jsem chlapíka, co setkání s nima přežil. Vyloupil nadirskou svatyni. Pak začaly ty sny. Pronásledovali ho temným lesem. Neměl žádný zbraně a ty bestie se k němu každou noc trochu přiblížily.“

„Co udělal?“ chtěl vědět Maggrig.

„Vydal se do chrámu Třicítky nedaleko Mašrápúru. Musel odevzdat tu cennost, co ukradl - myslím, že to byl pohár. Pak s ním dva mniši válečníci seděli, když spal. Znova se mu zdálo o tom lese, ale tentokrát s ním byli mniši, všichni ve stříbrném brnění, a měli meče, který záři-

ly jasněji než lucerny. Démony porazili a odnesli ducha toho chlapíka k nadirskému šamanovi, co je poslal. Souhlasili, že ten pohár vrátí, a sny přestaly.“

„Byl to šťastnej člověk,“ řekl Maggrig.

„To ani ne. Brzo potom umřel při rvačce kvůli hospodský děvce.“

Beltzer pobídl koně kupředu a následoval Charea s Okasem přes malý pahorek.

Před nimi se táhl dlouhý žleb a za ním zdánlivě vyprahlá, větrem bičovaná krajina nadirských stepí,

• • •

Tanaki vstala z lůžka a protáhla se. Přistoupila k oknu, otevřela ho a zahleděla se na prázdné náměstí.

Pohyb za ní ji přiměl se otočit a ona se na příchozího usmála.

„Rokládá se za zdvořilé nejdřív se ohlásit, Haroko,“ oznámila nájemnému vrahovi s jestřábí tvář.

Ten jenom pokrčil rameny. „V my práci ne,“ pravil se širokým úšklebkem.

„Nečekala jsem tě ještě několik týdnů. Pověz mi, že jsi jel dnem i nocí, aby ses pokochal pohledem na mou kra-

u

su.

„Kdybych tak mohl, princezno. Ale přináším novinku, která tě bude zajímat. Jede sem skupina mužů, chtějí zachránit jednu z otrokyň. Je možné, že ti od nich hrozí jistě nebezpečí.“

„Kolik?“

„Šest.“

Tanaki se uchechtla. „Myslíš, že bych se měla bát šesti mužů? Ty bych nejspíš vyřídila sama, kdybych měla dobrý den.“

„Tihle muži jsou zvláštní, princezno. Vede je Chareos řečený Šermíř. Je mezi nimi Beltzer Se sekerou - taky ti lučištníci z pověstí, Finn a Maggrig.“

„Hrdinové od Bel-azar? Co je může zajímat na rolnické dcerce?“

„No, co?“

„Jak ses o tom doslechl?“ vyptávala se Tanaki,

„Žvanili o svém poslání v nějaké dědině. Cely kraj tím příběhem žije.“

„Ale je tu něco, cos mi neřekl,“ pravila Tanaki se slabým úsměvem.

„Máš docela pravdu, princezno,“ opáčil Harokas a rozevřel jí svou náruč. Tanaki k němu přistoupila a on ji políbil. Pak ho odstrčila.

„Až později,“ řekla mu. „Nejdřív mi všechno pověz.“

„Ó, ne,“ trval na svém Harokas, zvedl ji do náručí a odnášel ji do čtvercové ložnice za síní.

Milovali se déle než hodinu. Nakonec se Harokas uložil na podhlavník a zavřel oči.

„Teď mi to pověz,“ dožadovala se Tanaki, zvedla se na lokti a zadívala se na něho.

„Víš, že kdybych byl chlap, co se zamiluje, zamiloval bych se, princezno, do tebe. Jseš silná, chytrá, odvážná a rychle ti to myslí, A v posteli...“

„Ano, ano. Já ti taky skládám poklonu. Ale vykládej!“

„A jsi tak umíněná. To Obdivuju.“ Tanaki potměněla tvář. „Dobrá, dobrá,“ řekl s úsměvem. „Hrabě mě pověřil, abych Charea zabil.“

„A ty chceš, abych to udělala za tebe?“

„No, stárnu a jsem unavený.“

„Toho jsem si všimla,“ podotkla Tanaki a posadila se. „A teď mám pro tebe práci.“

„Roč tu byl Cudaj?“ zeptal se Harokas a Tanaki se k němu otočila, přičemž ji napadlo, je-li zájem v jeho očích opravdový. Rozhodla se, že není, a tak jen pokrčila rameny a vstala.

„Jak to, že se všechno doslechneš, Haroko? Jsi snad jasnovidce?“

„Ne, já jsem posluchač. A když si generál Jungir Chána vyjede do stepi, vím, že to není kvůli cvičení.“

„Přijel sem nakupovat ženy. To je všechno.“

„Teď jsi to ty, kdo neříká všechno. Chceš, aby zemřel, princezno?“

„Ne!“ řekla ostře.

„Jak si přeješ. Ale on tě nenávidí - to víš, že?“

„Říká, že mě miluje.“

Harokas zavrčel a překulil se z postele. „On ani neví, co to slovo znamená.“

„A ty to víš?“ zeptala se Tanaki a vklouzla do haleny.

„Občas si myslím, že vím. Co uděláš s Chareem?“

„Dneska pošlu jezdce.“

„Pošli nejlepší, princezno.“

„Hrdinové od Bel-azar budou koncem týdne mrtví.“

„Možná,“ pravil Harokas tiše.

• • •

Přes své pusté vzezření se krajina přecházející do stepi hemžila životem a Kialla zázraky divočiny fascinovaly. Strávil život v údolí a znal zvyky jelenů a divokých ovčů, ale tady žili překrásní tvorové, a jejich chování bylo jak tajemné, tak směšné.

Čtrnáctého dne cesty zahlédl Kiall vysoko nad hlavou velké ptáky s dlouhými, hranatými křídly, kteří plachtili a kroužili po obloze. Poznal v nich supy - ale druh, jaký ještě nikdy neviděl - a tak pobídl koně a zajel vedle Finna, jenž jel půl míle před skupinkou.

Finn přitáhl koni otěže a na mladíka počkal. „Máš nějaký potíže?“ zeptal se.

„Ne. Pozoroval jsem supy. Znamená to, že něco umírá?“

„Smrt ne,“ vykládal Finn s úsměvem. „Život. Krouží tu takhle, aby si našli druh. Podívej se pořádně a uvidíš, že kolem samic plachtí samci. Postupně to bude vypadat jako odrazy v zrcadle.“

Supi se vznášeli a kroužili, až pohled na ně bral úplné dech.

„Taková krása od tak šeredných tvorů,“ špitl Kiall.

„Proč šerednejch?“ namítl Finn. „Protože žerou mrtvoly? Čistí tím zem, Kialle. Mnoha způsoby ji udržují krásnou.“

„Proč se páří v zimě? Copak to neohrozí vejce?“ „Ne,“ odpověděl Finn. „Když samice snese vejce, sedí

na nich dva měsíce. Až se vyklubou, krmí mladý další čtyři

měsíce. Na ptáka je to dlouhá doba.“

Přátelé jeli dál, překonávající potoky, které se hnaly dolů z hor, rozvodněné tajícím sněhem. Finn chytil tři velké pstruhy, které si šestnáctého dne uvařili k večeři. Finn je chytil holýma rukama, což na Kialla udělalo dojem. Lovec zavrtěl hlavou. „Žádný velký umění to něm, Kialle. I oni mají období páření,“ vysvětloval. „Vyhledávají šterk na mělčinách, aby tam nakladli jikry. Zůstávají v klidu, a když jseš rychlejší a máš pevnou ruku, můžeš jim zabrnkat prsty na bok a vyhodit je z vody.“

Jak mýjely dny, objevovala se další zvířata: potápky žtutorohé na mělkých jezerech, lysky, volavky se svými směsnými zásrubními tanci, kdy samci vyskakují na hůlko-vitých nohách, aby přilákali pozornost samic, mohutní tmaví luňáci, kteří se střemhlav vrhali dolů a setkávali se ve vzduchu.

Okas se stáhl ještě víc do sebe, často jel se zavřenýma očima, ztracen v myšlenkách. Jednou málem spadl ze sedla, ale Beltzer ho zachytil.

Odpoledne sedmnáctého dne Okas zavedl svého koníka vedle Charea. „Musíme najít skrýš,“ řekl,

„Proč? Jsou nepřátelé tak blízko?“

„Ano, to taky. Ale dneska přijde noc démonů,“

Chareos kývl a zajel k Finnovi, Lovec odcválal k západu, kde se ze země místy pokryté sněhem zvedaly skalnaté útesy. Za soumraku se přátelé utábořili v hluboké jeskyni v úbočí kopce.

Pojedli mlčky rozesazení kolem malého, mihotavého ohýnku. Okas Talrflyal, aby jedli maso, a seděl s hlavou skloněnou a zavřenýma očima. Nakonec zvedl hlavu a podíval se na Charea.

„Nadešla noc velikého nebezpečství,“ začal tiše. „Síly, které proti vám vyrazí, jsou silné ve své špatnosti, mocné ve své zlovolnosti. Nakrmily se smrtí mnoha lidí.“

„Pověz nám o tom starci, kterého máme ochránit,“ vyzval ho Chareos. Obličej se mu leskl potem a na kůži cítil

chladný noční větřík. Kiall šermíře pozoroval a cítil jeho strach. Beltzer také mlčel a malá kulatá očka upíral na Okase.

„Jmenuje se Asta Chán, a po mnoho let byl šamanem Tenaka Chána, pána Vlků. Když Tenaka... zemřel... opustil kmen a putoval - nakonec - do Měsíčních hor. Tenakův syn, Jungir, a jeho vlastní šaman usoudili, že nastal čas, aby Asta zemřel. Obětovali čtyřicet Astových pokrevních příbuzných, aby nakrmili duchy a starce oslabili. Dnes v noci démoni vzlétnou.“

„Proč je pro Jungira takovou hrozbou?“ vyzvídal Finn.

„Zná jistá tajemství a Jungir si přeje, aby zůstala skrytá. Jungir Chán zavraždil svého otce.“

„A to je všechno?“ podivil se Beltzer.

„Vůbec ne,“ připustil Okas, „ale všechno, co vím jistě.“

„Můžeme ty demony porazit?“ chtěl vědět Beltzer. „Můžu je přeseknout sekerou?“

„Vstoupíme do jejich světa. Na tom místě mohou vskutku zemřít. Ale jejich moc je velká. Ty jsi silný, tlustý Beltzere, jenže tam, kam poputujeme, není síla těla, ale síla vůle to, na čem záleží. Je to místo víry a zázraků, místo ducha.“

„Jak se tam dostaneme?“ vyptával se Finn.

„Ty tam nepůjdeš,“ odtušil Okas. „Dva musí zůstat tady, aby chránili těla těch, kdo vzlétnou. Ty, Finne, jsi na to ten nejlepší“

Kiallovi se začalo špatně dýchat a cítil, jak se mu srdce třepetá jako lapená můra. Ale zůstal zticha.

„Já půjdu,“ prohlásil Chareos, „a Beltzer taky.“ Podíval se na Maggriga a pak na Kialla. Plavovlasý lovec se na Kialla usmál, pochopil jeho strach.

„Já půjdu s várna,“ oznámil Maggrig.

„Ne,“ oponoval mu Okas. „Ty zůstaneš. Nepřátelé objevili naši stopu a v noci sem přijdou. Tvé zručnosti v zacházení s lukem je třeba tady.“

„Takže,“ ozval se Kiall třesoucím se hlasem, „musím jít

já?“^

„Žádné *musím* neexistuje, příteli,“ odpověděl Okas s mírným úsměvem. „Toto je úkol pro budoucí přízraky. Třeba zvítězíme jenom ve třech, Beltzer, Chareos a já.“

„Já... já půjdu,“ vykoktal Kiall. „Já tuhle výpravu začal a já půjdu tam, kde hrozí nebezpečí.“ Ztěžka polkl.

Chareos natáhl ruku a poplácal ho po rameni, „Hezky řečeno, Kialle.“

„Drž se blízko mě,“ radil Kiallovi Beltzer potěškavě svou sekeru. „Já tě bezpečně doprovodím domů,“

„Je čas,“ oznámil Okas. „Finne, až odejdeme, uhas oheň a hlídej stezky. S trochou štěstí se za rozbřesku vrátíme.“ Vstal a zavedl tři společníky hlouběji do jeskyně, kde se rozesadili do kruhu. Okas začal prozpěvovat syčivým jazykem, kterému ostatní nerozuměli. Kiall se zaposlouchal do Okasova hlasu a zjistil, že se mu točí hlava. Před očima mu pluly hvězdy a uši mu naplnil řev prudce tekoucích řek. Pak na něho padla temnota, temnota tak dokonalá, že pozbyl všech smyslů.

Probral se, když náhle prudce zazářilo světlo, a zjistil, že stojí s ostatními před ohněm v jiné jeskyni. Leželo tam tělo starce, zdánlivě spícího. Z nehybného těla se zvedl mužův duch a přiblížil se k nim.

Asta Chán neřekl nic, jen se hluboce poklonil Okasovi. Tetovaný poklekl a namaloval do prachu na podlaze jeskyně velký kruh. Pak vstal, uchopil Astu za ruku a zavedl ho doprostřed kruhu. Asta Chán se posadil a Chareos, Beltzer, Kiall a Okas ho obstoupili. Ze stěn jeskyně se zvedl černý dým a přiblížil se k přátelům. Beltzer zvedl sekeru a Chareos s Kiallem tasili šavle. Z dýmu se ozvalo syčení.

Okas začal prozpěvovat a k němu se připojil Asta Chán. V kruhu zazářilo bílé světlo a odráželo se od čepelí skupinky přátel.

Kouř se rozestoupil a na dohled se objevila vysoká postava v černé zbroji. Muž měl tmavou, okřídlenou přilbicí se spuštěným hledím a ruce zkřížené na prsou.

„Říšel čas zemřít, Asta Cháne,“ prohlásil.

• • •

Finn poklekl vedle tel svých přátel, kteří odešli, a mlčky se na nehybná těla zahleděl. Pak uchopil luk a přešel k ústí jeskyně, kde se k němu připojil Maggrig.

Nějakou dobu tam oba muži seděli mlčky a pozorovali měsíční světlo na kývajících se větvích stromů.

„Máš něco?“ zašeptal Maggrig.

Finn pokrčil rameny. „Ty si vem cestu nalevo. Já budu hlídat tu napravo. Ale nechod' moc daleko od jeskyně.“ Maggrig přikývl a usmál se. Založil šíp na tětivu, rychle přešel otevřené prostranství a zmizel v podrostu. Finn chvíli čekal se zavřenýma očima, dokud se mu v temnotě nezbytně sluch. Nocí se ozývalo mnoho zvuků, překrývalo je svištění větru a syčivý šepot v listoví, Finn otevřel oči a pomalu přehlédl stezku. Nakonec se upokojil, vklouzl do měsíčního světla a vydal se doprava. Bylo tu mnoho skrýší, ale Finn potřeboval místo, které by mu umožnilo zabít. Luk nebyl vhodná zbraň do noci. Vzdálenosti se odhadovaly jen těžko a dobré místo k obraně se mohlo ukázat jako smrtelná past, pokud odtamtud nevedla druhá, bezpečná cesta.

Finn se přikrčil za stěnou křoví a snažil se objevit Maggriga. Po plavovlasém lovcovi nebylo ani stopy a Finn se usmál. Aspoň něco se naučil! Minula hodina... pak další.

Finn zavřel oči a soustředil se na zvuky noci, potlačil je a vplul do rytmu země, hledaje nesoulad. Nebylo tam nic, a to mu dělalo starosti, Okas se málokdy mýlil, a jestli tvrdil, že nepřátelé jsou nablízku, tak byli nepřátelé nablízku, Finn si olízl rty a cítil, jak se mu zrychlil tep. Jestli je ne-

slyší ani nevidí, jsou jen dvě další možnosti, které musí uvážit: Buď se Okas mýlil, nebo jsou muži, kteří po nich jdou, stejně zběhlí jako obránci. Finn se pomalu a plavně sesunul níž k zemi a ohlédl se k ústí jeskyně. Žádný pohyb tam neviděl. Zahleděl se na skalnaté čelo útesu a použil periferní vidění. Nic. Jenom skály, tráva a roztroušená tmavá křoviska.

Finn se protáhl zpátky, napjal luk a založil šíp. Jsou-li jejich nepřátelé schopní, tak možná videu, jak s Maggri-gem opouštějí jeskyni. Pomyšlení na to, že se Maggrig mohl ocitnout v ohrožení, ho skoro vyděsilo, ale zuřivě paniku potlačil. Jestli je *viděli*, tak se teď přibližují, aby je zabili. Ale Finn si cestu vybíral opatrně a byl v dobrém postavení. Pravý bok mu chránily balvany a před sebou a nalevo měl volné prostranství. Za sebou měl užoučkou stezku, která zahýbala napravo ke skalnatému srázu. Finn se položil na břicho a po loktech se odplazil, až ho zcela zakrýval podrost. Teď sice ztratil výhodu volného prostranství, kde by mohl použít luk, ale byl chráněn před okamžitým útokem, a věděl, že ho nepřátelé už neuvidí.

„Tohle je nesmysl,“ řekl si, „Nikdo tam není. Vystrašily tě stíny.“

Mysli, člověče, mysl! Vžil se do postavení lovců. Viděl jsi kořist. Co musíš udělat teď?

Musíš ji přinutit, aby se ukázala, a tys ji pak mohl zabít.

Jak?

Poskytni jí cíl. Nech se spatřit. Finn se odvážil pohlédnout na volné prostranství, které teď měl po pravici. Ano, to bys někomu nařídil přejít. Což by znamenalo, že by se Finn musel zvednout, aby mohl zamířit. Finn mrkl zpátky do podrostu za sebou. Vrah mohl čekat pouze na dvou místech: u pokroucené břízy se silným stříbřitým kmenem, nebo za kulatým balvanem před ústím jeskyně. Nebo na obou místech? Finn se začal potit.

Smysl měl pouze ústup. Nepřítel měl všechny výhody na své straně. Ale stáhnout se by znamenalo utíkat do jeskyně, a to by ho přivedlo na otevřené prostranství. I kdyby se dostat až ke skále, ocitl by se v pasti uvnitř. A Maggrig by zůstal trčet venku zcela bez šancí. Finn zlehka položil luk na zem, zvedl si ruce se spojenými palci k obličejí a čtyřikrát tiše zahoukal jako sova.

Zepředu se ozvalo chraptivé zavrčení jezevce.

Maggrig byl zatím v pořádku. Ba lépe, o nebezpečí věděl a nepřítele zahlédl.

Finn se svezl pod větve keřů a, aniž by vydal sebemenší zvuk, se protáhl dozadu.

Na otevřené prostranství před ním se dostal muž s lukem v ruce. Kdyby chtěl Finn vystřelit, musel by vstát. Muž zabočil k Finnově skrýši a Finn se zhluboka nadechl a vstal, přičemž natáhl tětivu. Náhle se bleskově otočil. Zpoza balvanu dvacet kroků za Finnem se vynořil další útočník. Finn vypustil šíp, který se muži zarazil do lebky, a pak se vrhl na zem. Vzduchem, kde před chvílí stál, prolétly dvě střely. Finn se zvedl a vyrazil ze svého úkrytu, přeskakoval keře a balvany a dopadl za padlý kmen. Odsud viděl tělo muže, kterého zabil.

Hra už se mu zamlouvala víc. Pronásledovali ho velice schopní muži, nadutě spoléhající na své nadání. Teď byl jeden z nich mrtev a ostatní znejistěli. Finn si znovu lehl na břicho, odplazil se zpoza kmene a, stále ještě na zemi, nasadil na tětivu další šíp.

Lovci teď museli zaútočit zepředu. Byla to ale výhoda? Museli si přece všimnout, že Finn je pravák. Proto by měli přijít z jeho pravé strany. To by jim poskytlo zlomeček vteřiny navíc, aby ho zabili. Finn se natočil doprava a čekal.

Padlý strom přiskočil válečník s dlouhým oštěpem a Finn ho střelil do prsou. Muž se zapotácel. Druhý útočník přišel zleva. Finn odhodil luk, překulil se, zvedl se

s loveckým nožem v ruce, vyhnul se útočícímu oštěpu a zarazil čepel muži do břicha. Přidržel umírajícího u sebe a zapátral v podrostu. Nikoho neviděl. S nadávkou nechal tělo spadnout, rozběhl se ke svému luku a popadl ho do ruky. Ve chvíli, kdy se narovnával, zahlédl stojícího lu-čištníka. Finn byl mrtvý a věděl to...

Maggrigův šíp střelce zasáhl vysoko do ramene. Muž zaječel a sám vystřelil, ale střela letěla nalevo od Finna, který se dral zpátky do houští.

„Jeskyně, Finne!“ křikl Maggrig, čímž porušil veškerá pravidla. Finn se otočil a zahlédl, jak přes otevřené prostranství běží tři muži. Poslal za nimi šíp, ale vzdálenost byla příliš velká a jeho střela šla příliš vysoko a stranou. Finn odhodil luk, tasil meč a rozběhl se za muži.

Ti však už zmizeli v jeskyni a Finn věděl, že přijde pozdě.

• • •

„Stůjte na místě, jinak jsme ztraceni,“ řekl Okas. Kiall se zhluboka nadechl a pozoroval vířící kouř.

Ten zmizel a na jeho místě se objevila ozářená krajina s nehostinnými horami a vysokými kostrami stromů bez listů. Stálo tam šest šupinatých tvorů s velikými mordami lemovanými tesáky. Ti se k němu štrachali s napřaženými pažemi a Kiall se v hrůze stáhl. Neměli žádné ruce ani pracky. Místo toho jim na konci paží visely odulé obličejové s propadlými tvářemi skřípajícími a cvakajícími ostrými zubisky. Všichni démoni měli přes sedm stop a vypadalo to, že Kiallova štíhlá šavle jejich rohovinovou kůži nepro-sekne. Kiall se podíval doprava, hledaje povzbuzení od Charea.

Ale nikdo tam nebyl.

Kiall, osamocený, pohlédl nalevo. Tam stály otevřené dveře a jimi viděl zelenou louku posetou jarními květinami.

mi. Hrály si tam děti a ozvěna jejich smíchu se linula vábícími dveřmi.

Cvakání zubů Kialla přinutilo se obrátit. Démoni se zatím přiblížili. Stačilo, aby proběhl dveřmi, a byl by v bezpečí.

„Stůjte na místě, jinak jsme ztraceni,“ ozval se v síních Kiallovy paměti Okasův hlas.

Vzpomněl si na Ravenna. Zemře-li tady, už ji nikdo nezachrání. Ode dveří zaslechl hlas.

„Rychle, Kialle, utíkej! Tady je bezpečno!“ Odvážil se ohlédnout a spatřil svoji matku, - na sladké tváři měla úsměv a mávala na něho.

„Nemůžu!“ zaječel. Zvedl meč. Dveře zmizely... a démoni ho obstoupili.

• • •

Beltzer překvapeně zamrkal. Neměl tušení, kam odešli ostatní. Věděl jen, že tu stojí sám proti šesti ozbrojencům. Na sobě měli černé brnění a v rukou meče. Nebylo na nich nic strašidelného, když tu tak čekali, než zaútočí. Tváře měli zachmuřené, ale lidské.

Obr zjistil, že je na něho jeho sekera až příliš těžká, a opřel si čepel o zem. Podíval se dolů na své ruce a viděl, že je má vrásčité a pokryté tmavohnědými jaterními skvrnami. Paže měl svaštělé a hubené, nohy jen kost a kůže. Do zad mu zavál chladivý větřík a Beltzer se pomalu otočil a zahleděl se na zemi za sebou. Prudce se zvedla ve vysokánskou horu. Tekly tam bystré potůčky a slunce nádherně svítilo.

„Vrať se na horu,“ řekl jeden z válečníků. „Nijak netoužíme po tom zabít starce, který ani neuzvedne sekeru. Vrať se.“

„Charee?“ špitl Beltzer. Olízl si dásně. Neměl žádné zuby a cítil se strašlivě unavený.

„Na té hoře zase omládneš,“ pokračoval válečník. „Pak se nám budeš moci postavit. Udělej jediný krok zpátky a ucítíš, jak ti do údů proudí síla.“

Beltzer o krok ustoupil. Byla to pravda. Cítil, jak mu nabíhají svaly a oči se mu trochu rozjasnily. Jediné, co potřeboval, bylo vrátit se na horu, tam najde sílu postavit se válečníkům.

„Stůjte na místě, jinak jsme ztraceni,“ ozval se v síních Beltzerova vědomí Okasův hlas.

Zvednout sekeru vyžadovalo veškerou Beltzerovu sílu. Podíval se na zachmuřené válečníky. „Tak pojd'te,“ vyzval je. „Dál už nejdu.“

„Hlupáku!“ sykl vedoucí válečník. „Copak si myslíš, že se nám můžeš postavit? Mohli bychom tě na místě zabít. Proč nechceš být znovu silný a aspoň nám poskytnout dobrý boj?“

„Budete kecat celý den?“ zahřměl Beltzer. „Dobřej boj? Tak pojd'te, kluci, ať si zasloužíte svůj plat.“

Válečníci přistoupili k sobě a zaútočili, Beltzer vzdorně zařval. Sekera v jeho rukou byla náhle velice lehká a on zaútočil sám. Údy měl znovu silné a sekerou drtil, co mu stálo v cestě, a prosekával se jejich řadami. Jejich meče ho poranily, ale žádné vážné bodnutí ho nezpoma-

lilo. V několika vteřinách byli válečníci mrtví a jejich těla zmizela. Beltzer se ohlédl k hoře. Byla pryč a na jejím místě byla hluboká, zející jáma, která mizela v nitru země. Postavil se k ní zády.

A čekal na další protivníky.

• • •

Chareos se opět ocitl na sešerelých hradbách Bel-azar, horská úbočí ozařovalo měsíční světlo a třpytilo se v trávě v údolí. Po schodišti stoupali obyvatelé temnot a nebyl tu žádný Tenaka Chán, aby mu pomohl.

„Tudy,“ ozval se tichý ženský hlas a Chareos se otočil. Zhlédl druhé schodiště, které vedlo dolů do údolí. Do měsíčního světla vystoupila jakási žena a Chareos nad její krásou zalapal po dechu.

„Túro? Sladké nebe, Túro?“

„Jsem to já, miláčku. Nemohla jsem se dívat, jak umíráš. Pojd' se mnou,“

„Nemůžu. Musím pomoci kamarádům.“

„Jakým kamarádům, Charee? Jsi sám. Oni tě opustili. Pojd' se mnou. Já tě miluju. Vždycky jsem tě milovala. Byla jsem tak hloupá, Charee, ale teď to zase může být v pořádku. Znovu to může být krásné,“

Chareos záupěl, celou duší po ní toužil.

Dveře nad schodištěm roztříštila mohutná drápatá pracka na třísky.

„Rojd', rychle!“ volala žena.

„Ne!“ zařval vztekle Chareos. Skočil vpřed a vrazil meč bestii do rozevřené tlamy, nahoru chrupavkou přímo až do mozku.

„Pomoz mi!“ Chareos se otočil a viděl, že po schodišti za ženou přišla druhá nestvůra a táhne ji do tmy.

„*Stůjte na miste, jinak jsme ztraceni,*“ ozval se v síních jeho vědomí Okasův hlas.

Chareos vykřikl bolestí, ale zůstal, kde byl. Vrhly se na něho další dvě obludy. Chareos ustoupil, první zabil bodnutím do srdce a druhé proťal krk.

Za ním se ozval smích a Chareos na schodišti uviděl ženu v objetí příšery. Teď se k Chareovi obrátila. Byla bílá jako plátno a upřeně na něho hleděla šterbinami zorníček připomínajících kočičí. Pomalu zvedla nohu a pohladila démona po stehně.

„Tys jako muž nikdy za moc nestál,“ prohodila. „Roč myslíš, že jsem potřebovala tolik milenců?“

Chareos se od ní odvrátil, ale ona se mu nepřestávala posmívat. „Spala jsem úplně se všemi, Charee. S Finnem,

s Beltzerem. Se všemi tvými kamarády. Všem jsem jim pověřila, co jsi zač. Pověřila jsem jim, jak jsi plakal, když jsme se poprvé milovali... a oni se tomu smáli.“

„Nech mě být!“

Dveřmi prošla další nestvůra, ale Chareos se pod jejími mávajícími drápy sehnul a rozsekl jí břicho. Obluda se propadla zpátky do temnot.

Její hlas zněl blíž, ale slova byla tišší. „Řekla jsem to, abych tě ranila,“ šeptala. „Mrzí mě to... moc mě to mrzí.“ Stále se blížila a Chareos ustoupil. „Řes všechno, co jsem udělala,“ pokračovala, „pres všechno, čím jsem ti ublížila, tys nikdy neranil mě. Nikdy bys mi nemohl ublížit.“ Mávla rukou. Chareova šavle jí přejela po hrdle a její hlava spadla na podlahu, pak se vedle zhroutilo i tělo. Z prstů jí vypadl malý, zakřivený nožík.

„Ne,“ řekl Chareos, „Túře bych nikdy nedokázal ublížit. Ale ty jsi nebyla Tura.“

• • •

Kiall sekal a tesal do příšer kolem sebe. Tesáky zakončené pazoury mu rvaly kůži a

Kialla zaplavila bolest, přesto vyrazil mečem, aby je zahnal. Uklouzl a upadl a démoni se vztyčili nad ním. V té chvíli k němu přiskočil bojovník v černém se dvěma krátkými meči a nestvůry zahnal. Kiall se s námahou postavil a zadíval se na válečníka. Jeho zručnost mu vyrazila dech. Otáčel se a vířil jako tanečník, a přesto při každém pohybu jeho lesklé čepele zhasly život některého démona. Poslední bestie zemřela a muž došel ke Kiallovi a usmál se.

„Bojoval jsi dobře,“ pravil. Kiall se zadíval do šikmých, fialkových očí a tvrdé, kruté tváře.

„Kdo jste?“ zeptal se Kiall.

„Přítel Asta Chána.“

Kiallovi se zatmělo před očima a on zamrkal...

Očití se zpátky u ohně v jeskyni. Okas s Astou seděli a Beltzer s Chareem nad nimi stáli na stráži.

„Vrátí se?“ zeptal se Beltzer.

„Nevím,“ odpověděl unaveně Okas.

„Nevrátí,“ ozval se Asta Chán a oči se mu leskly. „Teď nadešel čas, aby moji nepřátelé uzřeli *moji* moc.“ Zavřel oči... a zmizel,

• • •

O tři sta mil dál Šotza zavřeštěl. První z dvanácti akoly-tů, v hlubokém transu, upadl s rozervanou hrudí, když mu vybuchlo srdce. Šotza se snažil vyběhnout z komnaty, ale všechny dveře zahradila mlha, která se vytvarovala jako ocel. Jeden po druhém akolyti tiše umírali, až zůstal pouze šaman.

V mlze se objevila postava a Šotza ucouvl, „Ušetři mě, mocný Asto,“ žadonil. „Jednal jsem na chánův rozkaz. Ušetři mě a já ti ho pomůžu zničit.“

„K tomu tvoji pomoc nepotřebuju,“ opáčil Asta a přilétl blíž k třesoucímu se šamanovi. Asta napřáhl duchovní ruku, prsty na rukou se mu protáhly do drápů, které Šotzovi zajely do hrudi. Šamanovi se srdce sevřelo strašlivou bolestí a on se pokusil vykřiknout - ale zemřel, než mohl vydat jediný zvuk.

## 9

BELTZER SE PROBRAL PRVNÍ. TĚLO MĚL ztuhlé, a tak se protáhl, V té chvíli uviděl, jak se do jeskyně ženou útočníci. Překulil se na kolena a zvedl se se sekerou v ruce. Oheň zatím uhasí a v jeskyni nebylo moc světla. Beltzer vyrazil válečný pokřik a zaútočil. Vrhli se na něho dva muži, třetí se mu vyhnul a proběhl kolem něj. Beltzer si ho nevšímal a udeřil sekerou prvního útočníka. Kabátcem na boku mu projel meč a těsně ho minul. Beltzer vytrhl sekeru z těla padajícího válečníka a mocným sekem přeřal druhému muži žebra, přičemž ostří proseklo i plíci. Pak se Beltzer otočil na patě, připraven k výpadu ze zadu. Ale třetí muž byl již mrtev, zabil ho Chareos.

Do jeskyně vrazil Finn s napřaženým nožem. Když spatřil Beltzera s Chareem stát nad třemi těly, zastavil se.

„To ses teda jako hlídač předvedl, jen co je pravda,“ utrousil Beltzer.

Finn zarazil nůž zpátky do pochvy u pasu. „Zabili jsme tři a čtvrtého zranili,“ vysvětloval, „ale převezli nás.“

„Kolik jich tam ještě je?“ chtěl vědět Chareos, otírající si krev z čepele.

„To nevím,“ odpověděl Finn.

„Zjisti to,“ vyzval ho Chareos. Finn přikývl, obrátil se na patě a vyběhl z jeskyně.

Beltzer se posadil a uchechtl se. „Tuhle noc si budem pamatovat, co, Šermíři?“

„Ano,“ souhlasil nepřítomně Chareos a obrátil se k místu, kde spali Kiall s Okasem. Poklekl a zatřásl Kiallovi ramenem.

Mládenec otevřel oči a trhl sebou, „Č,“ zašeptal. „Jsme v bezpečí?“

„Jsme zpátky v jeskyni,“ odpověděl Chareos. „V jakém bezpečí, to se ještě uvidí. Vedl sis tam dobře.“

„Jak to víš?“ drvil se Kiall,

„Jsi naživu,“ opáčil prosté Chareos.

„Neměli bychom jít ven a pomoci Maggrigovi s Finnem?“ vyzvídala Beltzer.

„Ne. Tohle je jejich hra. Jenom bychom jim překáželi.“

Chareos vytáhl z vaku krabičku s troudem, vymetl popel z ohniště a zapálil nový oheň. Trojice mužů se usadila kolem něj a užívala si tepla. Zvenčí se ozvalo zaječení a Kiall vyskočil,

„Mohl to být Maggrig, nebo Finn,“ řekl.

„Mohl,“ souhlasil Beltzer. „Co takhle něco k jídlu?“

„Dobrý nápad,“ přidal se Chareos a obrátil se ke Kiallovi. „Připrav trochu ovsu. Můj žaludek začíná mít dojem, že mi podřízli krk.“

„Co Finn?“ trval na svém Kiall.

„Nají se, až se sem dostane,“ opáčil Beltzer a zazubil se.

Kiall přešel k vakům a vytáhl schovaný pytlík ovsu. Ohlédl se na Okase. „Rořád ještě spi,“ poznamenal.

„O tom pochybuju,“ odtušil Chareos.

Trojice přátel seděla mlčky a v měděném kotlíku zavěšeném nad ohněm bublala a houstla ovesná kaše. Oblohu projasnilo řídké, našedlé světlo, předzvěst svítání, a Kiall nandal jídlo na dva dřevěné talíře.

„Ty nejíš?“ zeptal se Beltzer, když se Kiall zase posadil.

„Ne, ztratil jsem chuť k jídlu,“ opáčil mladý muž a mrkl na zakrvácené mrtvolky. „Jak můžete myslet na jídlo, když to tu takhle smrdí?“

Beltzer pokrčil rameny. „Je to jenom maso, kluku, a střeva a vnitřnosti.“

O chvílku později vstoupil do jeskyně Finn a sedl si. Oči měl zarudlé a unavené. Po chvílce ho následoval i Maggrig. Oba mlčky pojedli.

„No?“ zeptal se Chareos, když dojedli.

„Byli tam ještě čtyři další.“

„Dostali jste je všechny?“ vyptával se Beltzer.

„Ano, ale bylo to těsný. Byli dobrý, hrozně dobrý. Co uděláme teď?“

„Počkáme na Okase,“ odpověděl Chareos. „Měli byste se trochu prospat.“ Finn kývl, odešel do vzdáleného kouta jeskyně, zavinul své hubené tělo do pokrývky a s hlavou na sedle se uložil.

„Skoro nás dostali,“ ozval se Maggrig. „Nejmín jeden z nich měl lepší postavení. Minul Finnovu hlavu jen o fous.“

„Našli jste jejich koně?“ ptal se dál Chareos.

„Ano. Odsedlali jsme je a pustili jsme je. Finn si myslí, že to byli zvědové pro nějaký větší vojsko, možná ten stejnej oddíl, co unes Ravennu.“

„Tak to jdou po nás,“ prohlásil Chareos.

„Jasně, že jdou po nás,“ vyštěkl Beltzer. „Proto jsou tu taky všude mrtvolky.“

„Řek bych, že Chareos měl na mysli nás speciálně,“ vložil se do toho Maggrig. „Nesnažili se prostě jenom obrát malou skupinku poutníků. Hledali nás.“

„Jaks na to přišel?“ optal se Beltzer Chareos.

„Pověz mu to, Maggrigu,“ vyzval ho Chareos.

„Nejdřív to, jak byli dobrý. Byli zvlášť opatrný, což mně a Finnovi prozrazuje, že věděli, kolik nás je. Za druhý, byli

připravený na to, že budou mít ztráty, a přesto půjdou dál. Kdybychom byli jenom skupinka cestujících, nemohli vědět, kolik toho máme, a trocha zásob a pár koní za umírání nestojí.“

„Takže,“ řekl Beltzer, „už se o tom ví.“

„Vypadá to tak,“ souhlasil Chareos.

• • •

„Je to velice zvláštní,“ řekl Ťien-cu. „Ten nadirský šaman už nás nehlídá.“ Sukaj přitáhl otěže svému bělouši a zadíval se dolů na tábor.

„Možná proto, že nás chtějí přepadnout dneska v noci, pane,“ navrhl voják a sesedl. Ťien-cu přehodil levou nohu přes sedlovou hrušku a seskočil na zem.

„Ne. Zaútočí zítra za soumraku - takový je aspoň plán, o kterém mluvil ten chlap, Kubaj, když včera v noci odjel na schůzku s vrahy.“ Ťien si bude dlouho pamatovat ošklivý zvuk Kubajova smíchu, když se dvěma nadirskými jezdci hovořil o povraždění „žlutých Udí“. Ťienův duch se vznášel těsně nad trojicí a vyposlechl si, jak ho odbývají jako „zženštilého hlupáka“ a „namalovanou panenku“.

„Je to k vzteku,“ podotkl Sukaj.

„K vzteku? Promiň, zamyslel jsem se.“

„Když člověk musí přijmout smrt z rukou takových barbarů.“

„Aha, ano, to vskutku je,“ souhlasil Ťien.

„Bylo by hezké, kdybychom měli na vybranou.“ Pod nimi dvacítká vojáků připravovala tři táborové ohně. Ze svého postavení na vrcholku kopce Ťien viděl zvěda Ku-baje, který seděl stranou od mužů. Ťien si rozeplnul kabát z červeného hedvábného brokátu a poškrábal se v podpaždí. „Až se budu loučit s tímto oděvem, ani mě to nebude mrzet,“ utrousil. „Začíná páchnout.“

„To byla součást vašeho plánu, pane,“ podotkl Sukaj se širokým úsměvem.

„To byla, ale je to strašně nepohodlné. Kdo si ho oblékne zítra?“

„Nagasi, pane. Je stejně vysoký jako vy, a taky tak stavě-ný.“

„Musím se mu omluvit. Jedna věc je zemřít pro svého pána, ale něco zcela jiného je muset zemřít ve špinavém kabátě.“

„Rro něho je to čest, pane.“

„Ovšem, že je, ale dobré způsoby by měly přece být na prvním místě. Uvidím se s ním večer. Byla by to příliš velká pocta, kdybychom ho požádali, aby s námi povečeřel?“

„Obávám se, pane, že byla.“

„Myslím, že máš pravdu, Šukají. Povečeříme tedy spora, i když se obávám, že ‚večeře‘ je pro připáleného zajíce hodně nadnesené označení. Nicméně mám nějaké slušné víno, které dopijeme.“

Ťien nasedl a počkal na Šukaje. Důstojník se vyhoupl na svého valacha a tiše zaklel.

„Co ti dělá starosti, příteli?“ zeptal se Ťien.

„Ten chlap, Kubaj. S potěšením bych mu oddělil hlavu od těla.“

„Myšlenka, kterou vskutku oceňuji - a sdílím. Nicméně je životně důležité, aby vojáci Kiatze nespáchali žádný zločin, dokud pobývají v zemích Nadirů. Jediné, co můžeme udělat, je oplatit jim.“

„Jak si přejete, pane,“ zamumlal Sukaj, ostruhami pobídl koně a zamířil dolů do tábora.

• • •

Za poledne následujícího dne ohlásil nadirský zvěd Kubaj, že si zajede na lov, a odcválal k jihozápadu. Sukaj se

za ním díval, dokud neodjel, pak obrátil koně a zastavil kolonu.

Přijel k němu Ťien-cu. „Máme čtyři, možná pět hodin,“ řekl Ťien. „Je čas začít.“ Sukaj kývl na dvacet strážných, ti sesedli, spoutali koně a postavili se do pozoru. Ťien přešel před řadou a zastavil se, jen aby napomenul vojáka, na jehož jílci z bronzu a stříbra byla malíčká skvrnka. Muž zrudl.

„Všichni víte,“ začal Ťien a postavil se doprostřed řady, „že na nás číhá zrada. Za soumraku zaútočí Nadirové. Je svrchovaně důležité, aby věřili, že nás překvapili. Proto, až přijdou, budete sedět kolem ohňů. Koně můžete nechat nasedlané. Jakmile zaútočí, můžete bojovat, co hrdlo ráčí. Nadirská chamtivost a touha po boji nám prozrazují, že jednoho dne napochodují do samotného království Kiatze. Máme-li toto na paměti, je životně důležité, abyste se předvedli v co nejlepším světic. Nečekám, že zemřete, dokud nezabijete alespoň čtyři nepřátele. Ustoupit nelze. Zemřete tady.“ Ťien se odvrátil a pak se zase otočil zpátky. „Za normálních okolností bych vám to, co jsem říkal, vykládat nemusel, jenomže stojíme pod cizí oblohou, daleko od domova. Povím vám tedy toto: Jste skvělí válečníci, nejlepší z mužů. V opačném případě byste tu se mnou nebyli. Budu sledovat bitvu tam z toho kopce. Pak zjistím, zda je Mai-syn naživu. Poté vyhledám Jungir Chána a srazím mu hlavu z ramen. To je všechno.“

Ťien si svlékl brokátový kabát z rudého hedvábu a zavolal si k sobě Nagasiho. Válečník si odepjal pancíř, navlékl si šaty a poklonil se Ťienovi.

„Dohlédnu na to, aby ti Oši upravil vlasy královštějším způsobem,“ řekl Ťien Nagasimu a pak odešel k místu, kde vedle povozu stál Sukaj. Bojovník upíral zrak na bouřková mračna na obloze.

„Kolik jich proti nám pošlou, pane?“

„Nevím. Proč tě to zajímá?“

„Bude-li to méně než sto, mohli bychom zvítězit, a to by nesouhlasilo s plánem, který jste tak pečlivě uvážil.“

„To je pravda,“ usoudil vážně Ťien, „ale představuji si, že - po tvém vystoupení při hostině - si budou chtít výsledek pojistit. Jungir Chán pošle přinejmenším stovku mužů.“

„A jestli zvítězíme?“ zeptal se Sukaj.

„Tak zvítězíte, potom to znovu uvážíme,“ prohlásil Ťien. „Teď buď tak laskav a ostříhej mi vlasy.“

„Muži vás uvidí,“ namítal Sukaj. „Nesluší se to.“

Ťien pokrčil rameny. „Důležité je, abych vypadal jako nadirský kočovník. Vznešený muž z Kiatze nemá v této barbarské zemi naději na přežití. Dej se do toho, Šukají.“ a posadil se na zem. Sukaj vzal dlouhé mosazné nůžky a začal Ťienovi stříhat silně nalakované vlasy, přičemž ponechal jen kadeř na temeni. Ťien vstal, svlékl si košili a kalhoty z modrého hedvábu a stáhl si vysoké boty. Nadzvedl plátno v zadní části povozu a vytáhl odtamtud nadirský kozinkový kabátec, kožené nohavice po kolena a pár ošklivých vysokých jezdeckých mokasínů.

„Mám za to, že tohle vyčistili?“ zeptal se, když podržel kabátec na vzdálenost paže od sebe.

Sukaj se pousmál, „Třikrát, pane. Není v tom jediná živá veš nebo blecha.“

„Páchne to kouřem,“ mumlal si pro sebe Ťien a strčil do oděvu ruce. Pracně se vsoukal do špatně padnoucích nohavic a zavázal si opasek z nevydělané kůže. Pak si přitáhl mokasíny.

„Jak vypadám?“ vyzvídal.

„Prosím, neptejte se,“ řekl Sukaj.

Válečník si zavolal Ošiho, který přivedl dva koně. Ty pak odsedlali a nasadili jim nadirská sedla ze špatně vydělané kůže. Sedlo nemělo třmeny. „Ta druhá sedla zakopejte,“ prikazoval Ťien.

Válečník kývl, „Taky by bylo lepší,“ dodal Ťien, „kdyby Nagasi zemřel s poraněným obličejem.“ „IJŽ jsem mu to vysvětlil,“ ujišťoval Ťiena Sukaj. „Takže nastal čas rozloučení, přáteli.“ „Opravdu. Nechtě jsou vaše stezky přímé a dny dlouhé.“ Ťien se uklonil. „Shlížej na mne dolů z nebes, Šukaj.“ Velmož uchopil svého koně za hřívu a vyhoupl se do sedla. Oši se vyškrábal na záda své klisny a oba jezdci cvalem opustili tábor.

• • •

Ťien s Ošim odjeli vysoko do kopců a schovali koně v hustém topolovém hájku. Pak hodinu seděli mlčky, Ťien se modlil a Oši, který v šatech nadirského válečníka vypadal směsně, se snažil vyřešit problém, jak pečovat o svého pána uprostřed pusté, necivilizované země.

Ťien dokončil své modlitby, vstal a došel na skalnatý převis, z něhož bylo vidět celé údolí. Sukaj, podle rozkazu, nechal zapálit ohně na vaření a muži se rozložili kolem nich. Ťien si dovolil se rozzlobit. Připadalo mu nesnesitelné, že musí tímto způsobem obětovat tak skvělého bojovníka, jako byl Sukaj. V této zemi plné zrady a barbarství neexistovala čest. S trochou štěstí bude jeho tajná zpráva císaři, kterou dal konkubíně, již nejvíce důvěřoval, znamenat, že chán nedostane žádné další dary. Tyto novinky možná pohnou císaře k tomu, aby postavil vojsko.

K Ťienovi se přikradl Oši, „Neměli bychom se odsud vzdálit, pane?“ zeptal se starý sluha.

Ťien zavrtěl hlavou. „Bylo by zcela nevhodné, kdybychom je nechali zemřít zcela bez povšimnutí. Pokud to značí malé riziko pro nás, budiž.“

Slunce začalo pomalu sestupovat a Ťien na jihozápadě zahlédl oblak prachu. Srdce mu začalo bušit rychleji a jen s námahou se uklidnil. Chtěl vidět klidným zrakem po-

slední okamžiky Sukajova života. Doufal - ač nejspíš marně - že jednoho dne o tom napíše báseň a osobně ji doručí Sukajově vdově.

Když se nadirské vojsko objevilo na kopcích kolem tábořiště, Ťien je přehlédl cvičeným zrakem. V útočném oddíle bylo tři sta mužů a Ťien se nadmul pýchou. Aspoň tímto jim barbari vzdali poctu: tři sta proti dvaceti. Ťien skoro cítil Sukajovu radost, když se díval, jak dvacet mužů utíká ke koním. Sukaj zaujal postavení uprostřed a tasil oba meče. Nagasi, v Ťienově rudém kabátě, stál vedle něj.

Nadirové vyrazili válečný pokřik a zaútočili, Sukaj, na špici klínu, pobídl koně do cvalu, aby se s nimi střetl. Od koňských kopyt se zvedal prach. Ťien chtěl zůstat stát, ale Oši ho nervózně tahal za kabátec, takže si sedl. Viděl Šukaje, jak si řadami Nadirů prosekává cestičku, a tak tak rozeznal rysy toho zrádce Kubaje v zadních řadách. Sukaj se k němu skoro dostal, ale hrdlem mu prolétl oštěp. Sukaj ještě zabil muže, který oštěp hodil, druhou čepel vrazil do těla jiného nadirského válečníka a spadl ze sedla. Boj byl krátký, ale Ťien počkal, dokud nespočítal padlé Nadiry. Téměř devadesát nepřátel bylo zabito či zraněno.

Kubaj projel nadirskými řadami a sesedl vedle Sukajova těla, do něhož třikrát kopl. Pak mu usekl hlavu, zvedl ji za vlasy, zatočil ji a odhodil ji od sebe, až se kutálela prachem.

Ťien odešel ke koním, Oši ho následoval.

„Bojovali dobře, pane,“ poznamenal Oši.

Ťien přikývl a vyhoupl se do sedla. „Za Sukajovu smrt chán draze zaplatí. To přísahám na duše svých předků.“

Obrátil koně k jihovýchodu a zamířil k vzdáleným horám. Meč měl zavěšený na zádech, v ruce držel lovecký luk a nechal hřebce běžet svým tempem. Na vyholené hlavě ho studil vítr, ale krev mu při vzpomínce na bitvu vřela.

Vzdálené hory se tyčily proti obloze, zubaté, svou velikostí naháněly hrůzu a na jejich vrcholcích se převalovala oblaka.

„Překročíme je, pane?“ zeptal se ustrašeně Oši.

„Je tam úzký průsmyk, který je pro poutníky zcela bezpečný. Pojedeme tamtudy.“

„Mají nějaké jméno tyhle hory? Toulají se po nich duchové?“

„Jsou to Měsíční hory... a duchové se toulají všude, Oši, Nedělej si s tím starosti,“

„Dělám si jen starosti o vás, pane. Kde najdu jídlo, které bych vám připravil? Kde se vykoupete? Jak vám vyčistím šaty?“

Ťien se usmál, přitáhl hřebci otěže a nechal ho jít krokem. Obrátil se k Ošimu. „Nevzal jsem tě s sebou, abys mi sloužil. Vzal jsem tě s sebou, protože jsi starý muž a můj přítel, Oši. Horlivě a věrně jsi sloužil mému otci, a mně věrně a s láskou. Pořád si pamatuju, jak jsem ti sedával na kolenou a poslouchal smyšlené příběhy o dracích a hrdinech. Vzpomínám si, jak jsi mě u svého krbu nechával pít seiči a pojídat rýžové koláčky. Byl jsi to ty, Oši, kdo vyléčil můj dětský strach, moje noční můry. Už mi dál neříkej ‚pa-ne‘. Oslovuj mě Ťiene, jako když jsem byl malý.“

„Takže jste se rozhodl zemřít, pane?“ šeptl Oši a zamrkal, aby zahnal slzy.

„Myslím, že dokonce ani já nemohu zaútočit na celý nadirský národ a přežít, Oši, Jsem povinován zabít Jungir Chána. Bude-li to nutné, dojdou si pro něho do jeho paláce a udělám to před očima jeho generálů. Myslíš, že mě po takovém činu nechají odejít?“

„Mohl byste ho zabít šípem,“ odvážil se Oši.

„To bych mohl. Ale pak by nevěděl, za jaký zločin byl zabit. Ne, bude to mečem. Ale nejdřív musím zjistit, co se stalo s Mai-syn. Jakmile to dokončím, najdeme loď, aby ses mohl vrátit domů.“

„Nemohl bych vás opustit, pane... Ťiene. Co bych tam dělal? Co byste vy dělal beze mne? Zabijeme chána společně.“

„Někdo musí donést zprávu císaři. Taky ti předám dopisy pro své ženy. Staneš se vykonavatelem mé vůle.“

„Takže jste tohle všechno plánoval?“ zeptal se Oši potichu.

„Co se v příslušné době dalo zvážit. Všechno se mění. Teď pojedeme a najdeme si vhodné místo k táboření.“

Utábořili se ve vyschlém říčním korytě, pod kolmým břehem zapálili oheň a dali si lehkou večeři složenou ze sušeného ovoce. Ťien neměl náladu na hovory. Vedle sedla si rozvinul pokrývku, ovinul si ji kolem ramen a uložil se.

„Ne, pane, tady,“ zarazil ho Oši, „Odklidil jsem tu kamínky a je tu měkký písek. Trochu jsem jej nahrnul místo polštáře. Bude to pro vás pohodlnější.“

Ťien se přesunul na místo, které pro něho Oši přichystal. Opravdu bylo měkkší a za větrem. Uložil se tedy ke spánku. Snil o domově, o svém slonovinově bílém paláci se stupňovitými zahradami a pečlivě upravenými potůčky a vodopády. Bylo to místo plné klidu a míru. Ale probudil se s trhnutím, když na oblázcích na říčním dně zaslechl kroky. Vykulil se z pokrývky a vstal. Měsíc stál vysoko, byl v úplňku a bylo jasno. Hleděl na něho Kubaj se širokým úsměvem ve tváři, vedle něj stáli čtyři nadirští válečníci, Oši se probudil a přikrčil se ke skále.

„Myslel sis, že neumím počítat?“ zeptal se Kubaj. „Hledal jsem tě mezi mrtvými. Víš proč?“

„Prosím, pověz mi to,“ řekl Ťien a zkrřížil ruce na prsou.

„Kvůli němu,“ odpověděl Kubaj a ukázal na Ošiho. „Jeho tělo nikde nebylo. Tak jsem prohledal mrtvolu, kterou jsme pokládali za tebe. Na tváři měl ránu, ale ne dost hlubokou, aby mě to oklamalo.“

„Tvoje chytrost mne ohromuje,“ prohodil Ťien. „Máš zcela pravdu. Pokládal jsem tě za páchnoucího, tupého, proradného barbara. Mýlil jsem se. Nejsi tupý.“

Kubaj se zachechtal. „Mě nemůžeš namíchnout, žlut’o-chu. A víš proč? Protože dnes v noci tě uslyším křičet. Stáhnou ti kůži z těla palec po palci.“ Kubaj tasil meč a vykročil, ale Ťien stál v očekávání, ruce stále zkrřížené na prsou. „To ani nehodláš bojovat, žlut’ochu?“

Ťien mávl paží a Kubaj se na místě zarazil. Z hrdla mu trčel ebenový jílec vrhatího nože. Ťien skočil vpřed, prudce kopl Kubaje do hlavy a srazil ho tak na zem. Ostatní Nadirové se

vrhli do boje. Tien se sehnul pod čepelí, udeřil rukou s nataženými prsty a zasáhl muže do bránice. Válečník se s vyraženým dechem předklonil. Tien se úkrokem vyhnul bodnutí a hranou dlaně uhodil druhého válečníka do ohryzku. Vrhle se na zem, překulil se na ob-lázcích přes rameno a jediným plyným pohybem se dostal na nohy. Zbývající dva Nadirové se k němu blížili opatrněji, Tien mávl rukou a jeden se zhroutil na zem s dýkou v oku. Poslední válečník ucouvl, ale vztyčil se za ním Oši a prohnal mu srdcem tenkou dýku.

„Nesmíš riskovat,“ řekl mu Tien. „Jsi příliš starý.“

„Mrzí mě to, pane.“

Kubaj si vytáhl čepel z hrdla a teď klečel na dně řeky a do kozinkového kabátce se mu vpíjela krev. Tien si klekl před něho a vzal si zpátky nůž.

„Pokud by tě to zajímalo,“ poznamenal, „plíce se ti plní krví. Říká se, že v takové chvíli může člověk mít nádherné vidiny. Ty si, na druhé straně, žádnou takovou radost nezasloužíš.“

Tien vrazil Kubajovi čepel do srdce a převrátil tělo na záda.

„Měl jsem překrásný sen,“ prohodil Tien. „Byl jsem doma na zahradě a - vzpomínáš si na tu rostlinu, kterou jsme se snažili vypěstovat u té kamenné zdi u jižní brány?“

Oši kývl. „No, tak teď kvetla a měla květy těch nejúžasnějších purpurových odstínů. A voněly tak, že se vedle nich moje růže styděly. Rád bych věděl, jestli ta purpurová rostlina někdy zakořenila.“

„Řekl bych, že ano, pane. Vy jste to s květinami vždycky uměl.“

„Jsem rád, že si to myslíš.“

Nadir, kterému Tien vyrazil dech, zaúpěl a kiatzeský válečník vstal a kopl ho do spánku. Nadirovi křupl vaz a Oši sebou trhl.

„O čem jsem to mluvil? Aha, ano, květiny. Těhle zemi by víc květin jenom prospělo. Možná by se pak Nadirové začali víc zajímat o poezii než o válku. Osedlej koně, Oši, Tohle ohavné místo mě velmi skličuje.“

• • •

Po tři týdny putovali přátelé pouze v noci, za dne se ukrývali v lesích a členitých žlebech, které se táhly zemi. Potmě cestovali velmi opatrně, protože krajina stupňovitě klesala z jedné skalnaté náhorní plošiny na druhou. Stezky byly kamenité a přátelé museli často sesedat a své koně vést.

Okas je čtyřikrát upozornil na lovce a dvakrát přátelé z úkrytu sledovali tlupy nadrenských jezdců hledajících stopy. Ale Finn jejich stopy zakryl a lovci je minuli.

Ve stepi byla voda vzácná, a tak byli nuceni dělat široké zajižďky, když na náhorních plošinách hledali skalnatá plesa. Většinou byla hlídaná, proto byli přátelé častokrát nuceni odejít, aniž by svlačili vyprahlá hrdla. Tou trochou vody, kterou měli, otírali koním prach z nozder a tlam.

„Naši nepřátelé mají všechny výhody,“ řekl Finn, když se po mnoha dnech opět utábořili nasucho. „Vedl, že bez vody cestovat nemůžeme, takže se přestali snažit nás vystopovat. Teď hlídají všechny prameny a jezera.“

„Vůbec ne,“ ozval se Okas. „Hodinu jízdy odsud je ve skáte cisterna. Je mělká, ale voda je tam dobrá.“

„Proč ji nehlídají?“ chtěl vědět Chareos.

„Hlídají, ale ne lidé.“

„Jestli tam jsou nějakí další démoni,“ zachraptěl Beltzer, „tak budu radši další den cucat trávu.“

„Démoni ne,“ řekl Okas. „Lvi, Ale nebojte se, já to se Šelmami umím.“

Pod měsíčním srpkem se přátelé vydali přes náhorní plošinu, přičemž koním ovázali kopyta kusem látky, aby ztlumili zvuk jejich kroků. Stezka se nejdřív vinula dolů, potom

zabočila doprava a začala prudce stoupat. Ve vzduchu se vznášel pach lvího trusu a koně byli stále neklidnější. Okas šel pěšky jako první. Stezka se rozšířila do široké, mísovité arény. U jezírka přátelé spatřili lvy: jednoho lva, tři hice a čtyři lvíčata. Lvice se zvedly první a vycenily mohutné tesáky. Okas si začal tiše prozpěvovat, pomalu se vydal k šelmám a nějakých deset kroků od nich se posadil. Zvuk jeho rytmické písně se odrážel od skal. Přiblížila se k němu lvice a zvolna ho obešla. Špička ocasu se jí chvěla. Otřela se Okasovi lící o rameno a o hlavu a pak se uložila vedle něj. Ostatní lvi si starce nevšímali,

Chareovi zazněl v hlavě Okasův hlas: „*Zaveďte koně k jezírku. Nechte je dosyta napít. Vy se taky napijte a naberte do měchů. Pak odejděte. Ať nikdo nemluví.*“ Chareos se obrátil k ostatním a zvedl prsty ke rtům. Finn kývl a všichni se mlčky vydali k vodě.

Když přátelé vedli vyplašené koně k jezírku, Okas stále zpíval. Touha po vodě překonala strach koní ze lvů. Sklonili hlavy k vodě a pili. Chareos se svezl na břicho a nabral si do úst chladnou tekutinu. Chvilí vodu v ústech podržel a pak si ji nechat stéci vyprahlým hrdlem. Nakonec pil, až už nemohl. Teprve potom nabral vodu do měchů. Ostatní ho následovali.

Kiall strčil hlavu pod vodu. „To byla nádhera,“ řekl, když se posadil.

Jeden ze lvů zařval. Koně se vzepjali a Beltzer málem pustil otěže. Lev se zvedl a přiblížil se ke Kiallovi.

„Ani se nehni!“ ozval se Kiaillovi v hlavě Okasův hlas. „*Sed' bez hnutí. Vůbec se nehýbej.*“

Lev u Kialla zavrčel a obnažil přitom zažloutlé špičáky. Okas začal zpívat hlasitěji, v hypnotickém rytmu. Před Kiallovými očima se tyčila lví hlava a o kůži se mu otřely tesáky. Kiail cítil lvův odporný dech. Pak se lev odlouдал zpátky ke smečce a lehl si. Kiall se nejistě postavil, Chareos vzal otěže Kiallova koně a mlčky mu je podal. Skupinka se pomaloučku stáhla od jezírka dolů po dlouhém svahu na náhorní plošinu.

Připojil se k nim Okas a ještě asi hodinu jeli dál, než se, těsně před rozbřeskem, utábořili v mělkém lávovém příkopu.

Finn poplácál Kialla po rameni. „Jen málokoho políbil lev,“ utrousil. „Budeš to moct jednou vyprávět svejm dětem.“

„Myslel jsem, že mi chce utrhnout hlavu,“ řekl Klali.

„Mě napadlo totéž,“ vybuchl Chareos. „Copak jsi neviděl známem, že máme mlčet? To jsi bral hodiny v hlouposti, nebo to máš vrozené?“

„Nech ho být, Šermíři,“ ozval se Finn. „Tys byl kdysi taky mladej. Víš, proč se o tebe ten lev otíral, Kialle?“

„Ne.“

„V dámě má pachový žlázy. Lvi si tak často značkují své území. Měls štěstí. Většinou, když si chtějí pojistit hranice, tak močí.“

„V tom případě se cítím dvakrát šťastnější.“ usmál se Kiall. Obrátil se k Okasovi. „Jak dlouho potrvá, než dorazíme k nadrenské osadě?“

„Zítra... pozítří.“ Starec pokrčil rameny. „Lovci jsou všude. Musíme jet opatrně.“

„Myslíš, že tam ještě Ravenna bude?“ zeptal se Kiail Charea.

„Pochybuju. Ale zjistíme, kam odešla.“

„Ta chyba mě mrzí,“ omlouval se Kiall, když viděl, že se Chareos stále ještě zlobí.

Starší muž se pousmál. „Finn měl pravdu. My byli kdysi taky mladí. Ale ať se takové chyby nestanou tvým zvykem. Je tu však něco, o čem si musíme promluvit. Neexistuje způsob, jak bychom mohli zachránit všechny ženy, které Nadrenové možná drží - nejsme na to dost silní - takže se připrav na zklamání, Kialle. Bude to zázrak, jestli zjistíme, kam Ravennu poslali. Nic víc získat nemůžeme. Rozumíš mi?“

„Ale jestli tam jsou, tak se o to musíme pokusit.“

„K čemu by to bylo? Viděl jsi sám, jaké jsme měli těžkosti, než jsme se vůbec dostali až

sem. Umíš si představit, jakou naději máme, abychom se odtamtud dostali?“

Kiall se chtěl přít, najít nějaký vhodný důvod, že se Chareos mýlí. Jenže sám viděl vyprahlou krajinu stepi, a věděl, že na útěk by, obtíženi asi dvacítkou osvobozených zajatkyň, neměli nejmenší naději. Přesto se nedokázal přimět k tomu, aby Chareovi odpověděl. Odvrátil tedy zrak a zadíval se ke hvězdám.

„Vím, žes složil slib, Kialle,“ pokračoval Chareos. „Vím, co to pro tebe znamená. Ale byl to hloupý slib. Celý život je kompromis a člověk musí dělat, co se dá.“

„Jak říkáte, složil jsem slib,“ odsekl Kiali. „A máte pravdu, byla to hloupost. Ale třeba bychom je mohli vykoupit. Mám zlato.“

„A oni by ti je prodali a na druhý den, možná ještě dřív, by se vydali za tebou, zabili tě a znovu by si vzali, co ti prodali. Nejednáme tu s čestnými lidmi.“

„Uvidíme,“ prohodil Kiali. „Může to být tak, jak říkáš. Ale rozhodneme se, až ten den přijde.“

„Až vyjde slunce, přijde den,“ poznamenal Chareos.

Kiall se uložil ke spánku, ale hlavou se mu nepřestávaly honit myšlenky. Snil o tom, že vyjede jako rytíř pátrat po své lásce. Představoval si, jak se vrátí po jeho boku, a její vděčnost a láska mu budou oporou. Ale od chvíle, kdy ji unesli, uplynuly již téměř čtyři měsíce, a on ji nejspíš najde provdanou za nějakého divocha, nebo mrtvou. Co se týče ostatních žen, mnoho z nich příliš dobře neznal. V dámské společnosti byl vždy nesmělý a dívky se jeho ruměnci smály. Lucie, dcera pekaře, na něho byla vždycky vlídná. Ale co by jí teď mohl nabídnout? Otec jí zemřel, jejich dům vypálili. Kdyby ji přivedl zpátky, neměla by kde bydlet, a pravděpodobně by si musela hledat práci v Talgithiru. Pak tu byla Trianis, neť věštce Pacca. Také neměla žádné žijící příbuzné. V duchu probíral seznam jmen: Cascie, Juna, Colie, Menea... bylo jich tolik.

Chareos měl pravdu. Jak by mohli zachránit dvacet či víc mladých žen a ještě je tajně odvést přes step?

Přesto, pokud se o to alespoň nepokusí, bude se Kiall považovat za lháře a cbvastouna.

Kiall spal neklidně celý den. Brzy po setmění se přátelé vydali na cestu, vyhýbali se hřebenům a drželi se na nízko položených místech. Nakonec je Okas dovedl po klikaté jelení stezce na mýtinu obklopenou topoly. Tam sesedl a vydal se na vrcholek nízkého kopce. Chareos s ostatními se tam k němu připojili a zjistili, že hledí na rozlehlou osadu. Kolem města byla vybudována vysoká palisáda a v každém ze čtyř rohů stála dřevěná hláska. Uvnitř stálo asi šedesát budov a dlouhá síň. Po hradbě se procházely stráže a nad branami visely lucerny.

„Spíš to vypadá jako zatracená pevnost,“ zabručel Beltzer.

„Nejsme tu, abychom je napadli,“ připomněl mu Chareos.

„Dílcy bohům za to,“ řekl Beltzer.

Chareos studoval rozložení budov a pohyb lidí ve městě. Slunce vyšlo před chvílí a bylo vidět jen pár obyvatel. K palisádě došly dvě ženy s dřevěnými džbery na vahadle a prošly boční brankou. Chareos se na ni soustředil. Měla padací mříž s kovovou deskou, která se zvedala pomocí dvou dřevěných rumpálů zabudovaných nahoře na hradbách.

Chareos se odplazil z hřebene a připojil se k ostatním.

„Nevidím jediné cesty, jak se dovnitř dostat nepozorovaně,“ oznámil jim, „pokud bychom neměli někoho uvnitř.“

„Koho?“ chtěl vědět Beltzer.

„Půjdu sám,“ navrhl Chareos.

„Ne,“ namítl Kiall, „Nemá smysl, abychom do nebezpečí posílali vůdce. Co bychom dělali, kdyby vás zajali? Ne, půjdu já.“

„Co jim řekneš, kluku?“ zařhtal se Beltzer. „Že sis přišel pro svou dámu a oni by ti ji

měli radši vydat?“

„Něco takového,“ řekl Kiall. Zvedl se a došel ke koni. Rychle vyndal zlato ze sedlové brašny, nechal si jen prstýnek z červeného zlata, a vrátil se ke skupině. „Řeknu jejich veliteli, ať už je to kdokoliv, že hodlám ty ženy vykoupit. Jestli bude souhlasit, dám vám znamení z hradeb. Zvednu pravou ruku a zamávám. Kdybych měl dojem, že ve vzduchu visí zrada, zvednu levou,“

„A co máme udělat potom, generále?“ odfrkl si Beltzer. „Vzít pevnost útokem?“

„Mlč, ty troubo!“ štěkl Chareos. „Zatím to zní rozumně. O půlnoci budeme s Finnem u jižní zdi. Jestli nám do té doby nedáš znamení, zajdeme dovnitř a podíváme se po tobě. Bud' opatrný, Kialle. Tihle chlapi jsou zabijáci. Život pro ně nemá nejmenší cenu.“

„Já vím,“ opáčil Kiall. Když kráčel ke svému koni a nasedal, ozval se mu v hlavě Okasův hlas.

„*Budu s tebou, budu se dívat tvýma očima.*“

Kiall se na Tetovaného usmál a pobídl koně.

Cestou po travou porostlém svahu k osadě jasně svítilo slunce. Kiall vzhlédl ke strážci, jenž založil šíp na tětivu, zamával a usmál se na něho. Před ním se objevila brána a Kiall jí projel. Po zádech mu stékal pot a on se nedokázal přimět k tomu, aby se na střelce podíval. Zavedl koně k zábradlí a sesedl. Nedaleko byla studna a Kiall si vytáhl vědro a napil se z rezivě železné naběračky.

Zaslechl kroky a pomalu se otočil. Uviděl, jak se k němu s tasenými meči blíží čtyři strážníci. Kiall rozhodil rukama. „Násilí nebude nutné, přátelé. Jsem tu, abych koupil ženu - možná dvě.“

„Podíváme se, kolik máš zlata,“ odušil dlouhán.

Kiall zabořil ruku do kapsy a vytáhl prstýnek. Hodil ho dlouhánovi, který si ho pečlivě prohlédl.

„Moc pěkný,“ řekl. „A kde máš zbytek?“

„Schovaný, dokud neuzavřu obchod“

„Schovanej, co? No, znám pár triků, co vždycky každého primějou, aby vyzvonil všechny tajnosti.“

„O tom nepochybuju,“ řekl Kiall. „Teď mě odveďte ke svému náčelníkovi.“

„Jak víš, že to nejsem já?“ zeptal se dlouhán pohrdlivě.

V Kiallovi vzkypěl vztek. „To nevím. Jen jsem předpokládal, že náčelník bude mít víc než půlku mozku.“

„Ty čubčí synu!“ Muž zvedl meč a Kiall uskočil doprava, přičemž sám tasil šavli.

„Nech ho být!“ zahřměl kdosi a muži ztuhli. Davem, který se shromáždil za skupinkou, se protlačil vysoký muž celý v černém.

„Co to má co dělat s tebou?“ dožadoval se Šermíř.

„Já tohoto muže znám,“ odpověděl černý, „a nechci se dívat, jak ho někdo zabije.“ Kiall si mluvčího prohlédl lépe. Měl jestřábí tvář, byl hubený a po tváři se mu táhla klikatá jizva. Nos měl zahnutý a rysy tvrdé a zachmuřené. Kiall ho ještě nikdy neviděl.

„Proč strkáš, Haroko, ten svůj dloubej nos do věci, po kterých ti nic není?“ odfrkl si Šermíř.

Muž se chladně usmál a tasil šavli. „Ty jsi, Githo, vylí-zanej hňup! Ten den, kdy bys mě mohl porazit čepelí, ještě nenadešel.“

Githa nejistě polkl a ustoupil. Věděl, že zašel příliš daleko.

„Stačí!“ zařval Kiall a snažil se co nejlépe napodobit autoritativní tón, který používal Chareos. Oba muži ztuhli, „Ty,“ pokračoval Kiall a přistoupil ke Githovi. „Vrať mi ten prsten a běž zpátky na hradby.“ Muž zamrkal, protože mu do očí stékal pot, a ještě rád Kialla

poslechl. Na Haro-ku se ani nepodíval, vrátil meč do pochvy a odspěchal. Vzrušení pominulo, a tak se dav rozešel, Harokas se zazubil a zavrtěl hlavou.

„Na rolnického synka to nebylo špatné,“ poznamenal. „Vůbec to nebylo špatné. Vidím, že tě Chareos vycvičil dobře. Je někde tady?“

„Možná, Vy jste jeho přítel?“

„Ne, ale potřebuju se s ním sejít. Hledání ho už skoro čtyři měsíce.“

„Proč?“

„Mám pro něho zprávu od hraběte,“ řekl Harokas. Nabral si do naběračky trochu vody a usrkl. „Ale co děláš, Kialle, tady, tak daleko od domova?“

„Jestli jste od hraběte, tak to už musíte vědět. Sem odvedli ženy z naší vesnice.“

„A tys sem přišel, abys je získal zpátky? Jak je to od tebe šlechetné. Jenom škoda, že dorazil tak pozdě. Poslední z nich prodali před pár měsíci. Tohle je jenom tržiště, Kialle. Zhruba každé tři měsíce sem nadířští obchodníci a knížata přicházejí, aby tu nakoupili nějaké otroky.“

Kiall ztěžka polkl své zklamání. „A jak to, že vy, muž hraběte, jste tady vítaný?“

„Mě vítají na spoustě divných míst. Pojď, zavedu tě k náčelníkovi, na kterého ses ptal. Možná pak zjistíš odpovědi.“

Kiall dloubána následoval bočními uličkami na hlavní náměstí. Tady stálo sídlo, které viděl z kopce. Harokas vstoupil a zavedl Kialla dozadu, kde visely závěsy.

Ze saténem potaženého divanu se zvedla jakási žena a vykročila k nim, aby je přivítala. Měla nakrátko ostříhané tmavé vlasy, oči daleko od sebe a šikmé, plné rty. Na sobě měla černou přepásanou halenu a dlouhé nohy měla holé. Kiall rami-kal a snažil se na ni nezápat. Stála před ním příliš blízko a Kiall přešlápl ve snaze dostat se od ní dál. Podíval se jí do očí a všiml si, že je má modré do-purpurova.

„No,“ ozval se Harokas, „máš, cos chtěl, Kialle. Tady je náčelník, cos s ním chtěl mluvit.“

Kiall se uklonil a věděl, že se červená. „Velice mě teší.

že... což... je...“

„On je zaostalý?“ zeptala se žena Haroky.

„Myslím, že není, princezno.“

„Co tu chceš?“ zeptala se žena Kialla.

Kiall se zhluboka nadechl. „Hledám ženu.“

„Vypadá tohle místo jako nevěstinec?“ vyštěkla ta žena.

„Ne. To vůbec ne. Chtěl jsem jen říct, že hledám jednu zvláštní ženu. Unesli ji z mé vesnice a já ji chci pouze vykoupit.“

„Vykoupit? Tady je draho. Můžeš šiji dovolit?“

„Myslím, že můžu. Kolik?“

„To záleží na tom,“ řekla ta žena, „jak je hezká.“

„Jmenuje se Ravenna Je ta nejkrásnější-“ Kiall se zakoktal a Tmlcl, zjistil, že se ženě dívá do očí, V té chvíli si uvědomil, že Ravennu nelze pokládat za krásku, ne ve srovnání se ženou před ním. Cítil se jako zrádce jen při tom pomyšlení. „Je to... Myslím, že je... krásná,“ vykotal nakonec.

„Jedeš s hrdiny od Bel-azar?“ zeptala se žena. Při jejích slovech Kialla zamrazilo. Zaváhal jen na chvíli, napadlo ho, že zalže.

„Ano,“ odpověděl.

Ona přikývla. „Vždycky je lepší mi říkat pravdu, Kialle,“ upozornila ho, uchopila ho za ruku a odvedla ho k divanu. Mávnutím ruky propustila Haroku. Nechala Kialla stát a sama se

natáhla na lehátko a hlavu si položila na polštář potažený modrým hedvábem. „Vyprávěj mi o hrdinech,“ vyzvala ho.

„Co chcete, abych řekl? Jsou to silní muži, chrabří, zruční v boji.“

„A proč se zajímají o tu... tu dívku?“

„Jenom proto, aby ji doprovodili do bezpečí a vrátili těm, kteří ji... milují.“

„Jsi ty tím, kdo ji miluje?“

„Ne. No... ano.“

„Je to ano, nebo ne? Sedni si ke mně a vysvětli mi to.“ Kiall se uhnízdil na okraji divanu a na noze cítil teplo její nohy. Odkášlal si a vyprávěl jí o své lásce k Ravenně a jejím rozhodnutí provdat se za sedláka Jarela.

„Já jí to za vinu nedávám. Měla samozřejmě pravdu. Já jsem byl... snílek.“

„A nemáš žádnou jinou ženu?“ zeptala se ona.

»Ne.«

„Žádné ukradené polibky na lukách vysoko na kopci, žádné letmé dotyky při tajném dostaveníčku?“

„Ne.“

Žena si k němu přisedla a ovinula mu paži kolem ramen. „Poslední dotaz, Kialle, a odpověz pravdivě. Hodně na tom záleží. Tohle tvoje hledání - prozradils mi všechno? Jediné, co hledáš, je to děvče Ravenna?“ „Řekl jsem vám celou pravdu,“ řekl Kiall. „Přísahám.“ Ona se mu chvíli dívala do očí, pak kývla a usmála se. Stáhla ruku a vrátila malou dýku do skrýše mezi polštáři.

„Nuže dobrá. Zváším, cos řekl. Ale nic neslibuju. Teď běž na náměstí a najdi Haroku. Zařídí, aby ti dali najíst.“ Kiall vstal a neohrabaně se uklonil. Když se obrátil k odchodu, žena náhle promluvila. „Pověz ml, Kialle, věříš mi?“

„Rád bych, má paní. Mělo by to být tak, že muž může důvěřovat kráse.“

Žena se ladně zvedla a přistoupila k němu, přičemž se k němu přitiskla, paže mu položila na ramena a ústa měla jen kousek od jeho. „A můžeš důvěřovat kráse?“

„Ne,“ špitl Kiall.

„Máš naprostou pravdu. Teď jdi,“

## 10

„TO SEZENÍ TADY MĚ ZAČÍNÁ UNAVOVAT,“ prohlásil Beltzer. „Co tam děláš? Proč nedává znamení?“

„Setkal se s vůdcem,“ ozvat se Okas a přisedl si k Belt-zerovi. „Bylo to zajímavé setkání.“ Stařec se uchechtl, „A bude ještě zajímavější,“

„Rroč?“ chtěl vědět Chareos. „Kdo je to?“

„Není to *cm*, Šermíři, Je to ona.“

„Takže není v okamžitém ohrožení?“ vyptával se dál Chareos.

Úsměv zmizel Okasovi z tváře. „Tím si nejsem jistý. Jednu chvíli, když s ní mluvil, byl ve velkém nebezpečí. Bývala by ho mohla zabít. Ale něco ji zadrželo.“

„Neměli jsme ho posílat,“ řekl Maggrig. „Nemá žádný zkušenosti.“

„To ne,“ tvrdil Okas. „Myslím, že je to právě nedostatek zkušeností, co ho tam udrželo naživu. Ta žena je tvrdá, velice tvrdá. Ale ať už je to jakkoliv, Kiall jí připadá... zajímavý,“

„Chce ho do postele. To chceš říct?“ vložil se do hovoru Beltzer.

„Možná. Vskutku je to dravá žena, a takové lidi nevinnost často přitahuje. Ale je v tom něco víc, cítím to. Vyptávala se ho na vás na všechny.“

„A on jí to řekl?“ zasyčel Beltzer.

„Řekl. A to mu, myslím, zachránilo život.“

„Je-li ona vůdcem,“ poznamenal Chareos, „pak je to ona, kdo poslal ty lovce, aby nás zabili.“

„Přesně,“ potvrdil mu Okas. „Zvláštní, že?“

„Něco tu chybí,“ prohlásil Chareos.

„Ano,“ souhlasil Okas. „Je tu ještě něco jiného. V té osadě je muž, který Kialla zachránil. Jmenuje se Harokas a oznámil Kiallovi, že si chce s tebou, Charee, promluvit,“

„Harokas? To jméno neznám.“

„Říká, že má zprávu od hraběte, ať už tím myslí coko-

lív.

„Sázím se, že v tom nebude nic dobrého,“ zamumlal Beltzer. „Tak co uděláme?“

„Počkáme,“ řekl Chareos.

„Mohla by proti nám poslat ozbrojence,“ namítl Beltzer.

„To by opravdu mohla,“ přitakal Chareos. „Přesto -počkáme.“

• • •

„Nevím, jak to, že jsi pořád ještě naživu, sedláčku,“ prohodil Harokas, když se s Kiallem usadili u stolu v přeplněné jídelně. „Tanaki k nepřátelům obvykle tak mírná nebývá.“

„Já nejsem její nepřítel,“ prohlásil Kiall a strčil si do úst poslední lžici horkého vývaru.

„Ze nejsi?“

„Proč bych měl být?“

„Byl jsem tam, když tvou milovanou při dražbě vytáhli na pódium. Tobě to nevadí?“

Kiall se opřel a zahleděl se do chladných očí svého zjizveného společníka. „Ano, zlobí mě to. Chcete tím říct, že to... Tanaki... vedla ten nájezd?“

„Ne,“ odpověděl Harokas. „Tanaki jenom řídí dražby. Nadrenští nájezdníci odsud putují po celé stepi. Měl bys to tu vidět, když je trh. Je to jako zjevení.“

„Rořád nechápu, jak tu může být vítán člověk od hraběte,“ podotkl Kiall.

Harokas se uchechtl, „To proto, že... zatím... nechápeš, jak to ve světě chodí. Ale nevidím důvod, proč bych tě neměl trochu poučit. Brzy se to naučíš. Vě, samozřejmě, že princ regent postavil obchod s otroky mimo zákon už před deseti lety.“

„Ano. A zrušil zákony o nevolnících. Bylo to správné rozhodnutí.“

„To záleží na úhlu pohledu. Kdybys byl otrok nebo nevolník, tak ano. Ale ne, pokud jseš šlechtic. Bohatství šlechty pocházelo z půdy. Ted' už ne, ne, když pořád hrozí nadirský vpád. Obilí přináší zisk, to určitě, jenže gothirská zem je úrodná a jídlo laciné. Ne, skutečný zisk pochází z otroků. Princ regent to ve svém novém zákoně nevzal v úvahu. Už mi rozumíš?“

„Ne,“ připustil Kiall.

„Tak pomalý? Považoval jsem tě za chytrého chlapce, ale ty jsi přece jenom romantik, což ti musí zatemňovat rozum.“ Harokas se předklonil. „Šlechta se nikdy obchodu nevzdala. Jenom si našli jiný způsob, jak v něm pokračovat. Nájezd na tvou vesnici posvětil sám hrabě. Dostává část zisku a já jsem tady, abych zajistil, že ta část bude dost velká.“

Kiall v ústech cítil pachut' žluči. Ztěžka polkl a usrkl si prvé, které Harokas koupil. „Platíme mu daně. Hledáme u něj ochranu. A on nás prodává, aby si nacpal kapsy?“

„Není to hezký svět, co, sedláčku?“

„Roč mi to vykládáte? Proč?“

Harokas pokrčil rameny. „Proč ne? Šance, že odtud odejdeš živý, je mizivá. Stejně, možná je mi z toho taky špatně.“ Protřel si oči. „Stárnu. Kdysi jsem věřil na hr-

diny - když jsem byl mladý jako ty. Ale žádní hrdinové nejsou, aspoň ne takovi, jaké bychom chtěli vidět. Každý má pro to, co dělá, své důvody. Obvykle dost sobecké. Vem si své přátele. Proč jdou s tebou? Myslíš, že jim záleží na Ravenně? Ne, snaží se jen znovu získat bývalou slávu, ztracené mládí. Chtějí znova slyšet svá jména v písních.“

„Tomu nevěřím,“ řekl Kiall. „Chareos a ostatní pro mě riskovali životy - a pro Ravennu taky. A vy je zlehčujete jenom tím, že vyslovujete jejich jména. Děkuju za jíd-

i „lo.

Kiall vstal a odešel od stolu. Vzduch venku byl svěží a čistý a Kiall se vydal k hradbám. Když se rozhlížel po krajině, dva strážníci si ho prostě nevšíмали, Kiall se nedíval směrem k táboru, ale počkal, dokud se mu v hlavě neozval Okasův hlas.

„Co nám můžeš povědět?“ zeptal se Okas.

„Nic,“ odpověděl Kiall. „Řekněte Chareovi, ať k hradbě nechodí. Čekám, že půjdu na návštěvu k té ženě, Tanaki.“

„Až budeš s ní, bud' opatrný. Už zabíjela a bude zabíjet znova,“

„Budu opatrný. Ale ona... mě zneklidňuje.“

Cítil, jak se Okas stáhl, a vrátil se na hlavní náměstí. Dražební pódium bylo veliké a podpíralo ho šest kamenných sloupků. Kiall si představoval Ravennu, jak stojí nahoře, obklopená nadirskými muži, kteří ji hltají očima a touží po ní. Zavřel oči a pokoušel si ji v duchu vybavit. Ale viděl jenom oči Tanaki, šikmé a daleko od sebe.

Kdosi mu poklepal na rameno a Kiall nadskočil.

„Myslel jsem si, že to budeš ty,“ prohlásil Chellin. Kiall podsaditého válečníka chvíli nepoznal, pak se ale ulehčeně uism^l

„Jsi daleko z hor, Chelline. Rád vidím, žeš to v pořádku zvládl.“

Muž si sedl na sedátko u zdi a poškrábal se v černostří-brném vousu. „Nebylo to snadný. Urazils dlouhou cestu. Jak se mají tví kamarádi?“

„Jsou naživu,“ odpověděl Kiall.

„Což není málo, vzhledem k tomu, kolik chlapů za nima poslali, aby je zabili.“

„Jsem rád, že ty mezi nimi nejsi,“ poznamenal Kiall.

„Byl jsem. Vrátili jsme se dneska ráno. Stejně, s trochou štěstí vyřešíš svoje neshody s princeznou a pak se nebudem muset potkat na bojišti.“

„S princeznou?“

„Tanaki, Tys nevěděl, že pochází z nadirský královský rodiny?“

„Ne, to jsem nevěděl.“

„Je nejmladším potomkem Tenaka Chána.“

„A co dělá tady?“ divil se Kiall.

Chellin se rozesmál. „Ty toho o Nadirech moc nevíš, co? Pro ně není ženská nic míň než kůň. Tanaki měla nějakou rozepři s bratříčkem Jungirem a on ji vypověděl sem.“

„Je hrozně krásná,“ řekl Kiall.

„To je - ta nejžádoucnější ženská, jakou jsem kdy viděl. Chlap by rád položil život, kdyby se s ní moh vyspat.“

Kiall zrudl a odkašlal si. „Kam půjdeš odsud?“ zeptal se.

Chellin pokrčil rameny. „Kdo ví? Zase na sever. A možná ne. Tenhle život už mě, Kialle, unavuje. Možná zamírím na jih do drenajský země. Koupím si statek, založím rodinu.“

„A počkáš, až tě přepadnou nájezdníci a unesou ti dce-ry?“

Chellin kývl a povzdechl si. „Ano. Jako všechny sny to nesnese, když se na to koukneš zblízka. Doufám, že to s tebou a s princeznou dopadne dobře. Mám tě rád. Doufám jen, že mě nepožádají, abych tě zabil.“ Chellin vstal

a odešel, ale Kiall zůstal sedět ještě hodinu. Pak za ním přišel jakýsi válečník.

„Očekávají tě,“ oznámil Kiallovi. Kiall se zvedl a následoval muže zpátky do dlouhé síně.

Tanaki čekala, podobně jako předtím, na divanu. Teď na sobě měla krátkou halenu z bílé lněné látky a byla bosá. Neměla žádné šperky nebo ozdoby, pouze stříbrnou sponu na širokém černém opasku.

Když se Kiall přiblížil, vstala. „Vítej u mého krbu, Kialle. Posad' se, popovídáme si.“

„Co chcete, pani, abych vykládal?“

„Jen málo. Pověz mi jediný přesvědčivý důvod, proč bych tě neměla nechat zabít.“

„Vy zabíjíte bezdůvodně?“ zeptal se Kiall.

„Občas,“ přiznala se Tanaki. „Překvapuje tě to?“

„Na překvapení si už pomalu začínám zvykat, princezno. Povězte ml, pomůžete mi najít Ravennu?“

Tanaki ho uchopila za ruku a odvedla ho k divanu, kde si k němu přisedla a na rameno mu položila ruku. „Tím si nejsem tak úplně jistá. Víš, že jsem poslala muže, aby vás zabili?“

„Ano,“ zašeptal Kiall, který cítil její teplý dech na líci a na krku.

„Udělala jsem to, protože jsem se doslechla, že skupinka hrdinů vyrazila, aby pomstila nájezd. Myslela jsem, že přicházíte, abyste mě zabili.“

„To jsme nikdy neměli v úmyslu.“

„A pak najdu vysokého, hezkého, nevinného mládence, co pátrá po ženě, které na něm nezáleží. Ten muž mě zajímá.“ Její rty se dotkly Kiallova krku a pravou rukou mu přejela po hrudi až dolů, přes napjaté břišní svaly. Kiall cítil, jak rudne, a dýchal velice mělce. „A zajímalo by mě,“ pokračovala Tanaki tichým, zasněným hlasem, „jak to, že muž, který nikdy nepoznal lásku, může tolik riskovat.“ Její ruka sklouzla níž.

Kiallovy prsty sevřely její zápěstí. „Nehrajte si se mnou, paní,“ špitl a otočil se k ní. „Víte, že mi připadáte krásná... neodolatelná. Ale já... za moc nestojím. Jen mi prozradte, kde je Ravenna, a já hned odejdu.“

Tanaki se mu chvíli dívala do očí a pak se odtáhla. „Jak rozkošné, žeš mě odmítl - ne silou, ale tím, žeš připustil svoa slabost. Nechals rozhodnutí na mně. Nuže dobrá, Kialle. Ale nechtěj vědět, kde je. Myslím to dobře. Dnes ráno jsem tě požádala, abys mi důvěřoval, a teď tě o to žádám znova. Nech toho hledám a vrať se domů.“

„To nemůžu, paní“

„Tak zemřeš. I tvoji přátelé zemřou. A nebude to k ničemu.“

Kiall jí zvedl ruku a zlehka ji políbil na dlaň. „Rak se tedy stane, co se musí stát. Ale povězte mi to.“

Tanaki se posadila. „To děvče, Ravennu, koupil muž jménem Kubaj. Poslali ji do města nedaleko odsud a darovali ji jinému muži. Pak ji odvezli daleko přes step do Ulrikova.“

„Růjdu tam. A najdu ji.“

„Dali ji Jungir Chánovi.“ Ta slova Kialla bodla jako čepek nožů a on zavřel oči a svěřil hlavu. „Tak vidíš,“ pokračovala něžně, „tvoje hledání nemá žádný smysl. Ulri-kov je opevněné město. Nikdo nemůže vstoupit do chánova harému a tajně si odvést jednu z jeho žen. A i kdybys to udělal, kam by ses schoval před jeho pomstou? Je to veliký chán. Velí půl milionu mužů. Kde na světě bys byl před ním, nebo před jedním z jeho šamanů, v bezpečí?“

Kiall se na ni podíval a usmál se. „Stejně to musím zkusit A teď je to jaksí horší, ne kvůli Jungirovi, ale kvůli vám.“

„Tomu nerozumím.“

Kiall vstal a zavrtěl hlavou. „To nemůžu říct. Odpusťte. Smím odejít?“

Chvilí se zdálo, že Tanaki něco řekne, ale pak jen kývla hlavou. Kiall se jí uklonil a odešel ze síně.

Když vyjížděl z města, hlavou se mu honily různé myšlenky a padl na něho veliký smutek. Teď věděl, že Ravennu nemiloval. Byla snem dospívajícího chlapce, nedosažitelnou kráskou. Ale co mohl dělat? Dal své slovo. A i kdyby ho to mělo stát život, dodrží ho.

Zaslechl dusot kopyt a obrátil se v sedle.

Docválal k němu Harokas a přitáhl oště. „Můžu jet s tebou?“ zeptal se.

Kiall taky zastavil koně. „Po vaší společnosti, pane, nijak netoužím. Ale jestli se chcete setkat s Chareem, pak vám nebudu bránit.“

„To mi bude muset stačit,“ řekl Harokas. Kiall pobídl koně k běhu a než dorazil na vrcholek kopce, zvíře těžce dýchalo. Harokas ho následoval poněkud mírnějším temnem. Na mýtině seděli Chareos, Beltzer a Okas, po Maggrigovi s Finnem nebylo ani stopy. Kiall sesedl a začal Chareovi vykládat o Ravenně, ale Šermír na něho kývl, aby mlčel, „Já vím,“ utrousil s pohledem upřeným na jezdce, jenž následoval Kialla.

Harokas sklouzl ze sedla a poklonil se Chareovi. „Hledal jsem tě velice dlouhou dobu,“ pravil. „Mám pro tebe zprávu od hraběte. Byl jsi očištěn od všech obvinění a v Talgithiru budeš kdykoliv vítán. Kapitán Salida hraběti pověděl o tvé chrabré pomoci v Hostinících.“

„To je všechno?“ zeptal se chladně Chareos.

„To vskutku je. A teď, mohli by ti lučištníci vylézt?“

„Nechce se mi věřit, že by hrabě někomu odpustil,“ poznamenal Chareos, „a zajímalo by mě, proč by posílal válečníka, aby mě našel. Není to spíš tak, že jsi najatý vrah?“

„Všechno je možné, Charee,“ odpověděl s úsměvem Harokas.

„Myslím, že bychom ho měli zabít,“ ozval se Beltzer. „Nelíbí se mi.“

„Ty se mně taky nelíbíš ty, ty tlustej hňupe!“ odsekl Harokas. „A teď buď zticha, když mluví lepší lidi.“

Beltzer se vyhrabal na nohy a uchechtl se. „Nech mě, Charee, ať mu zlomím hřbet. Stačí říct slovo.“

Z podrostu se vynořil Finn. „Charee!“ křikl. „Na tohle se by ses měl jít kouknout: K městu míří vojsko nadir-skejch válečníků. Myslím, že na návštěvu sem nepřišli.“

• • •

Tanaki se za mladíkem dívala, dokud neodešel ze síně, potom vstala, natáhla ruce nad hlavu a prohnula záda. Když se vracela do svých komnat, měla smíšené pocity. Kiallova nevinnost byla jak přitažlivá, tak překvapivá, jako když člověk na okraji žumpy najde dokonalý květ. Tanaki si nalila číši vína a usrkla. Mladý muž hledající svou lásku, snílek. Oči se jí zúžily.

„Svět má pro tebe v zásobě pár surových překvapem,“ zašeptala. Těžkými závěsy pohnul větřík a dotkl se holé kůže jejích nohou. Otřásla se.

„Chybíš nu, otče,“ řekla a znovu si představila vysokého, štíhlého válečníka, viděla jeho pomalý úsměv a dívala se, jak změkčuje jeho krutou tvář. Tanaki byla jeho oblíbeným dítětem, přestože její narození způsobilo smrt její matky Renji, Tenaka Chán pak všechnu svou lásku věnoval jediné dceři, zatímco synové bojovali o laskavé slovo, či dokonce o kývnutí, jež by se dalo vykládat jako pochvala. Tanaki si vzpomněla na svého nejstaršího bratra Jungi-ra. Jak toužil po tom, aby ho otec přijal.

Teď byl Jungir chánem, Tanakini ostatní bratři byli zavražděni a ona žila pouze v očekávání nevyhnutelného.

Usmála se, když si připomněla své poslední setkání s Jungirem. Tolik chtěl, aby

zemřela. Ale chánovi generálové by úplné vyhlazení pokrevní linie Tenaka Chána nikdy nepřijali, a, jak všichni věděli, Jungir Chán byl ne-

plodný. Jediná z jeho čtyřiceti žen nepočala. Tanaki se uchechtla. Ubohý Jungir. Zvládl nejdivočejšího koně a uměl bojovat mečem i kopím. Ale v očích Nadirů byl podezřelý, protože jeho šeme nebylo silné.

Tanaki si přitiskla ruce na břicho. Nepochybovala, že může počít. A jednoho dne, možná, až začne být Jungir zoufalý, by se znovu mohla ocitnout na výsluní jeho přízně a provdat se za některého z jeho generálů. Před očima se jí objevila Cudajova tvář a Tanaki ucukla. Jeho ne! Jeho nikdy. Dotkl-li se ji, bylo to jako dotyk ještěří kůže, a při vzpomínce na jeho oči, tmavé jako vnitřek hrobu, se zachvěla. Ne, Cudaje ne.

Zahnala ho z mysli, stejně jako vzpomínku na Jungira. Když ho viděla naposled, seděl na trůně a shlížel k ní dolů. „Jsi v bezpečí, čubko, prozatím. Ale pamatuj si... jednou tě uvidím poníženu. Žiješ pro ten den, Tanaki“

Takže místo smrti vypověděl Tanaki sem, do vylidněné pustiny na jihu. V této zemi se dalo najít jen málo potěšení, kromě opojných radostí alkoholu a zástupu mladých mužů, které si brala do postele. Tyto rozkoše však brzy ztratily na přitažlivosti. Tanaki, znuděná životem, pozorovala špatně fungující obchod s otroky, který se měnil od trhu zaplaveného zbožím za nízké ceny k tržišti zcela prázdnému. K tomu neexistovalo žádné ústřední místo, kde by bylo možné otroky dražit a kde by byly zaručené ceny. Tanaki netrvalo ani čtyři měsíce, než vybudovala město s tržištěm, a do roka už pomáhala řídit všechny nájezdy na území Gothiru. Ceny se stabilizovaly a na novém, upraveném trhu dokonce stoupaly a bylo možno dosáhnout ohromných zisků. Zlato pro Tanaki nic neznamenalo, protože ta strávila dětství obklopená bohatstvím porobených národů. Ale obchod zaměstnával její čilou mysl, takže nemusela myslet na Jungirovu pomstu.

Bez ohledu na to, jak na něho generálové tlačili, Tanaki věděla, že nadejde chvíle, kdy se bude Jungir cítit dost sil-

ný, aby ji nechal zabít. To je zvláštní, uvědomila si, že ho za to ani nemůže nenávidět. Bylo tak snadné chápat, co ho žene. Toužil po náklonnosti svého otce, a když ji nezískal, začal nenávidět to, co otec miloval.

Tanaki odhrnula sametový závěs a zahleděla se úzkým oknem ven.

„Nenechal ti nic, Jungire,“ zašeptala. „Dobyl většinu světa, sjednotil kmeny, založil říši. A co zůstalo tobě?“

Ubohý Jungir. Ubohý neplodný Jungir!

V myšlenkách se vrátila k tomu mládenci - Kiallovi. V duchu spatřila jeho tvář, šedé oči, mírné, a přesto s nádechem oceli. A byla tu taky vášeň, syrová, nepodchybná, výbušná, čekající.

„Bylo by hezké sebrat ti tvou nevinnost.“ Tanaki se usmála a její výraz změkkl. „Ne, to by nebylo,“ uvědomila si smutně.

„Rincezno! Princezno!“ zaječel Chellin, běžící k ní s ní „Nadirští válečníci!“

Tanaki vystoupila, aby ho přijala. „A co má být?“ vyptávala se. „Tady kolem jsou všudycky nějací nadirští válečníci,“

„Ale ne královští Vlci, princezno,“ řekl Chellin. „A vede je Cudaj,“

Tanaki cítila, jak jí vyschlo v ústech. „Je brána zavře-

‘o« na?

„To je, paní. Ale jsou jich tři stovky a nás není ani padesát. A většina z našich uteče, dostane-li šanci,“

Tanaki přistoupila k truhlici z tmavého dubu a zvedla těžké vílco. Vytáhla široký opasek, na němž visely dva krátké meče.

„Nemůžeme je porazit, paní. Proč jsou tady?“

Tanaki pokrčila rameny a neodpověděla. Tak, pomyslela si, ten den nadešel. Už neuvidím modř oblohy, orly vznášející se na větrných proudech z hor. Už ji nebudou mít žádní další muži, kteří tím, že ji získali, přicházeli

o svou duši. Zvedl se v ní hněv. Nevšímajíc si Chellina, vyšla ze síně na hradby, vyšplhala se na ochoz a zadívala se na blížící se chánovy Vlky. Jak už Čhellin říkal, válečníků bylo přes tři stovky, špičaté stříbřité přilbice měli lemované vlčími kůžemi a stříbrné pancíře vykládané zlatem. Jeli zdánlivě neuspořádaně, a přesto na rozkaz dokázali otočit koně a zaútočit v dokonale uspořádaném klínu, či se rozdělit do tří oddílů. Měli neuvěřitelnou disciplínu. Tanaka Chán vytvořil královskou gardu před čtvrt stoletím a cvičil je tak, jak to Nadirové ještě nikdy nezažili. Mezi kmeny se stále považovalo za čest, byl-li někdo přijat k Vlkům. Na každých sto zájemců pouze jeden dostal přilbici a pancíř ozdobený vlčí hlavou.

A tam, uprostřed, jel Cudaj, bojovník, jenž neměl sobě rovného, generál, jenž neměl soupeře.

Kolem Tanaki se shromáždili její muži. „Co budeme dělat?“ zeptal se jeden.

„Proč jsou tady?“ ptal se jiný.

„Jsou tady, aby mě zabili,“ řekla Tanaki a překvapilo ji, že se jí ani nezachvěl hlas.

„Budou chtít pobít i nás?“ zeptal se jakýsi hřmotný válečník.

„Drž tu svou zatracenou hubu!“ zařval Čhellin.

Tanaki zvedla ruce, aby muže umlčela. „Vezměte si koně a odjed'te železnou bránou. Udělejte to rychle! Oni zabijí každého, koho tu najdou.“ Někteří muži se rozběhli dolů z hradeb, ale Čhellin zůstal stát.

„Nenechám je, aby tě dostali, dokud budu naživu.“

Tanaki se usmála a položila starému válečníkovi ruce na vousaté líce. „Nemůžeš je zastavit. Ale potěšilo by mě, kdybys zůstal naživu, Chelline. Teď jdi!“

Čhellin chvilíčku stál, pak zaklel a rozběhl se ke koni.

Nadirové se zatím přiblížili a Tanaki zřetelně rozeznávala tvář jejich velitele. Cudaj se usmíval. Zvedl ruce a jezdci se kolem něj roztáhli do rojnice.

„Co tu chceš?“ křikla Tanaki.

„Chceme tebe, ty děvko!“ houkl na ni Cudaj. „Máme tě přivést do Ulrikova k soudu.“

V Tanaki se zvedl hněv, ale potlačila ho. „Jakým právem nazýváš dceru velikého chána děvkou, ty, koho odkojila prašivá koza?“

Cudaj se uchechl. „Mám tu tři sta válečníků, *princezno*. A než dorazíme do Ulrikova, jeden každý použije tvoje tělo. Cesta trvá šedesát dní, I můj prostý rozum mi říká, že si pět mužů denně bude moct užít radostí, které jsi tak svobodně rozdávala cizákům a mizerům, jakými se obklopuješ. Přemýšlej, *princezno*: tři sta mužů!“

„Roč mě varuješ, ty smradlavý čubčí synu?“

„Třeba bys vůbec nechtěla takové ponížení strpět. Někdo z krve velikého chána by si určitě radši sám vzal život.“

Tanaki se přes svůj strach přinutila zasmát. „Mému veleváženému bratrovi by se to líbilo, že? Ne, Cudaji, Pojď a vezmi si mě. Já to přežiju. A až se generálové dozvědí o tom, jakého zacházení se mi z tvých rukou dostalo, doži-ju se toho, že uvidím, jak ti stahují kůži z toho tvého odporného těla.“

Cudaj rozhodil rukama. „Jak si přeješ, princezno, ale od ostatních chánů velkou podporu nečekej. Lord Jungir bude brzy slavit narození následníka. Všechna znamení říká-jí, že to bude chlapec.“

„Ty lháři! Jungir je neplodný!“

„Já, Tanaki, nikdy nelžu. To víš. Jedna z chánových žen je těhotná.“

„Tak má milence,“ odsekla Tanaki dřív, než se stihla zarazit. Ale srdce jí pokleslo.

Chánovy konkubíny a ženy drželi v paláci obehnaném hradbami, který hlídali eunuchové. Do takové pevnosti se žádný muž nemohl dostat. A i kdyby se mu to nějakým zázrakem podařilo, dvacítká špehů mezi konkubínami by to chánovi donesla.

„Vylezeš ven - nebo si pro tebe máme přijít?“ křikl Cudaj.

„Pojď dovnitř!“ zaječela Tanaki. „Proč nepřijs sám?“

Cudaj se uchechtl a mávl rukou. K hradbám se rozběhlo dvacet jezdců a vyhodilo nahoru provazy, které se za-háklý na špičkách kůlů palisády. Jak Nadirové seskakovali ze sedel a rychle se šplhali na hradby, Tanaki tasila meče. První muž, který se nahoře ukázal, zemřel s podříznutým hrdlem. Druhý spadl s probodnutou plící. Na dohled se dostávali ostatní. Tanaki, z jejichž stříbřitých čepelí odkapávala krev, čekala a oni se blížili zprava i zleva. Tanaki se vrhla dopředu a otočila se, přičemž zabila jednoho muže obratným sekem přes krk, a pak seskočila z hradeb do vozu naplněného pytli pšenice. Vyškrábala se ven a rozběhla se do síně. Čtyři muži se jí pokusili odříznout cestu, ale ona zahrnula do boční uličky, vrátila se a počkala si. Na dohled vyběhlo šest válečníků. Tanaki na ně zaútočila, sekala a bodala, až prorazila jejich řadou.

Na hradbách zatím poklekl válečník s prakem. Roztočil ho nad hlavou, pustil, a malý oblý kamínek yasáhl Tanaki do spánku. Ta se zapotácela a málem upadla. Rozběhl se k ní jakýsi muž... Tanaki se prudce stočila a hodila po něm pravý meč. Ten se muži zarazil do prsou a on upadl na záda, snaže se nahnátnout meč. Kolem Tanaki zasvištěl druhý kámen. Tanaki se sklonila, přiklopýtala ke stodole a opřela se zády o dveře. Hlava se jí točila a přemáhala ji strašlivá malátnost. Na dohled se objevili další dva Nadirové. Tanaki napůl upadla, když na ni skočili. Zvedla meč a jednomu z nich skoro usekla ruku. Do hlavy ji udeřila čísi pěst a z ruky jí vyrvali meč. Ještě dvakrát ji pěstí udeřili do obličeje. Tanaki klesla na kolena. Teď byli muži všude kolem ní a rvali z ní šaty. Vytáhli ji do stodoly a nahou ji hodily na slámu pokrytou podlahu.

„Dobrá, dobrá. Teď jako princezna moc nevypadáme,“ ozval se Cudajův hlas, chladný a posměšný. Tanaki se po-

koušela vstát, ale kdosi se jí nohou opřel do tváře a ona upadla. „Říkal jsem pět mužů na den, ale těchhle dvanáct válečníků o tebe, princezno, aspoň bojovalo. Přenechám tě jejich něžné péči,“

Tanaki vzhledla mezi oteklými víčky a dívala se, jak muži rozvazují opasky z nevydělané kůže, viděla chtíč v jejich tvářích. Něco v ní se zachvělo a zlomilo. Po lících jí začaly stékat slzy.

„A ať trochu křío,“ řekl Cudaj, „ale moc ji nepoznamenejte. Mnoho dalších mužů čeká.“

Generál vyšel do slunečního světla, kde chvíli stál a naslouchal chrochtání mužů a tichému sténání kdysi hrdé princezny. Pak Tanaki zaječela, bylo to dlouhé, pronikavé zakvílení. Cudaj si dopřál úsměv. Na tuto chvíli čekal dlouho. Čtyři roky od chvíle, kdy povýšená princezna Tanaki poprvé odmítla jeho nabídku k sňatku. Dal jí ještě jednu šanci ani ne před měsícem. Teď konečně pozná hloubku jeho nenávisti. Zaječení se ozvalo znovu. Spíš zvržeké než lidské, napadlo Cudaje. Zvláštní, kolik zoufalství může obsáhnout zvuk, který nemá žádná slova...

• • •

Zaječení se neslo větrem až vysoko do hor. „Dobří bohové, co jí to dělají?“ řekl Kiall,

„To, co Nadirové dělají vždycky,“ zasyčel Beltzer. „Znásilňují ji. Hádám, že ji brzo potom zabijí.“

„Škoda,“ poznamenal suše Harokas. „Byla docela hezká.“

„Musíme něco udělat,“ řekl Kiall a zvedl se. Chareos ho popadl za opasek a stáhl ho zpátky.

„Dobřej nápad,“ souhlasil Beltzer. „Proč nenasedláme a nezaútočíme na tři stovky bojovníků? Vzpamatuj se, Kialle. Je s ní konec.“

„Kiall má pravdu,“ ozval se tiše Okas.

Beltzer se k němu obrátil a poklesla mu brada. „Myslíš, že bychom na ně *měli* zaútočit?“

„Ne, příteli. Ale ona je součástí tohoto... této výpravy. Já to vím. Cítím to.“

„Jsme tady, abychom zachránili jednu selku,“ tvrdil Beltzer.

„Liž ne,“ odtušil Okas.

„Co tím myslíš?“ zeptal se Chareos.

Okas si protřel unavené oči. „Teď to, přátelé, konečně začíná dávat smysl. Všechny nitky se sbíhají. A já je vidím. To děvče, Ravennu, prodali Jungir Chánovi. On se s ní vyspal a je to ona, kdo nosí jeho dítě. Udělal z ní kian Vlků, královnu. Snažíte se uloupit nadirskou královnu.“

Beltzer se rozchechtal. „Je to pořád lepší. V tom případě bychom na ně *měli* zaútočit. Bude to dobřej nácvik, než nápadném celý nadirský vojsko!“

„Ta žena tam dole je dcerou Tenaka Chána, Jungirova sestra. Ona bude znát palác. Velice nám pomůže,“ trval na svém Okas.

„Pomůže?“ podivil se Chareos. „V tomhle nemůžeme pokračovat. Šílené je vůbec o tom uvažovat,“

„Na této výpravě je víc, než si uvědomuješ, Charee Šermíři,“ pokračoval Okas. „Mnohem víc. Copak to nevidíš? Sen o Bel-azar, duch Tenaka Chána? To všechno je částí velkého celku.“

„Jakou částí?“ zeptal se Finn a poklekl vedle Tetovaného.

„To dítě,“ odpověděl Okas. „Narodí se brzy... odtěď za dvanáct týdnů. Hvězdy ukazují, že z něj bude velký král, možná největší, jaký kdy žil. V jeho žilách bude proudit krev Ulrika a Tenaka Chána a Regnaka, hraběte z Bronzů. Bude z něj válečník a státník. Jako nadirský chán povede svá vojska celým světem.“

„Chceš tím říct, že to dítě máme zabít?“ chtěl vědět Beltzer.

„Ne. Chci tím říct, že v této výpravě máte pokračovat, a uvidíte, kam vás to zavede.“

„Zavede nás to ke smrti,“ prohlásil Chareos. „Už tady nemluvíme o tom, že koupíme nebo uloupíme nějaké rolnické děvče. Mluvíme tu o nadirské královně!“

„Nechte mě něco říct,“ vložil se do hovoru tiše Kiall. „Máte pravdu, Charee. Je to všechno hrozně... hrozně silné. Směl bych navrhnout, abychom dělali věci jednu po druhé? Nejdřív vymyslíme způsob, jak zachránit Tanaki, Pak se rozhodneme, co dál.“

Chareos si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Je nás šest mužů v cizí zemi. A ty chceš, abychom promysleli plán na to, jak ukrást zajatce třem stovkám nejzuřivějších válečníků v celém nadirském národě? No, proč ne? Kolika způsoby může člověk zemřít?“

„Tu otázku ani nezvažuj,“ prohodil Harokas. „V rukách Nadirů může zajatec umírat pomalu i dvacet dní, a každý den je pro něho horší než ten předchozí.“

„Ty jsi vážně hotová studna útěchy,“ zavrčel Beltzer.

„Zapadá slunce,“ ozval se Finn. „Jestli to děvče máme dostat, tak dneska v noci budem mít největší naději. Zvlášť když je hlavní tábor před hradbama. Jediný, co musíme udělat, je dostat se dolů, protáhnout se kolem nich, vyšplhat po hradbě, zabít každého uvnitř a odnést to děvče.“

„Ó, to je všechno?“ odfrkl si Beltzer. „A já už vím, kdo tu čubku ponese. Já, že jo?“

„Správně,“ přitakal Finn.

„Já jdu s vánu,“ prohlásil Harokas. „Mám tu holku docela rád. Nebude vám vadit, když zůstanu s vánu, že ne, Charee?“

„Ani v nejmenším. Ale drž se přede mnou, Haroko.“

• • •

Když slunce zapadlo, poklekl Chareos na úbočí kopce. Nadirští válečníci dívku vyvělekli

na otevřené prostranství a nahou ji hodili do prachu na náměstí. Byla bezvládná jako hadrová panenka. Pak ji dva muži zvedli a vytáhli ji na předváděcí pódium, kde ji přehnuli přes špalek. Chareos odvrátil zrak a zahleděl se na jezdce před městem. Utábořili se na louce a zapálili ohně. Generál a čtyři jeho muži vstoupili do dlouhé síně, takže ve městě zbývalo sedmnáct mužů.

Příliš mnoho...

Kiall Chareovi donesl sušené maso a ovoce, pak si mlčky sedl vedle něj.

Co tu dělám? napadlo Charea. Co je tohle za bláznovství? Ta žena pro mě nic neznamená, tahle výprava je úplně bezvýznamná. Co bude světu za tisíc let záležet na tom, že se narodí další nadírký chán? Zadíval se dolů na nehybné bílé tělo položené na špalku a na muže, kteří se na dívku tlačili.

„Máte nějaký plán?“ špitl Kiall. Chareos se obrátil k bledému mládenci.

„Myslíš, Kialle, že jsem nějaký bůh války? Můžeme se dostat dovnitř, dost možná aniž by nás spatřili. Ale pak to bude sedmnáct proti sedmi - šesti, pokud nepočítáš Okase, který není válečník. A teď, dejme tomu, že porazíme všech sedmnáct mužů. Dokážeme to udělat potichu? Ne. Takže ostatní válečníci venku budou varováni. Dokážeme porazit tři sta mužů? I ty bys na to měl znát odpověď.“

„Tak co navrhuje?“

„To nevím, chlapce!“ štěkl Chareos. „Běž pryč a nech mě přemýšlet!“

Obloha potemněla a jasně svítil měsíc. Chareovi se hlavou táhl nápad za nápadem, on je prozkoumal, rozebral a zavrhl. Nakonec si k sobě zavolal Finna a nastínil mu své nápady. Lovec ho s nehybnou tváří vyslechl.

„Je to jedinej způsob?“ zeptal se nakonec.

„Jestli dokážeš vymyslet něco lepšího, rád se podle toho zařídím,“ odpověděl Chareos.

Finn pokrčil rameny. „Cokoliv řekneš, Šermíři.“

„Říkám, že bychom se měli vrátit domů a na tenhle nesmysl zapomenout,“ odtušil Chareos s nuceným úsměvem.

„Hlasoval bych pro,“ připustil Finn. „Tak proč to neuděláme?“

Chareos pokrčil rameny a ukázal dolů na město zalité měsíčním světlem, kde byla k dražebnímu špalku přivázaná nahá Tanaki.

„Ani ji neznáme,“ podotkl tiše Finn.

„Ne, to neznáme. Ale viděH jsme ji trpět. Připadám ti stejně naivní a romantický jako Kiall?“

„Ano, ale na tom není nic špatného, příteli. Dívám se na to stejně. Zlo nebude nikdy poraženo, když žádný dobrý člověk nikdy nic neudělá.“

„Tak to jsme párek hlupáků,“ prohlásil Chareos a tentokrát se usmál upřímně. Finn natáhl ruku a Chareos ji přijal.

„Ať už vyhrájeme, nebo prohrajeme, dosáhli jsme něčeho, čemu by nikdo na světě nerozuměl,“ řekl Finn.

„Jenomže na světě přece nezáleží,“ prohlásil Chareos a vstal.

„To vážně nezáleží,“ opáčil Finn. „To je dobrý vědět.“

Bylo k půlnoci, když Finn s Maggrigem vyjeli z tábora. Chareos, Harokas, Kiall a Beltzer pomalu zamířili dolů z kopce k městu obehnanému palisádou. Okas zůstal v lese, seděl se zkříženými nohama, oči zavřené. Začal tiše prozpěvovat a z trávy se zvedla mlha a zakroužila, aby jako plášť obklopila čtveřici válečníků, kteří se právě dostali na otevřené prostranství.

MLHA SE VALILA DOLŮ, JAKO BY TO BYLA jakási přízračná přikrývka, a v měsíčním světle se matně třpytila. Chareos dorazil k zadní straně palisády a našel železnou padací mříž. Vedle něj se postavil Beltzer.

„Co teď?“ zeptal se obr šepem.

„Zvedneme ji?“

Železná mříž měla na šířku čtyři stopy a na výšku sedm. Beltzer podal Kiallovi sekeru a popadl nejnižší tyč. Když zatáhl, svaly na krku a na ramenou mu naběhly, brána zaskřípěla a o palec se pohnula. Připojili se k němu Harokas s Chareem a brána se zvedla o další stopu. „To stačí,“ sykl Kiall, položil se na záda a protáhl se pod bránou.

Chareos se obrátil na Beltzera. „Udržíš to?“

Obr zavrčel, Chareos se vrhl na zem, překulil se pod mříží a zvedl se vedle Kialla. Oba muži vyšplhali po schodech na hradbu. Nebyly tam žádné hlídky. Kiall s Chareem společně otočili kolem nad bránou, upevnili provaz a uvolnili Beltzera. Rychle se vrátili k bráně, kde se právě Beltzer prodíral dovnitř, následován Harokou.

„Teď počkáme,“ zašeptal Chareos.

Zvenčí se ozval dusot kopyt cválajícího koně.

Finn dojel rovnou do nadirského tábora a rozkopl dva ohně. Jak jeho kůň běžel mezi válečníky, ti se začali hra-

bát z pokrývek. Finn prudce zabrzdil. Nasadil šíp na třetivou krátkého loveckého luku a vyslal střelu, která komusi protřela hrdlo.

Z opačné strany tábora se ozvalo divoké zavysknutí a na dohled přicválal mlhou Maggrig. Nadirové se řítily ke koním. Finn zastřelil dalšího muže, pak pobodl koně do cvalu a zamířil k jihu. V táboře vypukla vřava, jak se válečníci chápali mečů a hnali se sedlat koně. V několika minutách byl tábor prázdný.

Ve městě Cudaj vyběhl ze síně, vylezl na hradbu a díval se, jak se jeho vojáci dělí na dva oddíly, aby pronásledovali útočníky. Cudaj se otočil ke svému pobočníkovi, který utíkal k němu.

„Jdi tam a zjisti, co se děje!“

Muž se vrhl ke svému koni, vyhoupl se do sedla a od-cválal bránou ven.

Chareos s Beltzerem prolezli oknem v zadní části dlouhé síně a kradli se dál. U stolu seděli čtyři nadirští důstojníci a hráli v kostky.

Chareos skočil do síně a mečem protřel hrdlo nejbližšímu muži. Beltzer skočil vedle něj a jeho sekera zabila dva muže dřív, než stihli vstát. Čtvrtý muž se pokusil utéci a dostal se až ke dveřím, které prudce otevřel. Do hrudi se mu zabořil Harokův nůž.

Do dveří vstoupil Harokas, zachytil mrtvolu a složil ji na podlahu.

Venku se Kiall, který se držel ve stínu, kradl k dražebnímu špalku, kde ležela v bezvědomí Tanaki. Na náměstí vyběhla trojice mužů. Kiall se vrhl za dva sudy s vodou a čekal.

Muži se vyšplhali na ochoz, odkud Cudaj sledoval hon. Kiall neslyšel, co si vykládají. Opatrně vyšel na otevřené prostranství a vylezl na pódium, kde poklekl vedle Tanaki a přeřízal provazy, kterými měla spoutána zápěstí. Tanaki, když ucítila, jak se jí dotkl, zaúpěla.

„Už ne,“ zaprosila. Víčka měla tmavá a oteklá, rty roz-seklé, tělo plné modřin a zakrvácené. Kiall zaťal zuby a čekal. Muži sešli z hradeb na náměstí a Kiall zaslechl, jak se jeden z nich směje. Schoval se za špalek. Viděl, jak jeden z nadirských válečníků ukazuje na Tanaki, a pak míří k ní. Ostatní se zarehtali a otočili se k Cudajovi.

„Je to stále vaše povinnost,“ oznámil jim.

První muž vyšplhal na pódium, uvolnil si opasek a spustil kalhoty. Kiall se zvedl a vrazil mu meč do slabin.

Cudajovi se rozšířily oči. „Vlci, ke mně!“ zaječel a ze stodoly vyběhlo devět mužů s meči v rukou. „Chyťte ho!“ hulákal Cudaj.

Válečníci se vyřítili dopředu, ale když dorazili k pódiu, vrhl se na ně Beltzer, ohánějící se sekerou. K němu se připojili Chareos s Harokou. Kiall seskočil z pódia, nar<sup>^</sup>Til do tří mužů a srazil je na zem. Kůži na paži mu prosekl čísi meč, ale to už Kiall stál a šavlí sekal do mužů pod sebou. Harokas se sklonil pod divokým sekem a propíchl muže před sebou. Vytrhl čepel právě včas, aby odrazil druhý výpad jiného válečníka. Chareos složil dva Vlky a otočil se na pomoc Harokovi. Beltzer bojoval jako šílenec. V několika vteřinách byl poslední Nadir na zemi.

Cudaj se rozběhl po ochoze a seskočil na zem, kde se stočil do kotoulu, aby zmírnil pád. Popadl otěže svého koně a vyhoupl se mu na holý hřbet. Chareos se rozběhl, aby mu zabránil v útěku, ale kůň kolem něj procválal dřív.

„Seber to děvče!“ zařval Chareos.

Beltzer hodil sekeru Kiallovi a vylezl na pódium. Zvedl Tanaki a hodil šiji na záda.

Chareos vyvedl skupinku železnou bránou ven do mlžné noci. Postupovali jen velmi pomalu, přičemž se cestou řídili stoupáním. V několika minutách zaslechli dusot kopyt cválajícího koně. „K zemi!“ sykl Chareos. Skupinka se svezla na břicho. Jen o pár kroků je minulo několik jezdců. Chareos vstal.

„Kudy?“ zeptal se šeptem Beltzer. Slyšeli volání Nadirů, ale mlha zatím pořádně zhoustla a všechny zvuky byly změněné, tlumené a strašidelné. Jak je Chareos vedl nahoru do kopce, Beltzer začal ztěžka dýchat a obličej mu zrudl námahou.

„Už nejsem tak mladej, jako kdysi,“ zafuněl a zastavil se, aby popadl dech.

Ve vzduchu před Chareem se objevila zářící koule. „Díky Prameni!“ zašeptal. Koule odpulila doprava. Chareos s ostatními ji následoval a brzy se dostali nad hladinu mlhy do poměrného bezpečí mezi stromy. Okas pořád ještě seděl v trávě, ale když přátelé dorazili na mýtinu, otevřel oči. „Sedněte si kolem do kruhu,“ nařídil jim. „Dívku položte doprostřed.“ Beltzer něžně položil bezvědomou Tanaki do trávy a ostatní kolem utvořili kruh. Okas zavřel oči a znovu začal tiše, rytmicky zpívat. Beltzer se na něho lépe podíval. Stařec byl vyhublý, tvář měl šedivou a rty měl stejné modré, jako tetování na bradě.

Beltzer dloubl do Charea a ukázal na Okase. Chareos kývl. Ať už stařec dělal cokoliv, vybíralo si to na něm strašlivou daň.

Na mýtinu vjeli nadirští jezdci a Beltzer hrábl po své seceře, ale Chareos ho popadl za ruku. Jezdci vypadali nehmotně, jako duchové. Pomalu projeli kolem přátel.

Kiall se otrásl a sledoval strašidelné jezdce, kteří je míjeli. Okas otevřel oči a sesul se do trávy. Chareos s Kiallem k němu přistoupili, ale stařec na ně mávl, stočit se do klubíčka a usnul. Chareos ho přikryl a Kiall se obrátil k dívce. V měsíčním světle viděl, že má otekly, pohmožděný obličej. Levé oko měla úplně opuchlé, pravé tmavé, hýřící barvami, Kiall opatrně zvedl pokrývku, kterou měla přehozenou přes sebe. Nohy a hýždě měla také ošklivě pohmožděné a poškrábané a na stehnech měla zaschlou krev.

Proti němu poklekl Beltzer. „Chceš pomoci?“ zeptal se Kialla.

„Ne. Stejně nemůžu nic dělat. Ale pomohl by oheň. Měla by být v teple.“

„To nemůžeme riskovat,“ ozval se Chareos. „Nevím, jak silné je to kouzlo, ani jak dlouho vydrží.“

„Nevím, proč je pořád v bezvědomí,“ poznamenal Kiall. „Je ošklivě potlučená, ale zdá se, že nemá nic zlomeného.“

„Už jsem to kdysi viděl,“ vysvětlil mu Chareos. „Není to zranění těla, ale ducha. Tohle je ohavná záležitost, Kialle.“

Tanaki tiše záupěla a Kiall si lehl vedle ní a pohladil ji po tváři. „Už je to v pořádku,“ zašeptal jí do ucha. „Jste mezi přáteli. Spěte, paní. Odpočívajte.“ Chareos ji přikryl vlastní pokrývkou, zatímco Beltzer si svlékl kabátec a strčil jí ho stočený místo polštáře pod hlavu.

Tanaki se překulila na bok a jednu ruku vysunula zpod pokrývky. Měla ji zaťatou v pěst, pak ji otevřela a zaryla prsty do země. Kiall ji jemně uchopil za ruku a podržel ji. Tanaki začala dýchat klidně a usnula.

Třikrát vjeli na mýtinu přízrační jezdci. Jednou jeden z nich dokonce sesedl na tři kroky od přátel a klekl si, aby si prohlédl stopy. Vypadal popleteně a něco vykládal svým společníkům, ale přátelé neslyšeli ani slovo. Pak Nadir nasedl a všichni odjeli do lesa.

Noc mýjela pomalu. Kiall spal špatně vedle Tanaki, zatímco Chareos s Beltzerem si cosi šeptali. Harokas se odsunul stranou na okraj mýtiny a spal o samotě.

Svítání zastihlo Charea s Beltzerem na stráni, pátrali na obzoru po nějakých známkách po Finnovi a Maggrigovi. Nadirský tábor byl opuštěný, město tiché.

„Jsou to mazaný chlapi,“ prohodil Beltzer. „Budou v pořádku.“

„Rád bych si tím byl jistý,“ utrousil Chareos. „Riziko bylo příliš velké. Nikdy jsem je o to neměl žádat.“

„Jsou dospělí. Mohli tě odmítnout. A tu holku jsme dostali.“

Chareos byl unavený. Bolelo ho v zádech, a tak se natáhl do trávy. „Měl by ses kapku prospat,“ podotkl Beltzer. „Já budu hlídat, jestli neuvidím Finna.“

Chareos přikývl. „Dávej pozor i na toho hraběcího člověka. Nenech ho, aby se ti dostal za záda.“

„Myslíš, že je to najatej vrah?“

„Jenom si myslím, že je ho třeba hlídat.“ Chareos zavřel oči a usnul.

Slunce zatím stoupalo po obloze a Beltzer seděl vedle Charea, sekeru v klíně, hlavu plnou hory. Cítil se znovu živý, téměř mladý. Téměř. To, jak nesl Tanaki, ho vyčerpalo, stejně jako bitva ve městě. Mohutnou pěstí sevřel to-půrko sekery. „Ještě pořád na nás čeká jedna, dvě rvačky, co?“ prohodil.

Daleko na západě zahlédl jezdce, který se držel nízko v kotlinách. Beltzer si zastínil oči a snažil se ho rozeznat. Vypadal jako Finn. Beltzer si prohlédl kopce a doliny, žádné pronásledovatele však neviděl. Napadlo ho, že vzbudí Charea, ale zaváhal. Šermíř byl unavený až do morku kostí. Potřeboval si odpočinout. Jezdec se pomalu prodíral po stráni nahoru. Byl to Finn. Sesedl a zavedl koně na mýtinu, pak došel zpátky k Beltzerovi.

„Kde je Maggrig?“ zeptal se.

„Ještě se nevrátil,“ odpověděl mu Beltzer.

Finn se posadil na zem. „Myslel jsem, že to nezvládnou. Skoro mě dostali. Dva z nich jsem zabil a pak jsem zajel do řeky plný vírů. Přišel jsem o luk. Myslel jsem, že se mi utopí kůň, a pověsil jsem se na hrušku. Ale je to dobrý zvíře. Plaval dobře a našel pevnou půdu.“

„Odpočiň si trochu,“ poradil mu Beltzer.

Finn zavrtěl hlavou. „Musím najít Maggriga.“

„Nebud' blázen! Nadirové jsou všude kolem a Maggrig nejspíš zalezl do nějaký jeskyně. Počká, až padne

tma, a pak se vrátí. Jestli vyjedeš, zavedeš je rovnou k ně-

„

mu.

Finn si povzdychl. „Máš pravdu. Kapku se prospím. Kdyby se vrátil, probud' mě.“

Beltzer kývl. „Máme tu holku,“ poznamenal. „Šlo to dobře.“

Finn neodpověděl. Lehl si do trávy a zavřel oči. Beltzer se zády opřel o strom a v ranním slunci si zdříml. Probudil se a spatřil Haroku, jak klečí vedle Charea. Válečník s orlím nosem upřeně hleděl do tváře spícího muže. Beltzer jeho výraz nedokázal rozluštit., ale viděl, že něco není v pořádku.

„Nebud' ho,“ ozval se Beltzer tiše a Harokas vzhlédl,

„Poslali mě, abych ho zabil,“

„Já vím,“ řekl Beltzer. „C«n taky.“

„Ale ono to není nutný, ne? Vy všichni jste se rozhodli umřít. A já jsem rád, že to nemusím udělat.“

Harokas vstal a odešel ke svému koni, Beltzer ho sledoval, jak nasedá a odjíždí pryč.

Na mýtině se probudil Kiall, Posadil se a zadíval se na Tanaki. Už měla lepší barvu. Kiall otevřel svůj vak a vytáhl z něj hrst lístků kostivalu, které smíchal se studenou vodou. Bylo to dobré na otoky, a Kiall chvíli pracoval na obkladu. Když byl konečně spokojen, dotkl se Tanakiny ruky a ona se s trhnutím probudila.

„Jste mezi přáteli,“ řekl jí uklidňujícím tónem. „To jsem já, Kiall. Mám tu obklad na vaše oči. Ležte klidně.“ Tanaki neříkala nic a Kiall jí položil chladivou látku na oční víčka. Pak ji vzal za ruku a něžně ji poplácal.

„A Vlci?“ špitla.

Jsou pryč.“

„Jak...?“

„Nemluvte, paní. Odpočívajte. Včera v noci jsme přišli do města a pobili muže, kteří vás... napadli. Pak jsme vás přinesli sem. Už jste v bezpečí.“

„Roč?“

„Teď odpočívajte. Ať může ten obklad pracovat.“ Snažil se uvolnit si ruku, ale ona ho pevně svírala.

„Roč?“ zeptala se znovu.

„Protože jste byla v nouzi,“ vysvětloval neohrabaně. Chvíli vedle ní poseděl, pak ho Tanaki pustila a Kiall si všiml, že znovu usnula. Vstal a protáhl se. Beltzer spal pod stromem na vrcholku kopce a Chareos s Finnem leželi opodál. Po Harokovi a Maggrigovi nebylo ani stopy.

V hlavě se mu ozval Okasův hlas. „*Kialle, slyšíš mě?*“

„Slyším,“ odpověděl Kiall nahlas a zadíval se na starcovo spící tělo. Jeho hlas zněl jako šepot skrze mlhy času, nesmírně vzdálený, a přesto tak jasný. „Slyším vás.“

„*Pověz Chareovi, aby se vydal do Měsíčních hor. Pověz mu, ať vyhledá Asta Chána. Pověz mu, že mě to mrzí.*“

Hlas se vytratil, Kiall došel k Okasovi a klekl si vedle něj. Tělo bylo ztuhlé a chladné.

Tetovaný byl mrtev.

• • •

Starce pochovali na vrcholku kopce a mlčky postáli u jeho hrobu. „První z nás, kdo zemřel,“ zašeptal Beltzer a jeho slova jako by zůstala viset ve vzduchu. Pak se vrátil do tábora, sedl si, zadíval se na čepel své sekery a pohrával si s topůrkem.

„Mrzí mě to,“ řekl Kiall Chareovi. „Přál bych si, abych vás nikdy nebyl požádal o pomoc. Všechno teď vypadá tak zbytečné. Nevím proč.“

„Jsme svobodní lidé, Kialle. Rozhodujeme se sami.“

„Já vím,“ pravil mladý muž. „Jenom... je tu tolik násilí. Podívejte se na Tanaki. Jak jí to mohli muži udělat? To nechápu.“

„Buď rád, že to nechápeš.“

„Vy to chápete?“

Chareos se odvrátil a zadíval se do stepi. „Ano, naneštěstí ano. Já bych něco takového nikdy neudělal, ale ano, chápu to. Je to spojené s válkou, Kialle, a s přirozeností válečníka. Ten je soutěživý, touží po tom, aby mohl ovládnout a zničit svého nepřítele. Ale slovo, které si musíš pamatovat, je *ovládnout*. Taky musíš vzít v úvahu ještě jedno slovo: *vzrušení*. V muži

se může stejně snadno zvednout hněv, jako chtíč. Ty dva pocity jsou si velice blízké. Hněv a chtíč. Takže válečníka vzrušuje bitva a on bojuje, aby ovládal. Tanaki a jí podobné jsou toho obětí. Ovládnout, zneužít, ponížit.“

„Jsou zlí,“ prohlásil Kiall. „Jsou prostě zlí.“

„Kdyby to jen bylo tak snadné. Někteří z těch mužů mají ženy a děti. Někteří z nich mohou dokonce být dobrými otci rodin. Poznali v životě lásku a soucit.“

„Já s nimi žádný soucit mít nebudu. Jsem rád, že jsme je zabili.“

„Rád? Z toho, že někdo zemřel, by ses nikdy neměl radovat. *Nikdy*. Mělo by se ti jenom ulevit, žeš sám zůstal naživu. Kdysi jsem měl učitele, velikého muže jménem Attalis. Ten mi vykládal, že stezka ke zlu začíná spravedlivým hněvem. Tlupa Nadirů přepadne gothirskou vesnici, znásilňují a zabíjejí. Oddíl gothirských vojáků se vydá pomstít. Chtějí nepříteli ublížit, tak znásilňují a zabíjejí. Nikdy to neskončí. Nikdy... vůbec nikdy... se neraduj, žeš zabil.“

Chareos poodešel a zastavil se u rovu. Kiall ho tam nechal a zašel k místu, kde seděl o samotě Beltzer. Obr se tvářil vážně, ale na lících se mu chvěly svaly. Oči měl zarudlé a rychle mrkal.

Kiall si sedl naproti němu. „Jste v pořádku?“ zeptal se mladší muž.

„Já? Je mi dobře. Jenom jsem přemýšlel, že jsme ještě nejedli. Umírám hladu.“ Rty se mu chvěly, ale zaťal zuby. „Pitomej starej ňouma,“ vyjel. „Pitomec! Sám se zabil, aby

nás ochránil. Pitomec.“ Beltzer si odfrkl a odplivl si. „Zatraceně, asi dostávám rýmu. To je tím počasím, studený vítr a prach. Pust' mě do města, kdykoliv... a do hospody. Na co tak zíráš?“

„Mrzí mě to,“ omlouval se Kiall. „Nechtěl jsem zírat. Mám pro vás od něj zprávu, víte. Říkal, abych dal sbohem starému Beltzerovi.“

„To řek? Opravdu?“

„Ano,“ pokračoval Kiall ve lži. „Když mluvil, nebyl nešťastný.“

„Víš, co je nejhorší, kluku? Víš to?“

„Ne.“

„Měl mě rád. Kvůli mně samotnému. Ne proto, že se umím ohánět sekerou, nebo že jsem pobil pár domorodců. Ale kvůli *mně*. Na mně toho k pomilování moc není, ale on to našel. A já ti něco povím - směj se, jestli chceš - já toho staříka miloval. ‚Starej Beltzer‘. To už je něco, ne? Miloval jsem ho.“

„Roč bych se měl smát?“

Beltzerovi vyhrkly z očí slzy a stékaly mu po lících do rudostříbraého vousu. Obr sklonil hlavu a plakal. Kiall natáhl ruku a položil mu ji na rameno.

„Běž pryč!“ zařval Beltzer. „Nech mě být. Copak už člověk nemůže ani truchlit o samotě?“

Kiall vstal a odešel. Tanaki byla vzhůru a seděla uprostřed tábořiště s pokrývkou kolem ramen. Oči měla stále ještě nateklé, ale už viděla.

Kiall se posadil vedle ní. „Jak se cítíte?“

„To ani nechtěj vědět,“ opáčila Tanaki. „Zabili jste je všechny?“

„Ano. Vlastně ne. Jeden z mužů - jejich velitel, myslím — unikl.“

„To je dobře.“

Kialla to překvapilo, ale dál se nevyptával. „Chcete být sama?“ zeptal se.

Tanaki se usmála a trhla sebou, když se jí rána na rtu znovu otevřela a vyronila se kapička krve. „Ne. Sedni si blíž ke mně. Mám ráda společnost. Proč jsi mě zachránil?“

„Záleží na tom?“

„Mně ano.“

„Nestačí, že jste byla sama a potřebovala jste pomoc?“

„Tohle, Kialle, není píseň nebo příběh. Já nejsem jedna z těch tvých zlatovlasých panen zavřených ve věži.“

„Ale jste princezna,“ usmál se Kiall. „Princezny je třeba vždycky zachraňovat.“ Tanaki si jeho úsměvu nevšímal a v očích se jí objevilo podráždění

„A co ostatní? Proč ti pomáhali?“

„Tetovaný je o to požádal. Říkal, že jste součástí našeho úkolu. Stačí vám to?“

Tanaki kývla, „Všem se vám odměním.“

„To není nutné.“

„To posoudím já. Nechci, aby mi nad hlavou visely nesplacené dluhy. Kam půjdete teď?“

„Hledat člověka jménem Asta Chán,“

Tanaki se na něho podívala, ale Kiall nedokázal přes podlitiny, které měla v obličeji, přechít její výraz. „On ještě žije? To mě překvapuje. Můj otec na něho hodně dal,“

„A ještě pořád dá,“ dodal Kiall,

„Co to mluvíš za nesmysly? Můj otec je mrtvý. Je mrtvý už celá léta.“

„Těžko se to vysvětluje.“

„Zkus to!“ štekla Tanaki. „Možná jsem potlučená, ale hlavu mám úplně v pořádku.“

Kiall, jak nejlépe dovedl, nastínil souboj s démony a bojovníka s fialkovými očima, který jim přišel na pomoc. „Okas mi pověděl, že to byl duch Tenaka Chána.“

„Jak bojoval?“

„Měl dva krátké meče. Otáčel se jako tanečník. Ještě nikdy jsem nic takového neviděl.“

Tanaki kývla. „To je jedno z jmen, které měl: Tanečník s čepelí. Taky byl knížetem stínů.“

„Chareos s Beltzerem ho znali,“ řekl Kiall, „stejně jako Maggrig s Finnem. Jsou to hrdinové od Bel-azar, seděl s nimi tu poslední noc bitvy.“

„Já vím. Otec mi to vyprávěl. Jsou to budoucí přízra-

ty

ty

„Co to znamená?“

Tanaki pokrčila rameny. „To nevím. Můj otec byl taj-nůstkářský člověk. Vyprávěl mi o válečnících z Gothiru, říkal, že jeden z nich byl jeho pokrevní příbuzný, drenajský princ. Hádám, že to byl Chareos. Nedokážu si představit, že by to byl ten plešatý tlust'och.“

„Vím, co máte na mysli. Beltzer není právě kulturní člověk.“

Dolehl k nim dusot kopyt a Beltzer, se sekerou v ruce, vyskočil, Kiall vstal a tasil šavli ve chvíli, kdy Harokas zamířil s koněm do tábora a sesedl.

„Myslel jsem, žeš odešel nadobro,“ utrousil Beltzer.

„Já taky,“ odušil Harokas unavené, „ale našel jsem vašeho přítele.“

„Maggriga?“ vydechl Beltzer.

„Ano.“

Finn se vymrštil ze země a rozběhl se na mýtinu. „Kde je?“ hulákal a popadl Haroku za černý kabátec.

Harokas položil Finnovi ruku na rameno. „Nadirové ho dostali.“

„Ó, ne! Ó, prosím, ne!“ křičel Finn a Odklopýtal. Utíkal ke svému koni, ale cestu mu zastoupil Chareos, popadl ho za ruce a pevně ho přidržel,

„Ročkej!“ řekl Chareos tiše. „Půjdeme všichni. Uklidni se, příteli.“

Finn se Chareovi zhroutil v náruči a hlava mu padla na šermffovo rameno. Chareos se obrátil ke Kiallovi, „Počkej tady s tou ženou. Vrátime se.“

„To nemá smysl,“ ozval se Harokas. „Nadirové jsou

všude kolem. Je to šílenství.“ „Přesto,“ opáčil Chareos, „zaveď nás k tělu?“ „To pro vás tolik znamená? Budete riskovat život kvůli

mrtvole?“

„Ano.“

Harokas nevěřícně zavrtěl hlavou. „Tak pojd'te za mnou, ale jed'te opatrně.“

. . .

Stromy rostly řídce, když přátelé jeli v zástupu za Haro-kou. Krajina před nimi byla zvlněná, řada žlebů a roklín připomínala obří plášť, který tu kdosi bezstarostně odhodil z nebes.

Jeli opatrně déle než hodinu, až nakonec dorazili ke skalnatému výběžku. Harokas sesedl a zavedl koně nahoru. Přátelé ho následovali, Harokas uvázal koně k holému topolu a čekal. Připojil se k němu Chareos. Od chvíle, kdy opustili tábor, nikdo nepromluvil. Finn stál vedle nich, bílý jako křída, s nehybným výrazem a zmučenýma očima. Beltzer byl vedle něj.

„Pojd'te za mnou,“ vyzval je šepem Harokas, „a prosím vás... žádné hrdinství.“

Zavedl je k čelu skály a dál, do úzké průrvy, která zatáčela dolů na římsu. Tady si ve slábnoucím světle dřepel a ukázal na nadirský tábor dole. Tam byla větší část ze tří set Vlků a meh“ zapáleno šest táborových ohňů. Uprostřed tábora, nahý přivázan ke kůlu, byl Maggrig, tělo pokryté řeznými ranami a popáleninami, Finn zaúpěl a Beltzer mu stiskl rameno.

„Viděli jste dost?“ zašeptal Harokas. „Na to nepotřebujete oko válečníka, abyste poznali, že ten chlap je mrtvý.“ Chareos kývl. Maggriga mučili, kůži měl částečně staženou z těla, oči vyloupnuté.

„Pořád vás ještě hledají,“ pokračoval Harokas, „takže jim nic neřekl. Měl kuráž. Velikou kuráž.“

„Ano, to měl,“ souhlasil Chareos a ohlédl se na Finna. „Byl to skvělý člověk.“

„Myslím, že si jeho kůň zlomil nohu,“ dodal Harokas. „Byla to prostě smůla. Skoro se dostal do kopců.“

„Už tu není nic k vidění,“ řekl tiše Chareos. Dotkl se Finnovy ruky. „Rpjd'me, příteli,“

„Ano,“ zamumlal Finn.

Harokas vycouval od okraje římsy a přátelé se vyšplhali zpátky průrvou. Když se dostali ke koním, Beltzer si všiml, že chybí Finn.

„Ne!“ vyjekl. Obrátil se a rozběhl se zpátky k průrvě s Chareem a Harokou v patách. Na římsu se dostati právě včas, aby zahlédli Finna, jak pomalu kráčí štěrkem pokrytým úbočím k nadirskému táboru. Beltzer ho chtěl následovat, ale Chareos ho popadl za límec kabátce a strhl ho na zem.

Beltzer dopadl tvrdě. Zamračil se na Charea. „Nech ho být,“ řekl Chareos. „Nechtěl by té tam, to přece vg.“

Beltzer se snažil něco říct, ale nedokázal to. Překulil se na kolena, sebral sekeru a vyklopýtal zpátky průrvou. Vedle Charea poklekl Harokas.

Šermíř si ho nevšímal, oči upíral na tmavou postavičku, která se blížila k nadirskému táboru. Bylo by to tak snadné, napadlo Haroku, jenž měl ruku položenou na jílcí dýky... prostě mu vrazit čepel mezi žebry do srdce. Tak snadné. Pak by se mohl vrátit k hraběti, vyžádat si své zlato a skoncovat s tímhle životem. Ale to by znamenalo opustit Tanaki, V duchu zaklel a

odtáhl ruku od jílce

Dole zatím Finn dorazil na dno kotliny a vykročil po rovině, záda rovná, hlavu vysoko zdviženou, V uších slyšel burácení vzdáleného moře a před očima měl mlhu. Tolik let spolu, let radosti a obav. Nikdy se nevyplácelo milovat příliš mnoho, to vždycky věděl. Cely život byl v rovnováze.

Na člověka vždy čekalo vyúčtování. Mnohem lepší bylo vůbec nemilovat. Finn prošel kolem dvou nadirských bojovníků, kteří si brousili meče. Ti na něho chvíli zírali a pak se za ním zvedli. Finn neochvějně kráčel dál. Teď už Maggriga viděl, a taky tu strašlivou krutost, s níž se na něm vyřádili. Kdosi ho popadl za ruku. Finn mu skoro nevědomky vrazil tesák do hrdla.

Jednou Maggriga složil červený mor. Ještě nikdo ho nepřežil, ale Finn u Maggriga seděl a prosil ho, aby žil. Horečka Maggrigovi spálila všechno maso v těle, nechala jen průsvitnou kůži pevně napjatou na kostech. Ale Finn o něho pečoval, až se uzdravil. Vzpomínal si na den, kdy si poprvé uvědomil, že to Maggrig přežije. Obloha byla šedá a zatažená, hory zahalené mlhou. Ze stromů kapala voda, a přesto byl ten den překrásný, - tak neuvěřitelně nádherný, že se Finn nemohl ani podívat, ani? by mu do očí nevrhly slzy.

Vrhl se na něho druhý válečník. Finn ho zabil, ale Nadi-rův meč mu poranil bok. Ani to nebolelo. Finn se potácel dál. Così ho udeřilo do zad, ale on si toho nevšímal. Teď už byl blízko tělu, upadl na kolena a nožem přetřel provazy, které Maggrigovi poutaly paže ke kůlu. Pustil nůž a zvedl Maggrigovi hlavu. Do krku mu stékala krev, ale Finn ji vyplívl.

„Jsou s tebou jenom starosti, chlapče,“ řekl a snažil se zvednout tuhnoucí tělo.

Do zad se mu zabodl oštěp, rozdrtil mu žebra a vpředu mu vylezl z prsou. Cítil, jak mu Maggrig klouže z prstů, a pokusil se tělo jenně položit na zem.

Pomalu se zhroutil a hlava mu spočinula na Maggrigo-vě hrudi.

Jen kdyby Maggriga dostal do hor, všechno by bylo v pořádku. Obloha by byla šedá a zatažená a stromy obalené mlhou.

Jen kdyby...

Do Finnova těla se zabodávaly meče a nože, ale on je necítil.

Vysoko na římse to všechno sledoval Chareos. Ruce se mu třásly a nakonec odtrhl zrak od té podívané a upřel ho do země. Zhluboka se nadechl a zaklonil se. Dlouho tak seděl mlčky a vzpomínal na Maggriga s Finnem, jací byli tenkrát u Bel-azar. Pak se obrátil k Harokovi. „Měl jsi šanci,“ poznamenat tiše. „Už se nevrátí. Proč jsi mě nezabil?“

Harokas rozhodil rukama a neřekl nic. Chareos vycouval z římasy a vrátil se ke koním. Tam seděl Beltzer na kameni a vedle něj na zemi ležela jeho sekera.

„Zemřel dobře?“ zeptal se obr.

„Ano... at' už to znamená cokoliv,“ odpověděl Chareos. Nasedl, „Vrátíme se.“

„Co uděláme teď, Šermíři?“ chtěl vědět Beltzer. „Včerejšek mi připadá strašně vzdálený. Okas je mrtvěj. Finn s Maggrigem jsou mrtvi. Budeme pokračovat?“

„Co bychom taky dělali jiného? Budeme pokračovat.“ Chareos pobídl bělouše a vyjel z dolíku. Beltzer sebral sekera, nasedl a vyrazil za ním.

Harokas chvíli čekal. Nakonec se vyhoupl do sedla a vyjel za nimi. Chareos ho zaslechl přijíždět, a když k němu zabiják dorazil, přitáhl hřebci oště.

„Takže?“ zeptal se.

„Nemůžete přepadnout nadirské] tábor jen ve třech,“ poznamenal Harokas.

„Co navrhuješ?“

„Čtyři tu přesilu vyrovnají.“

hrozivé. Mezi útesy vyl ledový vítr. Oši, jeho sluha, se choulil u malého ohýnku, tvář promodralou zimou. Ťien se otřásl,

„Je mrtvá,“ řekl a představil si Mai-syn, jak ji viděl naposled, zářící a šťastnou, šaty ze žlutého hedvábí se jí třpytily ve slunci,

„Takže jako vždycky, pane, jste měl pravdu,“ poznamenal Oši,

„Doufal jsem, že se mýlím. Pojd', najdeme si nějakou jeskyni.“ Oši jen nerad opouštěl byt' iluzorní teplo ohýnku, ale vstal bez námitek, a oba muži vyvedli koně na křivolakou horskou stezku. V této výšce už nerostly stromy, jen občas zahlédli zakrslý keřík přikrytý sněhem. Napravo i nalevo od poutníků se zvedala téměř kolmá horská úbočí, a po jeskyni či jakémkoliv jiném útočišti, kromě mělkých proláklín ve skalní stěně, nebylo ani památky. Oši byl přesvědčen, že tu zahynou. Už to byly tři dny, co jedli naposledy, a to byl jen šlachovitý zajíc, kterého Ťien střelil šípem.

Šli dál. Ťien necítil zimu, uzavřel před ní svou mysl a raději vzpomínal na krásnou Mai-syn. Jeho duch prohledal celou zemi, hledaje její duši a snaže se zaslechnout hudbu jejího ducha.

Ťien měl zachmuřenou náladu, studenější, než horské vichry.

Stezka klesala do úzkého údolí, pak znovu začala stoupat. Chvilí jeli na koních, ale když nehybně seděli v sedle, byla jim ještě větší zima, a tak sesedli. Oši zakopl a upadl a Ťien se obrátil. „Jsi unavený, staříku?“

„Trochu, pane,“ připustil starý sluha.

Ťien to přešel. Nemohl sluhovi zabránit., aby ho oslovoval titulem, a už dávno to vzdal.

Prošli zatáčkou a zahlédli staršího muže, který se zkříženýma nohama seděl na skále. Vypadal neuvěřitelně starý, kůži na obličejí měl ošlehanou a zvrásnělou jako pískovec. Na sobě měl pouze bederní roušku z nějaké světlé kůže a náhrdelník z lidských zubů. Tělo měl vyhublé, kosti mu pod kůží trčely jako nože v kožených pochvách. Na kostnatá ramena mu napadal sníh.

„Dobrý večer, otče,“ pozdravil ho Ťien s úklonou.

Stařec vzhlédl, a když se mu Ťien podíval do očí, v duchu se otřásl. Ty oči byly černější než noc a chladné prastarou záští. Stařec se usmál a předvedl tak několik zčernalých zubů.

Jeho hlas zněl jako vítr prohánějící se mezi náhrobky. „Mai-syn rozhněvala Jungir Chána. Předhodil ji svým Vlkům, kteří ji zneužili a odhodili. V zoufalství si podržela hrdlo stříbrnými nůžkami. Stalo se to ani ne měsíc po jejím příjezdu.“

Ťien cítil, jak se mu zvedá žaludek, ale snažil se udržet tvář bez výrazu.

„Obyčejné ‚dobrý večer‘ by k zahájení rozhovoru docela stačilo, otče. Ale děkuji za informaci,“

„To nemá co dělat se zdvořilůstkanú, Ťien-cu, ani s důkladně propracovanými a plytkými obřady Kiatze.“ Stařec se zasmál. „Rozhlédni se kolem sebe - tohle je země Nadirů. Je studená a nehostinná. Přežijí jen silní. Tady nejsou zelená pole ani svěží pastviny. Válečník zestárne,

než dosáhne třicítky. Na hezká slovíčka už nám nezbývá energie.“ Mávl rukou. „Ale na tom nezáleží. Důležité je jen to, že jsi tady a že tvoje touha po pomstě je silná. Pojd' za mnou.“ Mrštně seskočil ze skály a vydal se sněhem pryč. „Je to démon,“ zakvílel Oši, „Ta rouška je z lidské ků-

- «

že.

„Na jeho nedostatku krejčovské elegance mi nezáleží,“ prohlásil Ťien. „Je-li to démon, vyřídím si to s ním, ale doufejme, že je to démon s teplou jeskyní,“

Následovali starce ke zdánlivě rovné skalní stěně. Náhle zmizel a Oši se roztřásl, ale Ťien došel ke skále a našel úzký otvor, který byl zvenčí téměř neviditelný. Zavedl dovnitř koně a Oši ho následoval.

Uvnitř býk tma a zima. Kdesi ve stínu Ťien zaslechl tichý zpěv. Náhle ve zrezivělých

držácích na stěnách vzplály louče. Ťienovi se vzepjal kůň, ale Ťien ho uklidnil, hladil ho po krku a šeptal mu utišující slůvka. Poutníci vstoupili do loučemi osvětleného tunelu, který se rozšířil do hluboké jeskyně, kde hořel oheň bez dřeva.

„Posad'te se,“ vyzval je Asta Chán. „Ohřejte se.“ Obrátil se na Ošiho. „Nejsem démon. Já jsem horší než démoni. Ale ty se mě bát nemusíš.“

„Děkuju, pane. Děkuju,“ řekl Oši a hluboce se poklonil.

Asta Chán si ho nevšímal a upřel zrak na Ťiena. „A ty se mě vůbec nebojíš, muži z Kiatze. To je dobře. Nemám kolem sebe rád strašpytly. Posad'te se! Posad'te se! Udělejte si pohodlí. Už je to dlouho, co jsem měl naposledy návštěvu.“

„Jak dlouho tu jste?“ zeptal se Ťien a usadil se u kouzelného ohně.

„Rřišel jsem, když zavraždili mého pána. Byl to Tenaka Chán, chán Vlků, kníže stínů,“ sdělil mu stařec s očima zářícíma pýchou. „Byl to velký muž, Ulrikův nástupce.“

„Myslím, že jsem to jméno už slyšel,“ poznamenal Ťien. Astovi záplaty oči hněvem, ale zakryl to a jen se slabě usmál,

„Všichni lidé ho slyšeli, dokonce i změkčilý Kiatzan. Ale nechme to být. Tvůj lid je znám svým cynismem, ale já tě viděl bojovat, Ťien-cu. Viděl jsem, jak jsi zabil Kubaje a ty ostatní. Jsi zručný a rychlý. Velice rychlý.“

„A vy moje schopnosti potřebujete, otče?“

„Vidím, že tvoje mysl je stejně rychlá, jako tvoje tělo. Ano, potřebuju tě. A ty potřebuješ mě. To je, myslím, zajímavý námět k rozhovoru. Kdo koho potřebuje víc?“

„V této chvíli ne,“ odtušil Ťien. „Jak to vypadá, já vás vůbec nepotřebuju,“

„Tak to tedy víš, jak se dostat do chánova paláce?“ zeptal se Asta.

„Ještě ne. Ale brzy si cestu najdu.“

„Ne,“ opravil ho Asta, „to nenajdeš. Ale já tě můžu zavést na cestičku, která vede do trůnního sálu. Sám bys nikdy nepřežil, protože by tě zastavili obyvatelé temnot. Dám ti Jungir Chána. Dám ti prostředek k pomstě.“

„A co za to, otče?“

„Romůžes budoucím přízrakům.“

„To mi vysvětlíte.“

Asta zavrtěl hlavou. „Nejdřív pojíme. Slyším, jak tvému služebníkovu kručí v žaludku. Vezmi si luk a vyjdi z jeskyně. Čeká tam jelen - zabij ho.“

Ťien vstal a vrátil se ke vchodu do jeskyně. Stařec měl pravdu, protože u vchodu stála třesoucí se laň s otevřenýma očima a nepřítomným pohledem. Ťien nasadil šíp na tětivu, chvíli stál a díval se na zvíře, pak se obrátil a vrátil se zpátky.

„Oši, vezmi si nůž a to zvíře zabij. Není v tom žádné umění.“

Asta Chán se hlasitě zařehotal a kolébal se přitom na patách.

Ťien si ho nevšímal. „Vyprávějte mi o Tenaka Chánovi,“ požádal a stařec se zhluboka nadechl.

„Byl sluncem a měsícem nadirského lidu, ale jeho prokletím byla smíšená krev. Z poloviny Drenajec, z poloviny Nadir, dovolil si zamilovat se do ženy. Tím nemyslím, že si ji vzal, i když to udělal. Ale on jí odevzdal svou duši. Zemřela při narození dcerky, Tanaki, a když zemřela, vzala s sebou část chánovy duše do pekla, či do nebe. Jemu přestalo záležet na životě a nechal jen míjet léta. Jeho syn, Jungir, ho otrávil. To je Tenaka Chán. Co chceš vědět

, „otče

víc?

„Vy jste byl jeho šamanem?“

„Byl jsem, a jsem. Já jsem Asta Chán. Vložil jsem Ulri-kovu přilbici na jeho hlavu. Jel

jsem po jeho boku, když si podrobil Drenaj a Vagrii, když nadirská vojska vjela do Mašrápúru a Lentrie. On byl splněním našich snů. Nikdy neměl zemřít. Měl žít navěky, jako bůh!“

„A po čem prahnete vy, Asta Cháne?“ zeptal se Ťien. „Není to jenom pomsta, že?“

Astovi na chvíli zaplály oči, pak odvrátil zrak. „Co si přeju, do toho tobě nic není. Štaci, že můžu dát tobě, po čem prahneš ty.“

„V této chvíli si přeju jenom horkou lázeň.“

„Tak ji dostaneš,“ řekl Asta a vstal. „Pojď za mnou,“ Stařec vstal a odešel do zadní části jeskyně, kde se tajícím sněhem z pukliny ve stropě plnilo jezírko. Asta vedle něj poklekl a ponořil ruce do vody. Zavřel oči a pronesl tři drsně znějící slova, kterým Ťien nerozuměl. Voda začala bublat a syčet a stoupala z ní pára.

„Horká koupel pro kiatzeského pána,“ oznámil Asta a zvedl se. „Chceš ještě něco?“

„Mladou konkubínu, aby mi předčítala Lu-tzanovy básně?“

„Horká koupel ti bude muset stačit,“ prohlásil Asta a odkráčel.

Ťien si stáhl oděv a vklouzl do jezírka. Voda byla horká, ale ne nepříjemná, přesto, že dosáhla bodu varu. Ťien si vzpomněl na příběh o Hai-čuanovi, mládenci, kterého obvinili, že ukradl královský drahokam. Hai-čuan přísahal, že je nevinný, a tak ho odsoudili ke zkoušce ohněm. Musel vložit ruce do kotlíku s vroucí vodou. Byl-li nevinný, bohové by ho ochránili, byl-li viný, udělaly by se mu na kůži puchýře a opařeniny. Byl to hoch z hor, poprosil tedy soudce, aby směl projít zkouškou přímo před zrakem Velkého otce na nebesích. Soudce jeho zbožnost dojala, a tak souhlasili, Hai-čuana odvedli na vrcholek vysoké hory. Tam přivedli k varu kotlík vody a on do něj ponořil ruce. Zůstaly bez vady, a tak ho propustili. Později drahokam prodal a žil si jako kníže. Ťien se usmál. Věděl, že to bylo dílcy výšce. Voda v horách vřela při mnohem nižší teplotě.

Ťien chvíli lenořil ve vodě, pak vylezl a vrátil se k ohni, kde si nahý sedl k plamenům.

Oši odřezal nejlepší kusy ze hřbetu laně a jeskyni naplnila vůně vařeného masa.

„A teď mi pověz o budoucích přízracích,“ požádal Ťien.

• • •

Tanaki se dívala, jak muži odjíždějí, potom opatrně povstala a potlačila přitom záupění, jak jí tělem projela bolest. Nejistě se zvedla a narovнала se. Málem ji přemohla nevolnost, ale přinutila žaludek, aby se uklidnil.

„Měla byste odpočívat,“ namítl Kiall, který k ní přišel a natáhl ruku.

Tanaki neodpověděla. Sklonila se na bok a jemně si protáhla svaly na boku a na bedrech. Zvedla ruce nad hlavu a uvolnila napětí v krku a ramenou. Tyto cviky ji před mnoha a mnoha lety naučil otec. „Tělo válečníka,“ tvrdil.

„musí být vždycky ohebné.“ S větší důvěrou se teď Tanaki otočila na patě a vyskočila, přičemž se ve vzduchu obrátila. Dopadla neohrabaně.

„Můžu vám pomoci?“ nabídl se Kiall.

„Ano. Natáhni ruce.“ Kiall to udělal a ona švihla dlouhou nohou a položila mu patu do dlaní. Předklonila se, uchopila se za kotník a chvíli tak zůstala, pak si vyměnila nohy. Nakonec shodila pokrývku z ramen a zůstala stát před Kiallem nahá. Ten zrudl a odkašlal si. „Polož mi ruce na ramena,“ vyzvala ho Tanaki, obracejíc se k němu zády, „a jemně mi prohmatej svaly. Kde budou oblá a vláčné, běž dál. Kde budou zatvrdlé a napjaté, uvolni

• •

je-

„Nevím jak,“ přiznal Kiall, ale nesměle se dotkl její pokožky. Tanaki se posadila na pokrývku a Kiall si klekl za ni. Plet měla hladkou a bílou a, jak ji prohmatával, svaly pod ní pevné a silné.

„Uvolni se, Kialle. Zavři oči. Na nic nemysli. Nech ruce, ať samy hledají.“

Kiall jí prsty přešel přes lopatky. Svaly na pravé straně měla, jako by v nich byly oblázky. S velkou péčí jí je pro-masíroval, a když napětí povolilo, začal si víc věřit. „To je prima,“ řekla mu Tanaki, „Máš jemné ruce, ruce, které uzdravují.“

Kiall pocítil vzrušení a nenáviděl se za to. Po tom, čím Tanaki prošla, bylo nesprávné, aby muž reagoval tímto způsobem. Ztratil jistotu v rukou, vstal a poodešel stranou. Tanaki se zakryla a lehla si na zem. Tělo už ji tolik nebolelo, ale na to hluboké ponížení, jaké zažila, nikdy nezapomene. Vzpomínka na zpocené chlapy, jejich pach, jejich pracky a bolest jí zůstane navždy. Tanaki se otrásla a překulila se na kolena. Nedaleko stál přivázaný Kiallův kůň. Tanaki ho nasedlala, strčila nohu do třmene a vyšvihla se mu na hřbet. Kiall ji zahlédla a rozběhl se k ní. „Kam jedete?“ vyptával se starostlivým hlasem.

„Nemůžu začít zbytek života v tomhle oblečení,“ prohlásila Tanaki. „Šaty mám dole v síni. A budu potřebovat zbraně.“

„Půjdu s vánu,“ nabídl jí Kiall a natáhl ruku. Ona ji uchopila a Kiall se vyhoupl do sedla za ní. „Tohle není moc moudré, Tanaki“

„Cenu nelze určit, dokud to nedokončíme,“ odušila Tanaki.

Těla byla z osady odstraněna, ale na náměstí a dřevěném dražebním pódiu zůstaly zaschlé skvrny od krve. Tanaki sklouzla ze sedla a vydala se do síně. Kiall spoutal koně a odešel na ohoz, aby dával pozor na nadirské válečníky. Jak míjel čas, byl stále napjatější. Na schodech zaslechl zvuk těžkých bot, bleskově se otočil a sáhl po šavli. Tanaki se mu vysmála. Teď na sobě měla kalhoty z měkké, naolejované kůže a vysoké jezdecké boty. Horní část těla měla zahalenou halenou ze stejného materiálu s kápí a na opasku jí visely dva krátké meče. Přes rameno měla přehozený plášť z černé kůže lemovaný kožíšinou a v ruce nesla plátěný vak.

„Máte všechno, co potřebujete?“ zeptal se Kiall.

„Ještě ne. Potřebuju Cudajovu hlavu - ale na to taky dojde.“

Odjeli zpátky do tábora a spoutali koně. Tanaki tasila meče. „Rpjd“, vyzvala Kialla, „ukáž, co umíš.“

„Ne, já... nejsem moc dobrý. Nejsem válečník, víte.“

„Ukaž se.“

Kiall v rozpacích tasil šavli a přikrčil se, jak ho to Chareos naučil. Když na něho Tanaki skočila, šavlí odrazil její bodnutí, ale ona se otočila na patě a druhým mečem se dotkla jeho krku. „Jseš moc ztuhlý,“ podotkla.

„Když se bojím, tak se uvolním,“ opáčil Kiall s úsměvem.

„Tak se boj!“ řekla tichým, mrazivým hlasem. Sekla Kiallovi po hlavě a on odskočil, ale Tanaki ho následova-

la. Odrazil bodnutí, potom druhé... Tanaki se otočila, ale Kiall klesl na koleno a její čepel zasvištěla vzduchem, kde měl před chvílí hlavu. Jak máchla mečem dolů, Kiall sebou hodil doleva a překulil se. „Tohle je lepší,“ poznamenala Tanaki, „ale pokud nejsi mistr - což ty nejsi - měl bys bojovat šavlí a nožem. To tvoji schopnost zabíjet zdvojnásobí.“

Vrátila meče do pochev a odešla na vrcholek kopce, odkud se zahleděla do kraje.

Kiali se k ní připojil. „Pořád chceš zachránit svou dámu?“ zeptala se ho Tanaki,

„Ano, budu-li moci. Ale ona není moje dáma. Nikdy nebyla. Teď už to vím.“

„A mně za to dáváš vinu, Kialle.“

„Vám nedávám vinu za nic, princezno. Byl jsem hlupák. Měl jsem sen a myslel jsem si, že ten sen je skutečností.“

„Všichni máme spousty snů,“ podotkla Tanaki. „Toužíme po nedosažitelném. Věříme nesmyslným příběhům. Žádná čistá láska neexistuje, existuje touha a potřeba.“

„Tomu, princezno, nevěřím.“

„Další sen, o kterém si myslíš, že je skutečností?“

„Doufám, že ne. Ve světě je tolik smutku a nenávisti. Bylo by strašné, kdyby i láska byla jen iluzí.“

„Proč jsi před chvílí odešel, když ses mě dotýkal?“

„Já... nevím.“

„Lžeš, Kialle. Cítila jsem, jak se ti potí ruce. Chtěl ses se mnou vyspat, že?“

„Ne!“ odpověděl pudově Kiall, pak odvrátil zrak a zrudl. „Ano, chtěl,“ dodal namíchnuté. „A vím, že to nebylo správné.“

„Nebylo správné? Jsi hlupák, Kialle. To byla čestná touha. Nestyd' se za to, ale ani o tom nepiš básničky. Měla jsem na padesát milenců. Někteří byli něžní, jiní krutí, a některé jsem dokonce začala mít ráda. Ale láska? Jestli existuje, touhle dobou už bych ji musela najít. Ach, Kialie,

nedívej se tak šokované. Život je krátký. Radost je všechno. Když tohle popíráš, popíráš život.“

„Jste proti mně ve výhodě,“ poznamenal tiše Kiall. „Já nemám vaše životní zkušenosti. Vyrosl jsem na dědině, kde jsme pěstovali obilí a chovali krávy a ovce. Ale byli tam lidé, kteří spolu byli půlku života. Byli šťastní. Myslím, že se navzájem milovali.“

Tanaki zavrtěla hlavou. „Muže a ženu k sobě přitahuje zvířecí vášeň. Zůstávají spolu kvůli bezpečí. Ale pokud kolem projde někdo lepší, třeba bohatší muž, nebo mlad-ší, krásnější žena, pak - a pouze tehdy - můžeš vystavit jejich *lásku* zkoušce. - Podívej se na sebe, Kialle. Před třemi dny jsi nuloval jednu ženu natolik, že jsi za ni byl ochoten položit život. Ted' říkáš, že ji, koneckonců, ani nemiloval. A proč? Protože jsem se objevila já. Copak to nedokazuje, že mám pravdu?“

Kiall chvíli mlčel a hleděl k obzoru. Nakonec promluvil. „To dokazuje jenom to, že jsem hlupák. A to není tak těžké.“

Tanaki se k němu přiblížila. „Mrzí mě to, neměla jsem to říkat. A děkuju, žeš mě zachránil. Budu ti vděčná každý den, který budu naživu. Bylo to od tebe šlechetné -a chrabré. A taky ti děkuju, žeš tehdy odešel. Bylo to ohleduplné. Ale dej mi pár dní a já té naučím, co je to potěšení.“

„Ne!“ protestoval Kiall. „Takové potěšení poznat nechci.“

„Tak si zůstaň hlupákem,“ odsekla Tanaki a odešla si sednout o kus dál.

• • •

Skoro tři týdny přátelé putovali hlouběji do zemí Nadirů, jeli pustou stepí k vzdáleným šedivým horám. Občas zastavili v malé nadirské stanové osadě, ale většinou tábo-

řili ve skrytých kotlinách, jeskyních či dolinách. Po pronásledovatelích nezahledli ani stopy, ani po Cudajových vojácích.

Chareos toho cestou mnoho nenamluvil. Tvář měl vážnou a zachmuřenou, v očích výraz štvance. Beltzer také většinou mlčel, Z Haroky se vyklubal skvělý lukostřelec a dvakrát složil jelena. Většinou však jejich potrava pocházela ze země a měla podobu dlouhých, pokroucených kořenů purpurové barvy, z nichž připravovali řídkou, leč výživnou polévku.

Tanaki se zcela vzpamatovala a často se žertem pouštěla do Haroky, ale Kiall viděl v jejích očích strach pokaždé, když se některý z přátel dostal příliš blízko, a při každém dotyku sebou trhla. Několik dní se o tom nikomu nezmínil. Choval se k ní zdvořile, i když ona si ho většinu času nevšímala. Domýšlel se, že se pořád ještě hněvá kvůli tomu, co pokládala za odmítnutí.

Ale jedné noci se probudila s křikem, vykulila se z pokrývek a snažila se dostat ke svým mečům. Beltzer okamžitě vyskočil, stříbřitou sekeru v ruce. Chareos s Kiallem přistoupili k Tanaki,

„Je to v pořádku,“ řekl Chareos a natáhl ruku. „Byl to jenom sen.“

„Jdi pryč! Nesahej na mě!“ zaječela Tanaki. Tasila meč a Chareos odskočil, přičemž ho ostří minulo jen o vlasek.

„Tanaki?“ ozval se tiše Kiall. „Všechno je v pořádku. Něco se vám zdálo. Jste mezi přáteli. Přáteli.“

Tanaki ucouvla a lapala po dechu, fialkové oči měla doširoka rozevřené a vyděšené. Postupně se uklidnila. „Mrzí mě to,“ špitla, obrátila se na patě a odešla z tábora. Beltzer se s vrčením vrátil na lůžko. Kiali se vydal za Tanaki a našel ji, jak sedí na plochem kameni. Měsíčním světlem ozářenou tvář měla bledou jako slonovina a Kialla znovu plnou silou zasáhla její krása. Chvilí mlčel, pak se posadil vedle ní.

Tanaki se k němu natočila. „Musí si myslet, že jsem slaboch,“ řekla.

„Tohle si nikdo nemysli,“ ujišťoval ji Kiall. „Jenom nevím, jak vám, Tanaki, můžu pomoci. Umím vyléčit pohmožděnin, zašít rány, připravit bylinky, které srazí horečku. Ale s vaší bolestí nic udělat neumím.“

„Mě nic nebolí,“ opáčila. „Jsem už zdravá.“

„To si nemyslím. Každou noc sebou házete. Často křičíte, občas dokonce pláčete. Bolí mě, když vidím, jak trpíte.“

Tanaki se náhle zasmála, - vstala, dala si ruce v bok a otočila se tváří ke Kiallovi. „Vím, co chceš,“ řekla. „To, co chtěli ti vojáci. Přiznej to. Buď chlap! Nechod' na mě s tím svým; „Bolí mě, když vidím, jak trpíte'. Tobě na mně nezáleží. A proč by mělo? Pro tebe jsem jenom další nadírká čubka, kterou můžeš použít, kdy se ti zachce.“

„Já to tak nevidím,“ podotkl Kiall. „Ano, jste moc krásná. Ano, každý muž po vás touží. Ale já mluvím o přátelství - a záleží mi na vás.“

„No, po tvém soucitu taky netoužím,“ vyštěkla Tanaki. „Nejsem nějaký hříbě se zlomenou nohou, ani slepý štěně.“

„Proč se na mě tak zlobíte? Jestli jsem řekl nebo udělal něco, co vás rozčililo, tak se omlouvám.“

Tanaki už už chtěla promluvit, ale pak jenom dlouze vydechla a klesla na kámen vedle Kialla. „Já se na tebe, Kialle, nezlobím.“ Zavřela oči a předklonila se, lokty si opřela o kolena. „Na tebe ne,“ zopakovala. „Nemůžu na to zapomenout. Pokaždé, když zavřu oči, vidím jejich tváře, cítím jejich ruce, jejich... Pokaždé. Když spím, přicházejí si pro mě. A ve snu mi moje záchrana připadá jako sen a *tohle* jako skutečnost. Pořád na to myslím. Není to jenom to znásilnění, ani bití, je to...“

Na chvíli se odmlčela a Kiall také neříkal nic, takže ticho narůstalo. „Vždycky jsem o takových zvěrstvech věděl-

la, ale dokud sám netrpíš, nepochopíš, jak je to odporné. A co je horší, nemůžeš to ani vysvětlit. Dva z těch chlapů byli kdysi v palácové gardě v Ulrikově. Jeden z nich mě nosíval na ramenou, když jsem byla malá. Takže se sama sebe ptám: Jak mi to mohl udělat? A proč to vlastně udělal? Mám dojem, jako by svět nikdy nebyl takový, jaký jsem ho viděla - jako kdyby mi před očima visel pavučinový závoj, který mi strhli, takže jsem konečně uviděla tu odpornou skutečnost. Ještě před pár týdny bych ten Ha-rokův pohled pokládala za poklonu. Mek bych z toho dobrý pocit. Ted'? Ted' je to jako pohled, jakým se liška dívá na kuřata, a to mě děsí.“ Vzhledla ke Kiallovi. „Chápeš z toho něco?“

„Já to chápu *všechno*,“ pověděl ji. Natáhl ruku, ale ona ucouvla. „Strach,“ řekl mírně, je obvykle dobrý. Zabraňuje nám chovat se lehkomyšlně. Dodává nám opatrnost. Ale Chareos říká, že strach je sluha, který touží po tom stát se pánem. A je to hrozný pán, kterého musíme porazit a držet ho na uzdě. Vy jste, Tanaki, silná. Jste ze železa. Jste hrdá. Vezměte mě za ruku.“

„Myslím, že to nedokážu,“ řekla.

„Vzpomeňte si na ženu, kterou jsem potkal poprvé. Jste to pořád vy. Trpěla jste, ale pořád jste princezna Tanaki, dcera Tenaka Chána. Ve vašich žilách proudí velikost.“

Natáhl ruku a ona k němu pozvedla svoji, odtáhla ji, pak se rychle zvedla a pevně ho uchopila.

Oči se jí zalily slzami a ona se mu sesula do náručí. Kiall ji objal kolem ramen a chvíli s ní tak seděl, přičemž oba mlčeli. Nakonec se Tanaki odtáhla.

„Takže jsme přátelé?“ zeptala se.

„Navždy,“ odpověděl jí a usmál se.

Společně se vrátili do tábora, kde seděl o samotě Chareos a pozorovat oblohu na východě. Zdálo se, že si jich nevšiml, a Kiall k němu došel.

„Jak se vám vede?“ zeptal se.

Chareos vzhlédl. „Já konejšit nepotřebuju,“ poznamenal se suchým úsměvem. „Ale s ní sis vedl dobře. Jsi dobrý člověk.“

„Vy jste mě sledoval?“

„Ano. Ale nezůstal jsem dlouho. Je to skvělá žena, Kialle. Silná a krásná.“

„Já to vím,“ pravil mladší muž nejistě.

„Kdyby ses mě zeptal na radu - což neuděláš - poradil bych ti, aby ses od ní držel dál. Vrať se na území Gothiru, ožeň se a vychovej syny.“

„A co budete dělat vy?“ chtěl vědět Kiall.

„Já budu pokračovat v tomhle šíleném hledání,“ odpověděl Chareos.

„Ano, já vím. Ted' už toho nemůžete nechat,“ řekl Kiall smutně. „Ted', když to stálo život tří z vašich přátel,“

„Jsi velice nadaný mladík, Kialle. Intuitivní a inteligent-ní.“

„Rřál bych si, abych vás nikdy nebyl požádal o pomoc. To myslím vážně.“

„Já vím. Dobře se vyspi, chlapče.“

• • •

Během následujícího týdne se Tanaki přistihla, že neustále sleduje Kialla a těší se z jeho váhavého, nejistého úsměvu a z toho, jak při řeči naklání hlavu. Při hovoru s ostatními zatím byla stále trochu nervózní, ale Kiallovo přátelství jí dodalo sílu bojovat se svým strachem. Za dlouhých večerů Tanaki odcházela od ostatních a sedávala zády ke skále či ke stromu, pozorujíc muže. Mnoho toho nenamluvili, ale z jejich pohybů se dalo hodně vyčíst. Beltzer byl jako medvěd, velký loudavý, silný, plný hořkosti, kterou neuměl vyjádřit. Přesto se pohyboval jistě a se sebedůvěrou a jeho rychlost popírala jeho mohutné

tělo. Chareos byl jako lesní vlk, štíhlý a mazaný, neustále si hlídal záda, neustále přemýšlel, neustále byl na stráži. Harokas byl jako panter, uhlazený, a přesto divoký.

A Kiall?

Byl z nich ze všech nejsilnější, věřil si dost na to, aby mohl být něžný, byl dost pokorný, aby mohl být moudrý. Jeho síla pocházela ze starosti o druhé, zatímco ostatní si vybudovali tvrze na schopnosti působit násilí.

Ale jaké zvíře? napadlo Tanaki. Sedla si, zavřela oči a nechala se v duchu unést do vzpomínek. Ocitla se zpátky ve studeném paláci v Ulrikově. Jungir si hrál se svými vyřezávanými vojáků a stavěl je do bojové formace, a ona seděla na medvědí kožišině a tulila se k Nameovi, obrovskému válečnému psovi. Tanaka ho dostal darem od gothirského místokrále a pes chána následoval při každém lovu. Nameas byl ve válce zabiják, jeho strašlivé čelisti rvaly a trhaly, a přesto v paláci byl jemný a mírný, občas obrátil svou velkou hlavu a olízl dítě, které se mu tisklo k boku.

Ano, to byl Kiall. Válečný pes.

Tanaki se často usmála a kývla na Kialla, aby k ní přišel, a pak spolu dlouho sedávali při večerních rozhovorech. Tanaki natáhla ruku a on ji uchopil, a tak tam spolu sedávali pod hvězdami.

Jednoho večera, třetí týden cesty, seděla Tanaki sama, když na ni padl stín. Myslela si, že je to Kiall, a tak s úsměvem vzhledla.

„Smím se připojit, princezno?“ zeptal se Harokas a přisedl si k ní,

Tanaki ztěžka polkla, ale usmívat se nepřestala. „Nečekala jsem, že se k téhle výpravě připojíš,“ poznamenala. „Vždycky jsem tě považovala spíš za muže, který se stará jenom sám o sebe.“

„Jako vždycky máš, Tanaki, pravdu,“ opáčil Harokas. „Ta výprava pro mě nic neznamená.“

„Tak proč jsi tu s námi?“

„To by mělo být jasné,“ řekl Harokas, natáhl ruku a dotkl se její paže. Tanaki pudově ucukla a Harokovi potměněla tvář.

„Pokud se pamatuju, tak tenkrát v osadě jsi nebyla tak upejpavá. Za chladných zimních večerů jsi mě mnohokrát zvala k sobě do postele.“

„To bylo tenkrát,“ odsekla Tanaki a ztuhlými zády se opírala o strom.

„A co se změnilo? Jsme spolu dobří, Tanaki. Tys byla nejlepší ženská, co jsem kdy měl. Copak jsem tě neuspokojil?“

„Ano, to uspokojil. Jsi nesobecký milenec, Haroko. Víš, jak čekat. Ale já jsem se změnila.“

Harokas se zasmál a zavrtěl hlavou. „Změnila? Ne, ty ses nezměnila. Jseš smyslná holka a v civilizované zemi by z tebe byla králova kurtizána. Nebalamuť sama sebe. Ty se nikdy nezměníš.“ Trochu se odtáhl a tmavýma očima zapátral v její tváři, „Nejdřív jsem myslel, že je to to znásilnění, ale tím to něm, že? Je to ten vesnický kluk. Tanaki S čepelí se zabouchla do panice!“ Harokas se uchechl. „To je tedy příběh, co oživí i nudný večer.“

„Dej si pozor, Haroko,“ varovala ho Tanaki. „Moje trpělivost nestojí za řeč - a má to dobrý důvod. Nech mě být.“

Harokas zavrtěl hlavou a zvažněl. „To nemůžu, princezno. Dostala ses mi pod kůži. Chci tě víc, než cokoli na světě,“

Tanaki chvíli neříkala nic, pak vstala. „Co jsme měli, bylo dobré. Bylo to víc než dobré. Jenomže to je minulost. Víc se toho říct nedá.“

Harokas se zvedl a vybrané se jí poklonil. „Myslím, že se mýlíš, Tanaki. Ale nebudu na tebe tlačit. Budu tady, až se vzpamatuješ. Ten sedlák pro tebe není. Nikdy nemůže být. Co on ví? Viděl jsem, jak ho držíš za ruce. Jak sladké!

Ale vezmi si ho do postele a bude se pářit jako rolník, kterým ostatně je. A bez jeho nevinnosti, co z něj bude? Jenom další sedlák. Víš, co tě přitahuje, ne? Je to stejné od počátku věků, má láska: Zkušený touží po nevinnosti, po kouzelném vábení panenství. Je v tom vzrušení, staneš se první a tudíž nezapomenutelnou. Ale co pak? Ne, Tanaki, ještě nebylo řečeno všechno. Dobrou noc.“

• • •

Ťien-cu sledoval skupinku, když *zatáčela* do průsmyku. Všiml si, že vedoucí jezdec často zastavuje a prohlíží si cestu: nalevo, napravo, dopředu, dozadu. Takže opatrný muž. Ťien pochvalně kývl. Vstal, mávl na Ošiho a vydal se přivítat jezdce, kteří právě přitahovali otěže. Mohutný muž na valachovi s prohnutým hřbetem zvedl oběma rukama sekeru s dvojítrním ostrím a sklouzl ze sedla, ale Ťien si ho nevšímal. Došel k vedoucímu jezdcovi a uklonil se mu o zlomeček palce víc, než vyžadovala zdvořilost.

„Vy asi budete Chareos, zvaný Šermíř,“ prohlásil Ťien a zadíval se muži do tmavých očí.

„A vy jste z Kiatze,“ odušil Chareos, sesedl a postavil se před malého válečníka.

Ťiena to potěšilo i znepokojilo. Bylo dobré, když v něm poznali nadřazenou lidskou bytost, ale ten muž mu nevrátil úklonu, což vypovídalo o špatném vychování. „Ano, jmenuji

se Ťien-cu. Jsem vyslanec kiatzeského dvora. Šaman Asta Chán mě požádal, abych vás k němu zavedl,“

„Nelíbí se mi. Šermíři,“ ozval se Beltzer a postavil se vedle Charea.

„Ty jsi na mě taky nijak zvláštní dojem neudělal,“ opáčil Ťien. „Kromě tvého pachu, jenž vskutku vzbuzuje

úctu.“

„Na tak malýho chlápka máš moc velkou hubu,“ zasyčel Beltzer.

„Pořád lepší, než být obr, co má mozek velký jako oblá-zek,“ odvětil Ťien, ustoupil a přikrčil se do bojového postavení.

„Buď zticha, Beltzere,“ zarazil obra Chareos. „Máme už tak dost nepřátel, další nepotřebujeme.“ Obrátil se k Ťienovi a hluboce se mu poklonil. „Je mi potěšením, že se s vámi setkávám, vyslance. Doufám, že mému společníkovi odpustíte jeho slova. Celé týdny jsme jeli skoro bez jídla a ztratili jsme tři kamarády. Máme málo zásob, málo nadšení a málo zdvořilosti,“

Ťien kývl. „Elegantní omluva, pane. Možná byste mě mohl následovat, představování vyřídíme potom. V jeskyni je zvěřina a oheň,“

Ťien se obrátil na patč a odkráčel s Ošim v patách. Beltzer se zazubil. „Kurážnej malej kohoutek, co? Ať jsem Zatracenej, ale mně se líbí.“

„To je dobře,“ poznamenal tiše Chareos. „Kdybys ho byl napadl, byl by tě zabil.“ Chareos bez dalšího slova nasedl a pobídl bělouše do kroku.

V jeskyni přátelé spořádali zvěřinu s rychlostí, která se, aspoň podle Ťiena, blížila spíš hltání než ježení, No, koneckonců, byli to jenom barbaři a moc se toho od nich čekat nedalo.

„Kde je Asta Chán?“ zeptal se Chareos, když si do předku košile otřel mastné prsty.

„Spi,“ odpověděl Ťien. „Připojí se k nám dnes večer. Možná bychom mohli dokončit to představování.“

„Ovšem. Nuže, tohle je Beltzer.“ Obr se zazubil a napřáhl ruku. Ťien se na ni znechuceně zadíval. Působila asi stejně esteticky jako lopata: krátké silné prsty se zažranou špínou a mastnými skrvnami, Ťien si povzdechl a krátce Beltzerovi ruku stiskl. Harokas jen kývl, stejně jako Tanaki, ale Kiall mu také podal ruku. Tahle byla aspoň čistá.

„Takže, proč je vyslanec z východu oblečen jako nadirský jezdec?“ chtěl vědět Chareos.

Ťien mu pověděl o věnném daru a útoku na jeho oddíl. „Naneštěstí je zrada mezi Nadiry způsobem života,“ dokončil.

„Nejen mezi Nadiry,“ přisadila si Tanaki se zrumělou tváří. „Gothirové mají také dějiny plné zrady a porušených slibů.“

„Omlouvám se, princezno,“ pospíšil si Chareos. „Máte, samozřejmě, pravdu. Byla to nezdvorná poznámka. Ale řekněte mi, vyslance, co máte v plánu? Proč jste se nepokusil dostat do přístavu a neodplul domů?“

„Všechno má svůj čas, Charee,“ odpověděl válečník. „Prozatím jsem nabídl svou pomoc Asta Chánovi a on je ochoten pomoci vám. To z nás, myslím, činí společníky.“

„Jste vítán, chcete-li putovat s námi, ale ocenil bych, kdybych věděl, co máte v úmyslu. Příliš mi nesedí mít přítele, jehož plány jsou pro mě tajemstvím.“

„To plně chápu. Ale budu ve vás uznávat velitele, dokonce budu plnit vaše příkazy jako velitele oddílu. Víc znát nepotřebujete. Až budou mé plány víc než jen dým, dám vám vědět - a pak se rozejdeme.“

Ťien přešel do zadní části jeskyně a usadil se u ohně, který mu zapálil Oši, Byl teď klidnější. Chareos byl skoro civilizovaný a přemýšlivý člověk. Behzerovi to očividně moc nemyslelo, ale tu svoji velikou sekeru nosil, jako by vůbec nic nevážila. Ta žena byla neobyčejná - měla nádherný obličej, ale tělo měla na Ťienův vkus příliš pružné a chlapecké.

Přesto jí z očí vyzařovala síla a cílevědomost. Ťien v této skupině nenalezl žádné slabé místo, a to ho potěšilo.

Uložil se ke spánku.

Chareos zašel k ústí jeskyně a vzhlédl ke hvězdám. Mraků bylo málo a nebeská klenba byla ve své velikosti ohromná, až to bralo dech.

„Vítej u mého krbu,“ ozval se šeplavý hlas a Chareos cítil, jak mu vstávají vlasy na hlavě. Pomalu se otočil. Ve stí-

nu dřepěl stařec s tenkou bederní rouškou z jakési kůže a náhrdelníkem z lidských zubů.

„Děkuju, Asta Cháne,“ odvětil Chareos a sedl si proti starci. „Rád vidím, že jsi v pořádku.“

„Vaše pomoc byla nesmírně důležitá. Nezapomenu na to.“

„Okas zemřel,“ oznámil Chareos.

„Já vím. To, jak mě chránil, ho velice zmohlo a nezůstala mu žádná síla. Teď pomůžu já vám. Znáš cestu do města, do nitra paláce. Tam můžete zachránit tu ženu.“

„Proč bys to pro nás dělal, šamane? A nevykládej mi nic o placení dluhů: tohle není nadírký způsob. Co tím hodláš získat?“

„Co na tom záleží?“ opáčil Asta Chán s tváří jako maska, oči chladné a neproniknutelné.

„Já nerad hraju hry jiných lidí.“

„Povím ti tedy tohle: ta žena mě vůbec nezajímá. Klidně si ji můžete nechat. To je to, co chcete, ne? Po ničem jiném přece netoužíte.“

„To je vskutku pravda,“ připustil Chareos, „ale teď tu máme dva muže s jejich vlastními tajnými plány.“

Asta se zařehotal a při tom zvuku se Chareos zachvěl. „Ten Kiatzan? On chce jenom zabít Jungir Chána. Nic víc. Až nastane čas, opustí vás. Teď máš jen jednoho člověka, který by ti mohl dělat starosti.“

Chareos byl zneklidněn, ale neřekl nic, Asta Chána rád neměl, a věděl, že se toho potřebuje dovědět víc. Přesto nemohl najít slova. Stařec ho pozoroval. Chareos měl pocit, jako by mu četl myšlenky.

„Dnes v noci si musíte odpočinout,“ řekl Asta. „Zítra půjdeme po Stezce duši. Nebude to snadná cesta, ale s trochou štěstí a kuráže projdeme.“

„Už jsem o té stezce slyšel,“ zašeptal Chareos. „Leží mezi světy, a říká se, že ji obývají stvoření zla. Proč tam musíme jít?“

„Protože právě teď, když spolu mluvíme, jede k nám generál Cudaj. Za svítání dorazí k horám. Ale třeba bys radši bojoval se třemi sty muži...“

„Tři z našeho oddílu už zemřeli. Už nechci vidět další umírání.“

„Naneštěstí, Charee, takový je osud budoucích přízraků.“

## 13

BELTZER NEMOHL USNOUT. LEŽEL NA ZÁ-dech v mihotavém svitu louči, oči zavřené, ale pořád před sebou viděl tváře Finna, Maggriga a Okase. Převalil se na bok a otevřel oči. Sekeru měl opřenou o stěnu jeskyně vedle sebe a zadíval se na svůj odraz v široké čepeli.

Vypadáš jako otec, pomyslel si, když si vzpomněl na zachmuřeného sedláka a jeho neustávající, nepolevující bitvu s bídou. Vstával hodinu před rozbřeskem, spát chodil o půlnoci, den za dnem se účastnil války, o níž nemohl doufat, že ji vyhraje. Půda byla kamenitá, téměř neúrodná, ale Beltzerův otec nějak dokázal bojovat proti neplodnému okolí a vypěstovat zde dost jídla, aby nakrmil Beltzera a jeho pět bratrů. Beltzerovi ještě nebylo čtrnáct, když tři z jeho bratrů odešli, utekli hledat snazší živobytí ve městě. Druzí dva zemřeli spolu s matkou na červený mor. Beltzer zůstal, pracoval po boku zahořklého starce, dokud

nakonec, když oral s koňmi, se jeho otec nechtyl za prsa a nezhroutil se na zem. Beltzer tehdy právě kácel stromy na vysoko položené louce a viděl ho upadnout. Odhodil sekeru a rozběhl se dolů k otci, ale když tam dorazil, starec byl již mrtev.

Beltzer si nedokázal vzpomenout na jediné laskavé slovo, které by mu kdy otec řekl, a usmívat se ho viděl pouze jedinkrát, když se o zimmím slunovratu opil.

„STI

Beltzer otce pohřbil v neúrodné půdě a bez ohlédnutí ze statku odešel,

O bratrech neslyšel nic. Bylo to, jako by nikdy nežili.

Beltzerova matka byla tichá žena, tvrdá a houževnatá. Také se usmívala jen zřídka, ale když se nad tím teď Beltzer zamyslel, uvědomil si, že nebylo proč se usmívat. Byl u ní, když umírala. Z obličeje jí zmizela věčná zemdle-nost, vypadala tenkrát skoro hezky.

Beltzer se v trdnomyslně náladě posadil. Rozhlédl se kolem sebe a zahlédl Charea, jenž spal vedle vyhasínajícího ohně. Beltzer vstal a popadl sekeru. Toužil vidět hvězdy, cítit noční vítr ve tváři,

Finn mu chyběl. Oné noci na věžové bráně, když Nadirové stáhli lučištníka z hradeb, Beltzer mezi ně seskočil a sekal a zabíjel. Užasl, když zjistil, že po jeho boku bojují i Chareos s Maggrigem. Zastavil se, hodil si Finna na záda a rozběhl se k bráně.

Později, když Finn opět nabyl vědomí a rozseknuté čelo měl ovázané, přišel za ním Beltzer.

„Jak se cítíš?“ zeptal se.

„Byl bych na tom zatraceně líp, kdybys mi nepraštil hlavou o práh,“ zavrčel Finn.

U všech bohů na nebesích, tenkrát stálo za to žít!

Beltzer v obličeji ucítil vánek a vstoupil do posledního tunelu.

Na místě se zastavil...

Před sebou měl desítky nadijských bojovníků, kteří se kradli vchodem do jeskyně. Zatím si ho nevšimli a Beltzer rychle ustoupil zpátky do stínu.

Vzpomněl si na své přátele, mírumilovně spící o nějakých třicet kroků dál. Nadirové se na ně vrhnou v nekoukavé vteřinách.

Ale zůstane-li Beltzer, kde je, bude v bezpečí. Mohl by zůstat naživu. Měl zlato, které zakopal u Finnova srubu. To by mu vydrželo celá léta.

Sladké nebe, já nechci zemřít!

Udělal krok dopředu a postavil se před Nadiře. Světlo loučí se odráželo v jeho rudostříbrném vousu a sekera se mu karmínově leskla.

„Nadirové!“ zaburácel a ten zvuk se odrážel v tunelech. Bojovníci tasili meče a zaútočili, Beltzer nikdy nebyl trpělivý, a tak zvedl sekeru, vyrazil válečný pokřik a rozběhl se jim vstříc. Mával sekerou a ranění válečníci ječeli bolestí, jak se obr v úzkém tunelu prosekával skrze ně. Svaly mu projelo několik mečů, ale Beltzer necítil bolest. Vztyčil se před ním jakýsi muž a Beltzer udeřil sekerou dopředu, její čepel ve tvaru motýlích křídel muži protřela hrudník. Nadir upadl na záda. Beltzer se zapotácel, ale zůstal stát.

„Nuže, chlapci,“ pravil. „Chcete se dostat na mou horu? Chcete vidět nebe?“

Jeden z válečníků napjal luk a vystřelil, Beltzer švihl sekerou a šíp se odrazil od čepele, přičemž Beltzera škrábl na skrání, Nadirové znovu zaútočili, ale v úzkém tunelu mohli bojovat jen tři vedle sebe. Beltzer zařval vzteky a pozvedl zakrvácenou sekeru. Zemřeli další čtyři Nadirové, a ještě tři, než se znovu stáhli.

Vzadu v jeskyni sebral Chareos meč a řítil se k Umelu s Harokou a ostatními za patami.

Do cesty se jim postavil Asta Chán. „Nemůžete nic dělat!“ zasyčel stařec.

„Je to můj přítel,“ namítat Chareos a snažil se šamana odstrčit stranou.

„Já vím!“ šeptl Asta Chán. „Proto za tebe umírá: aby ti dat šanci, Nenech ho teď padnout. Zlomilo by to jeho ducha, kdyby viděl, že ty taky umřeš. Copak to nechápeš?“

Chareos zaúpěl. Věděl, že Asta má pravdu, a to velice bolelo.

„Pojďte za mnou!“ vyzval je Asta Chán a vydal se do tmy. Zavedl přátele do druhé jeskyně, která byla menší než ta první. Tam poklekl a zvedl ruce dlaněmi nahoru.

Nikdo nepromluvil, ale v jeskyni se náhle ochladilo, a ještě víc. Tanaki se zachvěla a přitiskla se ke Kiallovi, který jí kolem ramen přehodil plášť. Kolem starce se utvořila ještě větší tma a on vstal. „Pojďte,“ přikázal jim. Potom vstoupil do černého průchodu.

A zmizel,...

Přátelé chvíli stáli jako vrostlí do země. Pak se za Astou vydal Harokas, následován Tienem a třesoucím se Ošim.

„Teď ty,“ pobídl Kialla Chareos.

Mladší muž se ohlédl na Charea a v jeho očích si přečetl, co má v úmyslu.

„Ne, Charee. Buď projdeme spolu, nebo se spolu vrátí-

te

mé.

„Nechci, chlapče, abys umřel!“

„Já taky nechci, abyste umřel, ale ten šaman měl pravdu. Beltzer by nechtěl, abyste se vrátil. Tohle je jeho vítězství - že se nám podaří uniknout.“

Když Chareos přeskakoval průchodem, oči se mu zalily sr/ami Tanaki s Kiallem ho následovali.

Temnota se kolem nich zavřela.

V tunelu Beltzer zjistil, že mu ubývá sil, Z břicha mu trčela dýka a ze strašlivé rány na levé paži mu tryskala krev. Ruka mu bezvládně visela u boku a Beltzer věděl, že má rozdrčenou kost. Přesto bez ustání mával sekerou v pravače a porážel válečníky před sebou. Podlaha tunelu byla kluzká krví a kolem Beltzera se rozléhalo sténání raněných.

Nadirové znovu zaútočili a přinutili ho ustoupit. Do boku se mu zarazil meč a polámal mu žebra. Beltzer udeřil sekerou a srazil válečníka na zem. Kolem se zamíhaly čepele a zabořily se mu do masa. Beltzer na nepřítelů zařval a upadl na kolena. - Nadirové se na něho sesypali, ale Beltzer se vymrštil a rozhodil je do stran. Z hrdla a hrudi mu prýštila krev, jedno oko měl zavřené a tekla mu z něj krev.

Nadirové znovu ustoupili, ale ne ze strachu.

Obr umíral. Už nebylo třeba, aby v tunelu umírali další válečníci. Stáli, hleděli na bojovníka se sekerou, a v jejich tmavých očích se odrážela jak nenávist, tak úcta.

„Už vám to stačilo, co?“ zachraptěl Beltzer a vyplivl krev. „Nechcete na Beltzerovu horu? No tak? Čeho se bojíte? Je to jenom... smrt.“

Vzhlédl k mužům před sebou a uvědomil si, že klečí a sekera že mu vypadla z ruky. Snažil se ji nahnát, ale zvedla se k němu podlaha, a on chvíli ležel bez hnutí, snaže se nabrat síl. Pak natáhl ruku k sekeře. Byla příliš daleko.

Ale tolik pro něho znamenala. Poklekl vedle něj jakýsi nadirský válečník, zvedl sekeru a položil ji Beltzerovi do ruky.

Beltzer k němu vzhlédl.

„Počkej na mne na hoře,“ řekl.

Muž přikývl. Když se Beltzerovi z hrdla vydral poslední vzdech, Nadir vstal, rozběhl se do tunelu a nechal Beltzera s osmnácti muži, které zabil.

• • •

Šok z toho, co bylo za průchodem, Kialla přiměl zaječet. Bylo to, jako by mu někdo do

očí nalil černý inkoust, který mu pronikl do lebky a zahalil mu mozek a duši jako tmavý, nejtemnější rubáš. Na pokraji paniky Kiall pocítil, jak ho za ruku popadla Tanaki, teplá a živá.

Pak se kolem rozjasnilo, měkké, nazlátlé světlo vyzařovalo z rukou Asta Chána, a Kiall viděl, že stojí na uzoučké stezce ze třpytivého stříbra. Světlo nepronikalo daleko do temnoty kolem nich a Kiall měl dojem, že stojí v kulaté jeskyni, jejíž stěny tiskne dolů váha světů.

„Ať neuhnete ze stezky,“ přikazoval šepem Asta Chán. „Toto je místo svrchovaného zla. Ti, kdo uhnou... ze-

mřou! Není záchrany. Jediná bezpečná cesta je Stříbrná stezka. Pojd'te za mnou.“

Asta se opatrně vydal dopředu, Ťien s Ošim ho následovali a za nimi šli Harokas, Chareos, Kiall a Tanaki,

Nejdřív byla cesta nezajímavá, ale brzy se z temnoty ozval syčivý šepot, stále se k nim přibližoval, a všude kolem se leskly stovky zářících očí. Stezka byla příliš úzká, takže se Kiall nemohl Tanaki držet, ale pořád se po ní ohlížel, aby viděl její tvář a z její přítomnosti čerpal sílu.

Napravo od stezky vyběhli bílí vlci, sedli si a upřeli oči na poutníky. Byla to strašná zvířata, velká jako nadržští koníci.

Náhle tvorové zavýii a vrhli se vpřed. Kiall chtěl couvnout, ale Tanaki ho popadla za kabátec. „Zůstaň na cestě,“ sykla. Bestie se přiblížily - ale zastavily se, špičky vyceněné, jen kousek od Stříbrné stezky.

Skupinka pokračovala dál nekonečnou temnotou. Nedaleko se ozvalo zaječení a pak smích, šilený a pronikavý. Ale nic nebylo vidět. Shora se ozval šustot křídel, ale když se Kiall podíval nahoru, viděl jenom tmu.

Pak bylo chvíli ticho.

Chareos kráčel dál a svého okolí si nevšímal. Beltzer byl mrtev. Maggrig s Finnem zabiti, V duchu se od tragédií odvrátil, hledaje útěchu ve vzpomínkách na lepší časy, a slepě, bez přemýšlení přitom následoval Haroku.

Z levé strany stezky se ozval hlas. „Charee, pomoz mi,“ Šermíř se ohlédl doleva, kde se k němu potácel Beltzer, zraněný, ale živý. - Jak Chareos udělat krok ze stezky, z Beltzerova těla se sloupá kůže a kostě se vrhl na šermíře.

Chareos se nehýbal.

Kiall se k němu vrhl, zahákl mu ruku kolem pasu a strhl ho na zem. Ale kostě se pohyboval děsivou rychlostí, otočil se a vztyčil se nad nimi. Padlé přeskočila malá postavička, Ťien-cu, a stříbrným mečem protal kostě jovi krk.

Harokas s Tanaki přitáhli Charea zpátky na stezku, Kiall se vyhrabal za nimi a pomalu se k nim připojil i Ťien.

Asta se podíval na Charea a potřásl hlavou. Tihle hlupáci se nikdy nepoučí, pomyslel si. Úsudek i myšlení měli vystavěny na emocích: lásce, cti, úctě, přátelství Nadirové jejich cenu také chápali, ale pohlíželi na ně jinak. Místo lásky k jednotlivci tu byla láska ke kmeni. Čest a úcta nebyly jen abstraktními pojmy, ale skutečností, bylo možno je získat službou zvolenému náčelníkovi. A přátelství, ukuté ve válce, bylo z nich na posledním místě. Stačilo jedno chánovo slovo a přítel by druhému klidně usekl hlavu. Následovala by lítost, ale nikoliv zaváhání. Žádný Nadir by ze Stříbrné stezky nesešel, Asta šel dál.

Uzavřela se kolem nich temnota, pak se ozval Astův hlas. „Stůjte úplně klidně a počkejte, dokud znovu neuvidíte světlo. Pak si pospěšte, protože Bránu neudržím dlouho.“

Následovalo ticho, rušené pouze šustotem křídel nad hlavou a kradmým škrábáním drápů na skalnaté zemi vedle stezky. Scénu ozářil paprsek matného, šedého světla, které se rozšířilo.

„Teď!“ křikl Asta. Mary šaman potom proběhl průchodem. Ťien, Oši a Harokas běželi za ním. Chareos proklo-pýtal skrz, následován Kiallem. Tanaki se rozběhla, ale došlápla mimo stezku a okamžitě ji za kotník popadla jakási chlupatá pracka a strhla ji na zem. Tanaki

se překulila, tasila meč a po pracce sekla. Pracka zmizela, ale Tanaki viděla, jak se na ni řítí obrovští vlci. Přikrčila se a proskočila smršťující se Bránou.

Dopadla tvrdě do kotoulu a zvedla se na kolena. Brána zmizela a Tanaki klečela na římse vysoko nad Ulrikovem.

Kiall jí pomohl na nohy. „Ro té cestě bych nechtěl jít znovu,“ poznamenal. Tanaki nedokázala promluvit, takže jenom kývla. Chareos seděl sám a zíral do země. Vypadal starší, unavenější, než jak ho kdy Kiall viděl.

Kiall k němu došel. „Byl to silný muž. Dobrý přítel,“ řekl.

„Byl to hlupák. My všichni jsme hlupáci,“ zašeptal Chareos. „Ale chci vidět, jak ta hra dopadne.“ Zadíval se na město. „Co myslíš, Kialle? Obklíčíme je a budeme požadovat, aby Ravennu propustili?“

„Jak myslíte, Charee.“

Chareos vstal a protáhl si hřbet. Usmál se a poplácal Kialla po rameni, „Život jde dál, chlapče. Se mnou si starosti nedělej.“

Přistoupil k nim Asta Chán a dřepł si před Chareem. „Rod Ulrikovem teče podzemní řeka. Veliký Tenaka o ní věděl a nechal do ní zavést městské stoky. Taky posílil stěny tunelů, aby se tamtudy dalo uniknout z města, kdyby ho někdo obklíčil,“

„Hlídají to tam?“ chtěl vědět Kiall.

„Lidé ne. Kdyby o tom věděli všichni vojáci v Ulrikově, žádné tajemství by to pak nebylo. Ne, zajatce, kteří pracovali na těch tunelech, pobili.“

„Něco to ale hlídá,“ podotkl Chareos a Asta vzhledl, tmavé oči zastřeně.

„Ano, Šermíři, Něco. Krev zabitých jsem použil k vytvoření temného kouzla. Spojil jsem tunel s Prázdnou.“

„Prázdnou?“ vyzvídal Kiall,

„Ráve jste jí prošli,“ vysvětlil mu Asta. „Jenomže pod Ulrikovem žádná Stříbrná stezka nevede.“

„Musíme tím projít znovu? To nedokážu!“ vyjekla Tanaki.

„Musíš!“ sykl Asta. „Není to daleko, jenom dvacet kroků. Povedu vás.“

„A až projdeme?“ chtěl vědět Chareos. „Jak se dostaneme k Ravenně?“

Tanaki udělala krok vpřed. „Vy se tam nedostanete, Charee. Asta to ví. Žádný muž nemůže vstoupit do ženského paláce, já ale můžu.“

„Ne,“ namítal Kiall. „Ne, to nedovolím. Je to...“ Tanaki se uchechtla. „Neříkej ‚příliš nebezpečné‘, Kialle. Je to naše jediná naděje.“

„Má pravdu,“ přisadil si Asta, jemuž teď oči jen zářily. „Opravdu jí v žilách koluje krev velikého Tenaky.“ Připojili se k nim Tien-cu s Harokou a poslouchali, když Tanaki

nastínila SVŮJ plán.

„Otázka je, kdy,“ utrousil Chareos.

„Čas je teď,“ prohlásil Asta. „Naše cesta Prázdnou trvala mnoho týdnů, i když to vypadalo jako hodiny. Ravenně zbývá jen pár dní do porodu.“

„Neměli bychom počkat, dokud neporadí?“ zeptal se Harokas.

„Ne!“ prohlásil Asta. „Jungir poveze následníka a královnu královstvím. Budou obklopeni válečníky a nebude se k nim možné dostat. Ne, musí to být teď. Dnes v noci,“

Tien mlčel, ale oči upíral šamanovi do tváře. Mnoho toho zůstalo nevyřčeno. Tien Asta Chána neměl rád a tato výprava pro Kiatzana nic neznamenal. Pomůže přátelům a pak si vyžádá svou odměnu. Vstal a vrátil se k Ošimu. Stařec měl popelavou tvář a doširoka otevřené oči. Chůze Prázdnou ho vyděsila.

„Prospi se trochu, Oši,“ vybídl ho Tien, ale stařec zavrtěl hlavou.

„Zdálo by se mi o tom místě a nikdy bych se neprobudil.“

Ťien kývl a z pochvy vytáhl ostrý nůž. „Tak buď tak laskav a udělej něco. Ohol mě.“

Malý sluha se usmál. „Ano, pane.“

• • •

Slunce kleslo pod vzdálený, zamlžený obzor a Chareos stál sám s pohledem upřeným na město pod sebou, kde právě zažíhali první lucerny. Vzpomínal na své dětství

a na Attalidův sen, že se jednoho dne Chareos vrátí do zemí Drenaje a najde ukrytou Bronzovou zbroj.

„Bude z tebe veliký vůdce, chlapče můj. Já to vím. Vidím to v tobě.“

Jak málo jsi mě znal, pomyslel si Chareos. Viděl jsi mě očima naděje. Veliký vůdce? Svě nejlepší přátele jsem přivedl k hledání smrti, a teď leží nepohřbeni, daleko od domova.

A čeho jsme dosáhli? napadlo ho. Změnil se svět nějak jejich smrtí?

*Jiště to neskončilo,*“ ozval se mu v hlavě hlas.

„Okasi?“ zeptal se Chareos nahlas. Ale žádnou odpověď nedostal, takže si pomyslel, že to jenom ve večerním větříku zaslechl starcův hlas. Zachvěl se.

Beltzer je všechny zachránil, stál sám v temnotě hory. Chareos se usmál a ze srdce mu spadl kámen. Vzhledl k obloze. „Byl jsi protivný, páchnoucí, zlovolný čubčí syn, Beltzere. Ale nikdy jsi nenechal padnout přítele. Kéž tě přijme Pramen. Kéž v síních hrdinů piješ, co hrdlo ráčí.“

Otočil se a spatřil nedaleko postávat Haroku, napůl schovaného ve stínu. Vrah vystoupil.

„Mrzí mě to, Charee. Nechtěl jsem poslouchat, jak se loučíš.“

Šermíř pokrčil rameny. „Na tom nezáleží. Co chceš?“

„Hodláš se vydat do města?“

A

„Ano.“

Harokas kývl, „Tak mě napadá, že jestli uspějete, budeme mít na krku vážný problém. Nemáme koně. I kdybychom tu ženskou dostali ven, jak se dostaneme odsud?“

„Náš čaroděj něco vymyslí,“ usoudil Chareos nejistě.

„Ano, tím jsem si jistý,“ odtušil Harokas a ztišil hlas, „ale on hraje svou vlastní hru a mně se ani nechce pomýšlet na to, jakou asi. Pokaždé, když jsem slyšel vyprávět o nadirských šamanech, mělo to něco společného se smrtí a lidskými oběťmi. Myslíš, že proto chce tu ženskou?“

Když Chareos neříkal nic, Harokas pokýval hlavou, protože jeho mlčení pochopil. „Ano, myslel jsem, že ti to dělá starosti. Koukni, já s várna nepůjdu. Zajdu dolů do města a koupím nějaké koně. Mě tam neznají a s Nadiiry nejsme ve válce. Jak ty koně koupím, odjedu na jih, pak se otočím a sejdem se za tím srázem tamhle u topolového

L

hájku.

Chareos se Harokovi pozorně zadíval do očí. „Zradíš nás, Haroko? Prodáš nás za nadirské zlato?“

Zabijákovi potemněla tvář, ale hněvivou odpověď spolkl. Místo toho prohlásil: „Tohle říkám jenom pro tvé uši. Šermíři. Miluju Tanaki, Zemřel bych pro ni. Rozumíš mi? Tebe bych prodal hned, ale ji ne. Ji nikdy“

„Věřím ti,“ pravil Chareos. „Sejdeme se, jak jsi říkal.“

Harokas se protáhl kolem šermíře a pak sešplhal dolů z hřebene. Chareos se díval za ním, ale tmavě oděná postava se brzy ztratila mezi stíny.

„Nesluší se, abych kritizoval rozhodnutí vůdce,“ ozval se Ťien-cu a hluboko se Chareovi

poklonil, „ale myslím, že se mu věřit nedá.“

„Pohybujete se tiše, vyslance.“

„Občas je to tak lepší. Opravdu se sejdeme na místě, na němž jste se dohodli?“

„Ne. Aby se tam dostal, musí přejít stezku na jih. Počkáme na něho tam.“

„Skvělé. Je možné, Charee, že vás nebudu doprovázet. Dojde-li k tomu, byl byste tak laskav a postaral se o mého sluhu Ošiho? Dohlédněte, aby se dostal do přístavu. Nechám mu peníze, aby si mohl koupit cestu do Kiatze.“

„Takže hodláte zabít Jungir Chána? Sám?“

„To mám v úmyslu. Ten barbar ublížil dceři mého císaře. Ona si po právu vzala život. Ted' si já musím vzít jeho. Je to otázka souladu a rovnováhy.“

Chareos se zadíval na malého válečníka a všiml si jeho pevného pohledu i jeho přísných, hrdých rysů.

„Zdá se mi, vyslance, že život člověka, jako je Jungir Chán, nevyrovná ztrátu Tien-cua.“

„Půvabná to poklona,“ pravil Kiatzan překvapeně. Hluboce se uklonil. „A přesto je třeba tento čin vykonat. Pojedu s vámi do útrob země a počkám, dokud nezachráníte tu ženu. Poté vyhledám chána.“

• • •

Asta Chán přátele zavedl dolů k okraji pukliny, rozervané ráně v povrchu země. Kiall se naklonil a zahleděl se do inkoustové hlubiny.

„Tohle je vchod,“ oznámil jim Asta. „Ted' slezeme dolů.“ Stařec se hbitě svezl na paty a protáhl se přes okraj dolů. Kiall zavrtěl hlavou a pohlédl na Charea.

Šermíř si odepjal meč a předtím, než si lehl na břicho a následoval šamana dolů, si ho hodil přes záda.

„Počkej tady, Oši,“ nařídil Tien-cu. „A kdybych se nevrátil, poslouchej Charea. Služ mu, jako bys sloužil mně. Rozumíš?“

„Ano, pane,“ odpověděl sluha nešťastně.

Tanaki s Kiallem se po tmavém svahu sešplhali jako poslední. Chyty pro ruce i nohy byly dobré a sestup vypadat na první pohled mnohem nebezpečnější, než ve skutečnosti byl. Asta Chán dorazil na nejnižší plošinu a zvedl ruce. Na stěnách jeskyně se rozzářilo měkké, žluté světlo.

„Těhotná žena se tudy vyšplhat nedokáže,“ podotkl Chareos.

„Ani nebude muset,“ řekl mu Asta. „Už jsem něco připravil.“ Došel ke stěně, sáhl za zubatou skálu a zvedl svinutý konopný provaz. „Až ji budeme mít tady, vyšplháme zpátky nahoru, a pak vytáhneme ji,“

Přehodil si provaz kolem krku a vydal se do matně osvětlené jeskyně. Ostatní ho následovali bludištěm tuně-

lů, až nakonec, asi po půl hodině, dorazili k místu, kam už záře nepronikala.

Asta ukázat na hrůzostrašnou stěnu temnoty. „Všichni víte, co leží za tímto místem: Je to Prázdnota. Já projdu s touto ženou, Tanaki, a válečníkem Tien-cu. Ty, Charee, a tvůj přítel zůstanete tady.“

„K čemu to bude?“ dožadoval se Chareos.

„Budou-li nás pronásledovat, budete kryt náš ústup. Mnoho jich zabije Prázdnota, ale další by se mohli dostat skrz. Taky by se za stěnou něco mohlo přihodit i nám. Uslyšíte nás - a v případě nutnosti nám pomůžete.“

„Růlcal jste, že tady žádná Stříbrná stezka není,“ ozval se Kiall. „Jak potom chcete bezpečně přejít?“

„Nejsem zcela bezmocný, dítě,“ odsekl Asta. „Ale život každého je hrozně křehký.“

Člověk nemůže žít zcela v bezpečí, bez ohledu na to, jak by si to přál.“ Obrátil se na Āiena a Tanaki. „Taste meče a buďte připraveni je použít.“

Kiall Tanaki pohladil po ruce. „Buďte opatrná,“ řekl, věda, že to zní směsně, ale neschopen vymyslet něco jiného. Tanaki se usmála, předklonila se a políbila ho na tvář.

„Teď se držte u mě,“ nařídil jim Asta, „dejte mi ruce na ramena.“ Āien se postavil nalevo od šamana a Tanaki napravo. Pomalu se vydali do temnoty.

Jakmile se ocitli uvnitř, vzplála kolem nich ohnivá hradba. Žár byl neuvěřitelný a světlo je bodalo do očí

„Tohle udržím jenom chvíli,“ řekl Asta. „Připravte se!“ Rozběhl se a ostatní mu utíkali po boku. Ohnivý kruh zůstával stále kolem, bez ohledu na jejich rychlost.

Zpoza tichých plamenů se ozývalo škrábání drápů o kámen a děsivý řev lovících šelem. Asta běžel dál, jako by byl ze železa.

Plameny slábly a Tanaki už za ohnivou hradbou rozeznávala beztvaré postavy, které s nimi držely krok. Když

se ohlédla na Āiena, setkala se s pohledem jeho tmavých očí a nejistým úsměvem.

Plameny prolétla šupinatá pracka. Kůže se na ní svažila a ozvalo se strašidelné zaječení,

„Už jsme skoro tam!“ křikl Asta.

Náhle oheň vzplál - a uhasl,

Asta zaječel. Shora se na něj vrhl jakýsi mohutný tvor a kožnatými křídly šamana srazil na zem. Tanaki vrazila bestii meč do břicha a zvedla Astu na nohy. Ten se jí vytrhl a odběhl pryč.

Ze tmy se vymrštila šupinatá příšera. Āien máchl mečem a bestie se zhroutila na zem, kde se začala svíjet.

„Jestli si ceníte života, *utíkejte!*“ ozval se Astův hlas. Āien se ohlédl a viděl, jak se na ně ženou obrovští bílí vlci. Mály válečník vzal nohy na ramena. Zhlédl, jak před ním miTí Asta a za ním Tanaki. Na okamžik Āien zažil strach, na krku cítil horký dech jedné z oblud.

Na zádech mu přistálo cosi těžkého a Āien upadl a překulil se. Jak se vlk snažil postavit a otočit se k útoku, Āien mu prohnal meč hrdlem. Smečka zavyla a zaútočila. Āien se obrátil na patě, po hlavě proskočil otvorem a přistál na kolenou před Tanaki a šamanem.

Tanaki mu podala ruku a Āien ji přijal a vytáhl se na nohy. Ohlédl se za sebe. „Jak to, že nás ti tvorové nepronásledují?“, podivil se.

„Nemůžou projít skrz. Můžeš to považovat za jezero,“ odvětil Asta. „My se do něj můžeme potopit, ale ryba ho opustit nemůže, je to jejich svět. Je možné vytvořit pro ně bránu, ale je k tomu potřeba veliké síly a vyžadovalo by to mnoho set duší,“

„Nerad bych zněl jako poraženec, šamane,“ podotkl Āien, „ale při našem návratu si nedokážu představit tu ženu Ravennu, jak utíká před vlky. Byla by hrozná škoda, kdybychom ji zachránili jenom proto, abychom se pak dívali, jak zahyne v Prázdnotě.“

„Ona tam neumře,“ odtušil Asta. „Ale moje moc je omezená, takže jsem vám dal, kolik jsem mohl, S ní ten kruh udržím. Teď pojďme.“

Tunel se rozšířil a poprvé bylo možné spatřit práci lidských rukou, stěny byly chlazené a posílené trámy. Do skály bylo vysekáno schodiště a Asta se po něm vydal nahoru a pod nízkým stropem se přikrčil. Ukázal ostatním, že mají být zticha, a kývl na ně, aby přišli k němu.

„Nad námi,“ vysvětloval jim šeptem, „je trůnní sál. Teď je skoro půlnoc. Neměla by tam být ani noha. Jsi připravená, princezno?“

„Jsem.“

„Kdyby trůnní sál prázdný nebyl, jsme ztraceni,“ podotkl Asta a poprvé vypadal

nervózně a nejistě.

Ťien se tiše zachichotal, „Ničí život není zcela bezpečný, šamane,“ připomněl Astovi, Asta yamiimlal sprostou nadávku a zvedl dlaždici nad hlavou. Ta zapraskala a zatřásla se. Ťien mu pomohl s její váhou a společně otočili kámen, až ležel vedle otvoru. Tanaki se vytáhla do temnoty trůnního sálu a Ťien ji následoval.

Já počkám tady,“ řekl Asta.

Tanaki se rozběhla k hlavním dveřím a přitiskla ucho ke štěrbině. Ťien se k ní připojil.

„V chodbě by neměly být strážé,“ poznamenala Tanaki. „Chánova ložnice je na opačné straně paláce. Ale v obydlí žen budou hlídky venku a eunuši s meči uvnitř.“

Ťien přikývl. „Půjdu s vámi a počkám.“

Tanaki se protáhla dveřmi a vstoupila do pochodněmi osvětlené chodby. Všude bylo ticho. Držice se ve stínu vydali se na cestu, zahnuli doleva a úzkým průchodem vyšli do postranní uličky. Tanaki válečníka vedla opuštěnými ulicemi, až nakonec dorazili na velké náměstí, za nímž stála vysoká hradba. Na vnější straně zdi se procházeli tři strážní.

„Jak se dostanete dovnitř?“ vyptával se šepem Ťien.

Tanaki se usmála. „Odlákejte jejich pozornost,“ požádala. Odepjala si opasek s mečem a nechala si jen zakřivenou dýku, potom počkala, dokud strážní nepřešli, a rozběhla se k hradbě, v jejímž stínu se přikrčila.

Ťien strčil ruku do kapsy u kalhot a našel čtyři zlatáky. Zastrčil si je do opasku, počkal na strážné, zhluboka se nadechl a začal zpřvat. Vypotácel se na otevřené prostranství, málem přitom upadl, a klopýtavě se vydal ke strážným.

„Dobrý večer, bratn,“ řekl,

„Co tu děláš, hlupáku?“ zeptal se jeden hlídač, přistoupil blíž a špičkou oštěpu se dotkl Ťienovy hrudi.

„Hlupáku?“ zopakoval Ťien, zahihňal se a zapotácel se do strany. „Myslíš, že jsem hlupák? Já ne, bratří. Já...“ Ohlédl se doleva, doprava, jako by se bál, že ho vyslechne někdo nepovolaný. „Já jsem objevil veliké tajemství. Dozvěděl jsem se to od jednoho šamana. A už nikdy nebudu chudý. Hlupák? Ne, bratn, já oslavuju bohatství, o jakém se vám ani nesnilo.“

„Bohatství?“ ozval se jiný strážný. „Co je to za nesmysl? Ztrat' se!“

Ťien se zadíval za muže, který stál před ním. Tanaki začala šplhat po zdi za nimi,

„Nesmysl? Vy mi nevěříte.“ Mávl rukou. „Dejte mi měďák a já vám to dokážu. Proměním ho před vašima očima na zlaták. Pak uvidíte. Ó, ano. Uvidíte.“

Muži se zarehtali. Jeden z nich odložil oštěp na zem a zalovil v kapse kabátce. Podal Ťienovi hrubě raženou měděnou minci s hlavou Tenaka Chána.

Ťien minci obrátil v prstech a vyhodil ji do vzduchu. Obratně ji zachytil a zvedl ruku sevřenou v pěst. Pak začal odříkávat. Slova byla v jednom málo známém nářečí Kiatze.

„Pohni s *tím*“ pobízel ho jeden ze strážných, který začínal ztrácet trpělivost.

„Už to je,“ opáčil Ťien. „Tady je vaše mince.“ Otevřel ruku a měsíční světlo se odrazilo od kousku zlata. Muž si ho s otevřenými ústy vzal.

„Udělej jeden pro mě,“ dožadoval se druhý strážný.

Tanaki už byla skoro na vrcholku hradby.

„Proč jseš ty vždycky první?“ vyštěkl třetí. „Udělej ho pro mne.“

„Udělám to pro vás pro oba,“ uklidňovat je Ťien. Vzal si od obou po minci a zopakoval zařlčávadlo.

Tanaki přelezla zed'. „Tady!“ řekl Ťien a podal jim zlatáky.

„Víc! Udělej nám jich víc,“ pobízel ho první strážný.

„Zítra, až si odpočinu,“ sliboval Ťien. „Kde se sejdeme?“

„Znáš to U hliněného koníka, za vlčími kasárnami?“

„Jistě,“ tvrdil Ťien. „Ale musíte tam být jenom vy. Nemůžu to udělat pro každého. Vyčerpalo by mě to. Jenom vy tři,“

„Ano, ano, jenom my. Buď tam v poledne, ano?“

„Ó, ano,“ souhlasil Ťien. „Já tam budu. A teď musím do postele. A vy byste se měli věnovat svým povinnostem.“

Odešel pryč, zpátky do stínu.

Princezna byla uvnitř a to bylo vítězství.

Dostat se ven ale nebude tak snadné, to věděl.

## 14

TANAKI SE SKULILA NA OCHOZ S DÝKOU připravenou k výpadu. Žádné hlídky tu nebyly. Tanaki se rychle vydala ke schodům a seběhla dolů na nádvoří. Po levici měla strážnici. Skrz zavřené okenice prosvítalo světlo lucerny a bylo slyšet hovor a smích. To budou strážní eunuši. Přímě před sebou měla Tanaki zahradní chodníček a po pravici velké, umně vyřezávaným nábytkem zařízené komnaty, kde chánovy ženy trávily své dny. Tady budou lázně a bazény. Za nimi byly ložnice. Většina konkubín spala ve společných ložnicích, pouze několik jich požívalo zvláštních výsad a mělo vlastní komnatu jen pro sebe.

Tanaki se kradla přes nádvoří, až do tmavého obývacího pokoje. Držíc se u stěny došla na protější konec komnaty a otevřela dveře vedoucí do chodby lemované závěsy. Spalo tu několik koček. Tanaki prošla kolem dveří do společné ložnice ke schodům a rychle po nich vyšla nahoru.

Věděla, kde leží soukromé komnaty žen, a snažila se uhodnout, v které z hlavních komnat Ravnenu ubytovali. Určitě ne do té nejbližší chánovy tajné chodby, ta byla vyhrazena chánově současné milostnici. Ne, Ravnenu přestěhovali blíž komnatám porodních bab ve východní části

paláce. Tanaki se plížila dál a nakonec došla k úzkým dveřím, o nichž věděla, že vedou do komnat obrácených do stepi na východě. Sluneční světlo tady zalévalo komnaty a ráno přinášelo žár, přičemž odpoledne zde byl chládek. Tanaki otevřela dveře a vklouzla dovnitř. Lůžko přenesli k oknu a Tanaki uviděla mladou ženu, ležící na zádech. Když se přiblížila, bylo jasné, že žena je těhotná. Tanaki došla k lůžku, sedla si a dotkla se ženiny ruky.

„Ravenně,“ zašeptala. „Ravenně, probud' se!“

Žena otevřela oči. „Co se děje?“ zeptala se ospale.

„Rosílá mě Kiall.“

„Kiall?“ Ravenna zívla. „Tohle se mi zdá?“

„Ne. Poslouchej. Jsem tady, abych tě odvedla z města. Tvůj přítel Kiall přešel step, aby tě zachránil. Pro všechno na světě, probud' se a poslouchej!“

Žena se posadila. „Kiall? Ten snílek?“

„Rrávě ten.“

„Odsud se nikdy nedostaneme,“ šeptala Ravenna. „Všude jsou strážé.“

„Dostala jsem se až k tobě,“ namítla Tanaki.

Ravenna sebou trhla a položila si ruku na zvětšené břicho. „Hodně kope,“ podotkla s úsměvem. Je to hezká dívka, uvědomila si Tanaki, ale žádná krasavice. Měla příliš špičatou bradu a příliš malé oči. Ale úsměv měla zářivý.

„Obleč se, Ravenně. Zaveďu tě ke Kiallovi,“

„Proč pro mě přišel? Tomu nerozumím,“

„On taky ne. Chceš odejít?“

„Ani netušíš, jak moc Nenávidím tohle místo, nenávidím tyhle lidi. Ale hlavně

nenávidím chána. Tisíckrát proklínám jeho i všechny jeho příbuzné.“

„Dávej pozor, co říkáš,“ štekla Tanaki. „Tvoje dítě je taky jeho příbuzný.“

Ravenna se okamžitě zatvářila zkroušeně. „Nemyslela jsem...“

„Prostě se oblékni,“ řekla Tanaki. Ravenna vklouzla do dlouhé, bledě modré vlněné róby a hedvábných střevíčků. „Nemáš plášť a pořádné boty?“

„K čemu by mi tady byl plášť? Ven nás nikdy nepouští.“

„Pojď za mnou,“ vyzvala ji Tanaki a odvedla ženu do chodby. Ravenna se pohybovala pomalu a Tanaki se s rostoucím podrážděním ohlédla, ale nedalo se nic dělat. Ravenna byla v pokročilém stupni těhotenství a břicho měla vzduté.

Když došly ke dveřím na nádvon, Tanaki je pootevřela a vyhlédla ven. Po ochoze na hradbách se teď procházeli dva strážní a Tanaki zaklela.

„Co se děje?“ zeptala se Ravenna.

„Strážní. Dva.“

„Můžeme kolem nich projít?“

„Ne přitom, jak rychle chodíš.“ Tanaki znovu pootevřela dveře a zadívala se na muže, počítajíc vteřiny, kdy hlídky mījely jedna druhou. Sledovala je, jak kolem sebe třikrát procházejí, pak popadla Ravennu za ruku, „Teď!“ sykla.

Vyšly ze dveří na otevřené prostranství a kradly se přes nádvon ke zdi. „Ven se nikdy nedostaneme,“ špitla Ravenna.

Ženy se držely ve stínu a pomalu se kradly k boční brance. Strážní byli přímo nad nimi, když Tanaki nahmátla západku. Byla zrezivělá. - Tanaki v duchu zanáčovala a za západku zatáhla. Ta se hnula asi o palec a zaskřípěla. Tanaki ztuhla. Ale strážě ji nezaslechly, a tak pokračovala. Tentokrát západka vyklouzla ven. Tanaki ztěžka polkla, zhluboka se nadechla a zatáhla za branku. Vyhlédla ven a spatřila tři strážné ani ne dvacet stop od sebe. Kolem se projít nedalo a Tanaki je nemohla zabít všechny.

Pak zahlédla Ťien-cua. Kráčel přes otevřené prostranství ke strážcům a jeden z nich se otočil a pozvedl oštěp. Náhle se malý válečník otočil na špičce a vykopl, přičemž

zasáhl strážného do spánku a srazil ho na zem. Druhý strážce se zhroutil s nožem v hrdle. Třetí muž se na Kiatzana vrhl, ale ten ustoupil stranou, vyhnul se jeho oštěpu a udeřil ho hranou ruky do krku.

„Teď rychle!“ řekla Tanaki a vyvedla Ravennu ven.

Hlídka na hradbě vykřikla na poplach a Ťien-cu se rozběhl k Ravenně, popadl ji za ruku a pobízel ji k běhu. Trojice se dostala k první boční uličce a vrhla se do stínu. Ravenna namáhavě dýchala a tvář měla zarudlou. „Mrzí mě to,“ omlouvala se a opřela se o zed'. „Už nemůžu dál.“

Z rovnoběžné uličky zaslechli dupot nohou a volání vojáků.

Trojice se vydala na další cestu. Ťien vytasil zakřivený meč a postavil se do čela. Zvuky pronásledujících je válečníků zeslábly. „Snaží se nám odříznout cestu k hlavním bránám,“ prohodila Tanaki, „To je dobře.“

Ťien měl sice pocit, že na celém tomhle dobrodružství není dobrého nic, ale držel jazyk za zuby. Dorazili do palácové chodby a rozběhli se k trůnnímu sálu.

Ze stínu se vyřítili válečníci, ale Ťien prvního s'al, sklonil se pod zuřivým sekem a rozpáral dalšího. Tanaki hodila dýku do obličeje jakéhosi útočícího válečníka a pak zahlédla Cudaje. Všechny myšlenky na úkol se jí vypařily z hlavy. Tanaki se vrhla na podlahu, jednomu z padlých vojáků sebrala meč a překulila se na nohy. Cudaj jí vyběhl vstříc a vyrážel přitom válečný pokřik. Tanaki odrazila jeho výpad, otočila se a vrazila mu meč do prsou.

„Shnij v pekle!“ zasyčela, když se hroutil na zem.

Ťien se teď dostal do obklíčení, a tak Tanaki vytrhla meč z Cudajova těla a rozběhla se

mu na pomoc. Stálo proti nim šest válečníků, ale Tanaki slyšela další běžet vnější chodbou. Bodla kohosi do zad a dalšího muže tála do tváře. Všichni protivníci nakrátko ustoupili.

Z otvoru v podlaze se zvedl Asta Chán a příšerně zavyl. Trůnním sálem zavál ledový víchř a Nadirové s ječením

ustupovali. První tři válečníci se sesuli na kolena a z očí jim tekla krev.

Tanaki popadla Ravennu za ruku a táhla ji k otvoru v podlaze. „Dolů!“ nařídila ji

Ravenna se pracně sešplhala dolů a Tanaki ji následovala. Vedla Ravennu po schodech dolů. Tien skupinku uzavíral.

„Rychle,“ pobízel je Asta. „To kouzlo je dlouho nezdrží.“ Ravenna se zapotácěla, ale zůstala stát, a Tien ji vzal záruko.

**Za** sebou slyšeli Nadiř dupat po schodech...

Dorazili k temnotě. Asta uchopil Ravennu za ruku. Ta se mu snažila vytrhnout, ale šaman ji držel pevně. „Teď nastal čas na odvalu, ženo,“ pravil a vtáhl ji do Prázdnoty.

Tak jako předtím, i nyní kolem nich vyskočil zářivý plamenný kruh a pohyboval se s nimi temnotou. Nic netušící Nadirové za nimi vběhli do Prázdnoty. Jejich řev byl strašlivý.

Kruh ohně začal pohasínat a obyvatelé temnot se stahovali blíž. Astovi se čelo lesklo potem způsobeným obrovskou námahou. - Sápaly se po nich drápaté pracky, ale plameny jim je zatím držely od těla. Nakonec dorazili na druhou stranu a prošli ven. Asta se zhroutil na kamennou podlahu. Když Kiall spatřil Ravennu, rozběhl se k ní a objal ji, Tanaki to chvíli sledovala, potom se odvrátila. Hlavou se jí honily zmatené myšlenky.

Chareos pomohl Astovi na nohy.

Stařec se mu vykroutil. „Musíme se dostat odsud,“ řekl. „Romez té ženě. Odnes ji, bude-li to nutné.“

Proš' zpátky bludištěm tunelů a nakonec dorazili ke štěrbině. Kiall, Chareos, Tanaki a Tien se vyšplhali na povrch, přičemž Kiall vynesl klubko provazu. Provaz spustili dolů a tam Asta udělal smyčku, do níž si sedla Ravenna. Trojice mužů ji pomalu vytáhla nahoru.

Pak vykročili ke kopcům. Chareos se ohlédl a viděl, jak se o půl míle dál otevřela městská brána, ven vycválal zástup vojáků a zamířil přímo k nim

Zleva se ozval dusot koňských kopyt. Chareos tasil šavli a otočil se. Harokas zastavil koně, na němž seděl, i řadu koníků za sebou.

„Meh“ byste si raději nasednout,“ poznamenal zabiják. Ravenně pomohli do sedla prvního koně, potom nasedli i ostatní.

„Existuje jen jedno místo, kam můžeme jít,“ ozval se Asta Chán. „Jeďte za mnou.“ Pobodl koníka do běhu a vydal se k západu. Přátelé ho následovali a řadou uzounkých chodníků zahuli doprava. Po hodině rychlé jízdy s Nadiř v patách se nakonec vnořily do úzkého údolí.

Měsíc stál vysoko a Chareos záupěl, když si všiml pobožené věže a dlouhé hradby, které se rýsovaly proti obloze. „Ne!“ zašeptal.

Ale jeli přímo do přízračné pevnosti Bel-azar.

• • •

Východní brána byla otevřená a přátelé zavedli svá vyčerpaná zvířata dovnitř. Chareos s Kiallem sesedli a odběhli zpátky, aby zavřeli bránu. Harokas našel tlusté břevno, které s Tanaki vmáčkli do velkých závěsů. Poté vyšli po schodech na ochoz a z hradby přihlíželi, jak třicátka Nadiřů přitahuje dole otěže. Na ochoze se k nim připojil Asta Chán. Obratně vyskočil na vrcholek hradby a shlížel na jezdce, přičemž se sám nechal vidět.

„Zaútočí?“ zeptal se Kiall, Chareos neřikal nic.

Asta Chán začal na vratké podlaze tančit., obracel se a vyskakoval. Vyl jako vlk a ten zvuk, hrůzu nahánějící a mrazivý, se odrážel od hor. Tři nadiřští jezdci otočili koně a odjeli

zpátky do města, ostatní však sesedli a usadili

se na kamenech. Asta se obrátil a seskočil dolů na ochoz. Tmavé oči mu zářily.

„Jsou vyděšeni,“ utrousil. „Tohle je strašidelné místo. Vědí, že se tu prochází temní duchové.“

Na nádvoří dole Ravenna vykřikla a popadla se za břicho. Kiall s Tanaki za ní seběhli a pomohu jí do zříceně strážnice, kde bylo zaprášené lůžko. Tanaki odhrnula zteřelou pokrývku a položila na slavník svou vlastní, načež na lůžko uložili Ravennu.

„Už to bude,“ křičela Ravenna. „Cítím to.“

Kiall za sebou zaslechl pohyb a ve dveřích zahlédl stát Asta Chána. Šaman jen zářil a oči se mu vítězoslavně třpytily. Kialla z toho zamrazilo.

„Nech nás,“ vyzvala Tanaki Kialla a on ji rád poslechl. Protáhl se kolem šamana a vyšel ven do světla svítání. Chareos byl pořád ještě na ochoze pod zhroucenou věžovou bránou. Tien-cu s Ošim zapálili u hlavních kasáren oheň, a teď seděli spolu a tiše si něco vykládali. Harokas odvedl koníky do výběhu, kde je odsedlal a jal se zpěněná zvířata hřebelcovat. Kiall došel ke schodům a vyšplhat k místu, kde seděl Chareos a sledoval Nadiry.

„Dokázali jsme to,“ řekl Kiall. „Ať už se teď stane co-kolřv, dokázali jsme to, co jsme si předsevzali.“

Chareos vzhlédl a usmál se. „Ano, dokázali jsme to. Našli jsme tvou dámu a odvedli jsme ji zpátky do Gothiru. To je úkol sám pro sebe. Ale moc nedoufej, Kialle. Nechtěl bych vést poráženecké řeči, ale myslím, že pět válečníků a šaman nadirský národ odrazit nemůže.“

Kiall se uchechtl. „Neumím to, Charee, vysvětlit, ale už mi na tom za mák nezáleží. Celý život jsem snil. Teď cítím, že se mi ty sny vyplnily. Už mě neděsí ani umírání.“

„Mě ano,“ přiznal se Chareos. „Zvlášť tady.“ Ukázal na věžovou bránu. „Tamhle to je, chlapče, místo velkých činů. Odtamtud seskočil Beltzer, aby získal zpátky zástavu. Tam jsme seděli a povídali si s Tenaka Chánem. A bylo to

tady, kde nás pasovali na budoucí přízraky. Není to dobrý pocit, sedět tady a čekat na smrt.“

„A zrození,“ dodal Kiall. „Okas nám řekl, že to dítě se stane velikým králem, možná největším, jaký kdy žil. To už něco znamená, ne?“

Chareos kývl a odvrátil se. Kolem něj se tyčila pevnost, pochmurná a hroživá, a Chareos z chladného kamene cítil její vzpomínky, znovu slyšel křik umírajících a řinčení železných čepeli.

Připojila se k nim Tanaki. „Byl to falešný poplach,“ oznámila jim. „Zrovna odpočívá. Děje se něco?“

„Ne,“ odpověděl Kiall. „Prostě tam jenom tak sedí a čekají - nemám tušení na co.“

„Čekají na Jungir Chána,“ prohlásila Tanaki. „Nevědí, proč jsme jim unesli královnu, ale neodváží se udělat nic, co by ji mohlo ohrozit. Jungir rozhodne, co dělat.“

Tanaki došla až ke dveřím do věžové brány a strčila do nich. Kiall ji následoval nahoru po rozvrzaných schodech až na samotnou věž, kde si Tanaki sedla a opřela se o zeď.

„No,“ utrousila Tanaki, „takže jsi znova viděl svou že-

“

nu.

Kiall se na ni shora podíval, pak si klekl a uchopil ji za ruku. „Není to moje žena, Tanaki. Bylo to jako setkat se se starou přítelkyní. Já se v těchhle věcech až tak moc nevyznám, ale... chci, abys to věděla, než...“ Kiall se odmlčel.

„Než zemřeme?“ pobídla ho.

„Ano, než zemřeme. Chci, abys věděla, že tě miluju. Víím, že ty na lásku nevěříš, ale já tě budu radši dneska v noci tady držet za ruku, než abych žil sto let bez tebe. Zní to moc hloupě?“

„Ano,“ připustila Tanaki, natáhla ruku a pohladila Kialla po líci, „ale nádherně hloupě. Překrásně hloupě.“ Přitáhla si ho k sobě a zlehka se svými rty dotkla jeho. Kiall ji objal. „Chtěl by ses pomilovat?“ zašeptala.

Kiall se stáhl. „Ano, ale ne - ne na tomhle chladném, kamenném místě, které čpí smrtí a utrpením. Mohli bychom prostě jenom sedět vedle sebe, blízko sebe?“

„Na muže s tak málo zkušenostmi říkáš často ta pravá slova,“ oznámila mu Tanaki.

Za nimi se objevilo slunce, obloha byla bez mráčku, postříkaná červení. „Dneska bude hezky,“ prohodil znalecky Kiall.

Tanaki neodpověděla.

Z nádvoří je zahlédl Harokas a povzdychl si. Pak koutkem oka zachytil Asta Chána, který se kradl od kasáren. Così nesl. Harokas ve slunci přimhouřil oči a všiml si, že šaman drží vybělenou lebku a odnáší ji do místnosti, kde ležela Ravenna. Harokas se díval, jak šaman vklouzl dovnitř.

Zabiják si to namířil k místu, kde seděl Chareos. „Teď by bylo dobré odjet hlouběji do Gothiru.“

Chareos zavrtěl hlavou. „Ta žena by přišla o dítě. Už brzy porodí.“

Harokas si povzdychl. „Jestli tu zůstaneme, umřeme všichni. A ženy můžou počít i podruhé, Charee. Svět by se nezřítíl do tmy, kdyby o tohle dítě přišla.“

„Tohle dítě je zvláštní,“ trval na svém Chareos. „A nejen to, já tu mám zůstat. Neumím to vysvětlit, ale celá léta jsem věděl, že můj osud leží tady,“

„Myslím, že Asta Chán má stejný pocit. Právě jsem ho viděl, jak do pokoje té ženské nese starou lebku. Způsoby šamanů naprosto nechápu a jsem tomu rád.“

„Lebku?“ Chareos si vzpomněl na Okasova slova; „*Proč jsou kosti Tenaka Chána pohrbené u Bel-azar?*“ Chareos se zvedl, sešel po rozbitých schodech, přešel přes nádvoří a otevřel dveře do staré strážnice. Ravenna spala, ale u nohou postele seděl se zkříženými nohama Asta Chán s lebku v klíně.

„Co tady děláš?“ dožadoval se Chareos.

Šaman vzhlédl. „Nic, co by jí ublížilo. Máš moje slovo.“

„A tomu dítěti?“

„To dítě součástí dohody něm, ale porodí zdravé děc-

i „

ko.

„Co mi to nechceš říct, Asto? Jakou ohavnost to plánuješ s těmihle... těmihle pozůstatky?“

„Pozůstatky? Máš vůbec ponětí, komu tyhle kosti...“ Asta Chán se zarazil a násilně se usmál, „Já svoji část dohody dodržel. Šermíři Nemůžeš si stěžovat. Ale já mám před sebou taky úkol, a ten stojí za víc, než je můj život.“

„Slíbíš ml, že té ženě ani dítěti neublížíš?“

„Dítě se narodí brzy,“ prohodil Asta s tajuplným úsměvem. „Narodí se silný chlapec a rychle poroste. Stane se velkým chánem. Jemu, ani matce jeho těla, se nic nesta-

«

ne.

„Charee!“ zavolal Kiall zvenčí. „Pojďte rychle!“ Šermíř se odvrátil od šamana a rozběhl se zpátky na hradbu. Dole, na otevřené pláni, cválala k pevnosti horda válečníků. Vedoucí muž byl oblečený v černém a jel na bílém hřebci.

„Ten čubčí syn mě jede zabít na mém vlastním koni,“ vybuchl Chareos.

„Podívej, kdo jede vedle něj,“ řekl Harokas. „Tak to je překvapení!“

Na kaštanovém hřebel, plavé vlasy lesknoucí se ve slunci, jel hrabě z Talgithiru.

• • •

Nadirové zastavili nějakých dvě sté yardů od pevnosti a sesedli, zatímco hrabě pobodl koně do cvalu a vyjel nahoru k hradbě.

„Otevřete bránu!“ křikl.

Chareos se naklonil z cimbuří. „A proč?“ chtěl vědět.

„Protože to přikazuju!“ zařval hrabě a zrudl ve tváři. Pak poznal Charea. „Ó, to jsi ty, Šermíři, že? Měl jsem to tušit. Teď otevřete bránu a budete žít.“

„Chci vědět, proč,“ trval na svém Chareos.

„Nemusím ti odpovídat, Šermíři. Já jsem hrabě z Talgithiru, jmenovaný princem regentem,“

„A v Bel-azar nemáte žádnou pravomoc,“ opáčil Chareos. „Talgitnir je odsud daleko.“

Hrabě se předklonil v sedle a zasmál se. „Tys byl dlouho pryč, Charee. Já jsem teď princovým vyslancem u Nadirů, a proto musí být mé rozkazy vykonány kdekoliv v celé říši. Tedy, otevřeš tu bránu?“

„Myslím, že ne,“ řekl Chareos. „Na tom, jaké jmenování jste obdržel, mi nezáleží. Jste obchodník s otroky a zrádce svého lidu. Až princ regent uslyší o tom, jak si vedete, budete viset.“

„Ty nejsi v postavem, kdy bys mi mohl vyhrožovat. Ale já počkám.“ Hrabě otočil koni hlavu a odcválal zpátky k Nadirům.

„Tomu nerozumím,“ ozval se Harokas. „Proč je tak klidný?“

Chareos pokrčil rameny. „Mám nepříjemný pocit, že to brzy zjistíme.“

Celé dopoledne zůstali Nadirové tam, kde byli, ale jakmile slunce dosáhlo nadhlavníku a stíny úplně zmizely, od západu dolehl do pevnosti dusot kopyt. Chareos s Kiallem se rozběhli k bráně a odtáhli její křídla dokořán. Do pevnosti dorazilo tři sta kopiníků pod velením Salidy.

Kiail zaklel, „Proto byl hrabě tak klidný - měli se tu s ním setkat jeho vojáci. Teď jsme vážně v pasti.“

„Nebud' si tak jistý,“ zašeptal Chareos. „Salida není žádný patolízal.“

„Není moc pravděpodobné, že by se vrhl na nadirské vojsko a svého vlastního hraběte,“ namítl Kiall.

Chareos vystoupil před jezdce. Salida přitáhl otěže a sesedl. „*Rád* vás vidím,“ přivítal ho důstojník. „Objevujete se na velice neobvyklých místech.“ Zvedl lahvičku s vodou a zhluboka se napil.

„Hrabě je před pevností,“ vykládal tiše Chareos. „Je s Jungir Chánem a tisícovkou nadirských bojovníků.“

„Vedou se jednání o smlouvě. Vás se to netýká,“ vysvětlil mu Salida.

„Je tu *menší* problém,“ řekl mu Chareos.

Salida došel k balvanu a posadil se. „Nějak mě to nepřekvapuje,“ prohlásil unaveně. Chareos se k němu připojil a rychle mu vypověděl o cestě do země Nadirů a o tom, jak objevili tajemství, že hrabě tajně obchoduje s Nadřeny. Nakonec mu pověděl o záchraně Ravenny a blízkém porodu.

„Co proti mně máte, Charee?“ zeptal se Salida. „Proč se musíte vždycky objevit jako smrad, právě když svět vypadá náhodou krásně. Dostal jsem přidáno a teď velím třem stovkám mužů. V dohledu je smlouva s Nadiry a moje kariéra je na vzestupu. A vy mi teď vykládáte, že hrabě je zrádce - a že jste unesli nadirskou královnu. Skvělé!“

„Co uděláte?“

„Co chcete, abych udělal?“ vyštěkl Salida. „Princ regent čeká na uzavření smlouvy,

smlouvy, o níž věří, že ochrání gothirsky národ. Myslíte, že bude riskovat válku kvůli ukradenému rolnickému děvčeti?“

„Rozhodnutí je na vás, příteli,“ řekl Chareos. „Jediné, co Jungir Chán chce, je můj život a životy mých přátel. To není moc za mír, ne?“

„Za zabezpečení míru bych dal mnohem víc,“ zasyčel Salida. Kapitán vstal a podíval se na své muže. „Sesednout!“ křikl. „Zaveďte koně dovnitř. Beride!“ Vystoupil mladý důstojník. „Dvacet oddílů na hradby, osm jako záloha. Ať ostatní dohlédnou na koně a připraví něco k jídlu.“

„Ano, pane. Pane?“

„Co se děje?“

„Budeme tu bojovat? Myslel jsem, že máme doprovodit hraběte zpátky do Nového Gulgothiru se smlouvou.“

„Já taky, chlapče. Není život plný překvapení?“ Obrátil se k Chareovi, „Předpokládám, že máte důkaz na podporu svých obvinění?“

„Ovšem. Nejlepší důkaz na světě: slovo nadirské královny a muže, který pro hrabete vybíral peníze. A ještě nadirskou princeznu, která s ním jednala.“

„Tohle je šílené, Charee. Víte to, že?“

„Vím, že jste lepší muž než ten, jemuž sloužíte.“

„Na poklony klidně zapomeňte,“ štěkl Salida, odkráčel k pevnosti a vystoupil na ochoz. Když spatřil Haroku, zamračil se.

„Vítej, Salido, starý příteli,“ přivítal ho Harokas. Voják zavrčel a díval se, jak se jeho muži rozestavují na ochoze.

Jak řada ozbrojených mužů zaujímala své místo, Nadirové vstali. Hrabě znovu nasedl na svého hnědáka a přicválal k pevnosti.

„Rád tě vidím, Salido,“ zavolal. „Zatkni ty lidi a otevři bránu.“ Za nim nasedali Nadirové a pomalu přijížděli blíž.

„Byl jste označen za zrádce,“ odpověděl Salido. „Žádám vás, abyste se mi vzdal. Budete odveden do Nového Gulgothiru k soudu před princem regentem.“

„Copak jsi se zbláznil?“ burácel hrabě. „Kdo mě obvinil? Chareos? Muž, kterému jsem dal milost za vraždu?“

„Já,“ ozval se Harokas. „Účastnil jste se obchodu s otroky a já jsem vybíral vaše zlato. Je tu taky princezna Tanaki. Odpovězte na tohle - *můj pane*.“

„Tobě se nebudu zodpovídat. No tak, Salido, zamysli se nad svým postavením. Máš tři sta mužů. Tady jich je tisíc a tisíckrát tisíc jich čeká na zavolání. Nemůžeš se udržet. Otevři bránu a my ti promineme tohle... neuposlechnutí,“

„Znovu vás *žádám*, můj pane, vzdejte se.“

„Uvidím tě chcípat, ty všivá sketo!“ hulákal hrabě.

Jungir Chán pobídl bělouše vedle šlechtice. „Proč neotevírají bránu?“ ptal se klidně.

„Jsou to zrádci,“ prskl hrabě. „Pobijte je všechny!“

„Nedokážeš řídit dokonce ani svého vlastního kapitána,“ řekl Jungir. „Jak mi chceš potom sloužit?“

Hrabě chtěl odpovědět, ale Jungir švihl rukou - a hraběti se do srdce zabořila zakřivená dyka. Hrabě se pomalu svezl ze sedla. Jungir pobídl bílého hřebce kupředu.

„*Kdo* tomuto hradu velí?“ křikl.

„Já, Salido.“

„Já jsem Jungir Chán. Pojd' dolů. Chci si s tebou promluvit. Nesluší se, aby na sebe dva velitelé při vyjednávání takto pokřikovali.“

Na ochoze se k Salidovi obrátil Harokas. „Neposlouchejte ho, je to lest. Jakmile otevřete bránu, vrazí dovnitř.“

„Tyhle polorozpadlé hradby je stejně nezadrží,“ namítl Salida. Sešel dolů po schodech a přikázal, aby otevřeli bránu. Chareos šel s ním a čekal u vchodu.

Jakmile Salida došel na otevřené prostranství, Jungir pobídl bělouše, který se náhle vzepjal a málem ho shodil ze sedla. Když hřebec sklonil hlavu a vyhodil, Jungir se vztekle držel v sedle. Zkroutil koni hlavu a zvíře upadlo, chán přitom seskočil ze sedla a překulil se v prachu. Hřebec - uši přitisknuté k hlavě a koulící očima - po na-dirském veliteli vyhodil. Jungir upadl na záda. Kůň se nad ním vzepjal, připraven mu kopyty rozrazit lebku. To už se k němu rozběhl Chareos. „Jen klid, bělouši,“ volal. „To jsem já!“ Hřebec se otočil po zvuku jeho hlasu a odklusal od padlého chána. Chareos ho pohládl po dlouhém krku.

Jungir vstal a oprášil si kalhoty. Plně si uvědomoval, že jeho muži budou dychtivě sledovat, co udělá. Chán ztratil tvář. A co bylo ještě horší, navíc ho zachránil nepřítel.

„Jste v pořádku, můj pane?“ zeptal se Salida.

„Jsem v pořádku. Ty!“ křikl chán na Charea. „Můžeš si toho koně nechat. Je to dar.“ Obrátil se zpátky k Salidovi. „Takže, kapitáne, říkal jste, že ten mrtvý muž je zrádce. Vyřídil jsem to s ním. Nyní tě žádám, abys mi navrátil, co mi patří. Odmítnutí bude považováno za akt války proti nadirskému národu. Je to to, co si přeješ, kapitáne?“

„Ne, Výsosti, to si nepřiju,“ odpověděl Salida. „Ale stojíte na gothirském území, a Bel-azar je gothirská pevnost. Budete tak laskav a počkáte, dokud nedostanu rozkazy od svých nařízených v Gulgothiru? Vyšlu jezdce a odpověď tu bude do zítřka.“

„Tuhle zříceninu bych mohl dobít za hodinu,“ prohlásil Jungir.

„Nadirové jsou vskutku strašní nepřátelé,“ souhlasil Salida. „Ale dejte mi ten den.“

Jungir chvíli mlčel. Poodešel stranou, jako by žádost zvažoval, a pohlédl na své válečníky. Příhoda s hřebcem je zneklidnila. Domorodci přikládali velkou váhu znamením. Kůň shodil chána, a teď stál v bráně a nechal se tam poplácávat vysokým, tmavookým válečníkem. Dobrý šaman by našel dobré znamení i za tak neobvyklých podmínek, ale Šotza byl mrtev a Asta Chán stál na hradbách tak, aby ho všichni Nadirové dobře viděli. Vydá-li Jungir rozkaz, jeho muži zaútočí, ale v obavě ze špatného znamení to udělají velmi neochotně. A existovala tu možnost, že pokud hradbu rychle nedobudou, uvěří, že se proti nim obrátili bohové, a postaví se proti svému náčelníkovi. Jungir si to promyslel. Riziko porážky bylo velice malé, ale v den, jako byl tenhle? Přistoupil zpátky k Salidovi, „Ivluži by meh' mít čas zvážit své činy,“ prohlásil. „Proto ti dávám den. Ale pamatuj si! Nikdo neopustí pevnost, pouze posel, A každého, kdo není voják, předáte mně. Jinak vás zničím všechny. Tuto zprávu pošli princům regentovi.“

Chán odkráčel zpátky řadami svých mužů a Nadirové proudili za ním. Zastavili a utábořili se půl míle od hrad-

by-

„Teda máš dobrý nervy,“ řekl Salidovi Harokas. „A vy je budete potřebovat,“ podotkl Salida, „jestli princ regent pošle tu zprávu, kterou bych od něj čekal.“

. . .

Den ubíhal a přes údolí se začaly natahovat stíny soumraku, Nadirové zažehli táborové ohně a Salida většinu svých mužů nařídil, aby opustili ochoz. Vojáci si zapálili vlastní ohně a Salida přinesl misku husté polévky na cimbuří, kde seděl Chareos.

Šermíř misku přijat a odložil ji stranou, aby polévka vychladla. „Mrzí mě to, Salido. Vypadá to, že jsem vám znovu způsobil potíže.“

Salida pokrčil rameny. „Jsem voják, Charee. Za potíže mě přece platí. Ale - a doufám, že si to nevyložíte špatně - až tohle skončí, nechci vás už nikdy vidět,“

„Za daných okolností je to pochopitelné,“ připustil Chareos se suchým úsměvem.

Zadíval se dolů na tělo hraběte. „Zvláštní. Byl to v mnoha směrech velice nadaný člověk, a přesto mi pořád vykládal, jak mi závidí mou úlohu u Bel-azar. Často říkal, že by si tu hrozně rád zabojo-val, A taky ano... na špatné straně,“

„To záleží na tom, z jaké strany se na to díváte, Charee. Špatná strana je prohrávající strana. Ještě se uvidí, na jaké straně jsme my.“

„Co myslíte, jak se princ regent rozhodne?“

„Nechá nás čekat a pak se uvidí,“ řekl Salida a odvrátil zrak.

„Přesně to si myslím taky,“ souhlasil Chareos. „Klidně nás prodá. Hádám, že to pro něho bude lepší než drahá válka, kterou nemůže vyhrát.“

Ze strážnice se ozval nařikavý zpěv a Salida se zachvěl. „Toho chlapa nemám rád,“ prohlásil. „Stejně jako všichni nadirští šamani páchne smrtí.“

Na ochoze se k nim připojila Tanaki s Kiallem. „To je zpěv zrození,“ řekla Tanaki. „Půjdu dolů a pomůžu mu.“

Chareos zívá a natáhl se na cimbuří. Byl utahaný a bolelo ho v kostech. Sroloval si pokrývku místo polštáře, uložil se do stínu a snažil se usnout.

„*Chraň to dítě, Šermíři,*“ ozval se mu v hlavě Okasův hlas.

Chareos se s trhnutím probudil. Salida se vrátil ke svým mužům a na ochoze se procházelo pouze šest strážných. Chareos se posadil. Asta Chán mu slíbil, že matka i dítě budou v bezpečí. Co jim tedy hrozilo? Znovu si vzpomněl, co Okas říkal tehdy v Hostinících.

„Proč leží kosti Tenaka Chána pohřbené u Bel-azar?“

A co jeho duch, jeho duše?

Chareos se zadíval dolů ke strážnici. Tam, právě v této chvíli, Asta Chán čekal, aby mohl zabít duši dítěte. Chareos vstal a seběhl dolů po schodech z ochozu.

Dorazil ke dveřím do strážnice a zrovna chtěl vejít, když za sebou zaslechl jakýsi zvuk a otočil se, ale byl příliš pomalý. Astova dýka vylétla a škrábala ho na tváři. Jak malý šaman odskočil, Chareos se pokusil tasit šavli, jenomže údy měl pomalé a těžké.

„Věděl jsem,“ zašeptal Asta Chán, „že můj záměr uhádneš. Jenomže už je pro tebe příliš pozdě, Charee. Zemři v míru.“

Jed se zatím Chareovi dostal do krevního oběhu. Podlomily se mu nohy a on ani necítil, když dopadl na zem.

Asta odtáhl tělo za budovu a vrátil se k lůžku. Sedl si na studenou podlahu a zavřel oči. Jeho duch se vznesl.

Ravenna zasténala bolestí z porodních stahů. Byla u ní Tanaki. Kiall spal u protější stěny, ale probudil se a posadil se. „Co se děje?“ chtěl vědět.

„Praskla jí voda. Dítě se narodí každou chvíli,“ vysvětlovala Tanaki.

„Můžu něco udělat?“

„To, co všichni muži při téhle příležitosti - nic,“ opáčila Tanaki a úsměv slovům sebral jejich jed. Kiall vstal a vyšel z pokoje. Venku byla jasná, svěží noc. Většina vojáků spala, pouze na hradbách se procházely hlídky. Kiall se rozhlédl, zda neuvidí Charea, ale po šermíři nebylo nikde ani stopy. Kiall spatřil, jak se Ťien-cu vymotává z pokrývek, a vydal se k němu.

Malý válečník se protáhl a připjal si opasek s mečem, takže mu dlouhá čepel visela na zádech. Jeho sluha spal a tiše pochrupeval.

„Kde je Chareos?“ zeptal se Ťien.

„Myslím, že na hradbách.“

„Doufejme,“ utrousil Ťien a rozběhl se ke schodům na ochoz. Prohledali hradbu i věžovou bránu. Ťien teď vypadal znepokojeně. Obrátil se a zadíval se k tvrzi. Pohled mu padl na nehybnou postavu u stěny strážnice. Oba muži se rozběhli k tělu, Ťien ho obrátil a snažil se nahmátnout tep.

„Co se mu stalo?“ dožadoval se Kiall.

„To nevím. Slyšel jsem vykřiknout jeho duši. To mě probudilo.“

„Podívejte, na tváři má škrábanec.“

„To se mu mohlo stát, když upadl,“ řekl Tien. „Musíme ho dostat k ohni. Tělo má sice studené, ale srdce mu stále ještě tluče.“

• • •

Chareos se probudil v naprosté pustině, obloha byla nemilosrdně šedá a zem bez života. Na vrcholku vzdáleného kopce stál uschlý strom, jako kostra, a svítilo tam světlo. Chareos potřásl hlavou. Nepamatoval si, jak se do

téhle holé krajiny dostal. Vydal se směrem ke světlu a v dáli zavyli strašidelnými dutými hlasy vlci. Chareos vylezl na kopec a sedl si vedle světla, které vycházelo z místa těsně nad zemí. Natáhl ruku, aby se ho dotkl, ale zastavil ho hlas.

„Je to křehké, Charee, a neposkrvněné.“ řekl Okas a Chareos se otočil. Tetovaný se usmál a natáhl ruku. Chareos ji přijal.

„Co je to za světlo?“ zeptal se šermff.

„Jsou to dvě světla,“ vykládal Okas. „Jsou to duše dvojčat, které nosí Ravenna.“

„Je to krása,“ špitl Chareos.

„Všechny děti mají jasné duše, - ale tyhle dvě jsou zvláštní. Tyhle změní celý svět, Charee. K lepšímu, nebo k horšímu.“

„Jak ses sem dostal? A když už jsme u toho, jak jsem se sem dostal já?“

„Asta Chán otrávil tvé tělo. To právě nyní umírá v onom druhém světě. Asta hodlá zabít to, co považuje za duši dítěte.“

„Už si vzpomínám.“ řekl Chareos. „Chce přivést Tenaka Chána zpátky k životu. Může to udělat?“

„Může, pokud si to dobře načasuje. Proto byly kosti u Bel-azar. Proto taky Jungir vložil tisíc kouzel na Ulriko-vu hrobku - ne aby se vykradači hrobů nedostali dovnitř, ale proto, aby se Tenaka Chán nedostal ven. Jenomže Asta ho převezl. Ukradl chánovy kosti a odnesl je k Bel-azar, aby tu počkal na budoucí přízraky.“

„Takže jsme splnili jeho sen?“

„Udrželi jsme ho naživu, když byl slabý. Teď je ale zase silný.“

„Co můžeme dělat?“

Okas pokrčil rameny. „Můžeme chránit dítě.“

„Můžeme přitom uspět?“

„Ne, Charee. Ale kdy na tom ostatně *zaleželo!*“

Přes vršek zavál studený vítr a objevila se tmavá mlha. Mlha ztvdla a stala se z ní horda démonů s mrtvými červenými očima a dlouhými drápy. V jejich středu stál Asta a po jeho boku Tenaka Chán, král za branou.

Chareos vstal a tasil šavli. Stříbřitě zářila.

„Pořád mi stojíš v cestě?“ prskl Asta Chán. „K ničemu ti to nebude. Podívej se na moje vojsko!“ Kam až oko dohlédlo, Chareos viděl stvoření temnot, a cítil jejich touhu po krvi jako fyzickou sílu, která ho zatlačovala zpět.

„Ustup, Charee,“ ozval se Tenaka Chán. „Udělat jsi, cos udělat měl. Budoucí přízraky splnily svůj úkol. Daly mi druhou šanci na život.“

„Ne, veliký cháne,“ opáčil Chareos. „Ty jsi svůj život měl, a ten skončil. Tohle dítě si zaslouží uvidět nebesa a žít svůj vlastní život. A nevěřím, že jsme já a moji přátelé zemřeli pro tvou větší slávu. Pokud pro něco, tak pro to dítě.“

„To stačí!“ zahulákal Asta. „Myslíš, že nás zastavíš sám?“

„Ale on není sám,“ řekl Beltzer a postavil se vedle Charea. Když se Šermíř podíval na svého přítele, Beltzer už nebyl starý a tlustý, už nebyl holohlavý. Kolem tváře se mu vlnily rusé vlasy jako lví hříva a jeho stříbrná sekera se ve světlic třpytila.

Po Chareově levici se objevili Maggrig a Finn s bílými luky v rukou.

Chareovi se hlas zadrhl v hrdle a do očí mu vhrkly slzy. Rukávem košile si slzy otřel,

„Ted' víš, Tenako,“ prohlásil, „co znamenají budoucí přízraky. Přiveď své demony. My je porazíme všechny!“ Beltzer potěžkal sekeru a Maggrig s Finnem natáhli luky. Asta zvedl ruku, ale Tenaka ho *zadržel*. Chán popošel dopředu, fialové oči měl smutné a zamyšlené.

„Myslel jsem, že jste byli stvořeni pro mě,“ řekl. „Věděl jsem, že máte nějaký úkol - proto jsem vás nechal naživu,

proto jsem poskvřnil svůj život plný vítězství tou jedinou porážkou.“ Pohlédl dolů na světlo a povzdechl si, „Máš však, Charee, pravdu. Moje dny minuly. Nechme dítě uvidět nebesa.“

Obrátil se a vrátil se k hordě démonů. Otevřela se před ním stezka a Tenaka Chán zmizel z dohledu,

Asta vykročil k Chareovi, ale Šermíř mu zastoupil cestu ke světlu.

Šaman teď vypadal staře, uboze a sklesle. Vzhlédl k Chareovi, mrkal a byl celý popletený.

„Musíš mi dát to dítě,“ řekl.

xt

„Ne.

„Nechci ho zabít. Ted' už to nemůžu udělat, ne bez Te-nakova požehnání. Ale Nadirové musí mít chána. Chápeš to, ne? V jeho žilách koluje krev králů. Dej mi ho.“

„Co za to, Asta Cháne?“

„Mám protijed. Budeš žít.“

„Ty mi nerozumíš. Co nabídneš tomu dítěti?“

„Můj život. Budu ho chránit po všechny dny svého života. Naučím ho být chánem.“

„Tak si ho vezmi.“

Astovo překvapení bylo nefalšované. „Musím se podívat na jeho ducha.“

„Ne. Vrať se do Bel-azar a dej mi svůj protijed. Dítě uvidíš, až se narodí.“

„Mohu ti věřit, Charee?“

„Obávám se, že můžeš,“ pravil Šermíř.

Asta se obrátil a zmizel a kolem démonů se znovu utvořila mlha. Zavyl vítr a mlha zavířila a zvedla se k šedé obloze.

A hrdinové od Bel-azar zůstali na vrcholku kopce sami. Světlo duší dvojčat sílilo, až se dotklo mrtvého stromu. Na jeho větvích vyrašily lístky a objevily se květy, růžové a bílé, a kolem duší padaly křehké okvětní plátky jako sněh.

## 75

PO ŠESTNÁCT HODIN LEŽEL CHAREOS BLÍ-zek smrti a téměř nedýchal. Asta Chán zůstal po jeho boku, mezi rty mu vléval ohavně páchnoucí lektvar a třel mu údy, aby přinutil krevní oběh pracovat. Tien-cu se nabídl, že mu pomůže, ale Asta ho odehnal.

„Bude to k něčemu dobré?“ zeptal se kiatzeského válečníka Kiall.

„Ještě jsem nikdy neviděl nikoho tak tvrdě pracovat. Skoro bych uvěřil, že mu vážně záleží na tom, zda Chareos zůstane naživu, nebo umře. Skoro.“

Kiall se vrátil do strážnice, kde Ravenna porodila dva chlapečky, zdravé a silné. U jejího

lůžka byla Tanaki, ale obě ženy spaly. Kiall chtěl už už odejít, když tu Tanaki otevřela oči. Vyčerpaně se usmála a vstala, aby ji Kiall mohl obejmout.

„Co teď?“ zeptala se a vzhledla k němu.

„Teď čekáme na odpověď prince regenta.“

Jedno z nemluvňat se rozplakalo a Tanaki přistoupila k narychlo zrobené kolébce, kde se svým bratříčkem leželo, zvedla ho a zanesla Ravenně k prsu. Matka se ani neprobudila.

Tanaki poplácala dítě po zádičkách a vrátila ho do kolébky. Druhé nemluvné se taky probudilo, ale neplakalo.

Tanaki ho také zvedla a zanesla k Ravenně. Také tento hošík dychtivě sál.

„Je to škoda, že Ravenna nebyla Chareova manželka,“ poznamenala Tanaki.

„Proč?“

„Mohl by vyzvat Jungir Chána k souboji o ni. Je to nadirský zvyk a takovou výzvu chán nemůže odmítnout. Tak bychom se bývali mohli vyhnout válce.“

„Mohl bych ho vyzvat já,“ navrhl Kiall.

Tajiaki se zablýsklo v očích. „Nic takového neuděláš! Viděla jsem tě bojovat a nejsi ani z poloviny tak schopný, jako Jungir. Rozsekal by tě na kousky.“

„Mohl bych mu zasadit šťastnou ránu,“ namítal Kiall.

„Štěstí se do takovýchto soubojů neplete. Pusť ten nápad z hlavy.“

Kiall se zastavil ve dveřích. „Miluju tě,“ poznamenal. „Víš to, ne?“

„Ano. Vím to.“

Kiall ji pak nechal a odešel na hradby, kde stál Salida s Harokou a Ťien-cuem. Ohlédl se k bezvědomému Chareovi a viděl, že šaman stále ještě sedí vedle něj.

„Myslím, že mu vypovědělo srdce,“ řekl Harokas.

„Už to není žádný mladík,“ utrousil Salida, „ale doufám, že se z toho dostane.“

Nadirové se začali hýbat, zvedali se od táborových ohňů a sedlali koně. Salida se zadíval na oblohu. Byl už skoro čas.

Západní bránou procválal jezdec a seskočil ze zpěněného koně. Doběhl k Salidovi a podal mu svitek pergamentu se zelenou pečeti, znakem prince regenta. Salida poodešel stranou od ostatních, sundal si ocelové bojové rukavice a rozvinul svitek. Hlasitě popotáhl a pomalu se dal do čtení. Pak svitek znovu svinul a zastrčil si ho za opasek.

Natáhl si rukavice a vrátil se k ostatním.

Nadirové vyjeli v čele s Jungir Chánem. Zastavili se pod baštami a Jungir zvedl hlavu.

„Máš už odpověď, kapitáne Salido?“

„Mám, Výsosti. Mám rozkaz držet tuto pevnost jménem všeho gothirského lidu a nepustit sem žádnou cizí moc.“

„Takže je válka,“ prohlásil Jungir a tasil meč.

„Počkejte!“ zařval zoufale Kiall. „Smím promluvit, Výsosti?“

„Kdo jsi, chlapče?“ křikl Jungir.

„Jsem Kiall. Ravenna byla moje žena, unesli ji z mojí vesnice. Byli jsme zasnoubení. Teď žádám o právo souboje, aby se rozhodlo, co se s ní stane.“

Jungir se zaklonil v sedle a tmavé oči upřel na Kialla. „Chceš mě vyzvat přímo?“

„Je to moje právo a nadirský zvyk.“

Jungir se ohlédl nalevo a podíval se na muže kolem sebe. Zvyky znali všichni a Jungir s jistotou cítil, že se jim chlapcova odvážná výzva zalíbila.

„A když prohraješ?“ zavolal Jungir Chán. „Co pak? Dostanu zpátky svou ženu - a co

ještě?“

„Já můžu mluvit jenom za Ravennu, pane.“

„Nuže dobrá. Pojď dolů a budeme bojovat muž proti muži. A já Slibuju, že tě nezabiju pomalu, protože jsi sledoval svou ženu, jak se na muže sluší.“ Nadířští válečníci kolem něj souhlasně zamručeli.

V pevnosti Asta Chán vyslechl celý rozhovor. Jak Kiall scházel po schodech z ochozu, Asta se k němu rozběhl a popadl ho za ruku.

„Co chcete?“ zeptal se Kiall a snažil Astovi vytrhnout.

„Poslouchej, hlupáku. Nemusíš umírat! Jestli mi důvěřuješ, v té bitvě ti pomůžu.“

„Nechci žádné triky ani kouzla,“ vzpěchoval se Kiall.

„Žádné triky,“ ujišťoval ho Asta. „Jenom opakuj po mně. Uděláš to?“

Kiall pokrčil rameny. „Co je to?“

„Jenom kouzlo pro štěstí, které tě otevře jednomu příteli. Věř mi, Kialle. Copak nechápeš, že jsem na tvé straně? Bojuju, abych Chareovi zachránil život. To přece něco znamená, ne? Jsem tvůj přítel.“

„Tak mi to řekněte,“ požádal bývalý sedlák.

Asta Chán zavřel oči a začal předfíkávat:

Nadirové jsme, Zrození mladi. Krvavá písmena, Sekery nosiči. Vítězi stále.

Kiall ta slova zopakoval. „Co to znamená?“

„Život,“ zašeptal mu v hlavě studený hlas a Kiall ucouvl. „Neboj se,“ řekl hlas Tenaka Chána. „Já jsem ten válečník, který ti pomohl proti démonům, a pomůžu ti zase. Cha, aby ses uvolnil, nechal mě žít, byť jen na kratičký okamžik. To je vše, co žádám za pomoc, kterou jsem ti poskytl,“

Kiall cítil, jak v něm roste napětí. „Roddej se tomu, Kialle. A nech mě zachránit tvé přátele.“

„Je to můj boj,“ namítal Kiall chabě.

„Jungir Chán mě otrávil,“ podotkl Tenaka. „Otrávil svého vlastního otce. Musíš mi dopřát hodinu mé pomsty.“

„Já... nevím.“

„Věř mi. Uvobii se,“ radil mu Tenaka a Kiall cítil, jak se mu poddává, cítil, jak mu žilami proudí síla Tenaka Chána. Jejich vzpomínky se prolnuly a Kiall pocítil vzrušení bezpočtu bitev, viděl pád mocného Dros Delnochu, zažil velikou lásku, kterou chán choval k Renji, zkrfížená. Ale víc než to všechno cítil sebedůvěru rozeného válečníka. Pokusil se udělat krok, ale ke své hrůze zjistil, že své

údy už neovládá. Jeho ruka se natáhla a plíce se mu naplnily vzduchem.

„Ó,“ ozval se jeho hlas, „Ó, jaká je to krása zase dýchat!“

Tenaka Chán došel k postranní brance. V té chvíli vyběhla ze strážnice Tanaki, „Kialle!“ zavřískla. „Och, prosím, nedělej to.“

Vrhla se mu do náručí a Tenaka ji políbil na temeno hlavy.

„Já se vrátím,“ pravil tiše. „On mě nemůže porazit.“

„Ale může. Je to po mém otci největší Šermíř. Neexistuje muž, možná kromě Charea, který by ho mohl porazit.“

„Milovalas svého otce?“ zeptal se.

„Víš, že ano. Víc než cokoliv na světě.“

„A miluješ mě?“ zeptal se. Kiall, lapený za svými vlastníma očima, se bál odpovědi,

„Ano,“ odpověděla Tanaki prostě. „Miluju tě, Kialle. Ted' a navěky.“

„Tvůj otec té miloval,“ řekl. „Bylas radostí, kterou mu Renja... nechala. Dívej se z cimbuří a ničeho se neboj. Kiall se ti vrátí zpátky, Slibuju, Naki,“

Obrátil se k bráně, otevřel zástrčky a vyšel k čekající hordě. Tanaki chvíli stála jako opařená. Vypadal úplně jinak a použil zdrobnělinu jejího jména, zdrobnělinu, kterou měla v dětství. Prudce se otočila k Asta Chánovi.

„Cos to udělal?“ hulákala. Stařec neřekl nic, jen se vrátil k nehybnému Chareovi. Šermíř otevřel oči.

„Dodržel jsem dohodu,“ zašeptal Asta. „Dodržíš ty svoji?“

„Dodržím,“ odpověděl Chareos. „Co se děje?“

„Kiall šel ven, aby bojoval s Jungir Chánem.“

„U Pramene, ne,“ zaúpěl Chareos. „Romoz mi na hradby.“ Šlachovitý šaman vytáhl Charea na nohy a napůl ho odnesl ke schodům. Chareos se namáhavě vyškrábal nahoru na cimbuří.

Dole v údolí kráčel Tenaka Chán sebevědomě vstříc svému synovi., Jungir měl čepel vykládanou drahokamy, kterou mu daroval Tien-cu. Tenaka tasil jezdeckou šavli, vyzkoušel si její váhu a pak ji odhodil. Prošel kolem překvapeného Jungira a zastavil se před starcem na bílém koníkoví.

„Na hradbách mi řekli, že vy jste Subodaj, nejstarší přítel Tenaka Chána,“ řekl.

Zachmuřený stařec kývl.

„Půjčil byste mi jeden z těch krátkých mečů, které vám Tenaka při vašem posledním setkání dal?“

Stařec si zblízka prohlédl Kiallovu postavu, postoj a sklon hlavy, šedé oči, které se upíraly do jeho vlastních. Zachvěl se, tasil meč, obrátil ho a jílcem napřed ho mládenci beze slova podal.

Tanaka se obrátil a dvakrát mečem švihl. Poté se vrátil k Jungir Chánovi,

„Jakmile budete připraven, Výsosti,“ prohodil,

Jungir provedl bleskový výpad. Tenaka ho odrazil a přistoupil blíž. „Myslel sis, že tě jed udrží z mého dosahu, synu můj?“ zašeptat.

Jungir zbledl. Tvář mu potemněla a on zaútočil, a znovu, a zase. Ale pokaždé mu oslepující čepel Tenaka Chána zahradila cestu. Jak se bojující dostali dál od přihlížejících válečníků, Jungir zasadil zuřivý úder. Tenaka ho odrazil a znovu k němu přistoupil.

„Asta sem propašoval moje kosti už před lety. A přesto pořád cítím jed z tvého poháru.“

„Přestaň!“ zavřískl Jungir. Sklonil o zlomeček meč a Tenaka Chán skočil dopředu a vyrazil mu čepel z ruky. Dopadla na zem o deset kroků dál.

„Zvedni ho,“ nařídil Tenaka. Jungir se vrhl po meči a rozběhl se na Tenaku, aniž by se bránil. Než se Tenaka mohl zastavit, pudově synovi zarazil meč do prsou. Jungir se mu zhroutil do náručí.

„Miloval jsem tě, otče,“ vydechl, „a tobě na mně nikdy nezáleželo. Ani jednou.“

Tanaka syna objal a klekl si k němu. Do očí mu vhrkly slzy. „Ach, synku! Byl jsem na tebe tak hrdý. Ale chtěl jsem, abys byl silným mužem, Nadirem. A nikdy jsem nedával najevo své city, jenom Tanaki. Přesto jsem tě miloval - i tvé bratry. Jungire... Jungire!“

Ale chán byl mrtev.

Tenaka postál u těla s hlavou skloněnou. Vytrhl meč z rány a odhodil ho stranou, pak poklekl vedle svého mrtvého syna.

Dojel k němu starý generál a sesedl. Ted' při chůzi kulhal, ale byl to stejný člověk, kterého Tenaka Chán před všemi těmi lety zachránil.

„Kdo jsi?“ zasyčel generál. „Kdo?“

„Jsem jenom člověk,“ odpověděl Tenaka, pootočil se a zahleděl se na hradby a na svou jedinou dceru. Ten hloupý chlapec mu dal život a on ho použil, aby zabil posledního ze svých synů. A v té chvíli věděl, že nemůže oloupit svou dceru o jejího milého. Ne, lepší konečně přijmout smrt a vydat se hledat Jungira. „Kialle, pojd' sem,“ řekl tiše.

Kiall cítil, jak z něj padá napětí. Protáhl se a obrátil se zpátky ke generálovi. „Děkuju, že jsem mohl použít váš meč, pane. Duch Tenaka Chána mi dovolil o něj požádat.“

„Jenom chvilku...“ řekl generál. Zavrtěl hlavou. „Na tom nezáleží. Vrat' se do své pevnosti. Stejně brzy zemřeš.“

Na hradby hbitě vyskočil Asta Chán. „Subodaji!“ vykřikl,

„Co se děje, čaroději?“

„Narodil se chánův syn!“

„Je to pravda?“ sykl Subodaj ke Kiallovi.

„Ano. V noci.“

„Rřinesu ti ho,“ volal Asta. „Neútočte.“

Kiall se vrátil zpátky do pevnosti, kde mu dva vojáci otevřeli postranní branku. Asta kráčel ke strážnici, když ho zastavil Chareos.

„Počkej,“ pravil. „Já to dítě přinesu.“

Chareos došel do strážnice, kde Ravenna seděla s jedním z dvojčat u prsu. Druhé spalo.

Chareos se posadil vedle ní. „Nevím, jak vám to mám říct, má pani. Ale abych odvrátil válku, slíbil jsem, že se jeden z vašich synů stane chánem. A teď ten slib nemůžu zrušit.“

Ravenna pohlédla do jeho zmučených očí a natáhla k němu ruku.

„Jeden z nich je zrozen k tomu, aby byl chánem. Toho druhého by zabili. To je nadirský způsob,“ poznamenala. „Ať si Asta vezme, co chce. Já vychovám toho druhého.“ Zvedla dítě od prsu a něžně ho políbila. „Vezmi si ho, než si to rozmyslím.“

„Pomůžu vám ho vychovat, to přísahám.“ Vzat si dítě. „Ať nikdo ani nešpitne. Asta nemusí vědět, že jsou to dvojčata.“

Chareos odešel ke dveřím a vyšel ven do slunečního světla. Asta se k němu rozběhl a napřahoval k dítěti hubené ruce.

„Nový veliký chán,“ radoval se. Chareos mu nemluvně podal a to se rozplakalo. Asta se k němu sklonil a cosi mu zašeptal do ucha. Dítě se ztišilo a usnulo.

„Udělal jsem, co jsem musel,“ řekl Asta. „Ale jsem ti vděčný, Šermíři,“ Chareos kývl a díval se, jak šaman vychází ven k vojsku.

V nekoukání minutách odjeli vojáci z údolí. Chareos se na sluníčku posadil a opřel se o stěnu. Připojil se k němu Salida.

„Nikdy bych nevěřil, že princ regent bude takový hrdina,“ prohodil Chareos.

„Něm,“ řekl Salida, vytáhl pergamen z opasku a hodil ho Chareovi do klína.

Šermíř ho rozvinul. Zpráva byla jednoduchá: „Dej Jungir Chánovi, oč žádá.“

„Myslím, že jsme to udělali, ne?“ poznamenal Salida.

## *Epilog*

KIALL S TANAKI NEČEKALI, AŽ JE ODDAJÍ podle gothirských zvyků. Podle nadirského zvyku se řízli do dlaně a před svědky stvrdili sňatek u Bel-azar. Pak odjeli z pevnosti zpátky do stepi a tím i ze stránek nadirských dějin.

Ťien-cu s Ošim se vrátili zpátky do císařství Kiatze, kde vyslance zasypali květinami a dali mu zemi oplývající bohatstvím a krásou.

Harokas odjel se Salidou do Nového Gulgothiru, kde princ regent dal kapitánovi s

nechutí slušnou odměnu a povýšení.

O sedm let později zastavili před první velkou branou hradu Tenaka tři jezdci.

„Kdysi, můj synu,“ vykládal Chareos, „byl toto Dros Delnoch, nejmocnější z drenajských pevností. Tehdy tu vládl hrabě z Bronzů. Jednoho dne bude ten titul tvůj.“

Chlapec upřel fialkové oči na šest mohutných hradeb zvedajících se přes průsmyk. „Dobudu ho z druhé strany,“ prohlásil tiše.

Chareos se usmál a otočil se ke své ženě Ravenně. „Lituješ něčeho?“ zeptal se.

„Ničeho,“ prohlásila Ravenna a vzala ho za ruku. Chlapec se pootočil v sedle a zahleděl se do severních stepí.

O tisíc mil dál se další fialovooké dítě dívalo k jihu.

„Na co se díváš?“ zeptal se Asta Chán.

„Na nepřítele,“ zašeptal chlapec.

ROMÁNY DAVIDA GEMMELLA

**David Gemmell**

## Hledání **ztracených** hrdinů

Z anglického originálu **QUEST FOR LOST HEROES** vydaného firmou Arrow Books Limited, London 20 Vauxhall Bridge Road, London SW1V 2SA v roce 1995

přeložila Dana Krejčová

Vydal Radomír Suchánek - nakladatelství NÁVRAT, ul. Kosmonautů 2, Brno jako svou 623. publikaci v roce 1999

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a. s.

Tematická skupina 13

Doporučená cena včetně DPH 199 Kč

**ISBN 80-7174-274-0**